THE MASTER OF ALL DESIRES
Judith Merkle Riley
Copyright © Judith Merkle Riley 1999
All rights reserved
RELICVA MAGICĂ. STĂPÂNUL TUTUROR DORINŢELOR
Judith Merkle Riley
Copyright © 22007 Editura **ALLFA**
Toate drepturile rezervate Editurii ALLFA.
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a Editurii.
Drepturile de distribuţie în străinătate aparţin în exclusivitate editurii.
The distribution of this book outside România, without the written permission of ALLFA, is strictly prohibited.
Copyright © 22007 by **ALLFA**
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MERKLERILEY, JUDITH
Stăpânul tuturor dorinţelor: Relicva magică/
Judith Merkle Riley; trad.: Veronica Șerbănoiu.
— București: ALLFA, 2007
ISBN 978 – 973 – 724 – 092 – 7
I. Șerbănoiu, Veronica (trad.)
821.111 – 31 = 135.1
Editura ALLFA Bd. Constructorilor nr. 20 A, sector 6, cod 060512 – București Tel.: 402.26.00 Fax: 402.26.10
Departamentul difuzare: Tel.: 402.26.75, 402.26.38
Comenzi la: comenziall.ro www.all.ro
Redactor: Simona Rosetti
Design coperta: Andra Penescu
Judith Merkle Riley
STĂPÂNUL TUTUROR
DORINŢELOR

Relicva magică
Traducere: **Veronica Serbănoiu**

Memoriei părinţilor mei

„Ghiceşte ce te-aşteaptă-acum” – „Moartea”, am răspuns.

Dar se întoarse ecoul de argint… „Nu Moartea, ci Iubirea”.

— Elizabeth Barrett Browning

Mulţumiri

Ca întotdeauna doresc să-mi exprim recunoştinţa faţă de minunatele biblioteci, în special, cele ale Universităţii California, bibliotecii Huntington şi bibliotecii Honnold de la Colegiile Claremont. Datorez mulţumiri speciale bibliotecarilor de la Interlibrary Ioan Desk care aparţine bibliotecii Honnold. Aceştia au reuşit, printre multe alte lucruri, să îmi procure cele mai exotice şi mai obscure lucrări ale lui Nostradamus. Am avut, de asemenea, norocul să fiu binecuvântată cu prieteni de nădejde şi o familie de încredere, cum ar fi: partenerele de ceai, Deborah şi Susan, soţul meu Parkes, fiul meu, Marlow, şi fiica mea Elizabeth care a citit manuscrisul cu obişnuitul ei spirit pătrunzător. Sunt profund recunoscătoare editorilor mei, Pam Dorman şi Susan Hans O’Connor, pentru activitatea lor. La fel şi agentului meu, Jean Naggar, tot respectul şi gratitudinea mea pentru uimitoarea ei abilitate de a rămâne calmă şi de a mă linişti în faţa suişurilor şi coborâşurilor vieţii de scriitoare.

Ghidul figurilor istorice din *Stăpânul tuturor dorinţelor*

DINASTIA VALOIS ÎN 1556

Henri al II-lea, Regele Franţei. Cel de-al doilea fiu al Regelui Francis I, a devenit Delfin, după misterioasa moarte prin otrăvire a fratelui său mai mare, şi rege, după moartea tatălui său, în 1547.

Caterina de Medici, Regina Franţei. Strănepoată a doi papi de Medici.

Copiii lor:

François, Delfin, născut în 1543. Moştenitor al

tronului.

Elizabeth, născută în 1545.

Claude, născut în 1547.

Louis, născut în 1548, decedat în 1550.

Charles-Maximilien, născut în 1550.

Henri, născut în 1551. Botezat iniţial cu numele de Edouard-Alexandre.

Margaret (Margot), născută în 1553.

Hercule, născut în 1554. Ulterior rebotezat François. Victoire şi Jean, gemeni, născuţi în 1556. Morţi la naştere.

DINASTIA BOURBON ÎN 1556

Antoine de Bourbon, Rege al Navarrei.

Charles, Cardinal de Bourbon, fratele regelui.

Louis, Prinţ de Condé, fratele cel mai mic al Regelui Navarrei.

Jeanne d'Albret, Regina Navarrei, fiica surorii regelui Francis, Marguerite, şi susţinătoare a reformei protestante.

Henri de Navarra, fiul lui Antoine de Bourbon şi al lui Jeanne d'Albret, născută în 1553.

NOBILII FRANCEZI

Diane de Poitiers, Ducesă de Valentinois, amanta lui Henri al II-lea, aliată a familiei de Guise.

Mary, Regina Scoţiei, logodită cu Delfinul François, crescută alături de copiii casei regale de la vârsta de şase ani. Mama ei fusese Mary de Guise, sora mai mare a ducelui de Guise şi a Cardinalului de Lorraine.

François, duce de Guise, („Cicatrice"). Conducătorul puternicei familii de Guise şi unchiul lui Mary, Regina Scoţiei.

Charles de Guise, Cardinal de Lorraine, fratele mai mic al acestuia şi conspirator.

Anne de Montmorency, Mare Conetabil al Franţei şi capul puternicei familii de Montmorency, rivala familiei de Guise.

Henri de Montmorency, Baron de Danville, cel de-al doilea fiu al Marelui Conetabil şi mareşal al Franţei.

Gaspard de Coligny, General-colonel al infanteriei franceze, mai târziu amiral al Franţei, nepot al lui Montmorency.

ASTROLOGII RIVALI ŞI GHICITORII REGINEI Michel de Nostre Dame, cunoscut ca Nostradamus.

Lăudatul autor al lucrării *„Centurii „*şi a altor lucrări de medicină cât şi a numeroase preziceri.

Cosmo Ruggieri, capul numerosului clan Ruggieri, astrologii tradiţionali ai familiei Ruggieri.

Lorenzo Ruggieri, fratele lui.

Gabriel Simeoni, astrolog regal.

Luc Guaric, cunoscut ca Guaricus. Faimos astrolog şi matematician, prezicător al mai multor Papi.

MONARHII STRĂINI

Philip al II-lea, Rege al Spaniei şi Sfânt împărat al Imperiului Roman de neam german.

Edward al VI-lea al Angliei (1537 – 1553), singurul fiu al lui Henry al VIII-lea. A promovat reforma protestantă.

Mary I, Regina Angliei, fiică a lui Henry al VIII-lea şi a Caterinei de Aragón. Soţia lui Philip al II-lea, care a devenit rege al Angliei după căsătorie. Susţinătoare a Catolicismului.

Elizabeth I, a devenit regină a Angliei în 1558, fiica lui Henry al VIII-lea şi a lui Anne Boleyn. Protestantă.

STĂPÂNUL TUTUROR DORINŢELOR *Relicva magică*

Prolog

— Aici este locul, a spus regina Franţei, şoptind în italiană. A arătat cu degetul către zona unde se îmbina podeaua unei camere cu pereţii suflaţi în aur. Lumina pâlpâitoare a unei singure lumânări arunca umbre deformate pe zidurile încăperii. Aerul nopţii de vară era fetid şi înăbuşitor. Holurile din piatră şi şemineele nefuncţionale pe timpul verii puteau a urină, a umezeală şi a mucegai, a stări febrile. Suita regală stătuse prea mult la Saint-Germain, iar palatul începuse să duhnească. În următoarea lună, sau chiar peste două luni, regele va ordona curţii să se mute în altă fortăreaţă mai răcoroasă şi

mai veselă. Un loc al cărui parc să nu fi fost secătuit de vânătorile regale. Un loc în care nasul să nu dea semnalul, după alte câteva săptămâni, că era încă odată timpul să se mute.

— L-am pus pe tâmplar să facă două găuri în podea, a şoptit regina. Patul ei se află sub aceste găuri. Astă seară vom afla prin ce vrăjitorie bătrâna i-a furat dragostea soţului meu.

— Este cu douăzeci de ani mai în vârstă decât regele şi Maiestatea Sa la un loc. Sigur, dacă şi-ar fi găsit pe cineva mai tânără, mai frumoasă, care să vi se supună întru totul, aţi fi putut să îi faceţi o vizită, iar apoi… şopti doamna de companie, de origine italiană, a reginei. Limba extraterestră părea să plutească ca fumul, răsucindu-se peste capetele sculptate ale faunilor de pe şemineu şi lipindu-se de colţurile încăperii, era limba conspiraţiei străine din vechea fortăreaţă a regilor francezi.

— Crezi că nu am încercat asta? Trece o perioadă de timp, şi apoi el apare cu *ea*, afişând-o pe bătrâna prostituată în public, ascunzându-znă ca şi cum eu aş fi amanta. Vreau să-i distrug pentru totdeauna influenţa pe care o are asupra lui. Vreau să scap de ea.

— Doamna mea, sunteţi regina…

— Iar mâna mea nu trebuie să fie asociată niciodată cu nimic din ceea ce i s-ar putea întâmpla, a spus regina. Cât timp este îndrăgostit de ea, dacă această femeie s-ar îmbolnăvi, el se va răzbuna pe mine. Dar dacă încetează să o mai iubească…

— Aşadar trebuie să aflaţi prin ce vrăjitorie îl ţine aproape de ea, i-a şoptit însoţitoarea.

— Exact. Şi apoi să o distrug cu o vrăjitorie şi mai puternică. Ochii grei, cu pleoape la fel de grele, ai Caterinei de Medici, regina Franţei, ardeau mocnit din cauza resentimentelor îndelung ascunse, iar în jurul gâtului îi atârna un talisman magic cu sânge uman pe care-l mângâia cu degetele.

— Ea a găsit un vrăjitor puternic. Dar unde? Numai

cei din neamul Ruggieri au asemenea puteri, iar ei îmi aparţin. Jur, dacă m-a trădat Cosmo…

— Cu siguranţă că nu, Maiestate. Mai sunt şi alţi magicieni în acest domeniu. Cosmo Ruggieri a venit cu noi de la Florenţa. Tatăl lui l-a servit pe tatăl dumneavoastră – de ce să se fi orientat acea *femeie* spre servitorul dumneavoastră? El ar putea să o trădeze şi pe ea.

— Sau s-ar putea să nu. Să nu subestimezi niciodată viclenia celor din clanul Ruggieri. Sunt la fel de periculoşi ca un cuib de şerpi – îi cunosc pe toţi foarte bine. Voi găsi vraja şi îl voi pune pe Cosmo să o îndepărteze şi amândoi vom pretinde că el nu a ştiut nimic despre asta. E vremea; am trăit suficient în umbra acestei femei bătrâne. Mi-a făcut praf toată fericirea.

— Desigur, Maiestate, numai inelul poate fi, a suspinat doamna ei de companie, Lucrèce Cavalcanti, Doamnă d'Elbène. Toată curtea vorbeşte că inelul pe care ea i l-a dat a fost stropit cu sângele unui bebeluş nebotezat. Inelul îl ţine sclav. În seara asta veţi descoperi că aşa stau lucrurile. S-a înclinat şi a apropiat sfeşnicul de regiunea cu pricina din podea, în timp ce Caterina de Medici a îngenuncheat şi a început să râcâie cu degetele ca să găsească trapa prin care putea vedea.

— Stinge lumânarea, i-a şoptit regina. Nu vreau să observe lumină deasupra lor. Numai strălucirea firavă a stelelor ilumina camera şi pe cele două femei care stăteau pe podea şi priveau cu mare atenţie dormitorul puternic luminat de sub ele.

Amanta regelui era goală, întinsă pe pat, cu spatele rezemat de speteaza baldachinului înconjurat de perdele grele, cu braţul sub cap, iar părul cărunt îi era împrăştiat sub forma unui evantai pe nişte perne de mătase, bogat brodate şi aruncate în dezordine. Paloarea cărnii ei forma un contrast izbitor cu aşternutul din catifea de un verde crud, de sub ea. Ochii ei negri sclipeau la lumina lumânării, iar buzele subţiri şi rujate încadrau un zâmbet triumfător, în timp ce regele, viguros, cu părul negru şi cu

douăzeci de ani mai tânăr decât ea, îşi dezbrăca halatul. Aproape că îşi dădea seama că în această noapte existau martori care asistau la puterea ei.

Faţa lui Diane de Poitier, brăzdată de linii fine, ochii înconjuraţi de cearcăne întunecate şi scofâlcite nu erau o surpriză pentru cele două privitoare. Dar la vederea trupului femeii mai în vârstă, privitoarele au scăpat un strigăt de uimire. Trupul era alb, subţire, agil, ca trupul unei tinere de douăzeci de ani care susţinea capul unei femei bătrâne. Cu o disciplină de fier, amanta stearpă şi-a protejat această imitaţie palidă a corpului unei femei mai tinere, în timp ce regina, cu toate corsetele cu balene din oţel şi rochiile pline cu bijuterii, nu a putut să-şi ascundă trupul fără forme, răvăşit de sarcinile anuale. Intrigantă, monstru, şi-a zis regina. Diavolul te-a ajutat să faci asta. Când o să scap de tine, o să devin şi eu frumoasă. O să îmi iau maseuri şi o să am poţiuni magice. După aceea voi călări alături de rege la ceremoniile lui grandioase, afişându-mi îmbrăcămintea şi bijuteriile la fiecare turnir, în loc să fiu ascunsă ca un secret urât. Azi vederea mea îl umileşte. Dar mâine mă va iubi.

În patul aurit de sub spărtura din duşumea, două corpuri atletice, unul acoperit cu păr negru, celălalt mai alb decât laptele, se înlănţuiseră în posturi complicate, absolut noi pentru privitoarele din tavan. Acolo în întuneric, ochii reginei s-au mărit de uimire şi a început să respire rapid. Acum cei doi s-au răsucit, iar bătrâna amantă l-a încălecat pe regele Henric al II-lea. Faţa lui era desfigurată de plăcere. Regina nu şi-a imaginat niciodată că ar putea exista asemenea îmbrăţişări ciudate, asemenea mângâieri lascive. Ea de ce nu a ştiut de asemenea lucruri? De ce nu i-a arătat şi *ei* lucrurile astea? Nu merita şi ea o asemenea pasiune şi respect? Regele şi amanta lui bătrână s-au rotit până la marginea patului, iar ritmul agresiv şi furios i-a zguduit atât de tare, că au căzut din pat într-o cascadă de aşternuturi, complet nepăsători, pe lespezile tari şi reci ale duşumelei. Strigătul de plăcere al

regelui încă mai persista în încăperea de la parter când soţia acestuia a pus la locul ei scândura din podea. Lacrimi de furie, invizibile în întuneric, îi alunecau pe faţa grăsuţă.

— În toţi anii în care am fost căsătoriţi, şoptea regina, nu m-a atins niciodată în felul ăsta. Părul meu – era frumos – nu a fost mângâiat niciodată aşa – niciodată – zece copii şi niciodată nu m-a sărutat. Vine pe întuneric şi pleacă fără să aprindă o lumânare – ce sunt eu de mă tratează ca pe o vacă, iar pe ea ca pe o femeie?

— Dar, Maiestate, tu eşti adevărata regină. La urma urmei ea este doar târfa regelui. Micuţa femeie bondoacă, cu o faţă fără bărbie şi ochi bulbucaţi, şi-a şters lacrimile pe ascuns, acolo, în întuneric.

— Da, sunt regină, a spus. Eu *sunt* regina, nu ea. S-a ridicat şi şi-a netezit fustele şifonate şi prăfuite. Nu vede că e bătrână, bătrână? Aveam paisprezece ani când am venit la el. Unchiul meu, Papa, m-a trimis cu onoruri, într-o galeră aurită cu sclavi în lanţuri de argint. Cine e ea? Nimeni. Un nimeni bătrân. Inelul magic este cel care îl orbeşte. Inelul pe care i l-a dăruit ea. Nu-mi pasă cât va trebui să plătesc, dar îi voi lua. inelul. Şi apoi îl voi pune pe Cosmo să îmi prepare o poţiune a dragostei, şi-a zis în gând. Ceva puternic, ceva care îmi va aduce mai mult decât rămăşiţe reci.

— Trebuie doar să aşteptăm momentul potrivit, a spus Madam D'Elbène.

— Eu, dintre toţi oamenii, am învăţat cum să aştept, a spus regina mângâindu-şi spre spate buclele ei false, strâns pieptănate. Am aşteptat multe lucruri. Totuşi…

— Da, Maiestate?

— Când eram tânără, mi se spunea că sunt frumoasă. De ce regele, soţul meu, nu m-a iubit şi pe mine niciodată în felul acesta?

Paris, 1556

Am părăsit Orléans-ul ieri dimineaţă. Am stat la hanul „Trei Regi". Blestemul meu să cadă asupra lor. Hanul „Trei Hoţi" ar fi fost o emblemă mai cinstită. Paturi

demne de milă. Micul dejun, 3 gologani. Necomestibil. Mi-au îngheţat intestinele. Însuşi oraşul supraevaluat. Oameni acri. Preţuri mari. Un exces de eretism. Episcopul a vrut un horoscop. I-am cerut un preţ dublu.

Am intrat în Paris prin poarta Saint-Jacques. Lângă strada Bûcherie, roiuri enervante de studenţi ai Facultăţii de Medicină mi-au blocat drumul în glumă. M-au tratat nepoliticos când le-am cerut să-mi facă loc să trec. Mi-au insultat roba care nu aparţinea facultăţii lor. Au strigat după mine, cum că eram un spagiric[1] străin, unul care dă drumul unor proiectile confecţionate din rahatul străzii, acompaniat de oferte vulgare de a mi se lua sânge pe gratis. Parisul se înfurie întotdeauna la vederea uniformelor celor mai buni, adică a celor de la Facultatea de Medicină din Montpellier. Servili.

Linguşitorii Facultăţii de Teologie. Singurul lucru pe care ştiu cum să-l facă este să ia sânge şi să-şi elimine adversarii. Şi mai îndrăznesc să-l renege pe marele Paracelsus! Nu i-am permite niciodată niciunui absolvent al acestei facultăţi nefericite din Paris să practice în sud.

Léon a aranjat ca halatul să-mi fie curăţat. M-am cazat la hanul Saint-Michel din Paris. Propriul meu nume. O prevestire bună pentru un han. Aşternuturi curate. Cina, 5 gologani. Tocană comestibilă, vinul îşi merită numele de oţet.

Am găsit ediţia nouă a lui Scaliger[2]. Am încercat la Barbe Renault's. Este fără nicio îndoială supraapreciat. Morel îmi povesteşte că noua previziune a lui Simeoni despre sfârşitul lumii, care va avea loc în anul 1957, este absolut scandaloasă. Simeoni este un rahat. Nu e în stare

---

1 Cel care folosea spagirica - metoda de preparare a medicamentelor, aparținând alchimiei, ținând cont de posibilitățile de folosire a elixirelor. Termenul a fost inventat de Paracelsus, de la cuvântul grec spagein (a separa) și ageirein (a aduna), în concordanță cu „solve et coagula“, (nota trad.)

2 Jules-César Scaliger, considerat al doilea mare filosof european, după Erasmus din Rotterdam, a fost autorul unor comentarii asupra lucrărilor medicale ale lui Hippocrate, (nota trad.)

să prezică nici măcar când are loc sfârşitul lunii. Dacă nu găseşte o noutate mai bună decât asta, eu îi prezic că îşi va pierde favorurile regale în următoarele şase luni. L-am trimis pe Léon la Luvru ca să îmi anunţe sosirea la cancelaria reşedinţei reginei.

Se pare că vor să le plătesc un avans aici. Ceva despre nişte fizicieni străini care zboară pe timpul nopţii. Să văd dacă Morel îmi va împrumuta cincizeci de nobili[3].

Semne curioase pe drum ieri. Un şarpe cu două capete se încălzea la soare, E drept că sunt asaltat de creaturile cu două capete. Acest ied cu două capete al lui Aurons, copilul cu două capete al lui Senas, Vremea schismei sângeroase se apropie. Mai târziu, tot în aceeaşi zi, pe drumul dinspre Orléans, o tânără de la ţară, purtând doliu, călătorea în direcţia opusă, însoţită de un ogar urât. Un caracter prostuţ, pretenţios, încăpăţânat. Dar cu o aură ciudată. Mă bântuie premoniţia că pentru o perioadă scurtă de timp va ţine viitorul Franţei în mâinile ei. Ce idee îngrozitoare. Visuri urâte. Să mă consult cu Anael.

Michel de Nostredame JURNALELE PIERDUTE ALE LUI NOSTRADAMUS, A.J. Peters, tr. şi ed., (Sedona, AZ: Cemunnos Press, 1974) Voi. 3, pagina 209, 15 august 1556

— Tu, a spus străinul cu halat ciudat de doctor şi pălărie ascuţită, privindu-mă din cap până în picioare, tu scrii poezii proaste.

Avea o căutătură enervantă şi una dintre acele bărbi lungi în care să i se opreau firimiturile de pâine. Nu l-am considerat demn de a-i da un răspuns. Nu îmi era clar cum îşi dăduse seama de micile efuziuni ale spiritului meu şi nu îmi trecea nicicum prin cap să întreţin o conversaţie într-un loc public cu o asemenea persoană nepoliticoasă.

— Cânţi la lăută, scrii piese scurte pentru clavecin şi eseuri iritante despre Natură, a continuat bărbatul. O superficială în tot ceea ce faci, care nu poate să reziste să nu se amestece în vieţile altora.

---

3 Moneda englezească din aur care valora jumătate de marcă, folosită prima oară în Anglia, (nota trad.)

— Nu ne cunoaştem, i-am răspuns cu o voce cât mai tăioasă, în timp ce aşezam lângă mine, pe băncuţă, cana cu cidru care avea un gust execrabil. Deasupra noastră păsările ciripeau în copacii care ţineau umbră băncilor şi meselor aşezate în aer liber. În spatele nostru se aşternea taverna situată pe marginea drumului, o colibă ţărănească acoperită cu stuf, fiind greu să faci distincţia între aceasta şi o claie mai mare de paie, singurul indiciu că ar fi un loc unde ai putea să te răcoreşti fiind mătura aşezată după uşă. Era vara anului 1556, cel de-al douăzeci şi doilea an al vieţii mele, acea perioadă a existenţei când ultimele semne de prospeţime ale-tineretii cedează în favoarea celibatului prelungit şi sărac. Tărănelul care îmi ducea hăţurile calului, dădea de băut la jgheab jepei. mele prea departe ca să-l pot chema. Gargantua, ogarul meu cel mare de culoare gri-maronie cu pete întunecate, zăcea întins la picioarele mele gâfâind din cauza căldurii, limba lungă şi rozalie atârnându-i din gură. Un câine nefolositor, prea puturos chiar şi să latre. Cum să scap de bătrânul ăsta lunatic?

— Nu e nevoie să ne cunoaştem, a spus străinul, scrutându-mă pe sub sprâncenele albe şi stufoase. Te cunosc deja. Am venit să-ţi spun să te întorci din drum, să mergi acasă, şi să stai cu familia ta, aşa cum trebuie să facă o femeie cumsecade. Şi tu şi regatul Franţei vor fi mai în siguranţă aşa.

— Nu am absolut nicio intenţie să fac asta, i-am spus, în plus, mi-este imposibil. Trebuie să ajung la Orléans înainte ca porţile oraşului să fie închise la asfinţitul soarelui.

— Nu poţi să mai repari ceea ce ai făcut, dar poţi să eviţi ceea ce urmează să se întâmple: du-te acasă, îţi spun. Un fior rece mi-a străbătut trupul. Să înţeleg că nu era nebun? Să presupun că era o iscoadă? Descoperise cumva motivul pentru care părăsisem precipitat moşia tatălui meu? M-am ridicat în picioare brusc – prea brusc – ca să fug, am dat peste cană şi am vărsat ultimele guri de cidru

pe tivul rochiei mele de doliu. În grabă, m-am aplecat să şterg stropii de pe ţesătura de lână neagră şi să ridic cana din ţărână. Am crezut că l-am auzit chicotind.

Asta fac iscoadele înainte de a merge în faţa judecătorului, mi-am zis. Râd de victimele lor. Vreau să vă spun că nu era vina mea că l-am împuşcat pe Thibault Villasse. Admit că îi ştiam chipul foarte bine, fiind logodită cu el toţi anii ăştia lungi şi plictisitori, dar trebuie să ţineţi cont de faptul că era întuneric şi că era mascat. În plus, activităţile mele poetice, ca şi cusutul, au făcut ca în ultimul timp să îmi pierd vederea la distanţă. Nu se poate să vă aşteptaţi să-l fi împuşcat din alte motive.

Trebuie să recunosc că scurta doză de vinovăţie a dispărut după ce s-a ridicat ceaţa şi i-am văzut chipul în cadrul ferestrei. O prăbuşire atât de înfricoşătoare în curtea conacului, vedeţi dumneavoastră, sub lumina lunii, iar eu sunt prin naştere o fiinţă sensibilă. Nu pot să suport să văd un pui de pasăre care cade din cuib şi să nu-l pun la loc. Şi în afară de asta, port doliu după el, ceea ce arătă lumii întregi că îmi pare rău după el. În mod clar nu eu am tras cu archebuza tatălui meu, ci Soarta. Iar Soarta nu poate fi oprită.

— Nu poţi schimba Soarta, am spus.

— Demoiselle, am obosit străbătând singur tot acest drum ca să schimb Soarta, şi pentru binele acesteia, îţi spun că trebuie să te întorci.

— Iar pentru binele meu trebuie să merg înainte. Schimbă Soarta în alt mod. Faţa bătrânului doctor s-a făcut stacojie şi a început să clocotească de furie.

— Tu, fată bătrână şi înfumurată, îţi dai seama că toţi marii regi ai lumii mi-au dat pungi cu aur pentru un singur sfat? Dar eu sunt o Artaud de La Roque: insultele mă lasă rece. L-am privit de sus în jos, unul dintre gesturile mele dispreţuitoare cele mai de succes, din moment ce sunt mai înaltă decât ar fi normal.

— Atunci du-te şi dă-le lor sfaturi. Eu o să fac ceea ce trebuie să fac.

Când m-am întors să plec, părea să se mai fi înmuiat şi aproape că mi-a fost milă de acest bătrân flecar înfumurat. După accent era din sud. Toţi sudiştii sunt mândri. Evident că acest doctor a înghiţit prea multe medicamente fabricate după propriile-i reţete. Regii, într-adevăr.

— Stai, aşteaptă – a spus el şi m-am oprit. M-a privit din cap până în picioare, evaluându-mă. Chiar şi aşa – da

— Ar putea să meargă. Doar ascultă-mi sfatul cu atenţie: păzeşte-te de Dama de Pică.

— Habar nu am la ce te referi, am spus.

— Oh, ba ai, a spus el, iar servitorul i-a adus animalele de la adăpat. Fetele bătrâne consultă întotdeauna tarotul.

Pe măsură ce servitorul se apropia, mi-am dat seama că nu erau catârii unui doctor, ci caii poştei regale. Ciudatul bătrân călătorea cu treburi pentru casa regală. Oh, dragă, la urina urmei trebuie să fie o persoană importantă. Am fost prea necivilizată? îmi cunoştea secretul înfricoşător? Ca şi cum mi-ar fi răspuns la întrebarea mea nerostită, neobişnuitul doctor m-a privit în timp ce îşi punea piciorul pe scara de la şa.

— Doliu, pah! a spus el. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

Timp de o secundă inima mi-a stat în loc.

Proprietăreasa, cu un şorţ şi o bonetă hârlave, trecea prin faţa mea ducând în han câteva căni pline cu odioasa băutură fermentată.

— Fii bună, femeie, am spus (astfel politeţea face din noi toţi nişte mincinoşi), spune-mi, cunoşti numele bătrânului cu barbă lungă şi înfăţişarea unui doctor?

— El? Da, îl cunosc. Vine din Provence, din partea reginei. Servitorul lui consideră că numele stăpânului său este foarte important. *Doctor* Michel de Notredame, vă rog. Pot să vă spun că am întâlnit alţii mai grozavi pe *aici*.

Nostradamus. Subiectul de discuţie al fiecărui han şi cenaclu literar la modă de la apariţia micului său volum de profeţii în versuri. Nu era o iscoadă a jandarmeriei, ci un

profet care citeşte viitorul, la dispoziţia reginei însăşi. Când i-am auzit numele, corpul mi-a fost străbătut de un fior. Tocmai mă întâlnisem cu Soarta pe drumul spre Orléans.

Dar ce a vrut să spună cu regatul?

II

Se lumina de ziuă, zorii de ziuă cleioşi nu potoliseră nici măcar puţintel arşiţa, şi promitea să fie o după amiază înăbuşitoare, insuportabilă. Diane de Poitiers ieşea din baia rece, iar două servitoare o aşteptau în picioare, cu prosoape, ca să îi usuce pielea. Palatul se trezise; în bucătării oalele zăngăneau, la grajduri caii erau ţesălaţi şi înşeuaţi, printre care şi cei ai lui Diane şi ai regelui. Ici şi colo câte un scandalagiu care a dormit până târziu, se trezise, îşi întinsese oasele, urinase în şemineu şi ceruse o băutură. Într-un dormitor, regina primea audienţe, fiind rândul ducesei de Nevers. În altul, regele, cu faţa lui lungă şi morocănoasă, dar ciudat de satisfăcută, era îmbrăcat de un valet, timp în care dădea ordine curtenilor care-l înconjuraseră. Plănuia să se mute la Fontainebleau, unde aerul era mai proaspăt, înainte de a-şi stabili reşedinţa de iarnă în Paris, la Luvru. Ei bine, poate nu numai la Luvru. Poate şi la Anet, unul dintre castelele asemănătoare unei bijutieri, pe care i-l dăruise amantei sale. Aceasta vorbea despre aranjarea unui splendid program distractiv pentru întreaga curte, pe durata sărbătorilor de Crăciun. Un curtean s-a apropiat de rege cu un mesaj. Ah, cine-l deranja? Ambasadorii Republicii Veneţiene aici, aşa de curând? Trebuie să mai aştepte încă o zi până când va putea să-i primească. Consiliul trebuie să discute proaspăta imprudenţă a regelui Spaniei. Da.

Imperiul se extinde prea mult. Nu, dacă ereticii nu renunţă la luteranism, trebuie executaţi pentru binele statului. Nu există nicio scuză pentru încălcarea legii.

Diane de Poitiers, soţia Marelui Seneşal[4] al Franţei,

4 Seneșal - șeful justiției și comandantul nobilimii pe care o putea convoca în cazuri de război, (nota trad.)

ducesă de Valentinois, deţinătoarea bijuteriilor coroanei, cea care-şi însuşise moşiile nobililor şi era centrul corupţiei şi protectoarea întregului regat, ţinea şi ea o audienţă în acea dimineaţă. Câţiva poeţi ceruseră favoruri regale în schimbul versurilor în care îi preamăreau frumuseţea şi înţelepciunea; un sculptor fusese chemat pentru a i se încredinţa o lucrare – crearea unui basorelief care să o înfăţişeze pe Diane într-o formă goală idealizată, încolăcită în jurul unui cerb, ca zeiţă a vânătorii. În realitate nu avea nicio legătură cu vânătoarea, dar asta nu avea nicio importanţă. Când întreaga omenire îmi laudă frumuseţea-mi eternă, şi-a spus în sinea sa, cum ar putea regele să îndrăznească vreodată să gândească altfel? Artiştii mei au făcut dintr-un băieţel plicticos şi posomorât un amant legendar. Ce bărbat ar dori să refuze un asemenea titlu? Iar dacă el nu se vede aşa cum este în realitate, nu mă va vedea nici pe mine aşa cum sunt în fapt. Un surâs îngheţat i-a traversat faţa îngustă şi machiată excesiv.

După artişti au intrat în audienţă câteva rude îndepărtate care doreau slujbe sau donaţii pentru biserici; nu au plecat dezamăgiţi, deşi niciunul dintre ei nu a dat dovadă de vreo urmă de competenţă. Apoi, şi-a făcut intrarea un contabil care i-a prezentat o evidenţă a socotelilor proprietăţilor confiscate după executarea ereticilor, asupra căruia regele, într-un moment de bunăvoinţă, îi acordase toate drepturile. Deci era prea puţin? Desigur, erezia sălăşluieşte în nişte case mai mari. Probabil e nevoie de mai mulţi informatori şi mai puţină toleranţă faţă de numele mari. Şi, la urma urmei, sărbătorile de la Anet vor fi atât de costisitoare… Diane se ridică ca să părăsească încăperea, când una dintre doamnele sale de încredere a introdus în dormitor un umil tâmplar. Ochii lui Diane se micşorau de plăcere pe măsura ce-l intervieva.

— Două găuri? în tavanul dormitorului meu? Şi un lambriu secret în podeaua de deasupra, zici? Ce bine ai

făcut că m-ai informat. Nu o să părăseşti camera asta tot sărac. Vreau să fiu sigură că mă vei înştiinţa cu privire la alte mici surprize pe care le-ai pregătit pentru regină. Când tâmplarul părăsea încăperea făcând plecăciuni şi apropiindu-se cu spatele de ieşire, lăudându-l pe Dumnezeu şi pe frumoasa şi graţioasa ducesă, Diane zâmbea de una singură. Era bine să i se reamintească fiicei demne de milă a negustorului italian cine domneşte aici, şi de ce, dar şi că regina nu are nici cea mai slabă şansă de reuşită din lume.

*

În oraşul cu străzi inundate, casele erau mult mai înalte în acest cvartal, cu cinci sau şase caturi mai sus, înghesuite unele într-altele din lipsă de spaţiu, camerele erau joase şi strâmte, iar cele de la subsol nu vedeau lumina soarelui niciodată. Spălătoriile se întindeau de-a lungul canalizărilor înguste, iar mirosul fetid al apei se amesteca cu cel de mâncare ieftină: usturoi, varză şi ceapă. Pe măsură ce ultimele raze ale soarelui poleia faţadele vilelor somptuoase de pe Grand Canal, umbrele cădeau rapid şi greu peste aleile strâmte ale periferiilor Veneţiei. Într-o încăpere de la ultimul etaj a uneia dintre aceste clădiri vechi de închiriat, un tânăr cu păr şaten şi moale cerceta cu aviditate conţinutul rafturilor unui dulap mare, fără uşi şi cu picioare sculptate. Uşa din spatele lui s-a deschis încetişor, iar un bătrân a intrat în odaie fără să scoată niciun sunet. Avea o barbă lungă şi albă, o bonetă pe cap şi o robă lungă până la glezne. Faţa îi era brăzdată de tăieturi adânci şi de semne ale unor răni vechi.

— Ai venit în cele din urmă. Te aşteptam. Tânărul s-a răsucit pe călcâie ca să se confrunte cu el şi a scos un cuţit prăpădit.

— Nu te deranja, a spus bătrânul, făcând o pauză ca să tuşească. Şi-a presat o cârpă pe gură, iar pe ea a apărut sânge. Ceea ce cauţi se află în sertarul de sub fereastră. Tânărul s-a întors spre geam, reticent, căci nu voia să-şi ia ochii de la bătrân, de teamă să nu fie vorba de vreo glumă.

Stelele mi-au spus că vei veni în seara asta, a spus bătrânul.

Pe faţa lui se citea urma unui zâmbet ironic. Stelele, şi-a zis tânărul. Trebuie să fie o glumă, ceva magic. Cu o precauţie sporită, a început să cerceteze camera. Era plină cu obiecte ciudate: un astrolab, o reprezentare primitivă a galaxiei, instrumente din oase şi alamă a căror folosinţă nu şi-o putea imagina. Şi-a zis că or fi fost luate cu amanet. Poate că ar trebui să îl poftesc pe bătrân înăuntru şi să-i fac felul.

— Nu încerca asta, a spus bătrânul. Nu există niciun negustor în oraş care să nu mă cunoască.

Tânărul s-a oprit. Bătrânul nesuferit putea să-i citească gândurile. Dumnezeu ştie ce viclenie o fi zăcând în mintea lui.

— Nicio şmecherie, a spus bătrânul. A tuşit din nou. Eşti binevenit. Acum spune-mi cum ai intrat?

— Prin acoperiş, pe fereastră. Ar trebui să tragi zăvoarele.

S-a îndreptat spre sertarul pe care l-a deschis cu mâna liberă, fără să scape vreo secundă cuţitul din cealaltă mână.

— Este cutia din argint poleit, aceea cu semne gravate pe ea, cu acea creatură într-un car situat în centrul capacului, a spus bătrânul.

Tânărul cu păr moale a ridicat capacul şi s-a holbat la cutie, uimit.

— Ia-o, a spus bătrânul. Va fi o mare uşurare pentru mine să ştiu că am scăpat de ea.

S-a aşezat rapid pe o bancă de lângă perete şi s-a aplecat spre faţă ca să tuşească fără încetare, apăsându-şi bucata de material pe gură.

— Este – este foarte – valoroasă. Cum poţi să renunţi la ea aşa uşor? Era ceva straniu legat de cutia extraordinar de frumos lucrată. Putea fi imaginea bizară de pe capac cea a unui şarpe cu picioare, a unei zeităţi cu cap de cocoş într-un car aşezat între un soare şi o lună? Literele

indescifrabile gravate sub capac? încuietoarea grea, făcută dintr-un tip ciudat de oţel care lucea ca lama unei săbii de Toledo?

— Crede-mă, povara, tentaţia… M-a consumat şi m-a ars. Cu mine s-a terminat acum; m-a ruinat şi ştie că sunt pe moarte. Ia-o şi ceea ce a mai rămas din viaţa mea, cel puţin va fi liberă. Regret, o încercare deşartă de a repara o greşeală – iadul în viaţa asta înainte de iadul din viaţa viitoare – asta e tot ceea ce mi-a mai rămas. Totuşi te avertizez: dacă pui preţ pe sufletul tău, nu. te uita în cutie.

— Cum ştiu că nu încerci să mă amăgeşti cu o cutie goală?

— Dacă ar fi goală, te asigur că ţi-ar fi mult mai uşor. Dar nu e goală. Ea conţine… răspunsul la fiecare dorinţă pe care o vei avea vreodată şi, oh Dumnezeule, cel mai hidos secret dintre toate… secretul vieţii eterne. Acesta este darul final care ţi se va oferi când această viaţă va deveni doar o agonie. O agonie fără de sfârşit. Acest ultim dar diavolesc l-am refuzat până la urmă.

Tânărul a observat că un ciudat miros cadaveric părea să-l înconjoare pe bătrânul aşezat pe băncuţă. Ce revoltător. Când bătrânul a terminat de tuşit, a privit în sus şi a spus: „Din moment ce mi-ai dat timp să mă pregătesc pentru ultimele clipe din viaţă, te voi răsplăti cu acest avertisment: Dacă ţii la sufletul tău, nu deschide cutia în care se află Stăpânul Tuturor Dorinţelor”. Dar faţa bătrânului conţinea o combinaţie interesantă de amărăciune, resemnare şi maliţiozitate, ca şi cum ar fi ştiut că nicio putere de pe pământ nu l-ar fi oprit pe tânăr să cerceteze cutia mai devreme sau mai târziu. Tentaţia îl va face să se uite înăuntru cât mai curând. Tânărul, ros de curiozitate, a pus jos cuţitul şi a deschis cutia. Camera s-a luminat subit, ca un fulger, şi s-a auzit un vuiet.

— Oh, Dumnezeule, este diavolul! îl văd în coşmarurile mele! Terifiat, a trântit capacul peste cutie aproape la fel de rapid cum l-a şi deschis.

— Ce păcat. Dar te-am avertizat. Acum totul îţi

aparţine – nu mai ai cum să renunţi. Până când nu va termina cu tine, va apărea permanent în viaţa ta, chiar dacă o vei arunca în cel mai adânc ocean. Asemenea unui iubit vei fi înghiţit de ocean iarăşi şi iarăşi, până când îţi va oferi toate dorinţele care vor jefui din tine tot ceea ce merită să deţii. Moartea şi judecata de apoi te vor urmări peste tot. Vezi? Deja te gândeşti că cel pentru care furi cutia nu merită să o posede. Cine te-a plătit pentru asta? Cine e el, ca să merite o asemenea comoară?

— Maestrul Simeoni, a răspuns în şoaptă tânărul.

— Simeoni? Sclavul acela de mâna a treia? Nu poate să prezică nici măcar o lună plină. Ce glumă! Simeoni îl vrea! Bătrânul şi-a aruncat capul spre spate şi a râs, dar râsul a sfârşit în tuse şi înec. Râsul făcea ca ochii tânărului să devină sălbatici.

— Maestrul Simeoni a spus că o să-l îmbogăţească. De ce să mă mulţumesc cu o fărâmă de bogăţie când pot avea totul?

— O avere? Atunci nu Simeoni e cel care vrea totuşi cutia. El tânjeşte după favoarea cuiva mai mare.

— De ce să nu o vrea el? De ce nu o vrei tu?

— Ah, tinere, aminteşte-ţi că am fost şi eu odată tânăr şi nebun. Şi nu uita ce-ţi spun acum: doamna înţelepciune îţi cere deseori un preţ crud pe care trebuie să-l plăteşti. Oh, da. Salut-o din partea mea, te rog.

— Pe cine? a întrebat tânărul cu o voce sarcastică în timp ce lega cutia într-o bocceluţă pe care o ţinea agăţată în spate. Pe doamna înţelepciune?

— Nu, i-a răspuns bătrânul. Pe cea care doreşte să plătească pentru această cutie diavolească.

Însă tânărul alunecase afară, pe fereastră, pe frânghia care se clătina dedesubt şi nu a mai auzit ultimele cuvinte.

*

Hoţul cu părul şaten şi moale şi-a dat drumul pe acoperişul înalt, a răsucit frânghia şi şi-a legat-o deasupra pieptului, apoi, cu agilitate, şi-a croit calea de-a lungul

acoperişurilor până când a ajuns la fereastra unui pod cu vedere la ceainicele de pe un şemineu. Croindu-şi calea printr-un labirint de încăperi, a coborât ultimele trei etaje ale clădirii pe o scară exterioară dărăpănată şi a sărit în apa din canal. Acolo, în întuneric, aşteptând în apă, se afla o gondolă neluminată, cu perdelele trase.

— Ai cutia? a murmurat o voce din spatele perdelelor.

— Da, a şoptit hoţul.

— Bine, urcă. Abia se auzi zgomotul gondolei alunecând pe apă, când pumnalul pătrunse în trupul hoţului, la fel de tăcut, făcându-l să se înfăşoare în propria-i sfoară şi să alunece în valurile negre ale apei.

În ziua următoare, un bărbat cu o barbă neagră şi ondulată şi cu un cercel în ureche s-a îmbarcat pe o corabie de pasageri pentru Marsilia. În bagajul său se afla o cutie din argint poleit şi fildeş, cusută pentru călătorie într-o pânză groasă şi rezistentă la apă şi inscripţionată astfel: *„Pentru Maestrul Cosmo Ruggieri, la casa lui Lorenzo Ruggieri, la semnul cocoşelului roşu, pe strada Tisarendirie, Paris”*.

ni

M-am gândit că totul se întâmpla deoarece călăream un *roussin*[5] *maro, în loc să mă deplasez cu un cal potrivit pentru femei şi pentru că nu mă însoţea niciun lacheu în livrea. M-a confundat cu fiica unui nobil care macină grâu cu ţăranii tatălui ei şi vânează iepuri cu arc şi săgeţi. De asta mi-a şi criticat micile mele creaţii artistice. Nu ştie nimic* despre *Mintea Superioară. Şi asta demonstrează că el chiar nu ştia nimic nici despre celelalte chestiuni care mă deranjau. Acest Nostradamus nu e decât un intrus şarlatan şi nepoliticos.*

La urma urmei, dacă poate să vadă atât de multe, trebuie să fi observat că blazonul tatălui meu are 16 pătrimi şi mi-ar fi acordat respectul care i se datorează unei persoane al cărui arbore genealogic datează dinainte de Cruciade. În plus, am. fost şcolită doi ani de zile la

5 Un cal micuț, de talie mijlocie

mănăstirea Saint-Esprit, unde am studiat italiana, muzica, broderia, redactarea scrisorilor şi arta conversaţiei elegante. Sunt obişnuită să mă întreţin cu cele mai fine categorii de oameni cultivaţi, nu cu şarlatani ţâfnoşi şi neplăcuţi care pretind că ei ştiu totul. Conversaţiile cu sprintele elevate au dat naştere unui Sine Superior, ori Spiritual, pe care persoanele sărace cu duhul, aşa cum este el, sunt incapabile să îl perceapă. A avut noroc că

Sinele meu Superior m-a ghidat către tot ceea ce este rafinat şi m-a îndepărtat de instinctele vulgare, brute, ale Sinelui meu Inferior, sau Sensibil, altfel aş fi reacţionat chiar şi mai nepoliticos decât am făcut-o.

Fiecare cotitură a drumului îmi este prietenoasă, căci în fiecare vară a copilăriei ne-am mutat din locuinţa situată între fortăreţele oraşului la fermă, iar toamna, după ce se strângeau recoltele, ne întorceam din nou în oraş. Dar acele vremuri s-au dus demult şi la fel s-a dus şi vechea locuinţă dezorganizată a bunicului meu de pe strada Bourgogne, ieşită fără drept de apel din proprietatea familiei, datorită unei imprudenţe a tatălui meu.

Mă gândeam că aş putea compune un poem despre casa copilăriei mele, închinat pereţilor preaiubiţi acoperiţi cu iederă bătrână, însă pe măsură ce călăream spre zidurile distante şi turlele oraşului, o altă casă şi-a făcut apariţia în mintea mea, o reşedinţă din piatră nouă şi elegantă, ascunsă discret în spatele gardurilor unei grădini. Casa doamnei Tournet, mătuşa mea Pauline, tocmai se ieşea din piaţa catedralei. Şi înăuntru – ah, în interior am văzut iarăşi camera tapiţată în care lumina aurie se reflecta prin geamuri, răspândindu-se pe argintul strălucitor al unui platou de forma unei scoici. Platoul, ştiu – mi-e atât de clar în amintire – este plin cu deserturi cu aromă de chimen dulce.

*

— Haide, ia una, spune mătuşa din amintirea mea. Arată exact ca o regină din poveşti. O boneţică pătrată din

pânză de in dă la iveală cârlionţii părului ei negru, prins cu un fileu din mătase de un verde sclipitor. Un guler ridicat pe jumătate îi încadrează faţa şi un capod lejer, fără mâneci, din brocart pluteşte pe deasupra rochiei de zi. E frumoasă; străluceşte, foşnește şi miroase toată a trandafiri uscaţi şi esenţă de lăcrămioare. Volanele juponului din satin stacojiu cu tivuri late mă fascinează – la bază au o culoare diferită de cea dinspre talie. Un veşmânt magic. Mă îndrept spre platou, iar mama mă apostrofează din priviri. E însărcinată din nou şi poartă o rochie de lână gri tocită, iar mânecile i s-au rărit în coate. Eu sunt cea mai mare, am şase ani. O servitoare o ţine în braţe pe sora mea mai mică, Laurette, un bebeluş cu faţa rotundă, cu obraji rozalii şi bucle aurii. Mama îl ţine de mână pe Annibal, frăţiorul meu de patru ani. Acesta mai poartă încă rochiţe, iar părul lung, şaten deschis, îi cade în onduleuri pe umeri. Faţa lui este senină ca a unei veveriţe şi în gură are câte o bomboană pentru fiecare obraz.

— Nu ar trebui să fie răsfăţată, spune mama.

— Nu arată ca ceilalţi, îi răspunde mătuşa Pauline.

— Creşte din ce în ce mai mult în fiecare zi, adaugă mama cu o voce înfiorată. Uită-te la ea – s-a învăţat să citească, hoinăreşte de una singură în loc să se joace ca orice copil obişnuit – îmi spune că e în căutare de zâne. Ce să fac – Pauline? Discuţia adulţilor este ciudată. Oamenii mari sunt atât de lenţi şi ponderaţi şi plicticoşi. Cred că nu vreau să devin vreodată adult.

— El bănuieşte?

— Nu încă…

Mătuşa Pauline se înclină spre faţă în şezlongul ei cu picioare sculptate ca labele unui leu. Vreau să mă uit sub şezlong ca să văd dacă are forma abdomenului unui leu, dar rochia mătuşii Pauline este prea largă.

— Dă-mi-o mie, spune mătuşa Pauline cu ochii scânteind. Dă-mi-o mie. La ce bun toată bogăţia asta? Viaţa mea este stearpă. Dă-mi şi mie o parte din bogăţia ta.

— Dar soţul meu… Hercule spune…

— Îmi cunosc fratele. El consideră că fetele nu sunt altceva decât o povară. Ai un fiu şi o fetiţă şi mai frumoasă, iar el nici măcar nu o place pe aceasta domnul Toumet o să fie generos…

Ajunşi acasă s-a dezlănţuit furtuna. Una dintre multe altele. M-am ascuns sub masă.

— Îţi spun că nu îi voi face lui Pauline pe *plac*\ Sunetele bufniturilor şi loviturilor veneau de deasupra locului meu de refugiu. În bucătărie, de pe capacul ceainicului atârnau broboane de la condens, iar acesta şuiera fără să fie băgat în seamă. Sângele unui pui tăiat pe jumătate se prelingea de pe blatul mesei chiar în faţa nasului meu. O pereche de cizme butucănoase stăteau liniştite exact în spatele volanului rochiei mele.

— Şi tu, ieşi afară, ieşi afară nevăstuică – pe zi ce trece creşti peste măsură – nebuno! Vei fi o femeie nebună şi te vor ţine închisă pentru totdeauna. Chiar eu te voi încuia! O să te închid într-un cufăr din care nu o să mai ieşi niciodată, dacă nu încetezi să mai faci pe nebuna!

O mână uriaşă pătrunde sub masă, iar eu mă îndepărtez de-a buşilea.

— Ce i-a dat sora mea? Ştiu că i-a dat ceva ferindu-se de mine…

O mână uriaşă mă înşfacă şi mă trage afară. Picioarele mele nu mai ating pământul.

— Jur că o să te scutur până când o să scot afară din tine ceea ce ai primit…

Capul mi se clatină şi am impresia că o să-mi cedeze gâtul. Batista primită în dar, cu iniţialele mele cusute pe ea, în care am înnodat câteva dulciuri, cade din locul ei secret, din mâneca rochiei, pe podea. Cizma butucănoasă calcă pe ea şi o zdrobeşte de dalele murdare şi lipicioase, acoperite cu paie, ale podelei din bucătărie.

— Tată! ţip, dar strigătul se aude ca şi cum ar veni de undeva, din depărtare, şi nu de la mine.

— Nu vreau să văd cum această femeie te corupe, mai repede te văd moartă!

— Hercule, nu, nu da în copilul tău… e atât de micuţă…

— Să nu te mai întâlneşti niciodată cu ea. Îţi interzic. Pumnii i se izbesc de masă în ritmul vorbelor sale groaznice. Ce nu-i convine la mine? De ce nu mă iubeşte tata?

— Eu… voi fi cuminte… am suspinat, iar şi iar.

*

Acum sunt adult şi nu sunt un om bun, îmi spun în sinea mea, în timp ce îmi cercetez amintirile cocoţată pe iapa mea, ale cărei copite tropăiau lent. Plecasem de acasă ca să o văd pe mătuşa Pauline. Şi plănuiesem să-i spun… totul.

*

Într-un timp, când mă aflam la mănăstire, la scurtă vreme după ce mi-am descoperit fragila natură spirituală, plănuisem să-mi dedic întreaga viaţă lui Dumnezeu. Dar, din nefericire, toate idilele au un sfârşit. O altă încurcătură financiară a tatălui meu m-a smuls brutal din mănăstirea în care locuiam, fapt care a condus spre aranjamentele finale ale căsătoriei mele cu un vecin civilizat, monsieur Thibault Villasse, senior de la Tourette. Monsieur Villasse m-a cerut pentru prima oară de soţie când aveam şaisprezece ani, dar atunci averea tatălui meu era considerabilă şi l-a refuzat dispreţuitor pe motiv că nu avea sânge albastru. Într-adevăr, omul nu avea origine nobiliară, ci doar o avere mare, dobândită dubios, ca urmare a favorurilor cerute de la un preferat al curţii regale, mareşalul St.

— André şi a achiziţionării monopolului exploatării regiei sării. Pe scurt, titlul său, lipsit de validarea sacră conferită de tradiţie, fusese în totalitate cumpărat, odată cu moşia, la scurt timp după naşterea mea.

Monsieur Villasse nu ar fi fost niciodată prima mea alegere, ţin să vă atrag atenţia, pentru că avea aproape 50 de ani, era plin de zbârcituri, părul lui castaniu i se rărise şi îi albise, ca şi barba, aproape în totalitate. Ochii lui verzi şi reci aveau, de asemenea, o căutătură… Ei bine, poate că

o să revin asupra acestei priviri mai târziu, dar mie îmi părea expresia unui om fără sânge albastru, spionând lumea gândurilor nobile şi a rădăcinilor la fel de nobile, clipind cu maliţiozitate. Era o privire plină de dorinţe secrete de răzbunare. Într-adevăr, viaţa unei Mirese a lui Hristos, aşa limitată cum era, părea mult mai de dorit decât uniunea cu un asemenea bărbat. Dar, opinia unei femei nu are nicio importanţă. O domnişoară trebuie să se căsătorească unde doreşte tatăl său. Cred că mariajul meu avea legătură cu o podgorie, pe care mi-o lăsase bunicul din partea mamei, şi care se întindea exact în partea de sud a proprietăţilor lui Villasse. Acestuia îi lipseau viile din averea sa. Mai era vorba şi despre nişte datorii care urmau să fie anulate şi de păsuirea unor împrumuturi, odată ce podgoria şi persoana mea (cele două fiind inalienabile spre marea dezamăgire a lui monsieur Villasse) vor fi transferate în posesia lui. Nu am avut niciodată pretenţia că înţeleg chestiunile financiare. Este un subiect nepotrivit pentru o doamnă care nu ar trebui niciodată, sub nicio formă, să-şi bată capul cu asemenea chestiuni.

Şi totuşi banii, întotdeauna un subiect prozaic, ne forţează să ne gândim la ei, ca un beţiv care nimereşte la un bal elegant la care nu a fost invitat. Spre exemplu, imaginaţi-vă mirarea ce mi-a fost dat să trăiesc când am părăsit mănăstirea Saint-Esprit, când valeţii călări care au fost trimişi să mă aducă acasă s-au îndepărtat de turlele distante ale clădirilor din Orléans în direcţia conacului nostru de la ţară situat în La Roque-aux-Bois!

— De ce nu mergem la casa noastră din oraş? am întrebat eu, şi astfel am descoperit că distinsul şi comodul nostru cămin din oraş fusese închiriat, parţial mobilat, unui negustor italian care făcea comerţ cu mănuşi de piele! Eleganta locuinţă a bunicului meu, galeriile care răsunau de zgomotele jocurilor din copilăria mamei mele, fiecare încăpere care vibra de gângurerile mele de bebeluş, de scârţâieli bizare, de clinchetul banilor şi de tocmelile cu negustorii! De ce nu-l închiriem unei case de

amanet sau unui bordel? Va fi greu să nu ne înjosim.

Dar o minte superioară poate să găsească întotdeauna posibilităţi noi în circumstanţe pervertite, chiar dacă aceasta presupunea să trăieşti tot anul pe o moşie a cărei destinaţie îşi avea menirea de a asigura o şedere mai plăcută pe timpul lunilor de vară. Mi-am spus că îmi voi ocupa timpul adunând plante medicinale pentru o colecţie şi apoi desenând vegetaţia din zonă. Sau probabil voi crea un ciclu de poeme dedicate naturii în fiecare dintre cele patru anotimpuri. În loc să mă plâng de reducerea datoriilor sociale impuse de izolare, aş putea să apuc din nou firele celui mai elevat, deşi neterminat, proiect al meu: o lucrare intitulată *„Dialog cu virtuţile, în care superioritatea calmului adevărat, a devoţiunii umile şi a tuturor calităţilor credinţei creştine sunt explicate de către o doamnă”*. În acest studiu, în care îmi investigam cele mai intime şi mai curajoase gânduri, zeii păgâni se confruntau cu sfinţii creştini, în detrimentul celor dintâi. Am pus vocea Sinelui meu Sensibil, sau Inferior, în gura Vulcanului, o zeitate elaborată, dar distorsionată şi lipsită de orice merit. Desigur că nu plănuisem să-mi dezvălui numele în acest manuscris, căci o doamnă care aparţine unei familii bune rămâne întotdeauna în anonimitate, mai ales când pune pana pe hârtie, aşa obişnuia să ne admonesteze Maica Celeste. Şi nici nu am plănuit nimic atât de grosolan încât să poată fi dat tiparului. Ceea ce mă mulţumea în totalitate era succesul unei lecturi private şi un murmur de aprobare în anumite cenacluri selecte.

Dar, din nefericire, mult prea repede am păşit printre porţile uriaşe de sub tumul hulubăriei fermei noastre. Descălecând în curtea reşedinţei, acum devenită permanentă, m-am gândit cum am putea îmbunătăţi curtea principală, mutând găinile şi extinzând pavajul dincolo de intrarea în locuinţă, până la curtea prăfuită. După ce am intrat pe uşa din faţă în holul ale cărui ziduri se pare că scăpaseră de cele câteva sute de perechi de piei de cerb, ce fuseseră înlocuite cu câteva tapiţerii de bun gust, m-am

trezit în faţa tatălui meu, a lui Monsieur Villasse şi a documentelor de căsătorie întinse pe masa de sub fereastra din fundul camerei şi aşteptând să fie semnate. Mama, surorile mele şi servitorii casei erau adunaţi în spatele holului, tăcuţi, arătând ca şi cum ar fi participat la o înmormântare.

Villasse părea cumva mai voinic decât mi-l aminteam eu, cu faţa mai zbârcită, iar ochii lui verzi şi reci erau şi mai calculaţi. Trebuie să mărturisesc că am avut un moment de teamă: moşia acestuia era izolată, iar el era totalmente lipsit de acele subtilităţi fine şi rafinate pe care le cere o doamnă cu natura mea sensibilă şi delicată. În afară de asta, existau zvonuri legate de moartea celei de-a doua soţii pe care le auzisem de la verişoara mea de a doua, Matheline, care compensa lipsa de înclinaţii spirituale cu evidenta plăcere lumească pentru dans şi bârfă. Nu, deşi dobândise titlul de Monseigneur de la Tourette, şi prin urmare era o partidă acceptabilă, Villasse nu părea a fi un om pe care să-l poţi iubi, căci îi lipseau multiple antecedente remarcabilé ce impun un respect sincer.

— Ei bine, ce mai aştepţi? Semnează: uite aici tocul, a spus tatăl meu cu tonul aspru al unui căpitan în retragere pe un cal alb, obişnuit să comande în permanenţă. Dar noi, femeile, nu am servit în armată, şi nu ni se cere să ne îndoim sufletele delicate sub povara asprelor vulgarităţi.

— Nu scrie nimic aici despre data nunţii, am răspuns.

— Nunta va avea loc imediat; anunţurile oficiale au fost deja publicate, a spus tatăl meu.

— Oh, nu se poate; abia voi avea timp să supraveghez mobilarea camerei mele din reşedinţa La Tourette, ca să nu mai vorbesc de acele mici nevoi pe care o viitoare mireasă le are.

Ochii lui Villasse s-au îngustat un pic, dar a întrebat cu o voce exagerat de suavă:

— Şi cam de cât timp ai avea nevoie, domnişoară

Sibille?

— Din fericire e o nimica toată, sper că veţi nota data nunţii acolo. Nu îmi face plăcere să amân fericitul moment, însă trebuie să ne gândim la bunăstarea noastră viitoare. Pregătirile sunt totul.

— Pregătiri? Cât durează pregătirile?

— Ei bine, trebuie să-mi comand trusoul, rochia de mireasă. Şi apoi mai sunt şi aşternuturile de pat şi draperiile. Şi trebuie să vă inspectez biblioteca ca să comand acele volume de alinare religioasă de care are nevoie sexul slab. Cel puţin şase luni, socotind şi timpul necesar pentru a comanda volumele.

— Cărţi de religie? a spus Villasse, ridurile de pe faţă înregistrând o emoţie interesantă. I-am aruncat o privire mamei: înţepenită, palidă şi tăcută. Cred că i-am văzut ochii clipind.

— V-am spus că e şcolită, a adăugat tatăl meu.

— O greşeală. Din fericire nu aţi repetat-o şi cu celelalte fiice ale dumneavoastră.

— A fost o toană de-a surorii mele. Fiică-mii i-ar sta mai bine la mănăstire. Acesta, desigur, era modul obişnuit al tatălui meu de a sublinia că mă considera prea neatrăgătoare ca să mă căsătoresc. Şi, desigur, când cea mai mare fată nu se poate căsători, următoarea la rând nu poate să-i ia locul. Când mătuşa mea, Pauline, care este şi naşa mea, s-a oferit să-mi plătească studiile, tata nu a ratat şansa de a scăpa de mine. Am simţit căldura roşeţii cum pune stăpânire pe chipul meu feciorelnic. Doar pentru că „Stăpânul tuturor darurilor bune” a simţit că un exces de spirit creativ şi îndrăzneţ ar putea, în cazul meu, să compenseze lipsa şarmului fizic, nu înseamnă că ar trebui să se comenteze asupra acestui fapt într-o zi de o asemenea importanţă în viaţa mea.

E drept că anumite colege făceau glume pe seama înălţimii şi greutăţii mele, dar am observat că ele erau cele cu tenul urât şi o mină bolnăvicioasă şi le socoteam pur şi simplu geloase din cauza pielii mele de o puritate perfectă

şi a ochilor mari şi negri, a cascadei de păr ca pana corbului, cu bucle bogate şi, mai presus de toate, a vocii mele melodioase ce punea în umbră vocile lor. În afară de asta, cu siguranţă eram suficient de arătoasă ca să fiu cea de-a treia mireasă a lui Thibault Villasse, care, aşa cum am spus, nu numai că nu era nici tânăr şi nici frumos, dar nu avea nicio formaţie spirituală solidă.

— Deci, refuzi să semnezi? a spus tata, de această dată mai degrabă ameninţând. Mi se pare că am auzit-o pe sora mea Laurette ţinându-şi respiraţia, dar nu puteam să o văd de unde stătea, în locul din umbra imensului dulap sculptat din spatele mesei. Cina constând din apă şi pâine, închiderea într-o cameră izolată, bătăi nocturne – acestea erau lucruri care nu doream să facă parte din viaţa mea. Prin urmare îi făceam întotdeauna pe plac tatălui meu.

— Ah, nicidecum. Îmi doresc doar să vă fac fericiţi şi să grăbesc evenimentul aducător de bucurie al nunţii mele. Dar ştiu că Monsieur Villasse e nerăbdător să îmi ureze bun venit în casa domniei sale într-un mod care se potriveşte cu nobleţea sa, aşa cum şi eu sunt nerăbdătoare să contribui la fericirea casei şi a persoanei sale. Tata şi-a dat ochii peste cap, ca şi cum ar fi spus: „asta ce naiba mai vrea să însemne?”, iar eu am zâmbit, un zâmbet slab, dar plin de satisfacţie.

Villasse, văzând acel zâmbet, mi-a surâs şi a spus, cu o voce drăgăstoasă:

— De ce să nu îl punem pe notar, că tot se află aici, să adauge un paragraf, cu condiţia că tu poţi hotărî să grăbeşti data nunţii noastre în orice moment, dacă aşa doreşti.

— Tu o asculţi pe ea? Fetelor încăpăţânate trebuie să li se arate nuiaua. Şi nimeni nu e mai încăpăţânat şi mai laş decât Sibille. Ai început-o prost, Monsieur Villasse.

— Mireasa mea va avea parte de tot respectul meu. Domnişoară, când vor sosi volumele religioase, poate că vei putea să îmi citeşti în orele mele liniştite şi mă vei instrui şi pe mine în continuare. Tata era şocat. Villasse i-a

zâmbit. Notarul a modificat actul. Eu am semnat.

— Aduceţi vin, să sărbătorim unirea noastră, a spus logodnicul meu cu vocea lui mătăsoasă, iar mama a dat din cap aprobator şi a zâmbit şters. În timp ce eu sorbeam din vin, iar ei ciocneau paharele, Sinele meu Spiritual a început să se gândească că poate aş putea să-l civilizez până la urmă. Întârziind data nunţii s-ar putea să mă aprecieze mai mult, apoi lecturile nocturne, cu voce tare, din cărţile sfinte, poate chiar îl vor determina să participe cu regularitate la slujbe. Se ştie că aceste lucruri înmoaie sufletul unui om, m-a asigurat Mintea mea Superioară. Sau poate, dacă poţi să lungeşti logodna suficient de mult, s-ar putea întâmpla ceva ca să poţi scăpa de căsătorie, mia şoptit Sinele meu Inferior.

*

În şase luni de zile intervine o infinitate de posibilităţi, mi-am zis, în timp ce aşezam cărţile de ghicit, *Giardino di Pensieri*, pe patul cu baldachin pe care-l împărţeam cu surorile mele. Ah, dacă aş fi avut, precum Penelopa, o tapiţerie pe care să o stric în fiecare noapte, am suspinat în timp ce întindeam cărţile. Să vedem, mi-am zis – luna mai aproape că s-a dus, dar mai sunt iunie, iulie, august, septembrie şi octombrie. Practic o eternitate. În afară de asta, nu numai colecţia mea de plante mergea bine, dar începusem şi o serie de desene a anatomiei oaselor aripilor diferitelor specii de păsări, în speranţa că voi descoperi secretele zborului.

— Ah, aici erai, Laurette. Patru de ghindă – asta înseamnă bani după o aşteptare, sunt sigură. Nici nu trebuie să mai verificăm, îmi amintesc cartea asta. De sub pat se auzeau mârâituri şi gemete satisfăcute. Gargantua, mare la trup, dar mic la minte, rodea un os de bou. Nu era bun nici de vânătoare şi nici de pază şi fusese născut de mărimea unui câine de companie mai mare, dar de atunci nu făcuse altceva decât să mănânce şi să crească. Nimeni nu ştia când o să-şi dea duhul. Dar era o creatură devotată, aşa că mama nu l-a lăsat pe tata să îl înstrăineze.

— Oh, ce minunat e să fii instruit, a suspinat Françoise, care tocmai împlinise zece ani în această vară.

— Măicuţele te-au învăţat să dai în cărţi? a întrebat Isabelle, care avea doisprezece ani şi nu-i plăceau socotelile.

— Oh, nu, măicuţele nu cred în cărţi. Sunt strict interzise. Dar în fond, ele habar nu au de asta, nu-i aşa? Măicuţele nu înţeleg rostul nici al prăjiturilor, al pisicuţelor ori al cărţilor de ghicit. Am apucat manualul cu interpretările şi am început să-l răsfoiesc. „Dominique mi-a dat biroul ei când s-a retras la mănăstire. Iar verişoara Matheline mi-a dat cartea ei anul trecut, când a părăsit mănăstirea ca să se căsătorească. Soţul ei urăşte ghicitul”.

— Am văzut-o mergând la catedrală cu două zile înainte de a ne muta”, a anunţat Laurette, care la cei optsprezece ani ai săi erau frumuseţea familiei. Călărea un cal alb superb în urma unui lacheu în livrea de mătase. Ma salutat. Se spune că este foarte bogată, acum, după ce să căsătorit”.

— Doamnele nu discută niciodată despre bani, am spus. Este un subiect frivol.

— Sincer, soro, nu ai minte deloc, mi-a răspuns Laurette. Nimeni nu poate să facă nimic fără bani, nici măcar să stea toată ziua şi să viseze cu ochii deschişi şi să mâzgălească, aşa cum faci tu. În ceea ce mă priveşte, prefer să fiu frivolă şi las pe alţii să fie elevaţi. Mai scoate câteva cărţi pentru mine. Spune-mi că voi fi bogată, că voi fi stăpâna unei case mari, că voi participa la cel puţin două – nu, trei – baluri pe săptămână şi că voi avea rochiile şi bijuteriile şi caii mei. Am suspinat. Nu numai că nu arăt ca surorile mele, dar nici măcar nu ne dorim aceleaşi lucruri.

Este dificil să descrii apăsările unui suflet civilizat născut, printr-o întâmplare nefericită a unui Dumnezeu mucalit, într-o familie cu desăvârşire nepotrivită. Nu că Atotputernicul nu ar fi avut rezultate mai profitabile dacă m-ar fi plasat într-o familie mai blândă şi mai iubitoare. Din tot sufletul mi-aş fi sacrificat locul meu de soră mai mare,

podgoria şi tot ce mi se mai cuvenea pentru, să zicem, poziţia de unică fiică a unui domn filosof sau a unui doctor în teologie, mai degrabă decât să fiu fiica în plus a familiei unui luptător excesiv de patriotic. Într-adevăr, familia din partea tatălui avea atâţia veri, încât moşiile au fost divizate până când, să spun aşa, au mai rămas doar nişte fărâme. Sărăcia este blestemul multor familii străvechi, cu un arbore genealogic vast. Dintre toţi membrii familiei tatălui meu numai mătuşa Pauline are bani şi s-a căsătorit pentru bani, sacrificându-şi rangul pentru bunăstarea materială. Tata o consideră moartă pentru familie, deşi ofertele ei nu au fost niciodată la fel de dispreţuite ca şi propria-i persoană.

Mama era moştenitoarea familiei sale şi a adus tatălui meu câteva ferme, o podgorie traversată de un pârâiaş şi un turn ruinat, ca şi locuinţa de la oraş a bunicului meu. Dar toată averea ei însemnată, cu excepţia locuinţei din La Roque-aux-Bois, a fost tocată de mofturile tatălui meu, de cerinţele impuse de poziţia lui, de nevoia de a cumpăra fratelui meu Annibal un loc în compania elegantă a lui Monsieur de Damville.

Numai datorită precauţiei bunicului meu, podgoria mi-a fost lăsată mie de pe vremea când mă aflam în uterul mamei mele. Şi înainte ca acesta să moară, a pus nişte condiţii legale moştenirii, aşa încât aceasta să nu poată fi niciodată separată de persoana mea. Un dar ciudat, care nu a avut ca rezultat sporirea averii mele, ci logodna cu un individ care îşi cumpărase titlul nobiliar şi dorea să-şi extindă graniţele moşiei sale.

Ţipetele străinilor şi sunetele cailor din ogradă mi-au întrerupt momentele de contemplare a propriului destin. Chiar şi reveria şi speculaţiile trebuie sacrificate într-o locuinţă de barbari.

— Priviţi, priviţi cine e în ogradă!

— Annibal! S-a întors şi a adus şi nişte oameni cu el!

— Caii, Sibille. Sunt splendizi! Vino să-i vezi!

Ne-am înghesuit toate la geamul de la etaj şi

admiram priveliştea impresionantă. Şase infanterişti înarmaţi escortau un cal de război, drapat în gri, condus de doi lachei care-i duceau căpăstrul decorat cu argint. Armăsarul avea urechile dezgolite, în stil militar, coama rasă, iar talia sa solidă era cu trei palme mai înaltă decât a tuturor celorlalţi cai din grup. În spatele calului echipat de război călărea un lacheu, antrenorul armăsarului, iar în frunte mergeau doi ofiţeri: Annibal, fratele nostru, în tunica lui scurtă şi brodată, cu pălăria fină, de culoarea prunii şi cizme înalte şi un străin cu un cal şi mai arătos. Străinul era chiar mai chipeş decât Annibal.

— Annibal, Annibal! strigau Françoise şi micuţa Renée, iar acesta s-a uitat în sus şi le-a făcut cu mâna. Şi străinul a ridicat privirea. Era splendid: cu ochi de vultur, cu mustaţă neagră şi impunător. Călărea uşor arogant şi privea lumea de sus ca şi cum ar fi fost stăpânul omenirii.

— Oh, el cine este? a suspinat Isabelle.

— Jur că deja m-am îndrăgostit pe jumătate, a spus Laurette.

În ceea ce mă priveşte eram o femeie logodită aşa că nu mi-am permis să gândesc nimic.

*

— Deci, când Monsieur de Damville a auzit că Le Vaillant era de vânzare, ne-a însărcinat să ne ocupăm de achiziţie, în numele tatălui său, Marele Conetabil. Annibal băgă cuţitul în plăcinta de porumbel şi mai tăie o felie.

— Ah, e minunată; mâncarea gătită în casă este întotdeauna cea mai bună.

— Annibal, de ce nu mi-ai spus niciodată că toate surorile tale sunt nişte frumuseţi? a întrebat străinul ridicând cupa cu vin şi aruncându-i o ocheadă cu subînţeles lui Laurrete care a roşit.

— Monsieur d’Estouville, dacă veţi mai sta doar câteva zile în plus, veţi descoperi că vânatul din împrejurimi este admirabil. Farfuriile goale, cu ultimele rămăşiţe pe ele, erau aşezate în jurul tatălui meu care se simţea important.

— Annibal, mai stai o vreme, a spus mama. Te-am văzut atât de puţin în ultimul timp.

— Annibal, să nu refuzi niciodată o rugăminte venită din partea mamei, a spus străinul, zâmbindu-i întâi mamei, apoi tatălui. Ce reprezentaţie frumoasă aveţi acolo, pe perete. E italiană, nu-i aşa?

— Bătălia de la Landrino. Luată de la un spaniol.

— Se spune că vremurile alea au fost grozave. Se inventase noul model de muschete. O mare realizare. Tata îmi povestea că archebuzierii înfigeau muschetele pe locul unde ar fi trebuit să stea ei, le dădeau foc, după care se întorceau cu spatele la arme, căci acestea ar fi putut să explodeze înainte de a se descărca în inamic.

— Un mecanism bun, dar riscant. Era riscant să uiţi să cureţi arma o lună de zile, mai ales când vremea era umedă, iar eu, de pildă, nu pot avea încredere într-un valet.

Arme, vânătoare. Ocupaţii plictisitoare ale unei minţi barbare, mi-am zis. Singurul lucru care mai rămânea să fie adus în discuţie erau câinii şi şoimii de vânătoare.

— Dulăul de colo e cel mai mare din câţi am văzut până acum. L-aţi luat la vânătoare de urşi?

— Gargantua, la vânătoare de urşi? Este cea mai nefolositoare creatură pe care Dumnezeu a conceput-o vreodată. Nu face nimic altceva decât să mănânce şi să îmbătrânească. Îţi spun, ar fugi şi de un iepure, ce să mai zic de un urs. L-aş fi înecat până acum dacă fiicele mele nu s-ar fi jelit şi nu ar fi făcut prea multă gălăgie.

— Oh, nu putem să le facem nefericite pe aceste domnişoare încântătoare nici măcar pentru o secundă, a spus străinul şarmant, învăluindu-ne într-un zâmbet ingrat.

— Nu putem să întârziem mai mult… a spus Annibal.

— Am un şoim nou şi vreau să-l încerc pe raţe. Vă plac şoimii, Monsieur d’Estouville?

— Sunt fascinat de ei. În fond, nu putem să obosim acum noua herghelie de armăsari premiată a lui Monsieur de Damville, nu-i aşa? Hai să mai stăm o zi – spuneţi-mi, ce

momeală folosiţi în această parte a ţării?

— Pentru a momi un şoim? Aripi de raţă sălbatică şi nimic altceva – aşa au procedat şi tatăl şi bunicul meu.

— Cu cât capcana este mai ingenioasă, cu atât prada va fi mai satisfăcătoare. Deci, Annibal, tatăl tău mă ispiteşte să mai stau o zi. Raţele şi vinul sunt minunate. De unde spuneţi că îl aveţi?

— Dintr-o podgorie pe care o am la sud de Orléans – nu prea departe de Blois, de fapt. Un sol perfect.

— Ah, întotdeauna solul este vinovat de calitatea vinului.

— Şi soarele. Vremea, anul acesta, este perfectă pentru struguri. Aşa că spuneţi-mi, MONSIEUR d'Estouville, care pasăre o găsiţi mai avantajos de antrenat, una cu o conformaţie bună şi un penaj sărac sau o conformaţie slabă şi un penaj bun?

— Majoritatea e atrasă de penaj, dar eu aş alege o pasăre cu o conformaţie bună, căci rezistă mai mult timp în aer.

— Am avut odată o pasăre, care pur şi simplu refuza să vâneze raţe. Nu era nici aşa arătoasă. Am vândut-o unui vecin care şi-a dorit-o, gândindu-se că poate să o dreseze. Prima oară s-a cocoţat într-un copac; a doua oară şi-a luat zborul şi nu a mai fost văzută niciodată. Monsieur de La Tourette era persoana în cauză; aţi auzit de el?

— La Tourette? Cel din ducat? Care e numele lui de familie?

— Villasse.

— Villasse. Ah, da… Vocea a căpătat o nuanţă uşor dispreţuitoare.

Dar imaginaţia mea întotdeauna pusă la treabă s-a apucat să fantasmeze în jurul micului şoim, care se învârtea în cercuri, zbura deasupra lui Villasse care s-a aşezat în şaua calului, şi mai întâi a acoperit pasărea cu mănuşa, aceasta croncănea furios, iar când a realizat că nimic nu o împiedică şi-a luat zborul fericită spre libertate. Nu am mai auzit restul discuţiei până în momentul când

Annibal a spus:

— Sibille, Sibille tu mergi cu noi, nu-i aşa?

— Ce? Oh, da, am răspuns fără ca măcar să mă gândesc.

— Ce minunat că doamnele ne vor însoţi, a spus superbul Philippe d'Estouville, aruncându-mi un zâmbet absolut fermecător. Nu am putut să dorm toată noaptea.

*

Eram departe când mama a primit scrisoarea de la Villasse. Mi-am imaginat-o cum şi-a dus mâna la inimă când a primit epistola şi cum s-a albit un pic la faţă. Noi plescăiam la pas prin papura din heleşteu, speriind raţele care îşi luau zborul spre cer, acolo unde şoimii, deja în libertate, aşteptau zburând în cercuri ca jocul să înceapă pentru ei. Apa cu sclipiri argintii se scurgea în toate direcţiile, Laurette râdea şi faţa i se înroşise, iar Annibal arăta cu degetul spre azuriul strălucitor ce se întindea deasupra noastră.

— Priviţi, a prins o raţă! Şoimul tatălui meu s-a scufundat rapid, apucând prada în ghiare, forţa cu care să scufundat trimiţându-l în apă cu tot cu raţa care bătea din aripi şi scotea sunete îngrozitoare.

— Ţi-am spus că acest şoim este curajos, a spus tata, intrând cu calul în apă ca să ajute pasărea ce se agăţase cu tenacitate de raţa încă în viaţă. Cu ajutorul degetului a rupt pielea raţei, i-a scos inima care se zbătea în agonia morţii şi i-a dat-o şoimului să o mănânce. Razele soarelui poleiau frunzele copacilor de la celălalt capăt al heleşteului plin cu papură. Raţele se întorceau din nou în apă, departe de caii noştri, acolo unde şoimii călători nu îndrăzneanu să le urmeze. Ca prin vis, l-am văzut pe Annibal chemându-şi şoimul care a adus o raţă sălbatică la sol într-o ninsoare de pene şi de aripi care se zbăteau, căci victima încă se lupta din răsputeri să scape.

— E o păsărică dulce, a spus străinul, călărind alături de mine, ochii lui aruncându-mi priviri pline de subînţelesuri. Oricum nu mi s-a părut că se referea la

păsări. Am mijit ochii brusc, iar faţa îmi ardea. Ceva în interiorul meu tremura.

— Fratele meu este un vânător minunat, am spus.

— La fel şi eu, a adăugat străinul cu acea voce a lui, cu dublu înţeles. Mi-a aruncat o privire aspră şi apoi a dat frâie calului îndreptându-se spre Annibal ca să-l felicite. M-am urât într-o fracţiune de secundă, spunându-mi: oh, Sibille, cum ai putut, cu delicateţea ta naturală, să te exprimi aşa şi cu spiritul tău inteligent să fi atât de jalnică şi să nu spui ceva abil, încântător şi plăcut care să-l ţină alături de tine pentru încă un moment de conversaţie? Pe hârtie cuvintele curg în torente sclipitoare; în practică eşti la fel de bleagă ca un baston.

— O zi perfectă, prietene, l-am auzit spunându-i lui Annibal în timp ce ne îndreptam spre casă printre culturile verzi de grâu, pe lângă plopii mlădioşi şi colibele ţăranilor cu grădinile lor mici plantate cu legume, ca să ajungem la frontonul de la fermă. Răspunsul fratelui meu s-a pierdut în bătaia vântului. Dar în timp ce păşeam printre porţile curţii, l-am auzit pe MONSIEUR d'Estouville spunând:

— Eşti un om norocos, amice Annibal, să fi cocoloşit de aceste surori frumoase. Şi din nou a afişat acel zâmbet delicios, atotcunoscător. Cât de ameţitoare era privirea ochilor săi de ambră! Cât de îndrăzneţ şi fermecător şi, Dumnezeu să mă ajute, tânăr şi tonic părea comparativ cu Thibault Villasse. Dar între noi stătea rangul şi poziţia socială, condiţiile impuse de familie, reputaţie şi onoare. Numai dacă aş fi îndrăznit…

A dat pinteni calului şi acum călărea alături de Laurette, spunându-i o glumă, iar aceasta râdea. L-am văzut aruncând ocheade la gleznele distinse, pe care sora meu făcuse tot posibilul să le scoată la iveală de sub costuinul de călărie, iar tălpile subţiri, legănându-se de o puric şi de alta a calului, păreau nişte bijuterii în saboţii viu coloraţi, încâlciţi în frâiele lăsate lejer pe partea h 1 (1 ngă. Am văzut că-şi pusese cea mai bună pereche de ciorapi verzi. Şi cum Dumnezeu reuşise să-i întindă atât de

bine pe picior? Mi-am coborât privirile la picioarele mele mari şi osoase care stăteau unul peste altul. Trădătoarelor, mi-am zis. Nimeni nu o să vrea să-ţi vadă picioarele doar în ciorapi, indiferent cât de sus ţi se vor ridica fustele. Poate că Villasse era tot ceea ce meritam.

Trebuie să vă imaginaţi în ce stare de spirit sumbră mă cufundasem, în totală contradicţie cu roşul glorios al soarelui la apus, moment în care mama ne-a întâmpinat la uşă cu scrisoarea nedorită care îmi amintea de soarta Iminentă. Villasse îmi scria că achiziţionase, prin intermediul unui tipograf din Lyon, o întreagă colecţie de cărţi religioase, cu ilustraţii de mână şi comandase perdele noi pentru patul conjugal. Din moment ce acum nu-mi mai lipsea nimic pentru confortul meu spiritual şi personal, nu mai era deloc nevoie să amânăm fericita ocazie de a ne căsători.

— A inclus şi o listă cu titlurile cărţilor, Sibille. Par a fi destul de multe, a spus mama, înmânându-mi scrisoarea. Oh, draga mea, sunt toate incluse aici, predicile pioase, lucrările părinţilor bisericii, o carte de rugăciuni, o carte a orelor canonice. Am crezut că durează mai mult timp ca să le strângi pe toate. Probabil că şi-a trimis personal secretarul la Lyon.

— D-dar nu am terminat încă de brodat pânza pentru nuntă, am bâlbâit eu. Prea repede, mult prea repede.

În acea seară, după cină, am jucat tric-trac şi apoi am cântat adunaţi în jurul mesei. Însă, imensa tristeţe a spiritului meu prin care treceam, îmi apăsa inima şi făcea ca vocea să îmi tremure. Eram atât de abătută încât nici măcar nu m-am oferit să citesc primele pagini din lucrarea mea, *„Dialog”*, deşi fusese atât de bine primită în ultima după amiază literară la care am participat la verişoara mea Matheline. Într-un fel era şi mai rău să-l privesc pe ameţitorul străin făcându-i ochi dulci lui Laurette, care-şi răsucea buclele blonde pe deget în timp ce cânta şi-l privea pe sub gene. Cât de fascinată părea de fiecare cuvânt pe care Philippe d’Estouville îl rostea: despre viaţa

la curte, politicile şi favoritismul din suita lui MONSIEUR de Damville şi amănuntele detaliate ale fiecărui dintre cele douăsprezece dueluri ale sale în care nu a pierdut niciodată ocazia de a-şi ucide partenerul cu care se înfruntase.

— Am aşa probleme la curte, vezi tu – atât de multe doamne sunt atrase de mine – soţii lor sunt atât de geloşi… dar cu fiecare duel în care ne apărăm onoarea, doamnele roiesc în jurul meu în număr şi mai mare. Aşa că spada mea face dezastre în plus când de fapt ar trebui să le pună capăt.

— Desigur, oh, e un supliciu ca oamenii să sufere în felul acesta, a spus Laurette, în timp ce i-a aruncat o privire arzătoare pentru a evalua efectul discursului său. Ah, Nefericire, te-am descris în cele mai simbolice versuri, eşti mai mult decât drapată în veşmintele întunecate ale tristeţii şi numele tău e: picioare mari.

În ziua următoare, când noul armăsar al lui Monsieur de Damville, ţesălat şi odihnit, a fost scos pe poarta curţii noastre cu alaiul de servitori, dresorul şi escorta militară, noi stăteam pe scările de la intrare şi ne luam la revedere, apoi am alergat în turn ca să mai aruncăm o ultimă privire procesiunii, tunicii brodate a lui Annibal, siluetei elegante a străinului, până când ne-au dispărut de sub ochi pe drumul prăfuit.

— Sibille, scoate-ţi cărţile şi spune-mi despre Philippe, a suspinat Laurette după ce au plecat.

— Are moşii în Picardia şi în Normandia şi nu este impresionat de farmecele tale, i-am răspuns cu o doză de răutate. Nu ai nevoie de cărţi pentru aşa ceva.

— Dar *ştiu* că şi el mă place, a răspuns ea. De ce trebuie să fi geloasă? Tu ai un soţ deja.

— Îţi evidenţiez doar adevărul. Un bărbat cu poziţia lui nu se căsătoreşte cu o fată fără dotă.

— Tu crezi că eşti mai presus doar pentru că bunicul ţi-a lăsat o proprietate? Ar fi putut să facă acelaşi lucru pentru mine, dacă m-aş fi născut înainte ca el să moară. Şi

când mătuşa Pauline moare şi tata moşteneşte averea ei, toate vom avea suficientă zestre. Philippe spune că am ochi frumoşi. Să ştii că frumuseţea e bună şi ea la ceva.

— Aşa că te bizui pe moartea mătuşii? De unde ştii că nu o să doneze totul bisericii?

— Oh! Eşti groaznică! a spus Laurette şi a luat-o la fugă în jos pe scările turnului. Am lucruri mai bune de făcut i-am auzit ecoul vocii în timp ce se făcea nevăzută. Am procedat şi mai îngrozitor, mi-am zis în sinea mea, şi mi-am aşezat capul pe tocul uşii şi am plâns.

Nu îmi mai rămăsese prea mult timp până la nuntă, din câte îmi aminteam, doar o săptămână sau mai bine, aşa că m-am mobilizat şi m-am recules ca să îi scriu lui Villasse o scrisoare în care să îi explic că trusoul meu nu era încă complet şi că materialul comandat la Orléans pentru rochia de nuntă va sosi cu întârziere, lucru care se întâmplă de cele mai multe ori. Mă aflam în salon, la biroul cel mare al tatălui – de fapt al bunicului – decorat cu şase tăblii de lemn şi prea valoros ca să fie lăsat în casa închiriată negustorului de mănuşi, chinuindu-mă să încropesc un răspuns, când un valet în livrea sosise la poarta principală.

— Dar, Sibille, spunea Isabelle aplecându-se peste umărul meu ca să citească ceea ce scriam, nu ai comandat material la Orléans. Ştii bine că modifici rochia de mireasă a mamei. Mama, aşezată în faţa gherghefului, broda şi se prefăcea că nu aude, dar îşi strânsese gura dezaprobator.

— E aproape acelaşi lucru. Modificarea unei rochii necesită timp. Foarte mult timp. Mai mult decât dacă ai comanda material, vorbesc serios, modificarea este mult mai dificilă decât coaserea uneia noi. În afară de asta, nu vrei să-i dăm impresia că nu îl onorăm suficient cât să îmi faceţi o rochie nou-nouţă, nu-i aşa? Tocmai admiram efectul pe care puterea argumentelor logice o exercită asupra unor fete în vârstă de doisprezece ani, conduse de o curiozitate lipsită de sfinţenie de a citi peste umărul celor care scriu scrisori, asemănătoare curiozităţii mitice

de a deschide cutia Pandorei, când Françoise a intrat alergând.

— Sibille, Sibille! Mătuşa şi-a trimis valetul personal cu un dar de nuntă! Oh, ar fi trebuit să vezi ce livrea frumoasă are! Şi are o vestă de mătase în culorile blazonului mătuşii! Mama a ridicat ochii de la lucru, ridicându-se pe jumătate de pe scaun.

— Păi, hai să vedem ce i-a mai trecut prin cap bătrânei ţăcănite să-ţi trimită de data asta, a spus tata, care şi-a dat seama că servitorul nu o să-mi înmâneze decât personal cadoul.

— Mai am şi o scrisoare de la Madame Toumet, a spus valetul, care cu abilitate a evitat ca epistola să-i fie smulsă din mână de tatăl meu. Mama s-a ridicat, apropiindu-se ca să vadă scrisoarea.

— Ei bine, atunci citeşte-o, citeşte-o, a spus tata. Să sperăm că ţi-a trimis bani şi nu o altă carte tâmpită de poezii.

— Draga mea nepoată, am început să citesc cu voce tare. Cărţile mi-au spus că în curând vei fi destinată să-ţi părăseşti casa. Săptămâna trecută, în drumul meu spre slujba religioasă, l-am văzut pe Monsieur Villasse pe strada de lângă vechea ta locuinţă şi am aflat de la un servitor că până la urmă se va căsători cu tine şi că data nunţii nu este prea departe. Cum de fratele meu nu mi-a spus? ajunsă aici cu lectura, tata a mârâit: „Crezi că trebuie să o las să se amestece în toate afacerile mele?”

— Dar tâtă, desigur, ai putea să o inviţi…

— Ţi-am spus că nu vreau să o văd şi asta e valabil şi pentru voi! Să nu vă prind că vreuna dintre voi are de-a face cu ea! Nu vrea altceva decât să vă târască prin mocirlă odată cu ea! Cu adevărat soră! Sora mea e moartă!

— Dar tată, a spus Isabelle, ea nu trăieşte în mocirlă deloc. Casa ei e foarte mare şi e situată în cea mai bună zonă a oraşului.

— Şi mi-ar face mare plăcere să văd ce are în ea, a spus Laurette.

— Îţi interzic ca vreodată să pui piciorul în acea casă. Numele Toumet nu trebuie să fie rostit în public. Am continuat să citesc:

— Deşi nu mi s-a permis să te mai văd de când erai o copiliţă, prin intermediul lui Annibal am aflat că ai crescut aşa cum mi-am imaginat că o vei face.

— Dele lui Annibal i se permite să o vadă, dacă ea e naşa mea? am întrebat. Moartă de curiozitate, am ridicat ochii din scrisoare. Faţa tatălui meu era dură ca o stâncă.

— Annibal este bărbat, a spus tata. Citeşte mai departe.

— Mătuşica i-a cumpărat armăsarul pe care-l călăreşte. Aşa mi-a spus el, a intervenit Françoise.

— Şşşş! a spus mama, acoperindu-i gura lui Françoise cu palma. Am citit din nou:

— Cadoul meu trebuie păstrat întotdeauna cu tine, să-ţi fie alinare în noua ta viaţă de tânără căsătorită. *Citeşte-o în singurătate*. Îţi va aduce o mare uşurare. Poartă cu tine binecuvântările mele, orice ar fi. Voi rămâne pentru totdeauna a ta plină de afecţiune, Mătuşica.

Am desfăcut mătasea cerată de pe pachetul pe care îl adusese valetul. Era o carte simplă, legată în piele de viţel, ciudat de grea pentru dimensiunea ei redusă. Am deschis-o la întâmplare şi pe ea se afla o gravură superbă a Domnului Nostru, înconjurat de bărbaţi în armuri, sărutat de un individ cu o înfăţişare neplăcută şi ai cărui ochi maliţioşi semănau supărător cu cei ai pretendentului meu. „*Passio domini noştri iesu xpi secundum Johannem*”, scria pe copertă cu litere roşii. O carte a orelor canonice, cel mai potrivit şi de bun gust cadou, fără să fie extravagant, aşa cum sperasem.

— O carte de rugăciuni. Femeia asta poate fi în stare de o ipocrizie mai mare? a spus tata şi am ştiut imediat că el se aşteptase la bani sau la bijuterii, ca dar de nuntă, pe care apoi ar fi putut foarte bine să şi le însuşească pentru un scop folositor pe care l-ar fi inventat singur. Legătura din piele de viţel, deşi era la fel de bine meşteşugită ca şi

modul în care era cartea legată, fiind uşor zgâriată cu ceva maroniu, îşi pierdea din valoare. În plus mai era şi greutatea cărţii. Am întors-o pe toate părţile inspectând-o încă odată. M-am gândit la sfatul de a o citi în singurătate; s-ar putea să fie mai mult decât un tribut adus sensibilităţii spiritului meu. Când voi fi singură, o voi cerceta amănunţit. Fără niciun dubiu mătuşa Pauline îl cunoaşte pe tata mai bine decât mine şi s-ar putea să fi ascuns nişte bani în carte ca să-i folosesc în interes personal. Analizând chestiunea în profunzime, părea că o carte de rugăciuni, chiar dacă era tipărită în două culori, neavând nicio pictură pe coperţi, era un pic cam simplă pentru un dar de nuntă. Categoric trebuia să fie ceva mai mult cu cartea asta decât părea la prima vedere.

Mama, care se apropiase din nou ca să vadă în ce consta darul de nuntă, a tras un ţipăt scurt şi a leşinat.

IV

Era vremea cinei şi gentilomul l-a condus pe Sieur de Bemage într-o încăpere frumoasă drapată cu tapiţerii magnifice. Când s-a adus mâncarea pe masă, a văzut făcându-şi apariţia de după tapiţerie cea mai frumoasă femeie din câte existau… numai că faţa ei era foarte palidă şi tristă. După ce a ciugulit din mâncare, a cerut de băut, iar unul dintre servitorii casei i-a adus un pocal pe care era imposibil să nu îl remarci, confecţionat dintr-un craniu uman ale cărui orificii erau umplute cu argint. Stăpânul casei i-a explicat lui Bemage că doamna era soţia lui, iar craniul aparţinea amantului acesteia pe care el îl ucisese când bărbatul se îndrepta spre patul ei; din acel moment a obligat-o să bea din aceeaşi pocal ca să-şi amintească mereu că a păcătuit.

„Doamnelor, [a spus Oisille] *dacă toate femeile care s-au comportat ca aceasta ar trebui să bea din pocaluri ca ale ei, mă tem că multe dintre cupele din aur vor fi înlocuite cu nişte cranii*!”

„Găsesc pedeapsa extrem de rezonabilă”, a spus Parlamente. „Nelegiuirea săvârşită a fost mai rea decât

moartea, aşa că şi pedeapsa trebuie să fie mai aspră decât moartea".

„*Nu sunt de acord*", *a spus Ennasuite.* „*Aş prefera să fiu închisă pentru tot restul vieţii mele în camera mea cu oasele tuturor amanţilor mei decât să mor cu ei, din moment ce nu există niciun păcat pe care cineva să-l poată sancţiona atâta timp cât eşti viu, iar după moarte, nu se mai aplică sancţiuni*".

Marguerite de Navarra HEPTAMERONUL, 1512

A mai trecut o vreme până când am rămas din nou singură cu cartea din cauza agitaţiei şi ţipetelor cauzate de leşinul mamei, pe care a trebuit să o stropim cu apă pe faţă şi să o ducem la fereastră să respire aer curat. La o primă inspecţie am descoperit că în carte se aflau zece florini de aur, proaspăt bătuţi şi nou-nouţi, înfăşurări într-o batistă brodată şi îndesaţi în cotorul cărţii, exact aşa cum îmi imaginasem. Ca să fiu precaută, i-am cusut în jupon, căci o doamnă are nevoie de nişte bani ai ei în anumite ocazii, pentru situaţii de urgenţă, înţelegeţi, şi nu pentru planuri femeieşti nesăbuite şi nepotrivite. Cât despre leşinul mamei, aceasta a dat vina pe lipsa de aer şi s-a întins în pat o lungă perioadă de timp, unde a trăit cu supă de legume şi a tuşit până a scuipat sânge.

După câteva săptămâni, tata s-a plictisit de boala ei şi a plecat spre Orléans, călare pe cel mai bun cal al nostru, însoţit de servitorul său care călărea cel de-al doilea cal bun al familiei, pretinzând că merge să încaseze chiria de la fabricantul de mănuşi sau era un vânzător de mănuşi? Orice ar fi fost acesta, era absolut ofensator ca un adevărat domn să aibă de-a face cu o asemenea chestiune şi e posibil ca această călătorie să fi implicat şi cheltuieli prosteşti care m-ar fi indispus dacă aş fi aflat despre existenţa lor.

Şi apoi, mai era şi o melancolie şi o fascinaţie faţă de micuţa carte de rugăciuni cu coperta zgâriată care m-a determinat să am grijă de ea şi care mi-a întrerupt obiceiul de a hoinări, admirând trandafirii sălbatici de pe pajişti sau

carnea de pe aripile păsărilor; scoteam cartea la lumină şi mă întrebam de unde provine, de ce e zgâriată şi cum era cu adevărat în interior casa care o găzduise. Aceste meditaţii noi mi-au dat coşmaruri şi de câteva ori m-am trezit din somn tremurând, lac de sudoare, fără să fi ştiut ce se întâmpla şi crezând că am auzit ţipete şi zăngănit de oţel. Şi apoi, într-o noapte, m-am trezit, sau am visat că m-am trezit, şi am văzut un bărbat, de fapt aproape un băiat, poate de şaptesprezece sau optsprezece ani, mai tânăr ca mine, stând pe marginea patului şi privindu-mă insistent. Era îmbrăcat cu o jiletcă demodată şi cu o tunică de cărturar, iar părul lui bogat, negru şi ondulat îi scăpase de sub pălărie în dezordine. Ochii lui, atât de adânci şi trişti, m-au îngrozit. Mă făceau să mă gândesc la moarte. M-am ridicat din pat atât de iute, că am deranjat-o pe Isabelle care mi-a vorbit în somn: „Sibille, termină cu zvârcolitul toată noaptea – iar m-ai dezvelit”. În acel moment, figura, sau visul, a dispărut.

În ziua următoare, norii au început să se îngrămădească pe cer, iar furtuna m-a împiedicat să-mi fac plimbarea, devenind şi mai nervoasă şi mai arţăgoasă. Dar în cele din urmă vremea s-a îmbunătăţit şi atunci l-am văzut pe Vincent, servitorul, ivindu-se după cotitura drumului, călărind singur prin băltoacele pline cu noroi.

— Vincent, unde îmi este soţul? a întrebat mama. Mirosul de lână umedă se amesteca cu căldura înăbuşitoare din bucătărie, iar servitorul îşi agăţa haina udă lângă foc. Era acoperit de noroi după lunga călătorie. Mama renunţase să mai bolească şi supraveghea jupuirea unor iepuri sălbatici ce urmau să fie gătiţi la cină. Peste rochie purta un şorţ mare, stropit cu sânge. După lunga tăcere care a urmat, şuieratul capacelor de pe oalele care fierbeau semăna cu o formaţie completă de toboşari. În cele din urmă Vincent a tras adânc aer în piept şi a început să vorbească.

— Madame, a fost luat de judecător şi a fost dus la închisoare.

— Pentru ce, Dumnezeule mare?

— Pentru că e luteran şi eretic.

— Eretic? am întrebat. E ridicol! Ce motiv au să creadă asta?

— Negustorul ăla de mănuşi, Dumoulin, care a închiriat casa. E unul de ai lor – cu siguranţă luteran, şi a fost forţat să arunce bănuieli asupra domnului. I-am spus, Madame, i-am spus, dar ştiţi cum face când este vorba de bani.

— Dar, cu siguranţă…

— Vecinii au văzut că în casă intrau oameni aproape în fiecare săptămână, la aceeaşi oră, şi plecau noaptea târziu. Cineva – nimeni nu ştie cine – l-a denunţat pe Dumoulin ca fiind un intrigant, aşa că autorităţile au aşteptat într-o noapte şi au sărit pe ei. Desigur că a fost unul dintre diavolii ăia afurisiţi pe care îi numesc *„prêche”*[6]. Cu toţii se dedau la orgii şi îl preamăresc pe Satan cu Dumoulin în frunte! Se spune că dansează goi, în jurul unui potir plin cu sânge de om pretinzând că este cina Domnului! în fiecare dulap au îndesat organele ereticilor din Geneva şi am auzit povestindu-se că există un cufăr întreg cu schelete de copii rămase de la jertfele lor sângeroase. Am auzit toate astea la taverna „Capul lui Moor” în timp ce îl aşteptam pe Monsieur, dar nu, el nu ascultă nimic şi când s-a dus să-şi ridice chiria l-au prins şi pe el. Eu am fost suficient de norocos ca să fug tocmai când i-am zărit pe jandarmi.

— Orgii! Prunci jertfiţi! în casa tatălui meu! Abia mai respir de ruşine, a spus mama, aşezându-se rapid pe un scăunel şi începând să tuşească din nou.

— Dar de ce să-l aresteze pe tata? Ştiu cine suntem. Suntem buni catolici. Tata a fost atras în capcană, am spus eu.

— Diavolul ăla bătrân şi viclean, Dumoulin, a spus sub tortură că Monsieur de La Roque ştia de lucrurile astea de când le-a închiriat casa, aşa că ei îl consideră unul

6 Predicator (nota trad.)

de al lor.

— Dar, Vincent, ar fi trebuit să rămâi acolo şi să le spui adevărul, a spus mama.

— Oh, Madame, aş fi rămas de o sută de ori dacă ar fi ajutat măcar un pic la ceva. Dar când le-am povestit celor de la taverna „Capul lui Moor”, mi-au explicat că nu am de unde să ştiu, din moment ce toţi cei care sunt luterani se ascund cu ajutorul diavolului. De afară nu ai cum să ştii ce se întâmplă. Nici măcar soţia unui luteran nu poate să dezvăluie un secret de-al lor. Trebuie să obţii informaţii din interior. Săptămâna viitoare vor da foc mănuşilor negustorului şi tuturor luteranilor. Tot oraşul plănuieşte să plece.

Ochii lui Vincent alunecau dintr-o parte în alta într-un fel care m-a pus pe gânduri. Sigur că un bărbat căruia i s-a oferit atâta încredere şi o asemenea poziţie într-o familie distinsă ar fi trebuit să rămână plin de curaj lângă stăpânul său şi să-l apere de minciunile diavoleşti ale unui comerciant de mănuşi eretic şi trădător! Trebuie să atribui circumstanţelor naşterii lui Vincent multe dintre slăbiciunile de caracter ale acestuia, mai ales un egoism plin de laşitate şi un mercantilism inconstant. La urma urmei era un bastard, fructul unei aventuri a tatălui meu cu o ţărancă, şi nu un adevărat membru al familie noastre. Dar tata fusese extrem de generos cu mama lui Vincent cât femeia a fost în viaţă şi această slăbiciune l-a făcut să-i acorde fiului acesteia o încredere mai mare decât aş fi considerat eu normal.

— Să presupun că ştia că negustorul era eretic? Să cred că ştia? şoptea mama de una singură. Ah, Doamne, atunci chiar suntem ruinaţi. Tot ceea ce avem va fi confiscat. O să trebuiască să cerşim, oh, mulţumesc lui Dumnezeu că tata nu a mai trăit să vadă asta! Copilaşii mei, bieţii mei copilaşi.

— Mamă, toată lumea din oraş ne cunoaşte. Sunt sigură că atunci când tata o să le explice că merge la slujbă în fiecare an şi că nu a visat niciodată să se asocieze

cu ereticii, o să-i dea drumul să plece.

— Mă tem că lucrurile nu stau chiar aşa, domnişoară Sibille, a spus Vincent. Nu pot risca să dea drumul unuia dintre ei. În plus, m-am gândit că poate Monsieur era la curent cu asta. Nu cred că era eretic, nu vă supăraţi, ci poate că a făcut-o pentru o chirie mai mare. Fără să-şi dea seama unde o să ducă toate astea, înţelegeţi… Am simţit limpede cum mi se aşază o greutate pe umeri. Un asemenea comportament nu ar trebui să nu fie adus la cunoştinţă tatălui tău, a şoptit Sinele meu Sensibil şuierând ameninţător. Aiurea, mi-a răspuns Sinele Superior, gândeşte-te aşa: s-ar putea foarte bine să fi fost atras în capcană, fiind genul de persoană pentru care complexităţile dimensiunii spirituale ale existenţei erau un mister în totalitate necunoscut. Da, mi-am zis, fără niciun dubiu, aceasta era explicaţia. Mi s-a luat o piatră de pe inimă, apoi am simţit un elan pe măsură ce Sinele meu Superior, Poetic, a prezentat imediat minţii mele o imagine mărinimoasă de mare inspiraţie.

— Mamă am auzit de cazuri asemănătoare. Am auzit de o doamnă care a dus o petiţie la episcop pentru fiul ei.

— O petiţie? Cine poate să ne scrie şi nouă o petiţie? Cum putem să dăm de un notar la timp? Şi cine să o ducă la oraş înainte de…? Tortură… cu siguranţă nu vor folosi asemenea metode cu un domn de viţă nobilă – erezie – cine ştie ce fac ei acolo? Oh, Doamne Dumnezeule, numai dacă Annibal ar fi aici. După toată agitaţia şi veştile proaste, surorile mele şi câţiva servitori din casă s-au înghesuit în bucătărie, cu ochii mari şi cu feţele solemne.

— Maman, a spus Françoise, trăgând de fustele mamei ca să o facă atentă. Maman, Sibille e foarte isteaţă.

— Oh, mintea mi-e înceţoşată. Nu ştiu ce să fac. Trebuie să îl chemăm pe Annibal, trebuie să trimitem după el…

Piesele de aur cusute în juponul meu păreau din ce în ce mai grele şi aproape le puteam simţi cum ardeau. Poţi să faci orice, murmurau monezile. Poţi să angajezi un

avocat care să studieze cu atenţie legea şi să dovedească că tata este în totalitate nevinovat şi nu a conspirat cu ereticii. Poţi să călătoreşti la oraş; poţi să te întâlneşti cu episcopul. Nu-ţi va refuza o audienţă; la urma urmei nu el (c-a botezat cu mult timp în urmă, când era doar un simplu preot? În mintea mea, mă vedeam îmbrăcată tragic în negru, cu ochii uşor înlăcrimaţi, ascunşi în spatele unui văl mătăsos, prezentându-i o petiţie atât de elegant şi mişcător compusă încât să facă pe oricine ar fi citit-o să lăcrimeze şi chiar dacă cititorul era impresionat, tot să aibă o admiraţie adâncă pentru cel care a redactat-o. Ah, ce nu poate să facă cuvântul sensibil şi profund, dacă intră pe mâinile unui suflet inspirat?

— Sibille, trebuie să scrii petiţia aia şi să-l salvezi pe tata, a spus Isabelle. Annibal e prea departe. Numai tu poţi să o faci.

Toate îndoielile Sinelui Superior s-au şters într-un veritabil torent de sentimente exaltate auzind cuvintele ei. Dacă eu aş fi cea care îl salvează pe tata, nu o să mai facă niciodată remarci răutăcioase la adresa mărimii picioarelor mele şi a trupului meu slăbănog. Eliberat din închisoarea crudă şi din umbra spânzurătorii, îmi va îmbrăţişa picioarele, generos de mari cum sunt, plângând recunoscător. Atât de frumos era acest gând încât Sinele meu Sensibil, acel firicel de voce perversă, a fost în întregime cufundat în şuvoaiele splendidei anticipări.

— Ştiu cum să o fac, am spus. Am citit într-o carte. Iei petiţia şi te arunci la picioarele episcopului şi plângi, iar el se ocupă de cererea ta.

— Era o carte despre episcopi? a întrebat Laurette, a cărei minte îngustă şi natură insensibilă o făceau deseori susceptibilă de a se putea număra printre cei inspiraţi de sentimente mai înalte.

— Nu chiar, ci mai mult despre petiţii.

— Ce fel de petiţii? Petiţii pentru eretici? în acel moment frumoşii ei ochişori albaştri arătau ca două mărgele de email din cel mai obişnuit şi ieftin soi.

— Nu, erau petiţii pentru trădători, ceea ce înseamnă că nu există aproape nicio diferenţă. Explica modul cum ducesa de Valentinois şi-a salvat bătrânul tată trădător de la pedeapsa cu moartea aruncându-se la picioarele regelui Francis.

— Sibille! Asta e o poveste urâtă şi scandaloasă! a spus mama, revenindu-şi subit din durere. S-a uitat rapid la mine cu ochii înroşiţi de plâns şi şi-a pus mâna pe sâni. Unde ai găsit un asemenea exemplu abject?

— Matheline avea cartea. Noi fetele am avut o discuţie semnificativă pe marginea subiectului.

— Într-o mănăstire? a întrebat mama scandalizată.

— Oh, dar vezi, este un principiu moral. Vreau să spun că nu am discutat cartea deschis, direct, însă toate fetele au citit-o. Matheline a spus că nu e niciun păcat pentru că era important să ştii dacă trebuie să nu te supui ca să faci ceea ce e corect, sau să fi supus şi să vezi ticăloşenia triumfând. Tatăl ducesei şi-a binecuvântat fiica pentru ceea ce a făcut.

— Deci aşa îngrozitoarea Matheline v-a împrumutat în secret cartea ei blestemată. Ce altceva v-a mai arătat? Matheline este un lup în blană de oaie!

— Dar mamă, am spus, având o revelaţie din senin, cum de ştii atât de multe despre conţinutul acestei cărţi?

— Am fost şi eu odată tânără, mi-a răspuns mama cu voce de gheaţă. Şi am plătit. Am sperat că tu o să fii mai bună.

— Cine altcineva va pleda pentru tata, dacă nu o fac eu?

— Îl voi trimite mâine în zori de ziuă pe Vincent să-i ducă veştile lui Annibal. Trebuie să se folosească de influenţa pe care o are în familia Montmorency; va trebui să meargă şi să pledeze împreună cu Marele Conetabil pentru tatăl lui.

— Şi dacă nu ajunge la timp acolo?

— Of, Annibal, Annibal, dacă nu ai fi plecat aşa de curând! Mama îşi frângea mâinile, apoi s-a chircit cuprinsă

de unul dintre accesele ei de tuse. Sângele i se prelingea printre degete. Însă era o creatură de oţel. Cu ochii pe jumătate închişi, sprijinindu-se de jilţul cel mare al tatălui, a dat ordin să trimită un băiat, călare pe cel de-al doilea armăsar bun al grajdurilor noastre, ca să-l găsească pe Annibal la nord de Compiègne şi să-i spună să transmită rugămintea ei ofiţerului comandant al acestuia, baronul de Damville şi tatălui lui Damville, marele Montmorency, ca cei doi să intervină în cazul tatălui meu, ţmând cont de serviciile de generaţii pe care familia noastră le-a făcut coroanei.

— Fetelor, ne-a spus, când o duceam pe braţe, pe jumătate leşinată, spre camera ei, acum nu avem altceva de făcut decât să ne rugăm.

*

Era aproape miezul nopţii. Mintea îmi ardea de mii de griji; stăteam în cămaşa de noapte la masa la care semnasem actele de căsătorie şi renunţasem la libertatea mea şi la podgoria bunicului meu şi scriam, scriam în secret în timp ce restul casei dormea. În faţa mea ardea o lumânare aproape consumată, împrăştiindu-şi strălucirea plăpândă peste un ocean de hârtii şifonate. Am lăsat jos tocul pentru a-mi inspecta ultimele şi cele mai bune compoziţii. Cum pot aceste nobile şi poetice lucrări să arate atât de lipsite de spontaneitate, de prosteşti şi de inadecvate? Oare doar întunericul şi căldura verii făceau ca sudoarea să mi se scurgă pe faţă şi să-mi umezească palmele? Poate ar trebui să compun după modelul clasic, mai auster, cu mai puţine adjective. Am apucat tocul şi am inspectat textul. „O, ascultă la strigătul jalnic şi plin de suferinţă al orfanilor nefericiţi şi neajutoraţi, mare creştin, Dumnezeule generos şi plin de discernământ…” Am tăiat cu fermitate „orfani” şi l-am înlocuit cu „fiice credincioase şi supuse ale bisericii”. Termenul orfani ar putea să sugereze că tata era totuşi vinovat. Dar, cumva, ceea ce adăugasem în plus nu arăta bine deloc. Am mototolit foaia şi am apucat o altă hârtie curată că să încep de la capăt.

Undeva, undeva, mi-am zis, trebuie să existe o muză a documentelor oficiale, stafidită ca o prună, îmbrăcată într-o rochie cenuşiu deschis, ornamentată cu ceară pentru peceţi. Stă, într-un loc oarecare, pe un tron de acte şi dosare şi îşi bate joc de mine acum. Oh, de ce eram aşa o înfumurată, atât de sigură de puterile tocului meu pătimaş cuprins de flăcări?

În umbrele care se întindeau deasupra mea, peretele era înţesat cu coame de cerbi morţi. Şi ei erau plini de sine ca şi tine, mi-a şoptit Sinele meu Sensibil, iar acum mândria lor împodobea holul duşmanului lor. Deasupra poliţei căminului, lumina difuză se reflecta în ţeava lungă, de oţel a trofeului militar ce aparţinea tatălui meu, pe praful aşezat pe clondir şi pe cheia bogat împodobită care atârna sub el. Nişte coame spaniole, ăsta a fost lucrul care mi-a venit în minte. Această cameră este o arhivă a unei aroganţe căzută în desuetudine. Deasupra archebuzelor, pierdut în întuneric, trona portretul sever şi dezaprobator al bunicului din partea mamei, înţepenit în costumul de la curtea regelui Francis. Cumva, îmi imaginam că ochii lui mă priveau fix în întuneric.

În acel moment am auzit cel mai fin sunet din lume în curtea locuinţei mele, dincolo de obloanele închise din hol. Semăna cu sunetul copitelor de cal, bine camuflate. Imposibil, mi-am zis. Clădirile fermei noastre, toate cu ziduri înalte, conacul principal, locuinţele servitorilor, grajdurile şi silozurile, toate formau un pătrat continuu în jurul curţii. Ansamblul de clădiri era înconjurat de apele stătătoare ale unui şanţ bătrân, plantat din loc în loc cu plopi. Oricine. intra în curte trebuia să intre fie pe poartă, fie prin portiţa de lângă casa portarului, acolo unde locuieşte Vincent. Şi ultimul lucru pe care-l face Vincent noaptea este să baricadeze porţile principale şi portiţa şi să dea drumul dulăilor în curte. Nu se poate să fie cineva afară. Chiar şi bietul Gargantua, cea mai inutilă creatură de pe pământ, care-şi doreşte numai să doarmă sub patul nostru, fusese scos afară în acea noapte întunecoasă de

vară pentru că a furat hoţeşte un clapon de sub ochii bucătarului. Cine ar putea să treacă de Gargantua fără să fie întâmpinat cu un lătrat zgomotos? E din cauza nervozităţii mele, mi-am zis.

M-am ridicat fără să fac un zgomot şi m-am îndreptat spre obloanele închise, ca să ascult mai de-aproape. Din acel moment am fost sigură. Chiar dincolo de obloane, aproape alături de mine, am auzit paşi furişaţi de bărbaţi care au sprijinit cu o bufnitură ceva de perete. De ce nu lătrau câinii? Am auzit un ordin şoptit. Nu era nicio îndoială. În curte erau nişte intruşi care propteau o scară de perete sub dormitorul de la etaj, situat deasupra holului, acolo unde surorile mele dormeau în patul cel mare pe care îl împărţeam împreună.

În ciuda delicateţă sentimentelor mele, prin vene îmi curge sânge pătimaş de eroi. Nu degeaba sunt fiica unui erou militar care a servit sub comanda regelui Francis în ultima bătălie de la Pavia. Hoţii se căţărau să ajungă la dormitorul meu de la etaj! Era imperios să acţionez curajos şi fără întârziere! Cu mândrie înfocată Sinele meu Poetic şi Superior a trântit la pământ muza cenuşie şi veştejită a documentelor oficiale, iar inima mea pasională şi inspirată bătea ca şi cum ar fi auzit apelul unei goarne! Mintea, clară ca şi cum ar fi fost luminată de un fulger strălucitor, s-a îndreptat rapid spre puşca tatălui meu, singurul inconvenient fiind că până atunci nu trăsesem niciodată cu ea. Dar până la urmă creierul acţiona cu îndrăzneală, în fond văzusem cum se trage de zeci de ori şi nimic nu ar putea fi mai simplu! Vai, femeile ar trebui să tragă tot timpul cu muschetele dacă o doreau, numai că le-ar fi diminuat feminitatea. Dar de ce tocmai eu să-mi pierd din şarmul feminin, eu, şi aşa privată de darurile feminităţii de către o zeitate uitucă care a reuşit doar să-mi facă picioarele de două ori mai mari decât era firesc?

Cu o izbucnire de curaj asemănătoare cu a unui leu, sau posibil cu a unei leoaice, am dat jos vechea puşcă grea, aproape clătinându-mă sub greutatea ei, am apucat

patul armei, am turnat praful la coada ţevii şi am izbit-o de pământ. Apoi am mai turnat încă puţin praf în micul butoiaş din vârf, exact aşa cum l-am văzut pe tata procedând. Am smuls cheia spiralată de la locul ei din cui şi m-am târât pe scări în sus, în întuneric, fără să scot un sunet, întocmai ca o viperă, trăgând după mine arma periculoasă, sprijinită pe spate.

Braţul archebuzei a făcut un clic, când am lăsat-o jos ca să o sprijin de un cufăr mic, ţintind spre obloanele cufundate în beznă. Pândeam acolo, ca pantera periculoasă din Indii, ascunzându-se într-un copac ca să sară asupra băştinașilor nepăsători.

— Iar m-ai dezvelit, a mormăit Laurette în somn, pipăindu-mă prin pat. Sibille? Sibille? Unde eşti? a întrebat trezindu-se pe jumătate căci simţise locul gol.

— Ş̧ş̧ş̧, pentru Dumnezeu! am şoptit hotărât, pentru că pipăiam locul unde trebuia să pun cheia ca să răsucesc mecanismul de aprindere.

— Ce faci? a spus Laurette şi am auzit-o ridicându-se în pat.

— Ce vezi, am spus răsucind rotiţa mecanismului cu un clic. Stai acolo unde eşti.

Apoi totul s-a petrecut dintr-odată.

Cineva a strecurat un cuţit subţire şi lung prin despicătura dintre obloane şi a făcut o crăpătură. Lumina lunii s-a prelins în cameră, dezvăluind un bărbat mascat care să căţăra peste pervazul fereştei, aproape exact în dreptul ţevii armei mele atotputernice. Laurette a ţipat şi a sărit din pat, trezindu-le şi pe celelalte fete. Exact în acel moment am apăsat pe trăgaci şi un nor de praf de puşcă a umplut camera, din rotiţă zburau scântei, după care a urmat un asurzitor: *bum*\ Mi-am amintit prea târziu poveştile despre ţintaşii împuşcaţi cu propriile lor arme şi în timp ce eram zvârlită la podea, am fost sigură că mă voi trezi pe lumea cealaltă. Dacă ţipătul surorii mele nu i-a trezit pe locatari, cu siguranţă explozia da. Camera puţea a praf de puşcă. Pe măsură ce dormitorul se umplea de

lume, mi-am dat seama că mă aflam tot în lumea asta şi m-am ridicat în picioare. Chipul de la fereastră dispăruse. În semn de răzbunare m-am aplecat pe fereastră şi am împins scara peste figurile adunate sub noi. În chiar secunda de dinainte de a apăsa pe trăgaci, am recunoscut gulerul soios al hainei de vânătoare din piele şi gura îngustă şi maliţioasă ce se ascundea în spatele măştii. Era Thibault Villasse.

— Hoţii! Hoţii! La parter! Prindeţi-i!” priveam de la fereastra dormitorului cum se umplea cu servitori curtea scăldată în lumina lunii. Bărbaţii de sub scară au adunat corpul, l-au urcat pe un cal care aştepta şi au promis că se vor răzbuna crunt în timp ce dispăreau la galop, prin poarta deschisă în întuneric. Mă uitam de sus cum torţele vii se mutau dintr-un loc în altul purtate de servitorii care percheziţionau curtea. Pas cu pas făcliile luminau corpurile dulăilor care zăceau morţi în ţărână, otrăviţi.

— Nero e mort. Auzeam vocile de jos. Ce nelegiuire. Nu va mai exista câine ca el.

— Oh, nu. Nu şi Belle.

— Priviţi, s-a auzit o altă voce, unul dintre ei încă se mai mişcă.

— Este cel mai inutil dintre toţi. Gargantua, lacomul. A înghiţit atât de multă momeală otrăvită, că a vomat-o.

— Vincent, unde este Vincent? a întrebat mama. Am ajutat-o să coboare. S-a aşezat în jilţul tatălui meu, cu un şal turcesc înfăşurat în jurul umerilor, peste cămaşa de noapte şi boneta lipită de părul blond cenuşiu. Deşi slăbită, trăsăturile fine ale feţei descoperite, arătând mai puternice la lumina lumânării, ne indicau clar cine se afla la comandă. Alura perfect dreaptă şi privirea sălbatică emanau forţă.

— Madame, se pare că Vincent a fugit cu ei, a spus un valet.

— Trădătorul, a răspuns mama. Tatăl meu nu ar fi ţinut la uşa lui un asemenea servitor fals. A otrăvit câinii ca să nu dea alarma şi apoi le-a deschis porţile. E clar că

aşa a procedat.

— Mamă, mamă, m-am bâlbâit. Ştiu cine a fost. Bărbatul mascat. Sunt sigură că era Thibault Villasse.

— Nu mă miră, mi-a răspuns cu o voce calmă. Dar trebuie să dispari înainte de răsăritul soarelui, înainte de a se gândi să trimită pe cineva după tine – dacă vor îndrăzni să facă asta.

— D-dar de ce? De ce a făcut asta?

— De ce? Dacă tatăl tău va fi găsit vinovat, toate proprietăţile noastre vor fi însuşite de biserică şi îşi va pierde via. Dacă ar fi reuşit să te fure cu forţa şi să se căsătorească cu tine înainte de a se pronunţa verdictul, îşi păstra ceea ce i se cuvenea. Nu sunt surprinsă că a încercat să facă un asemenea lucru. Are cunoştinţe sus puse şi bănuiesc că e posibil să fi auzit ce verdict se va pronunţa în cazul tatălui tău. E un semn rău, lăcomia lui arată că o persoană influentă vrea să-şi însuşească moşia noastră şi intenţionează să se asigure că tatăl tău va fi găsit vinovat ca să pună mâna pe proprietatea noastră.

— O împuşcătură, mamă. L-am ucis.

— E greu să-mi spun că-mi pare rău. Nu mi-a păsat niciodată de el, a spus femeia. Dar desigur, nu ai nicio dovadă cine era.

— D-dar sunt sigură…

— Prostii. Ţi-ai imaginat că a fost el. Mintea ţi-e tulburată. Atâtea griji te-au făcut să fantazezi. Bărbaţii care au venit aici au fost hoţi, iar autorităţile ar trebui să-i caute şi să-i spânzure. Imaginaţi-vă, încercau să atace virgine inocente în propriul lor dormitor! Fără îndoială că au auzit că stăpânul casei e plecat şi au sperat că ne vor fura argintăria. Aţi auzit toate ce am spus? Dacă vine careva să vă pună întrebări, asta trebuie să povestiţi. Privirea poruncitoare a mamei a concediat şi familia şi servitorii care se îngrămădiseră în hol.

— Nu că mi-aş imagina că va veni cineva, a adăugat ea cu faţa rece şi dură.

— Mamă, am spus, te comporţi atât de… ca şi cum ai

avea experienţă în treburi din astea.

— Nu-mi sunt străine consecinţele unei crime, a răspuns mama cu o voce distantă care însemna că nimeni nu poate să întrebe mai mult. Uneori lucrurile se repetă după un tipar. Dar se pare că cercul nu se mai închide niciodată în acelaşi loc, nu-i aşa? S-a cufundat într-o reverie ciudată contemplând biroul şi uşa de la intrare încă deschisă, unde lumina difuză scotea în evidenţă silueta unui băiat care trăgea de picioare cadavrele câinilor. Văd stelele dispărând odată cu apariţia zorilor pe uşa din faţă, fiica mea. Trebuie să te îmbraci şi să pleci.

— Dar unde? Ce să fac?

— Unde? Păi, la Pauline, desigur, a spus mama.

— Tata nu o să mă ierte niciodată.

— Tatăl tău? El nu va fi în stare să ierte pe nimeni, numai dacă nu cumva e mai bogat decât îmi imaginez. Văd că scriai o scrisoare la birou. Lumânarea ta e aproape arsă. Faci risipă scriind la lumina lumânării. Ştii că trebuie să facem economii.

— Da, mamă.

— Îmi imaginez că ai conceput un plan prin care să-i scrii episcopului, indiferent că eu am fost de acord sau nu cu asta. Am dreptate?

— Da, mamă.

— Atunci ia şi scrisoarea cu tine. Asta va explica lumii de ce a trebuit să pleci în grabă. S-ar putea chiar să te ajute. Pauline va şti ce să facă. Mi s-a interzis plăcerea de a o vedea mulţi ani de zile, dar trebuie să am încredere în ea fără nicio rezervă. Acum ajută-mă să merg la culcare. Sunt epuizată.

În mai puţin de o oră m-am îmbrăcat cu rochia de doliu şi am părăsit casa părintească călare pe un cal de povară şi însoţită de un valet înarmat care ducea hăţurile. Dar odată ce am traversat podul şi am trecut de copaci, în timp ce mă întorceam să-mi mai iau un ultim rămas bun de la casă şi familie, am văzut un ogar, aproape de mărimea unui viţel, alergând după mine. Limba îi atârna afară din

gură, iar faţa lui mare, urâtă şi pătată îngheţase într-o expresie de entuziasm tâmp şi adoraţie divină. Era Gargantua.

16 martie 1554

Soţia mea îşi va pierde cel mai bun şal al ei cu două zile înainte *de următoarea sărbătoare a Sfântului Mihail, Va fi furat de noua cameristă ce va fi angajată luna viitoare după ce Marie va fugi cu iubitul ei, tinichigiul, care şi-a făcut de treabă prin bucătărie cu oalele şi cratiţile lui. Să-i amintesc lui Anne să nu angajeze nicio servi*toare *căreia îi lipseşte un dinte din faţă. I-am spus că nu avem nevoie să reparăm cazanul de rufe. Dar femeile ascultă vreodată ce li se spune*?

*

Marţea trecută am completat certificatul de naştere al fiului meu, César. Mare dreptate a avut cel care a spus că „odraslele cizmarului umblă desculţe”! Băiatul are aproape un an de zile. Ce promisune! Va deveni un distins istoric, privind înapoi în timp aşa cum am privit şi în viitor. Probabil că dorinţa lui va fi calea cea mai sigură – tiranii ori conducătorii doresc ca trecutul lor să se muleze pe dorinţele şi mofturile acestora, aşa cum îşi doresc să se întâmple şi cu viitorul. Ah, Doamne! Numai sfinţii nu-şi doresc genul ăsta de linguşire, iar sfinţii nu sunt nici patronii istoricilor şi nici ai prezicătorilor. Plănuiesc să-i dedic marea mea lucrare, „Centurii”[7]*, fiului meu, dacă Prea Generosul îmi pune la dispoziţie timpul ca să o duc la bun sfârşit.*

*

A comandat o cremă de faţă pentru Madame Peyés. Mi-a spus că, dacă nefericitul farmacist nu se grăbeşte, va trebui să îmi caut de lucru în altă parte. Fiul doamnei se va simţi mai bine după răceală, dacă îşi va unge capul cu balsamul meu din ulei de crini, vimanţ, mărar şi migdale şi

7 Publicate între 1555 și 1558, așa-numitele „Centurii“ conțin zece serii de câte o sută de catrene cu caracter profetic, cu excepția seriei a șaptea, care are doar 42. (nota trad.)

va înghiţi un dop din compoziţia mea secretă pe care i-am trimis-o ca să expectoreze umorile dureroase. Ha! *Şi toate astea după ce acel medic fals al facultăţii din Paris a ordonat să i se ia sânge din vena hepatică*! *Dacă ar fi citit cartea mea în loc să adere la aşa-zisa înţelepciune a maeştrilor lui ticăloşi, ar fi ştiut că această metodă e un leac doar pentru pleurezie, pe care un nesăbuit nu poate să o diagnosticheze în urma unei reumatism de iarnă. Întrucât nu a reuşit să ajute cu nimic, s-a retras înapoi în coteţul lui de lângă Sena. Vă spun, faceţi-i să sângereze cu propriile lor bisturie, trataţi-i cu propriile lor remedii false până când vor implora milă de la Dumnezeu pentru păcatele lor.*

*

Cât despre mine… am întreprins o călătorie lungă şi neplăcută spre nord, la ordinul casei regale, timp de doi ani de zile. Un bărbat de vârsta mea oboseşte să călătorească ca şi cum ar fi croitor. Am prea puţină satisfacţie şi prea multe nemulţumiri de pe urma acestei călătorii. Trebuie să mă consult din nou cu Anael.

Pagina 126, vol. II

Jurnalul secret al lui Nostradamus

Nostradamus nu plănuise să se afle pe drumul ce lega Paris de Orléans, în acea zi prăfuită de august auriu când a întâlnit-o pe domnişoara în negru care călătorea singură, la popasul unde se adăpau şi se odihneau caii. Ce-i drept, bunul doctor intenţionase să rămână la conacul său liniştit de la Salon de Provence, înconjurat de familia lui numeroasă şi plăcută, locul unde îşi desfăşura îndeletnicirea de a prezice viitorul prin corespondenţă, cu scopul de a publica o serie profitabilă de almanahuri pentru fermieri şi diverse cărticele de prim ajutor la îndemâna oricui. Nu putea suferi să călătorească; îmbătrânise şi în prezent îşi dorea să se deplaseze doar pentru a îndeplini nevoile stăpânilor bogaţi din zonă şi cerinţele impuse de catedra pe care o avea la Facultatea de Medicină de la universitatea din Montpellier. Situaţia

fusese diferită în alte vremuri; şocat de moartea primei sale soţii şi a copiilor lui, nu şi-a mai practicat meseria şi a hoinărit de-a lungul Europei şi Asiei în căutarea Secretului Vieţii. A studiat la picioarele magilor, a filosofilor şi a misticilor. Orice ar fi fost acel lucru pe care l-a descoperit, acesta l-a determinat să se întoarcă acasă, la pământul lui natal însorit, să se căsătorească cu o femeie bogată şi liniştită şi să se stabilească într-un cămin primitor, din ce în ce mai populat cu moştenitori.

Rezultatul acelor peregrinări de la începuturi a făcut ca Soarta să-l trimită în această ultimă călătorie. O prevăzuse cu doi ani mai înainte, şi nu i-a picat bine deloc, în vasul de alamă cu încrustaţii care se odihnea în camera lui secretă de lucru pe un trepied înalt din lemn.

— Fir-ar să fie! a rostit când s-a văzut călare pe un cal, căutând un han decent. Spiritul Trecutului şi al Viitorului, al cărui nume era Anael, s-a aplecat peste umărul său şi a chicotit.

— Să mă serveşti cum trebuie, dacă tot mă deranjezi la ore nepotrivite, a spus Nostradamus. Era miezul unei nopţi furtunoase de martie, an 1554, cu doi ani înainte de lunga şi încercata călătorie spre nord. Vântul sufla printre obloane şi scotea sunete înfiorătoare, iar arborii din jurul casei şuierau.

— Ţi-am cerut o viziune a Sfârşitului Timpului şi tu îmi arăţi asta. Afară, norii plini de ploaie mânaţi de vânt traversau faţa palidă a lunii. O noapte perfectă, un pic răcoroasă, pentru invocarea spiritelor.

— Nu pot să te ajut, a spus Anael. Păstrez totul în dezordine. Voi, oamenii, clasaţi evenimentele în categorii stricte după ce acestea s-au petrecut. Apoi le puneţi pe hârtie şi capătă un sens pentru voi, dar pentru mine nu. Voi ţineţi o evidenţă proprie a evenimentelor, iar eu am modul meu personal de a le consemna. Cam aşa stau lucrurile.

Ploaia începu să izbească în acoperişul de deasupra lor şi să bată în rafale în obloanele podului. În pofida nopţii

friguroase şi urâte, maestrul ocultismului era îmbrăcat cu un capod de baie tivit cu blană pe sub roba sacră din pânză albă specifică unui clar-văzător. Papucii îmblăniţi şi pălăria lui de doctor cu patru colţuri, tivită cu mătase şi întărită cu păr de cal şi cu un bumb, completau toaleta. Bumbul reprezenta autoritatea. Spiritele trebuie să fie ţinute în frâu.

Nostradamus şi-a scos mica agendă verde, agenda secretă pe care o păstra pentru prezicerile legate de familia şi persoana lui, şi a notat: „o călătorie lungă şi neplăcută spre nord…”

— …din ordin regal, a subliniat Anael, punând un deget translucid, de culoare albastru închis şi răsucindu-se ca fumul, pe locul din agendă unde se oprise tocul bătrânului doctor.

— Ordin regal? Atunci poate o să câştig şi ceva bani din asta, a spus profetul, vizibil înveselit.

— Să nu te bazezi pe asta, i-a răspuns Anael.

— Spirit scârbos şi neascultător! a intonat Nostradamus, stropind cu puţină apă din vasul de alamă în direcţia lui Anael, supune-te voinţei mele, te conjur cu cele Patru Cuvinte pe care Dumnezeu le-a rostit cu gura Lui servitorului Său, Moise: Josata, Ablaţi, Agla, Caila…

— Foarte bine, dacă asta vrei, a răspuns spiritul, întinzându-se cât de lung era, frecându-se de tavanul camerei de studiu, şi deschizându-şi braţele. Anael era un spirit foarte atrăgător, în măsura în care poate fi un fenomen supranatural. Din anumite motive cunoscute doar de un Dumnezeu pus pe şotii, nu era numai patronul evenimentelor trecute şi viitoare, ci şi al planetei Venus, cu toate fazele şi influenţele acesteia. La prima vedere, avea. Înfăţişarea unui tânăr, oarecum spân, cu păr lung şi ciufulit. Era complet translucid, de culoare albastru închis, iar în interiorul corpului său existau obiecte mici şi scânteietoare care se roteau când se enerva, lucru ce se petrecea chiar în acest moment. O pereche imensă de aripi, negre ca pana corbului, cu irizaţii albastre şi

purpurii, se pliau pe lângă el ca o mantie. Ochii lui ciudaţi, galbeni şi întrucâtva terifianţi, păreau să întrevadă până la începutul şi sfârşitul timpului. Era înzestrat şi cu un zâmbet fermecător, dar sarcastic, şi un simţ al umorului mai degrabă pervers, aşa cum ne-a arătat în repetate rânduri cursul evenimentelor şi al iubirii.

— Dezvăluie-mi, o, spirite, o viziune a Sfârşitului, Timpului, a spus Nostradamus, punând deoparte micuţa agendă verde şi scoţând-o pe cea mare, maro, căptuşită cu piele. Era plină cu viziuni şi predicţii pe care spiritul i le trimisese: războaie, morţi, cuceriri. Asta o să fie capodopera lui, almanahul almanahurilor, menită să ghideze monarhia Franţei până la ce-a dea Două Venire şi triumful mondial al religiei catolice. Înainte de a o da spre publicare, îi mai trebuia doar o viziune înălţătoare a Sfârşitului pentru a fi completă. Când i-a explicat pentru prima oară acest lucru spiritului, Anael a râs cu viclenie. Apoi spiritul a amestecat apa şi i-a dezvăluit viziunea unui grăsunei palid al cărui cap va fi tăiat într-un fel de maşinărie, în faţa unei mulţimi uriaşe, lipsită de maniere şi trivială. În acea noapte lui Michel de Nostredame i-au mai ieşit câteva fire de păr alb în barbă, despre care soţia lui a făcut comentarii, sugerând că a renunţat la pasiunea sa de a-şi creşte părul în favoarea invocării spiritelor infernale.

— Prostii, draga mea. Sunt un pic îngrijorat. În plus, vreau să-mi văd lucrarea dată publicităţii este ceea ce i-a spus soţiei sale. Ea a suspinat. Un asemenea bărbat splendid, atât de înţelept, atât de demn şi de chipeş, un tată atât de bun. Soţia şi-a zis în sinea ei că magia asta e totuşi mai bună decât o amantă. Răposata sa mamă i-a spus întotdeauna că cei mai buni soţi au o slăbiciune. În seara aceasta i-a gătit mâncarea lui preferată şi i-a spus că vrea doar să-l vadă fericit. Spiritul a făcut o treabă bună atunci când mi-a arătat cu ce femeie ar trebui să mă căsătoresc, se gândea bătrânul vraci pe măsură ce se lăsase în voia amintirilor, aşteptând să vadă ce răspuns îi va da Anael şi de data asta.

Dar jumătatea superioară a lui Anael dispăruse. S-au auzit bufnituri şi zdrăngăneli, ca şi cum ar fi cotrobăit într-un dulap mare şi dezordonat.

— Se pare că l-am pierdut, a spus o voce din neant.

— Ai vrea un Anticrist? a spus Nostradamus, carnea cutremurându-i-se pe el.

— Oh, uite altceva care ar putea să-ţi placă Dintr-odată, bătrânul s-a simţit secătuit.

— Nu poţi să mă serveşti pur şi simplu? E târziu şi mâine trebuie să particip la botezul fiului lui Sieur de Granville. Fratele lui a comandat un horoscop drept dar de botez şi nu l-am terminat încă de transcris. Jumătatea superioară a spiritului a reapărut, cu braţele desfăcute, faţa impenetrabilă şi ochii misterioşi, de un galben auriu. Nostradamus a amestecat apele din vasul de alamă, apoi le-a studiat mult timp. Încetişor, culorile şi formele au început să fuzioneze cu apele pe măsură ce acestea se linişteau.

Văd un hol aglomerat, plin cu bărbaţi şi femei, în mantii luxoase, necunoscute. Papa, îmbrăcat din cap până în picioare în hainele şi cu însemnele de ceremonie, plasează cea mai ciudată coroană, nu una regală, ci mai degrabă una asemănătoare cu o ghirlandă din laur a vechilor împăraţi romani, pe capul unui bărbat scund, cu o faţă inteligentă şi versată şi ochi pătrunzători. Deodată, bărbatul se ridică în picioare şi ia coroana din mâinile tremurătoare ale Pontifului. Se încoronează singur.

— Un uzurpator, a murmurat Nostradamus. A încălcat puterea Papei. Ce altceva a mai făcut?

O voce ca un suspin respiră în urechea bătrânului. Cu precauţie, născută ca urmare a unei scurte ciocniri cu Inchiziţia, Nostradamus codifică silabele, amestecându-e. Fie ca ele să fie descifrate atunci când va veni vremea: „Pau, Nay, Loron”. Napoleon.

— Va fi adevăratul cuceritor al bisericii înainte de sfârşit? a întrebat bătrânul profet.

— Întotdeauna pui întrebări greşite, i-a răspuns

spiritul încetişor.

— Câţi Anticrişti există?

— Aşa cum îi defineşti tu, trei, i-a şoptit spiritul.

— Când o să-mi dezvălui identitatea lor?

— Nu-ţi face griji, or să apară ei. Sunt pe acolo, pe undeva. Ştii că sunt foarte precaut. Deocamdată nu vreau să pierd nimic. Lucrurile sunt un pic cam amestecate între ele. Nu vrei să vezi şi celelalte imagini pe care le-am găsit?

Viziunea din apă a dispărut. În liniştea care se aşternu nu se auzea decât scrijelitul penei profetului pe hârtia maro. Apoi bătrânul făcu o pauză şi pentru o vreme îşi acoperi ochii cu mâinile ca să şi-i odihnească. Lumânările din candelabrul cu şapte braţe de pe masa lui de lucru şi-au mărit brusc flacăra, iar bătrânul a tresărit şi şi-a deschis ochii. Prin tot corpul l-a străbătut un fior uşor. Când a atins apa cu bagheta, a văzut că mâna îi tremura. Imaginea a început să se formeze dincolo de vălurele şi şi-a dat seama că poate să recunoască feţele şi costumele. Această viziune e apropiată în timp, şi-a zis. Şi pot să aud clar tot ceea ce se întâmplă. Şi… da, vorbesc franţuzeşte.

O, spirite, se poate să aud vocile, cel puţin pentru o vreme?

Viziunea unui hambar în flăcări, înconjurat de trupe călări. Bărbaţi, femei şi copii îmbrăcaţi în haine negre şi simple fug pe uşa deschisă. Călăreţii se năpustesc asupra lor, culcându-i la pământ cu săbiile. Ţipete, lovituri de copite, hârşâitul înspăimântător al oţelului, urlete de groază. Trupurile copiilor, zăcând dezmembrate şi sângerând, femei călcate în picioare, muribunde, căzute peste corpurile bebeluşilor. Cărţi, scăpate din braţele muribunzilor, zac dezmembrate în noroi amestecate cu sângele închegat. Acum hambarul este o grămadă de lemne fumegânde. Doi bărbaţi călări vin să inspecteze dezastrul, cadavrele. Comandanţii. Bătrânul doctor le recunoaşte feţele. Doi fraţi de aceeaşi înălţime, cu feţe însemnate şi ochi duri. Fraţii de Guise. Cel mai mare are o cicatrice uriaşă, lăsată în jos, pe un obraz, osul spart de la

o rană veche. François, duce de Guise, numit La Balafre – Cicatrice. Cel mai mic, înclinaţiile sale preoţeşti au fost sacrificate pe jumătate în favoarea armurii, este cardinalul de Lorraine, marele inchizitor al Franţei.

„A mai căzut un cuib al ereticilor cared venerau pe diavol", spune cicatrice. De data asta se simte şi mirosul, remarcă Nostradamus. Un neajuns al apropierii evenimentului în timp. Miroase sudoarea cailor şi sângele, dar şi pe ducele care nu se mai spălase de ceva timp.

„Dă-mi acea carte în care-i idolatrizează pe Satan", spune cardinalul de Lorraine unui pedestraş, arătându-l cu degetul în direcţia unde volumul zace într-o baltă de sânge, cu paginile fluturând pustiu în vânt. Sprâncenele i se ridică mirate când răsfoieşte volumaşul consistent. „Ei, este o Biblie".

„O Biblie falsă a diavolilor", spune cicatrice.

„Nu", zice Lorraine, cu o voce intrigată. „Este exact ca aceea pe care o folosim şi noi. Cuvântul lui Hristos".

„Prostii!" şuieră cicatrice. „Hristos a murit de mai bine de o mie de ani! Nu poate să mai scrie nimic. Asta dovedeşte că este un fals! Minciuni ale ereticilor!"

„Ce fel de prostovan eşti tu?" adaugă cardinalul, întorcându-se furios spre fratele său mai mare. Nostradamus oftează, iar respiraţia lui tulbură apa fără să vrea.

Viziunea din apă se schimbă, iar la vederea acesteia, bătrânul trage adânc aer în piept, ca un suspin. *De data asta fumul se ridică spre cer, deasupra zidurilor oraşului. Ziduri familiare. Mai aproape, da, este însuşi Orléans, oraşul prinţilor şi al comorilor, şi a imensei catedrale care domină linia orizontului. Oraşul arde, fundaţia din lemn a turnului impunătoarei catedrale e distrusă. Bărbaţi înarmaţi în haine închise la culoare mişună ca furnicile, prădătorii fug pe uşile uriaşe printre flăcări.*

„Dărâmaţi zidul lui Satan".

„Răzbunare! Distrugeţi adoratorii idolului! Astăzi catedrala lor abominabilă, mâine marele Anticrist din

Roma!*” Se aude un vuiet asurzitor, un scârţâit, pe măsură ce temelia din lemn cedează, apoi o explozie, căci butoaiele cu praf de puşcă împinse de-a dura sub fundaţie sunt în cele din urmă aprinse. Vechea turlă, imensă, se sfărâmă, iar mulţimea adunată în jurul catedralei urlă de bucurie.*

— Un război civil, zice Nostradamus cu vocea tremurândă. Un sângeros război civil, religios. Şi asta în curând. Anael, tu pui mai multe întrebări decât dai răspunsuri. Cine iese învingător în urma acestui război? Adevărata religie?

— Hmm. Cred că am pierdut partea asta, sub mormanul de conducători armoricani, a răspuns Anael, jumătatea superioară făcându-se nevăzută din nou.

— Ispititorule, diavole afurisit, a spus Nostradamus.

— Te rog, sunt un înger.

— Unul decăzut.

— Doar pe jumătate. În plus, a fost ideea ta să mă convoci. Nu m-am oferit eu voluntar. Tu ai vrut să afli secretele Istoriei. Acum le ai. Voi, oamenii, nu sunteţi niciodată mulţumiţi. Anael a căscat şi şi-a întins aripile sale de corb. Obiectele scânteietoare au încetat să se mai răsucească şi treptat, treptat au migrat spre exterior sub forma unei spirale.

— Plec acum; sunt obosit şi nu vreau să mai răspund şi la alte întrebări.

— Doar la una scurtă, a spus Nostradamus. Ce este un conducător armorican?

Dar spiritul dispăruse.

*

În castelul din Fontainebleau, ritualul de despachetare a bagajelor era în plină desfăşurare. Carele cu mobilă grea întârziaseră din cauza noroaielor, a străzilor mocirloase şi abia acum ajunseseră în curtea palatului, unde erau descărcate la voia întâmplării, producând o mare harababură. Cameristele alergau pe coridoare cu braţele încărcate de pânzeturi, hoarde de

lachei cărau cufere grele, în timp ce servitorii desfăceau ultimele covoare şi atârnau tapiseriile în camera de recepţie a regelui. Curtea era plină de suite mici, toate foarte ocupate: a regelui, a reginei, a doamnelor de companie şi a domnilor în serviciu la curtea regală, a marilor căpitani şi a nobililor care însoţeau casa regală când nu se aflau la moşiile lor, ca şi suita moştenitorilor casei regale, în situaţia când nu erau trimişi la Blois ca să-i ferească de infecţii. Chiar şi bufonii reginei îşi aveau guvernantele, spălătoresele, servitorii şi animalele proprii de companie. În mijlocul acestui balamuc, regina, însoţită doar de două dintre damele ei de companie, păşea cu paşi mari, fără să privească nici în dreapta nici în stânga.

Doamnele care o însoţeau pe regină astăzi erau dintre cele mai de încredere: italience din familii florentine, căsătorite cu nobili francezi. Au coborât o scară largă, apoi alta îngustă şi au traversat camerele care nu ţinuseră pasul cu ultima modă a locului, până când în cele din urmă au ajuns la o uşă scundă. Regina a bătut agitat în uşă, iar când aceasta s-a deschis, le-a făcut semn însoţitoarelor sale să rămână afară de pază. Încăperea în care a intrat era slab luminată şi prăfuită, iar mobilele erau pe jumătate despachetate. Mesele de lucru stăteau goale în faţa ei; într-un colţ, un şemineu rece, fără foc arzând şi fără vase pe el. În spate, o siluetă înveşmântată în piele neagră scotocea printre tuburile şi cutiile de sticlă semănând cu un crab sinistru.

— Spune-i băiatului să iasă afară, Cosmo, vreau să vorbesc cu tine între patru ochi, i-a vorbit regina pe un ton dur, uitându-se la pripasul zdrenţăros care deschisese uşa.

Fără să-i mai adreseze un al doilea cuvânt, băiatul a înţeles şi s-a făcut nevăzut, iar Cosmo Ruggieri, vrăjitorul din moşi strămoşi al familiei reginei, s-a apropiat şi a făcut o plecăciune în faţa stăpânei sale.

— Cea mai frumoasă, cea mai serenă, înălţimea Voastră…

— Destul, Cosmo. Vreau să mă folosesc de puterile

tale ca să îmi ghiceşti ce vrajă ştie ducesa de Valentinois de i-a câştigat dragostea regelui.

— În sfârşit, aţi venit la mine, bietul Cosmo cel loial, în loc să vă adresaţi acelor şarlatani dăunători care vă înconjoară. Magicianul reginei a continuat conversaţia în limba italiană, ca şi cum, dacă vorbeau în limba ei natală, ar mai fi îmblânzit inima clientei lui.

— Că până acum nu tot la tine am venit! Câte nu mi-ai promis? Te-am îmbrăcat în aur, ţi-am angajat neamurile şi am pus în aplicare uneltiri secrete de care şi unui şarpe i-ar fi ruşine!

— Cosmo a lucrat, a muncit să vă facă regină, să vă dea moştenitori…

— Tot mai ai resentimente faţă de plăţile pe care regele le-a făcut doctorului Femei? Nu pot să fac nimic în privinţa asta ca să te ajut.

— Dacă îl lăsaţi pe rege să îmi vadă puterile…

— Regele nu crede în puterile tale, escroc neloial. Ar trebui să fie suficient pentru tine faptul că eu cred în ele. Şi mai cred că ducesa a intrat în posesia unui inel magic. Şi ceea ce e şi mai rău, numai tu ai fi putut să i-l faci.

— Regina mea, cunoscându-ţi dorinţele, l-am pregătit pentru tine.

— Mincinosule, l-ai făcut pentru ea. Tatăl tău nu ar mai fi trăit nici măcar o zi dacă s-ar fi purtat în felul acesta cu tatăl meu.

— Tatăl meu a primit onoruri mai mari; participa la evenimentele speciale de la curte, iar eu, mă ascund, mă feresc deliberat, atât de sărac, am atât de multe rude în nevoie…

— Jur că de data asta am să te omor, Cosmo. Am să te sfâşii de viu în bucăţele mici, apoi am să le pun la un loc şi am să le dau foc, ca să fie exemplu pentru toţi magicienii trădători.

— Oh, Maiestate, ce păcat ar fi. Ştiţi că stelele au spus că o să mai trăiţi doar trei zile în plus după moartea mea.

— Josnicule, mincinos complice…

— Puneţi-mă la încercare, Maiestate. Mai presus de faptul că îmi va părea rău de propria-mi moarte, pentru Franţa va fi de departe o durere şi mai mare să piardă o asemenea regină.

— O să te exilez.

— Oh, fie-vă milă, Maiestate. Departe de prezenţa voastră augustă şi frumoasă nefericirea absolută mă va otrăvi.

— Eşti un diavol, Cosmo. Ştii asta.

— Din nefericire, Madame, sunt florentin şi nu sunt cu mult diferit de înălţimea Voastră.

— Dintre toate suvenirurile pe care le-am adus acasă, tu eşti cel la care aş renunţa cu dragă inimă, ştii asta, Cosmo?

— Ah, Maiestate, numai amărăciunea momentului vă face să-i vorbiţi aşa celui mai loial servitor al dumneavoastră. Inima mea e mişcată de supărarea Maiestăţii.

Oh, cât de rău îmi pare că blestemata de ducesă umblă cu minciuni seducătoare şi dezgustătoare! Dar în afară de devoţiunea sinceră aş vrea să vă mai sugerez ceva: peste exact trei zile Saturn va guverna casa regelui, iar vechile suferinţe ale articulaţiilor sale vor reveni, febra ţintuindu-l la pat. Profitaţi de confuzia din dormitorul său, şi când ducesa de Valentinois e plecată de la căpătâiul regelui, cereţi să i se scoată inelul.

— Cosmo, dacă intru în posesia inelului, tu îţi vei recâştiga pe deplin favorurile.

— Numai favorurile? Botezul celui mai mic nepot al meu, darurile, înţelegeţi, banchetul, toate atât de scumpe…

Dar regina Franţei trântise deja uşa în urma ei.

*

Băltoacele scânteiau pe dalele de piatră şi stropii argintii de ploaie încă se mai ţineau de frunzele copacilor când Michel de Nostredame, prezicătorul casei regale, s-a

îndreptat spre uşă ca să îi întâmpine pe demnitarii oraşului ce se îndreptau către petrecerea în cinstea botezului fiului lui Sieur de Granville. Era una dintre acele zi proaspete de martie, specifice sudului, care vin după o ploaie, când vântul împrăştie norii, iar soarele palid de iarnă stă pe cerul albastru ca o imitaţie rece a lunii mai. Dar Nostradamus se trezise prea târziu ca să mai preţuiască frumuseţea zilei; capul îl durea, căci inspirase prea mult fum de la ierburile stranii arse în jăratic, iar mintea îi era încărcată de veştile triste pe care le adunase din cercetările lui în miez de noapte. Acum observase forfota de pe drumul spre casă, între el şi băiatul cu un catâr aflându-se o mulţime de orăşeni şi o jumătate de duzină de ţărani, trimişi de la moşia de la ţară a lui Sieur de Chasteauneuf, cărând după ei un monstru într-un coş.

— Maestre Nostredame, Maestre Nostredame, strigătul a răzbătut din mulţime.

Doamne, nu altul. Orice creatură de la sute de kilometri e adusă la uşa casei mele. A coborât cu mare grijă ca să-i întâmpine, sprijinindu-se în bastonul său din bambus cu cap de argint. Răcoarea nopţii trecute nu i-a alinat prea mult guta. Toate aceste mistere, şi-a zis, dar voi avea vreodată inspiraţia să descopăr misterul gutei? Poate că Anael are dreptate şi ar trebui să renunţ.

Privirea lui întunecată şi inteligentă a măturat mulţimea. În jurul fiecărei siluete poate să vadă o prezenţă care dansează şi pâlpâie în aer, nu cu mult deosebită de valurile de căldură care se ridică vara dintr-un lan cu grâu. Fiecare aură îi oferă indicii despre destinul indivizilor: aci, o moarte accidentală; colo, o viaţă îndestulată şi o moarte de bătrâneţe; iar în alt loc o boală fatală insinuându-se invizibil. Era un alt dar pe care şi-l dezvoltase în timpul lungului său exil, iar acum îl regreta. Când purta o conversaţie normală, trebuia să se comporte ca şi cum aura nu s-ar fi aflat acolo, strigându-i secretele interlocutorului său. Mai mult de atât, putea să prevadă care persoană risca să se trezească în viitor cu un ochi

învineţit sau cu nasul spart, ori mai rău, cu un curs de tortură care l-a schilodit pe unul dintre profesorii săi, marele Guy Lauric, care s-a pripit să-i spună adevărul tiranului din Bologna.

Ăsta e blestemul meu, şi-a zis Nostradamus, eram tânăr, nebun, invadat de dorinţa pasională de a vedea viitorul, ştiam că nu e bine, dar cine ar fi putut să-i reziste însuşi Agentului Tentaţiei? Soarta justă mi-a decretat pedeapsa din momentul în care acel obiect ticălos şi supranatural mi-a garantat puterile pe care le-am cerşit: acum pot să văd, dar niciodată să spun. O viaţă în tăcere agonizantă este pedeapsa mea. Casandrei i s-a oferit cel puţin favorul de a-şi rosti profeţiile, dar totuşi de a nu fi crezută. Pe mine mă cred, dar dacă vreau să nu fiu atârnat în bucăţi la porţile oraşului, nu trebuie să rostesc vreodată profeţiile. Dumnezeule al ironiilor, am început să caut intenţionat secretul eternităţii, iar tu m-ai pus să scriu almanahuri pentru fermierii care fac agricultură.

— Bine, bine, a spus Nostradamus, mângâindu-şi barba într-un gest înţelept, ce avem noi aici? Ah, înţeleg, un ied cu două capete. În afară de mugurii corniţelor, unul dintre capete avea o pereche de urechi în plus, mici şi nemodelate. Behăia la el. Hmm, simt că acesta este o prevestire rea.

— Stăpâne, stăpâne, spune-ne ce înseamnă. Mulţimea se îngrămădea în jurul lui acum. Nostradamus a căutat cel mai sigur răspuns din cele câteva periculoase.

— Înseamnă, a rostit încetişor, că regatul Franţei va fi împărţit în două, dar trupul şi sufletul vor rămâne până la urmă unul, iar binele va triumfa. Capul deformat a behăit din nou. Capul normal, cu doar două urechi, moţăia.

— Ha! Capul urât este luteran! a strigat cineva în glumă.

— Capul care judecă bine a adormit. Trezeşte-te! Trezeşte-te! Sfinţii sunt în pericol! a urlat altcineva.

Nostradamus a scuturat din cap. Cum pot fraierii să se aventureze într-un labirint nesfârşit de nenorociri şi

sânge. Aşa cum fiecare individ are o aură, aşa are şi mulţimea. Aura era plină de pete negre pâlpâitoare. Moarte şi nebunie. Dar când? Un lanţ de crime, minciuni şi acte de trădare se întindeau între Franţa şi agonia acesteia. Dacă şi-ar publica lucrarea *„Centurii”* acum, previziunile lui ar determina măcar o singură persoană să-şi schimbe intenţiile, făcând un pas înapoi de pe calea înfricoşătoare ce duce la distrugere? Uneori, noaptea, se trezea şi simţea aura Franţei. Îi îngheţa sângele în vene.

VI

MENANDER din Corint, de asemenea cunoscut şi ca Menander Magul, 239? î.Hr. *Se ştiu prea puţine despre istoricul Menander, care se presupune că a fondat separat o sectă consacrată cultului venerării lui Apollo, sectă ce presupunea ceremonii orgiatice de adorare şi ritualuri magice. Legenda lui Menander, povestită de alchimiştii medievali, ar putea fi o ultimă creaţie fără nicio legătură cu viaţa din prezent a magilor celebraţi. Se spune că şi-ar fi vândut sufletul diavolului în schimbul secretului vieţii eterne. Menander a fost supus unei răzbunări groaznice când Lordul Infernului a descoperit că a fost tras pe sfoară, iar îndeplinirea dorinţei a făcut imposibil ca magului inteligent să-i fie luat sufletul. Diavolul „atât a umplut spiritul regelui Persiei cu invidie şi teamă că Magul ar putea să mai fie şi în slujba altuia”, încât acesta i-a tăiat capul, păstrându-i totuşi viaţa veşnică. Răzbunarea diavolului a constat în condamnarea Magului de a servi dorinţele oricărei persoane care se afla în posesia cufărului, în care se găsea capul său, în schimbul sufletului posesorului.*

Căutarea capului Stăpânului Tuturor Dorinţelor este unul dintre cele mai întunecate secrete ale ştiinţei oculte ale perioadei medievale târzii şi a primilor ani ai Renaşterii. Se zvoneşte că diferite persoane au deţinut capul, într-o vreme sau alta, inclusiv împărăteasa Teodora, Mihail al VIII-lea Paleologul şi Caterina de Medici.

ENCICLOPEDIA SUPRANATURALULUI

Voi. 6, L-N, p.216

— Îmi pare rău, Madame, nu vrea să vă vadă. Valetul care stătea la uşa de la intrare în infirmieria regelui era neclintit. Ducesa de Valentinois, cu trupul ei subţire, îmbrăcat în catifea neagră cu volane de satin alb, adusese o sticluţă de întăritor, preparat cu propriile-i mâini. În afară de bărbia strânsă, niciun alt semn exterior nu lăsa să se întrevadă furia care fierbea în ea.

— E o greşeală, spuse femeia. Chiar în această dimineaţă a cerut întăritorul. Prin uşa pe jumătate întredeschisă, îl putea vedea pe rege, febril, sprijinit în sus pe câteva perne în uriaşul său pat, cu ochii închişi, vorbind incoerent. Câţiva doctori în halate lungi erau de faţă, supraveghind un chirurg care deschidea o venă de la încheietura mâinii regelui. Sângele, aproape negru, se scurgea încetişor într-un lighean, fiecare doctor aplecându-se pe rând asupra lui, inspectându-l şi dând din cap aprobator ca şi cum toţi ar fi căzut de acord.

— Vi se interzice accesul în cameră. Acestea sunt ordinele Maiestăţii Sale.

Regele bâjbâia peste cuverturi cu degetele sale lungi şi palide. Dintr-o privire Diane de Poitiers i-a inspectat mâinile cu atenţie. Unde era inelul ei? Italianul ăla nenorocit, astrolog trădător, şi-a zis în sinea ei. M-a trădat pentru ea. Fără îndoială că se va întoarce la mine în patru labe, inventând vreo poveste sau ceva de genul ăsta. Jur că i-aş fi înscenat un accident, dacă nu mi-ar fi prezis că data morţii mele va fi în aceeaşi săptămână cu a lui…

Unul dintre doctori i-a înmânat un obiect mic, pe care ea nu a putut să-l vadă, unui valet ce s-a înclinat şi a părăsit încăperea.

— Hei, băiete, i s-a adresat când acesta a ajuns la uşă. Ce ai acolo?

— Un inel pe care regele a promis să-l trimită reginei, în semn de apreciere.

— Îmi dai voie să-l văd? a întrebat femeia. Amintindu-şi obiceiul regelui de a se răzbuna pe toţi cei care nu o

ascultau pe ducesă, şi fiind sigur că acesta se va însănătoşi până la urmă, valetul i-a arătat inelul.

— Ah, dar este încântător, spuse admirându-l. Brusc valetul s-a temut că ducesa o să-l păstreze pentru ea. Ce să-i spună? Ce să facă? Dar apoi femeia i l-a dat înapoi.

— Cred că au făcut o greşeală. Acesta este un inel pe care eu i l-am dăruit regelui şi a jurat să nu se despartă niciodată de el. Inelul cu rubine de pe cealaltă mână este cel destinat reginei. Înapoiază-l pe acesta regelui şi ia-l pe celălalt în schimb. Satisfăcută, amanta regelui l-a privit pe valet cum se consulta cu doctoii, iar aceştia s-au sfătuit cu un alt doctor, în cele din urmă valetul aşezând înapoi inelul pe mâna stângă a regelui, luându-l pe cel cu rubine de pe acelaşi deget, însă de la mâna dreaptă. Ochii regelui pe jumătate închişi, păreau să spună ceva. Unul dintre doctori s-a aplecat aproape de capul său ca să-i audă spusele.

— Ce este? a auzit femeia pe un alt doctor întrebând.

— Ducesa de Valentinois a adus întăritorul pe care l-a promis? Regele întreabă de el. Spune că se va însănătoşi doar văzând-o.

— Ei bine, atunci de ce întârzie? Trimite un paj ca să o cheme.

— Oh, nu vă deranjaţi, a spus valetul care ţinea inelul cu rubine. Aşteaptă afară. O voi trimite înăuntru.

În ochii reci ai ducesei se citea triumful, în timp ce intra pe uşă, cu jupoanele de mătase foşnind, a îngenuncheat victorioasă lângă pat, murmurând cuvinte dragi, mângâindu-i mâna împodobită cu micuţul şi ciudatul inel din aur.

*

Regina se plimba de-a lungul galeriei interminabile dintre apartamentele de stat şi curtea ovală de la Fontainebleau. Ploaia se izbea de geamurile înalte, iar afară, zgomotul asurzitor al tunetelor se pierdea tot mai mult în depărtare. În spatele ei se hârjoneau câţiva căţeluşi albi, în timp ce doi bufoni în costume de mauri încercau să o înveselească cu glume proaste. Zile întregi s-

a plâns de o durere de cap şi de disconfortul cauzat de vremea proastă, dar cei care i-au investigat ochii ştiau că era măcinată din pricina unei furii secrete. Nu numai că domnia Dianei de Poitiers continua fără cel mai mic indiciu că ar lua vreodată sfârşit, dar pentru a celebra însănătoşirea regelui, a invitat toată curtea la somptuosul său castel de la Anet pentru a sărbători extravagant Crăciunul din iarna viitoare, atât de sigură fiind de continuitatea dominaţiei sale. Dubiosul astrolog, Cosmor Ruggieri, dispăruse convenabil la Lyon, într-o „ambuscadă”, nemaiputându-i-se da de urmă, iar regina a însărcinat jumătate de duzină din garda ei ca să-l localizeze şi să-l aducă înapoi. Dar, dintr-odată, căţeluşii au început să latre şi să mârâie, bufonii şi-au încetat glumele, iar regina a zâmbit, un mic zâmbet vindicativ: două gărzi stăteau la capătul galeriei aurite şi ornamentate, iar între ei o faţă familiară, ca un cărăbuş în piele neagră, cu un aspect jalnic. Cosmo a năvălit în cameră şi s-a aruncat la picioarele ei, scăldându-le în lacrimi în timp ce îşi cerea iertare pe un ton melodramatic. Cu dificultate, regina florentină şi-a reţinut dorinţa puternică de a-l pocni.

Timp de câteva săptămâni, a jucat rolul unei soţii umile şi fericite în timp ce Diane o sabota la orice pas. Exista o proprietate pe care o voia pentru soţul uneia dintre doamnele sale de companie; Diane a cerut-o şi ea de la rege. Regina scoţienilor, acel ţânc nerecunoscător în vârstă de paisprezece ani, s-a îmbolnăvit, iar când Caterina a alergat la căpătâiul ei cu o listă de remedii infailibile făcute în casă, a fost dată afară din infirmierie, căci Diane se afla deja acolo cu doi doctori renumiţi şi cu un chirurg care4-au luat sânge nu odată, ci de două ori. După ce concepuse o listă cu subiecte esenţiale pentru educaţia Delfinului, a aflat că Diane deja trimisese instrucţiuni lui Monsieur d’Humières cum că Delfinul ar trebui să studieze mai puţin şi să facă mai multe exerciţii ca să-şi fortifice organismul.

Şi în timp ce poeţii o preamăreau pe Diane, o mie de

indivizi agasanţi se adunaseră în jurul reginei ca un roi de muşte. Cum îndrăzneau ultimele pamflete de la Paris să-i numească fiul degenerat? Un moştenitor plăpând, conceput de regină între două menstruaţii, la sfatul unui fals specialist în fertilitate, spuneau pamfletele. Ce prostie! Toţi copiii ei erau sănătoşi! Pamfletarii ar trebui să fie găsiţi şi executaţi! Singura problemă a băiatului ei, François, Delfinul, era că logodnica lui, regina Scoţiei, era cu un an mai mare ca el şi mult mai înaltă. Fata aceea era răsfăţată şi agresivă. Nu-l lăsa să se evidenţieze. Câteva răceli, asta e tot ce era în neregulă cu el. Cu timpul, pe de o parte, datorită înaintării în vârstă, maturizării şi unui croitor mai bun, iar pe de altă parte, mulţumită studiului mai lejer al latinei vor face tot ceea ce este necesar ca să-i contureze imaginea unui rege. În plus, un grup de actori italieni care puneau în scenă comedii, genul ei artistic preferat, sosiseră la curte…

Şi acum, magicianul ei perfid, îi aducea aminte de toate lucrurile care merseseră prost.

— Zeci de mii, sute de mii de scuze, regina mea miloasă şi preamărită, spunea viermele de la picioarele ei.

— Cosmo, îmi zgârii pantofii. Ridică-te. Ştii că şi-a luat inelul înapoi? Meriţi să fi spânzurat. Bufonii şi căţeluşii s-au retras prudent.

— Oh, regina mea preaiubită, nu mă lipsiţi de soarele prezenţei Domniei Voastre. Afară ploaia încetase. O rază subţire de soare strălucea de-a lungul parchetului în care se reflecta silueta îmbrăcată în piele. Spuneţi-mi cum poate fi izbăvit umilul dumneavoastră Cosmo. Pentru ce scop atotputernic aveţi nevoie de serviciile mele umile? Acum încercase să-i sărute tivul rochiei, dar regina s-a ferit.

— L-am rugat pe ducele de Nemours să-i arunce vitriol în faţă. Un monstru fără ochi şi fără faţă nu va mai face plăcere regelui, indiferent cât de multe inele ar purta. Vreau să citeşti în stele ca să-mi spui când e momentul potrivit.

— O idee neinspirată, mărinimoasă Maiestate. Nu am nevoie de stele ca să-mi spună asta. Chiar dacă ducele de Nemours fuge instantaneu, tot se va face legătură între el şi Domnia Voastră.

— Dar familia lui este un inamic cunoscut al ducilor de Guise, rudele ei.

— Iar el se ştie că este un prieten al dumneavoastră. Credeţi-mă, doamna mea, pereţii acestui palat au urechi. Au chiar şi nişte ochişori.

— Cosmo… vocea reginei era ameninţătoare.

— Oh, îmi cer scuze, Maiestate, nu aş insinua nici măcar pentru un moment, dar, amintiţi-vă, dacă regele află că aţi fost implicată, marea lui iubire faţă de ea îl va face să se răzbune pe Domnia Voastră. Nu ar fi primul rege al Franţei care şi-a exilat soţia pentru totdeauna. Sau ar putea să vă omoare. Şi mi-ar părea foarte rău de asta, Maiestate, din moment ce mi-ar pecetlui soarta. Aşa că vedeţi, vorbesc doar pentru binele dumneavoastră, deşi, până la urmă, interesele amândurora sunt aceleaşi.

— Nu pot să-ţi descriu ce silă îmi produce să fiu legată de tine în acest fel demn de dispreţ, broscoiule.

— Oh, într-adevăr, este păcat, dar nu avem ce face. Stelele au făcut asta. Blestemată fie ziua în care am făcut acel inel!

— Blestemată să fie, ce-i drept. Slăbeşte-mă cu oceanul tău de lacrimi false. Ai făcut tot posibilul ca să îţi măresc bugetul.

— Eu? Ce am făcut? Probabil mă consideraţi lacom. Fiul cel mai mare al vărului meu, fiica lui cea mică are nevoie de zestre, sora mea se simte slăbită, trebuie să meargă să ia aghiazmă, bietul meu finuţ… vedeţi, sunt ca un tată pentru toţi. Responsabilităţile sunt blestemate…

— Îţi spun acum şi aici, Cosmo, vreau ca soţul meu să fie eliberat de sub puterea acelei femei. Vreau dragostea şi respectul lui. Vreau onoarea care mi se cuvine ca regină a Franţei. Nu vreau să mai aud niciodată expresia „fiica unui comerciant italian de pantofi” din gura acelei femei. Fă

asta, Cosmo, sau te voi încuia şi nu vei mai vedea lumina soarelui până când îţi vei fi dorit să fi mort, însă nu o să ai la îndemână mijloacele ca să te omori”.

— Regina mea, regina mea, cum puteţi să aveţi atât de puţină încredere în mine? Am ezitat să vă spun, dar acum, ei bine, acum, trebuie să vă dezvălui un secret al puterii şi terorii. La auzul acestora regina părea interesată. Şi-a înclinat capul într-o parte, ca şi cum s-ar fi gândit, iar Cosmo putea să jure că i-a văzut limba uşor scoasă în colţul gurii. Bine, era din nou în siguranţă, şi-a zis. Ce deştept am fost să descopăr planul lui Simeoni de a mă înlocui. Fraierul nu poate să prezică nici măcar sosirea zilei de sâmbătă şi dacă ar fi reuşit să-l păstreze pe Stăpânul Tuturor Dorinţelor – ah, Asmodeus! Nu te gândi la asta – ce noroc că servitorul meu a aflat înainte de a-i ajunge în mâini. Da, am ajuns să intru în posesiunea unui obiect diabolic, de o magie profundă, care este capabil să satisfacă toate dorinţele umane cu excepţia uneia.

— Cu excepţia uneia? De ce nu toate?

— Excepţia este izbăvirea, iertarea de păcate, dorinţă pe care Satan nu o poate îndeplini.

— Ah, ai dreptate. Acum înţeleg. Îmi voi vinde sufletul pentru puterea care mă va scăpa de această femeie. Te afli în posesia acelui lucru?

— Ei bine, îhâm, în scurt timp vom intra în posesia lui. În lecturile voastre oculte, aţi dat vreodată peste vreo referinţă legată de Stăpânul Tuturor Dorinţelor?

— Stăpânul Tuturor Dorinţelor? Păi, poate că da. Zi mai departe, broscoiule. Nu a auzit de el, şi-a spus magicianul. O voi orbi.

— Asta e ceea ce se spune, că ar avea aproape două mii de ani vechime în ziua de azi.

— Viaţa eternă, viaţă eternă, medita regina. Atunci, iadul nu există, nu-i aşa? Posesorul va scăpa de judecata lui Dumnezeu, poate să facă orice, orice îi place…

— Dar legenda spune că şi-a dobândit puterile infernale vânzându-şi sufletul Diavolului…

— Pe care nu a putut să-l revendice pentru că era nemuritor. Da, îmi amintesc povestea. Dar ce legătură are asta cu ultima ta descoperire?

— Stăpână preaputernică şi mărinimoasă, cea mai măreaţă şi atotputernică regină, legenda nu se termină aici. Regele Persiei a descoperit o greşeală la Menander şi, pentru asta, l-a decapitat. Tatăl meu cunoştea odată un astrolog care s-a oferit să-i vândă unul dintre oasele unui deget al lui Menander…

— Asta e o prostie inventată de tine? Să nu te joci cu mine, Cosmo, îi pedepsesc pe cei care profită de necazurile prin care trec.

— Regina mea, regina mea, aveţi încredere în umilul şi vechiul servitor de încredere al Domniei Voastre, umilul, milosul servitor…

— Treci la subiect, Cosmo. Ce şi cât costă?

— Regina mea, capul lui Menander a fost separat de trupul său, dar el a continuat să trăiască. Astfel Satan s-a răzbunat pentru că a fost tras pe sfoară. Acest cap în viaţă, separat de trup, cu puterile magice şi înţelepciunea lui secretă întru totul intacte, l-am achiziţionat pentru Domnia Voastră.

— Să-mi fie sclav?

— Să vă îndeplinească orice dorinţă, preamărită regină. Puterile lui, care sunt diabolice, nu cunosc limită, iar capul lui viu este condamnat să slujească celui care îl posedă.

— Cosmo, dacă ştiai de asta cu mult timp în urmă, de ce nu mi-ai povestit niciodată până acum?

— Înălţimea Voastră şi cea mai glorioasă Maiestate, Capul Nemuritor al lui Menander Magul vă poate îndeplini orice dorinţă, dar după toate socotelile, nu este un obiect fericit pe care să-l stăpâniţi.

— Cosmo, nu sunt o femeie fericită. Blesteme, damnări, sau Satana, vreau să-mi aduci acel cap.

După ce uşa s-a închis în urma vrăjitorului care a ieşit cu spatele făcând plecăciuni, reginei i-a venit o idee.

Dacă acest bărbat demn de milă intră în posesia acelui obiect, îşi va îndeplini mai întâi dorinţele lui. Apoi îmi va cântări dorinţele şi mă va pune să plătesc pentru fiecare dintre ele. Acel cap nemuritor nu se află în mod cert aici ori s-a lăudat că îl are. Poate că îl ţine ascuns undeva. Cred că voi pune să-l urmărească şi voi intra în posesia lui înainte ca Ruggieri să ajungă la el. Dacă e atât de bun pe cât spune el, după ce voi fi scăpat de ducesă, următoarea dorinţă va fi să scap de vicleniile lui.

VII

„Păziţi-vă de casa de Guise! *Vă vor dezbrăca copiii de jiletci şi îi vor supune pe bieţii înrobiţi sub cămăşile lor*".

Regele Francis I, pe patul de moarte, către fiul şi moştenitorul său, Henri al II-lea

— A venit vremea, domnilor, să ne alăturăm doamnelor. Henri al II-lea, regele Franţei, înalt şi serios, şi-a condus curtenii către camerele reginei. Regele era un bărbat de o mare curtoazie şi în permanenţă trist. Îşi petrecuse copilăria ca ostatic într-o închisoare spaniolă, fapt care i-a distrus definitiv capacitatea de a se bucura, în jurul lui se învârteau farsele, renghiurile şi intrigile unei curţi subjugate de plăceri, dar el nu le remarca niciodată. Inteligenţa de calitate şi umorul ieftin îl lăsau indiferent. Muzica, băutura, vulgaritatea, toate treceau pe lângă el. Se distra cu vânătoarea, luptele şi amanta lui mai în vârstă, care îi aducea vag aminte de mama lui moartă cu mult timp în urmă. Îşi stabilea zilnic programul ca un ceasornic mereu la datorie. Nimeni nu l-a văzut râzând vreodată.

La stânga, uşor în urma sa, păşea consilierul său, Anne de Montmorency, Mare Maestru şi Conetabil al Franţei, care în plus mai ocupa, fie singur, fie cu ajutorul familiei sale, şi funcţiile de colonel al infanteriei franceze, amiral al Franţei şi guvernator al celor patru mari provincii: Provence, Languedoc, Picardy şi Isle de France. Voinic şi grizonant, Conetabilul se deplasa cu încrederea unuia care îl ştia pe regele Henri din leagăn, căci fusese

sfătuitorul şi prietenul tatălui său, marele rege Francis, şi era un om pe care nicio perfidie umană nu-l mai surprindea.

La dreapta regelui, mergea rivalul lui Montmorency, ducele de Guise, capul celei de-a doua familii ca mărime de la curtea regală. Înalt, cu privirea dură, elegant şi dichisit, o parte a feţei lui fusese sfârtecată de o lance, fapt care i-a adus porecla de „Cicatrice”. Şi-a asigurat favorite la curtea regală prin alianţă, căsătorindu-se cu amanta regelui, Diane de Poitiers, dar şi prin legătura cu Delfinul, acesta fiind logodit cu nepoata ducelui, Mary, care moştenise în copilărie coroana Scoţiei. În urma lui cicatrice mergea fratele lui mai mic, Charles, cardinalul de Lorraine, îmbrăcat în mantia de mătase complet roşie, pe piept atârnându-i crucea unui cardinal al bisericii de la Roma. Fraţii de Guise aveau un mare plan pe care doreau să-l pună în aplicare: unificarea regatelor Franţei, Scoţiei şi Angliei sub puterea lor, urmat apoi de stârpirea ereticilor protestanţi pe care-i va trece prin foc şi sabie ori îi va spânzura.

Cărţile erau deja aruncate în joc: Mary, copila regină a Scoţiei, era, prin mama ei – sora cea mai mare a ducelui şi a cardinalului – o membră a familiei de Guise. Dar după tatăl ei mort, regele Scoţiei, Mary era o descendentă directă a lui Henry al VII-lea al Angliei. Astfel, era ultima moştenitoare catolică legitimă a tronlui Angliei din moment ce Edward, fiul suferind al lui Henry al VIII-lea şi Mary, fiica primei soţii catolice a regelui erau morţi.

Principesa englezoaică Elizabeth, fiica lui Anne Boleyn şi a lui Henry al VIII-lea, era preferata facţiunii protestante din Anglia. Dar pentru aripa catolică, fata era o bastardă care nu putea ridica nicio pretenţie la tron, din moment ce divorţul şi căsătoria lui Henry al VIII-lea cu amanta Anne Boleyn nu avea nicio valoare în ochii bisericii catolice. Prin urmare, pentru francezi, Mary de Guise era moştenitoarea legitimă, născută să aducă Anglia din nou sub aripa catolică. Unchii ei, fraţii de Guise, l-au

îmbrobodit pe rege cu pretenţiile ei şi posibilitatea ca fiul lui cel mare, Delfinul, prin căsătoria cu nepoata lor, să devină stăpânul celor trei regate.

Însă momentul efectiv al căsătoriei reginei Scoţiei cu Delfinul pecetluia permanent puterea supremă a fraţilor de Guise. Din acest motiv, vicleanul Montmorency, îşi dădea toată silinţa să întârzie cât mai mult posibil, sau să submineze, data nunţii de dragul siguranţei propriei sale familii.

Fraţii de Guise erau răbdători şi ingenioşi; nu jucau jocuri pe termen scurt. Au scos-o pe Mary ilegal din ţară la vârsta de şase ani şi din această cauză ea a fost crescută cu Delfinul şi educată de Diane de Poitires în aşa fel încât să-l farmece pe rege şi să-l controleze pe fiul bolnăvicios şi prostănac al acestuia. Fata a fost încurajată să devină inutilă, vanitoasă, de o frivolitate feminină, iar pentru orice sfat serios să se adreseze unchilor ei dragi, ducele şi cardinalul. Marionetele lor se aflau aproape în poziţiile în care se intenţionase. Într-o zi, prin intermediul lui Mary, ei vor conduce regatul. Ea va fi regină cu numele, iar ei, absolut în totalitate, dar fără să deţină coroana, regii Franţei, Scoţiei şi Angliei.

În urma acestor rivali şi susţinători ai tronului venea o ceată de curteni, cei mai mari nobili şi comandanţi militari, proprietari de moşii, îmbrăcaţi în satin şi catifea brodată cu auriu, colanţi strâmţi din mătase cu garnituri strălucitoare, exagerat de împodobiţi şi brodaţi ca şi tunicile lor. Delfinul, cu o înfăţişare bolnăvicioasă şi cu un caracter urât, îşi acompania şi el tatăl. Mai scund decât acesta, cu ochii bulbucaţi, nas borcănat şi o bărbie împinsă înapoi care amintea de a mamei lui, faţa îi era acoperită cu pete roşii din cauza furiei, iar prin gura întredeschisă i se scurgeau balele. Nu avea nimic din demnitatea regelui, tatăl său, al cărui profil sobru, cu nas ascuţit, îi dădea un aer de o mare seriozitate şi gravitate în acţiune. Unii părinţi trebuie să se descurce cu ceea ce au, iar regele, în deplinătatea puterilor sale, intenţiona ca într-o zi fiul său

să devină un conducător şi mai mare decât a fost el.

— Ah, grădina plăcerilor, a respirat regele Navarrei, primul prinţ de sânge, în timp ce curtenii au intrat în camera de recepţie, plină de tapiserii, a reginei. Muzicanţii cântau într-o galerie, jocurile, mâncarea şi băutura erau întinse ici şi colo pe măsuţe. Regina stătea pe un taburet jos, tapiţat, având o atitudine uşor mândră, iar alături de ea trona un jilţ înalt. Pardoseala cu mozaic colorat era acoperită cu covoare rare şi pernuţe moi îmbrăcate în mătase brodată, pe care stăteau aşezate în jurul ei doamnele de onoare îmbrăcate somptuos, cu fustele strălucitoare răspândite în jurul lor. După ce au salutat-o pe regină, după cum o cerea protocolul, domnii s-au alăturat grupurilor de femei ca să joace cărţi şi să-şi povestească şi să asculte ultimele bârfe şi cântece. Serile petrecute cu regina erau öcazii pe care niciun domn nu le-ar fi ratat în mod intenţionat: aici puteai filtra, puteai să te întâlneşti cu iubitele şi puteai să schimbi o amantă veche cu una nouă. Diversiuni inofensive, îşi ziceau ei, în timp ce se uitau după doamnele de onoare care făceau parte din suita ducesei şi din cea a reginei. Femei, atât de superficiale, de delicioase, de simple.

Dar aceste femei erau promise fie reginei, fie amantei regelui, care le îmbrăca, le finanţa şi le conducea vieţile ca o pereche de generali. Ele le desemnau amanţii, le controlau relaţiile amoroase şi le cereau să le raporteze discuţiile purtate cu iubiţii în dormitor. Această regulă era atât de subtilă şi de învăluită în parfum, încât domnii de la curte nu au înţeles că se aflau în mâinile a doua servicii de spionaj rivale, ale căror trupe erau desfăşurate pe teren cu cea mai mare ingeniozitate vrednică de doi comandanţi de armată.

Regele, cu jumătate de duzină de curteni stând în spatele lui, s-a alăturat reginei, închegând o conversaţie politicoasă cu ea.

— Domnul meu, a spus ea, încercând cu disperare să găsească un subiect care ar putea să-i intereseze pe

amândoi, aţi citit această carte ciudată cu noile profeţii ale unui anume vraci Nostradamus? Sunt multe curiozităţi în ea despre viitorul regatului.

— Nu accept sfaturi politice de la prezicători i-a răspuns regele. Aşa au crezut şi împăraţii păgâni ai Romei şi asta i-a condus la dezastru. Noi suntem norocoşi că suntem un regat creştin.

— Cu toate acestea am la mine această carte, iar asta poate fi considerată o curiozitate, a spus regina, arătându-i o pagină deschisă. Încet, regele a citit strofa indicată de regină.

— *Le lion jeune le vieux surmontera*
En champ bellique par singurier duel:
Dans cage d'or les yeux lui crèvera:
Deux classes une, puis mourir, mort cruelle. „[8]

În spatele lui curtenii au început să se foiască. „Tânărul leu îl va răpune pe cel bătrân într-o singură bătălie…" Leul era un rege, nu era nicio îndoială în această privinţă. Cărţile cu profeţii erau la modă în aceste zile, iar asta făcea subiectul unui scandal. Oamenii pe stradă spuneau că fiecare vers profeţea moartea lui Henri al II-lea. Şi totuşi nu profeţea samavolnicia morţii unui rege?

— Versurile astea nu înseamnă nimic, a spus regele. Dacă un om vrea să fie profet, ar trebui să spună lucrurilor pe nume. Priviţi aceste versuri. Un amestec de latină şi franceză, cu anagrame şi dialecte combinate pentru a obţine o bună măsură a versurilor. Vrea doar să fie criptic ca să poată pretinde că a avut dreptate după ce s-a petrecut faptul. Şi cine poate să zică că nu e aşa? Nimeni nu poate să-şi dea seama de ceea ce vrea să spună.

— Cosmo al meu spune că profeţeşte un pericol pe care trebuie să-l evitaţi.

— Cosmo al tău? a întrebat regele cu o voce batjocoritoare. Falsul şi îngrozitorul magician pe care l-ai

8 „Tânărul leu îl va răpune pe cel bătrân, pe un câmp de luptă, într-un singur duel: într-o cușcă de aur ochii îi vor crăpa: Din doi va rămâne unul, apoi va muri, de o moarte crudă." (în franceză în original)

adus cu tine?

— Familia Ruggieri a servit cum se cuvine familia mea generaţii întregi, a spus regina.

— De atunci se ocupau cu cămătăria şi comerţul cu fleacuri, i-a şoptit Diane de Poitiers micuţei sale protejate, regina Scoţiei, care a chicotit. Caterina a auzit, dar singurul semn pe care l-a făcut a fost să arunce o privire fulgerătoare în direcţia de unde venise comentariul.

— Şi cu toate acestea cum intenţionează profetul să interpreteze acest vers? Pentru mine este mult prea încifrat, a spus Montmorency, un aliat al reginei Caterina în bătălia ei secretă împotriva familiei de Guise, încercând să atenueze tensiunea situaţiei.

— Profetul spune că regele se află în mare pericol de a fi ucis într-o bătălie. Domnul meu, acest vers m-a tulburat atât de tare încât am trimis la renumitul Guaricus din Roma să vă cerceteze horoscopul. Regele a oftat. Horoscoape, ghicitori, cărţi, tot ce era prostesc şi superstiţios o capta pe soţia lui. Toate comediile astea italieneşti oribile de care toţi ceilalţi râdeau. Nu are şi ea o preocupare normală?

— Foarte bine. Şi l-a cercetat cu atenţie?

— Mi-a trimis această scrisoare pe care Madame de l'Aubespine a tradus-o din latină în franceză. Insistă asupra faptului să se evite orice înfruntare în spaţii închise, mai ales în preajma vârstei de patruzeci şi unu de ani, pentru că în această perioadă regele este ameninţat să fie rănit la cap ducând fie la orbire, fie la moartea acestuia.

Regina i-a înmânat regelui traducerea scrisorii din Italia, iar privirea sumbră a monarhului s-a oprit un moment asupra pasajului ofensator. A păstrat o lungă perioadă de tăcere înainte de a vorbi, dar nu s-a adresat reginei, ci bătrânului Montmorency.

— Ei bine, vezi prietene cum mi-au prezis cu toţii moartea, a spus regele. A rostit-o pe un ton sardonic, dar bătrânul amiral a mirosit disperarea din spatele vorbelor. Regele nu trebuie încurajat în atitudinea sa naturală

sumbră şi pesimistă.

— Ah, Sire! Doar nu o să credeţi minciunile astea tupeiste? Aruncaţi scrisoarea asta stupidă în foc.

— Bătrânul meu prieten, a spus regele, pe un ton obosit, uneori indivizii ăştia spun adevărul. Regele care nu râdea niciodată a ridicat din umeri şi a vorbit din nou. Nu prefer o moarte în locul alteia; dar prefer, indiferent de mâna cui voi muri, ca ucigaşul să fie curajos şi hotărât, iar asta mă va umple de glorie.

Ah, nenorocita aia de Diane de Poitiers, şi-a zis regina. Îi otrăveşte mintea cu toate lăturile romantice din vechile balade. Un rege ar trebui să fie mai practic. Obiectivul unei sorţi bune este să eviţi pericolul. De asta vărul meu Ippolito, dacă şi-a ascultat ghicitorul, nu a fost niciodată otrăvit de vărul nostru Alessandro. La o curte mare inamicii sunt la orice pas. Şi uite cum soţul meu a ajuns pe tron ca urmare a faptului că fratele său, care nu consulta un astrolog, a fost otrăvit! Pentru binele lui, un rege ar trebui să lupte contra Sorţii păstrând în preajma sa câţi mai mulţi magicieni, aşa cum fac eu. Cu voce tare, fiind conştientă de audienţă, regina a spus:

— Sire, eşti regele unui regat atotputernic. De dragul supuşilor domniei tale şi gândindu-ne la tinereţea fiului tău, ca să nu mai pomenim de persoana mea şi de ceilalţi copii care îţi sunt devotaţi, vă implor să se aveţi grijă de domnia voastră în cel de-al patruzeci şi unulea an al vieţii.

Nu mai e mult timp până atunci, iar după asta profeţia lui Luc Găuric nu va mai avea nicio influenţă.

Regele a privit-o ca şi cum ar fi fost cea mai stupidă creatură pe care Dumnezeu a inventat-o şi i-a spus:

— Guaricus este unul dintre cei mulţi care fac profeţii. Uită-te şi la Nostradamus. A prezis o dată exactă? Ce ar putea să-i oprească pe aceşti ghicitori să nu mai confecţioneze şi alte profeţii, ba mai mult, să mă ţină departe de glorie, iar aurul tău să le finanţeze obiectivele?

— Nostradums, Sire, este mai mult decât un ghicitor obişnuit. Această carte îi atribuie calitatea de mare profet,

care vede mai departe în viitor decât ceilalţi. Lăsaţi-mă să trimit după el, să clarifice aceste versuri pe care le-a scris şi să citească viitorul casei regale. După asta veţi fi mult mai uşurat.

Dumnezeule, cât de insistente pot fi femeile, şi-a zis regele. Ce femeie sâcâitoare şi urâtă. Cu toate astea, aceasta este pasiunea care o ţine ocupată. Diane a spus să-i încurajăm preocupările; vom avea mai mult timp la dispoziţie singuri. Regele a dat din cap aprobator, distant, sobru. În ziua următoare, un mesager regal a fost trimis cu un mesaj la guvernatorul şi marele seneşal al regiunii Provence. Unul dintre mesaje era o comandă regală prin care se cerea ca doctorul Michel de Nostre Dame să apară la curte cât de repede posibil. Era luna iunie a anului 1556, aproape la doi ani şi jumătate după ce Nostradamus şi-a notat neplăcuta conversaţie cu Spiritul Istoriei în micuţa lui agendă.

*

— Ştiam eu, a spus Nostradamus când servitorul seneşalului a descălecat la uşa locuinţei sale? Şi-a pus mâna streaşină la ochi ca să se apere de soarele mijlocului verii sudice care era atât de arzător încât fiecare piatră de pe drum părea să geamă de căldură. Era în anul 1556, în luna iulie, aproape la un an de la momentul în care tipograful din Lyon luase din mâinile lui manuscrisul „*Centurii*”**[9]. La fel de evident ca un bulgăre care alunecă pe un deal, un eveniment s-a succedat altuia, aşa cum prevăzuse. Iar acum, mesagerul casei regale, urca treptele locuinţei sale.

— În cele din urmă nenorocitul ăla de ordin regal a fost trimis, s-a adresat bărbatului prăfuit, cu cizme înalte de piele, care a fost luat prin surprindere. „Paris! într-adevăr, cu guta mea? Asta înseamnă o călătorie mai lungă de o lună, chiar dacă aş folosi caii poştei regale!” Enervat,

9 Publicate între 1555 și 1558, așa-numitele „Centurii“ conțin zece serii de câte o sută de catrene cu caracter profetic, cu excepția seriei a șaptea, care are doar 42. (nota trad.)

Nostradamus nu l-a invitat pe mesager undeva la umbră, ci a rămas în pragul uşii şi a început să rupă sigiliile. „Nu mai contează. Mi-am făcut deja bagajele. Ştiam ce va urma”. Mesagerul s-a albit la faţă.

— Trebuie să plecaţi cât mai repede posibil, a spus acesta.

— Şi ce fel de profet aş fi dacă nu aş putea să prevăd că trebuie să îmi închei activitatea pentru o lună de zile? Deja am trimis după cineva ca să îmi ţină locul; spune-i seneşalului că mâine voi pleca spre St.

— Esprit. Apropo, mi-a trimis şi nişte bani în avans pentru călătorie? Timid, mesagerul a scos din buzunar o punguţă mică.

— Bun, a spus Nostradamus. Să nu încerci niciodată să prosteşti pe cineva cu puterile tale supranaturale. Hmm. Uşurică punguţa asta. Banii ăştia nu or să îmi ajungă nici pentru jumătate de drum. La ce se aşteaptă cu toţii? Că o să călătoresc pe cheltuiala mea? mormăind, a intrat din nou în casa lui umbrită, bastonul făcând zgomot pe faianţa de la intrare, iar mesagerul şi-a luat zborul cuprins de o teroare superstiţioasă.

Urmând ruta regală şi fiind atent cu cine călătoreşte, când era posibil, o făcea în compania negustorilor sau a iluştrilor nobili cu trenă de dragul siguranţei, Nostradamus şi servitorii lui au mers neaşteptat de repede şi s-au pomenit la jumătatea lunii august pe drumul care ducea de la Orléans către Paris. Pe tot parcursul Nostradamus a mormăit în sinea lui că fără Léon s-ar fi descurcat chiar şi mai bine şi era numai vina soţiei lui că era atât de enervată pe el. La urma urmei, nu călătorise el prin toată lumea singur în tinereţe? Vreau să spun, un bărbat trebuie să ajungă să târască un valet după el ca un filfizon care îşi schimbă hainele de trei ori pe zi doar pentru că se enervează nevastă-sa pe el?

— Léon cel puţin o să-mi scrie cum te simţi, i-a replicat soţia, şi ştii bine că tu eşti mereu prea ocupat pentru lucruri din astea.

— Să-ţi scrie? i-a răspuns bătrânul. Omul nici măcar nu poate săţ mă un toc în mână.

— Dar a stat cu tatăl meu timp de douăzeci de ani înainte să vină la noi şi e absolut devotat şi ştie cum să angajeze un copist public la fel ca oricine altcineva. În plus, Léon este foarte priceput. Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine.

Aşa că Léon l-a însoţit şi în final nu a fost atât de rău, căci era foarte organizat, şi cu toate astea, trebuia ţinut cont de cheltuielile pentru a hrăni o gură în plus şi de faptul că era o insultă adusă unui bărbat care a călătorit singur în inima Arabiei şi a scăpat din ghearele marelui sultan din Constantinopole, ba a şi studiat secretele Cabalei alături de magii Pământului Sfânt şi nu a avut niciodată nevoie de un servitor care să-l dădăcească la tot pasul…

Se gândea în sinea lui la această problemă pe când se afla lângă un popas special, unde se adăpau caii, popas care îşi mai păstra specificul doar datorită monopolului locaţiei, când a remarcat ceva în neregulă. Sau mai degrabă, pe cineva ciudat. O fată care nu se potrivea cu peisajul, neînsoţită, având lângă ea doar un ogar de vânătoare, cel mai mare şi mai urât câine pe care l-a văzut în viaţa lui. Creatura deşirată se târa în jurul ei în cerc, amuşinând tot ce-i ieşea în cale, iar ea îl striga Gargantua. Asta l-a făcut pe bătrân să se învioreze. Un nume literar. Hmm. Pretenţios, prea pretenţios ca să nu fie însoţită de o guvernantă. Doar de un servitor, dacă poţi numi un ţărănel fără livrea servitor. Era îmbrăcată într-un costum de doliu făcut în casă, care abia i se potrivea de lungime, dar fata nu era câtuşi de puţin abătută. Aura – vinovată pentru că nu este vinovată – tocmai făcuse ceva scandalos. Foarte preocupată de o sarcină neobişnuită. Şi în asta îi consta exotismul. Profetul văzuse majoritatea aurelor strâns lipite de persoane ca o mantie mlădioasă, ce poate fi citită, dar nu remarcată. Odată, de exemplu, a văzut un păstor a cărui aură imensă radia aproape la cinci metri. S-a înclinat

în faţa lui şi i s-a adresat ca unui viitor Papă. Dar aura acestei domnişoare era aşa de curioasă. Aura ei sughiţa. Se apropia de ea răsucindu-se, apoi se depărta, ici, colo, doar ca să fie atrasă din nou de organism. Ceva se petrecea. Fata se schimba. Din ce în ce?

Curiozitatea era mai puternică decât el şi a privit-o mai în amănunt. Cu profilul ei delicat acvilin, pielea măslinie şi părul bogat şi negru, arăta mai mult ca o sudistă, dar mai înaltă decât femeile din regiunile sudice ale Franţei. Şi Dumnezeule ce ţinută regală avea! Cele mai fine coate, cele mai plăcute glezne şi cele mai mari tălpi! Cumva diferită. Oamenii ar putea-o numi arătoasă, chiar frumoasă, dar niciodată drăguţă. I-a adresat câteva cuvinte; i-a răspuns cu accentul local, privindu-l lung cu o pereche de ochi negri şi scrutători, diferiţi de ai lui. Da, avea ceva din sud.

Cu generozitate, i-a prezis viitorul fără să îi ceară bani în schimb, dar ea s-a simţit insultată şi i-a întors spatele. Calul ei era legat la umbră. Un roussin maro, cu o şa specifică unei femei, viu colorată şi decorată cu multe ţinte. Nostradamus şi-a frecat tâmpla, simţind o muşcătură de ţânţar. Nu, nu era un ţânţar. Era cel de-al şasea simţ al său, spunându-i că acea creatură pretenţioasă şi ţâfnoasă era o parte din problema care îl frământa. Cumva ea avea legătură cu soarta Franţei. Ceva urma să se întâmple în următoarele douăzeci şi patru de ore, ceva în care şi ea va fi implicată.

VIII

— *Au feu, au feu, meurent les Luthériens*![10] Moarte tuturor ereticilor! Mulţimea zgomotoasă şi agresivă se strânsese dincolo de bariera, bine păzită, de la porţile oraşului Orléans, revărsându-se în străduţa din spatele acesteia. Chiar şi cel mai insensibil suflet ar fi fost mişcat de zgomotul neplăcut al mulţimii; mi s-a încreţit pielea pe mine, iar sufletul mi s-a împietrit. Acolo, în mijlocul oamenilor se afla un bărbat în cămaşă, cu genunchii juliţi,

10 în foc, în foc, moartejluter^^^^cFÖRj^^^X^^W^iginal)

sângerând de la o căzătură anterioară, cărând în spinare o bocceluţă din cârpe. Un eretic era scos din mulţime şi dus să ardă de viu. Cine putea fi? Nu l-am recunoscut. Poate chiar negustorul de mănuşi. Şi tata? Băiatul care ducea frâiele calului meu se făcu mic în mulţimea dezlănţuită, iar eu eram din ce în ce mai nerăbdătoare să trec cât mai repede printre porţile aglomerate.

— Demoiselle, va fi greu să intraţi când toată lumea vrea să iasă, am auzit vocea unui bărbat şi privind în jos am descoperit un individ greoi, dur, împingând mulţimea ca să înainteze spre mine. Arăta ca un artilerist care se grăbea să se alăture companiei sale: îşi agăţase încărcăturile cu explozibil în jurul gâtului, iar pe spate avea o boccea. La talie îi atârna o sabie scurtă, iar pe cap avea o pălărie turtită cu o banderolă de culoarea prunei. Ce era oare în neregulă cu înfăţişarea lui?

— Unde vă este archebuza? l-am întrebat.

— Ah, Demoiselle, este o poveste întreagă – am lăsat-o din motive de securitate la o casă de amanet din rue Sainte-Anne şi nu pot să mă alătur companiei mele fără ea. Puneţi-mi bocceluţa în spatele şeii dumneavoastră şi o să-l ajut pe băiat să răzbateţi prin mulţime. Şocată în continuare de ceea ce se petrecea sub ochii mei, am dat din cap aprobator în tăcere. Gargantua a început să adulmece bocceaua în momentul în care bărbatul a legat-o de şa, ca şi cum ar fi conţinut ceva apetisant, ca de exemplu şuncă, dar imediat a considerat că pantofii vechi au un miros mai bun.

— Faceţi loc, faceţi loc pentru domnişoara care a fost chemată la bunica ei ce se află pe patul de moarte, striga soldatul şi acest lucru, împreună cu fizicul lui de războinic uriaş, ne-a împins tot drumul până la poartă.

— Gillier, contrabandistule cu sare, opreşte-te unde eşti, a strigat una dintre gărzile de la poartă şi alte două au dat buzna ca să-l înşface înainte ca acesta să aibă timp să scoată sabia din teacă.

— Să mă opresc? Ţin să vă informez că sunt un

reformat în serviciul acestei doamne aici de faţă, a spus bărbatul. Oamenii se opreau să asiste la mica noastră dramă şi în ciuda aspectului meu calm eram cuprinsă de panică, încercând să mă grăbesc înainte de a fi recunoscută ca fiind fiica bărbatului care a închiriat ereticilor casa lui.

— Îmi vizitez mătuşa bolnavă, Madame Toumet, care locuieştejrlâcatedralei, am adăugat îndeât în disăi dauO. Explicaţie. Gărzile îl căutau pe soldat şi intenţionam să le dau lor bocceluţa acestuia, dar apoi gândul că Villasse deţinea monopolul sării mi s-a pus ca un nod în stomac şi nu am văzut niciun motiv pentru care să-i fiu de ajutor, chiar şi postum. De ce să le dau dovada, mi-a şoptit Sinele Sensibil. O să fii şi tu implicată şi o să ţi se pună piedici. Foarte bine, a spus Sinele meu Superior, suntem şi noi odată de acord. Dacă în pachet e sare, atunci nu ar fi trebuit să dea niciun bănuţ pe ea, din moment ce a fost creată în toată splendoarea de către Dumnezeu pentru a fi folosită de toţi oamenii. Mizerabilul de Villasse ar fi încercat să ceară bani şi pe aerul pe care îl respirăm, dacă ar fi fost posibil. Mi-am dat seama că a fost numai vina lui că l-am omorât, pentru că Dumnezeu şi-a dorit clar ca el să plătească pentru lăcomie, aşa că eu am fost un biet Instrument Divin, şi ca atare, cu greu aş putea fi condamnată.

În mijlocul acestor reflecţii, am simţit dintr-odată o stare de nervozitate pornind de la faptul că anumite autorităţi pământene, angajate în acest moment în executarea negustorului de mănuşi, nu ar fi putut să înţeleagă pe deplin şi corect rolul meu ca Instrument Divin. Soldatul, sau poate contrabandistul cu sare, mi-a aruncat o privire înspăimântată, care ar fi vrut să spună: nu le da bocceluţa. Aş fi putut să mă întreb dacă nu cumva eram în posesia unui pachet ilegal care ar fi dus la dezvăluirea accidentului nefericit al lui Monsieur Villasse. Mintea mea strălucitoare a reacţionat dintr-odată.

— Mătuşa mea a spus că nu trebuie să întârzii. Am o

scrisoare pentru ea de la mama, am spus pe un ton ridicat şi fals. În timp ce îi priveam cum străjerii se uitau cruciş la adresa de pe plic, mi-am dat seama că nu ştiau să citească.

— Un motiv suficient de bun, poţi să treci, a spus garda. Dar servitorul tău o să meargă la închisoare. Mi-am zis că or să-i dea drumul cât mai repede, din moment ce nu aveau nicio dovadă împotriva lui şi că amândoi suntem liberi ca păsările cerului. Încă odată, mintea superioară a triumfat asupra artificiilor lipsei bunelor maniere. În timp ce treceam împreună cu băiatul printre porţile oraşului, un bărbat brunet, cu o înfăţişare ciudată, cu un cercel în ureche, se mişca în viteză în urma noastră. Dacă aş fi fost mai puţin modestă, aş fi gândit că încerca să mă urmărească.

— Tu nu treci, amice, am auzit gărzile rostind în urma mea. Arăţi a fi străin. Dacă nu poţi să demonstrezi că ai treabă în oraş, nu poţi să treci. Acest oraş nu e un loc pentru străini şi pentru oameni fără stăpâni. Absolut corect, mi-am zis. Nu poţi fi niciodată suficient de atent ca un anume amărât de criminal să nu fie admis în incinta cetăţii.

*

Toată literatura considerată morală ne informează că soarta criminalilor este aceea de a coborî o treaptă şi mai jos pe scara socială până la întâlnirea finală cu Justiţia Absolută, care îi aruncă în iad. În timp ce descălecam de pe calul meu ca să ridic ciocănelul de bronz de la poarta grădinii mătuşii Pauline, m-a izbit faptul că poate eram mai criminală decât bănuiam. Casa arăta neîngrijită şi nu mai era aşa nouă cum mi-o aminteam, ci nezugrăvită, cu balamale ruginite. Pereţii erau cojiţi şi acoperiţi cu iederă. Poate că fugind către acest loc decăzut era primul meu pas spre Lumea de Jos.

Am bătut din nou la poartă, de data asta mai tare. Nu am primit niciun răspuns. Am presupus că mătuşa Pauline a murit pe neaşteptate, ori s-a mutat, şi nu ni s-a spus niciodată? Fructele mult prea coapte ale unui prun

necurăţat dintr-o grădină ascunsă, picaseră peste zid, iar mirosul dulce se amesteca cu miasmele străzii. Pe vremea când Monsieur Toumet trăia, bogăţia lui îl făcea bine venit în toate cercurile depravate, deşi nu ni s-a permis niciodată să intrăm în casa lui.

— Bani împuţiţi, ar spune tata. Sora mea a vândut onoarea familiei noastre unui nimeni pentru bani.

Uneori auzeam femeile mai în vârstă comentând cu mama: „Desigur, nu o putem primi în casa noastră, înţelegi. Bărbatul cu care s-a însurat nu are niciun pic de distincţie. Ce a fost în capul părinţilor soţului tău de au permis o asemenea mezalianţă?” Iar mama nu scotea niciun cuvânt sau răspundea: „Madame Toumet rămâne ruda noastră, indiferent cu cine s-a căsătorit” şi cu asta discuţia se încheia. Odată, într-un moment de slăbiciune, mi-a zis: „Şi cum crezi că bunicii tăi ar fi rămas în posesia moşiei lor, fără împrumuturile acordate de Jean Toumet? A fost suficient de bun să finanţeze şi să echipeze flota regelui, dar nu a fost bun pentru ei. Şi bunicii tăi consideră un gest care le-ar afecta demnitatea să îi returneze banii omului”. A fost o rază de lumină aruncată asupra unei faţete ascunse a personalităţii mamei, o străină care punea dreptatea mai presus de rang. Ce alte gânduri secrete, atât de diferite de ale tatălui meu, mai arbora? Dar fereastra secretă s-a închis atât de brusc cum s-a deschis şi a navigat departe, cu faţa golită de sentimente, elegantă, imaginea unei bune soţii şi moştenitoare. Şi apoi Monsieur Toumet a murit, şi odată cu el s-au dus şi împrumuturile lui, ca şi prosperitatea noastră.

Am bătut din nou în poartă, de data asta cât de tare am putut. O faţă a apărut la grilajul care se deschidea în poartă, mi-a cerut să mă identific şi a dispărut. Apoi, după o altă aşteptare interminabilă, poarta s-a deschis cu un scârţâit înfiorător. Cât timp am stat în picioare şi m-am holbat la conacul nezugrăvit, acoperit cu iederă, aproape abandonat, situat între zidurile grădinii, un servitor morocănos mi-a condus însoţitorul şi calul fără să scoată

un cuvânt. Faţa de la grilaj, aparţinând unui valet bătrân cu un picior de lemn, m-a inspectat în tăcere din cap până în picioare. Fără să scoată un cuvânt, m-a condus de-a lungul curţii interioare pavată cu dale de piatră spre uşa de la intrare, care se bâţâia deschisă, dând la iveală interiorul întunecos al holului de primire.

— Intră, intră, nepoată, a spus o femeie din interiorul unei încăperi luxoase, ascunsă adânc în întuneric. Cărţile mi-au spus că o să soseşti aici astăzi.

Casa sinistră şi vocea din semiîntuneric, m-au făcut dintr-odată timidă. Câteva lumânări stăteau pe o masă cu decoraţiuni, lucrată din diferite esenţe rare care sclipeau şi străluceau în lumina pâlpâitoare. Mobila neagră, grea şi sculptată, scaune, băncuţe, cufere, păreau că stau la pândă de după pereţi şi după colţuri. Lumina lumânării surprindea ici şi colo strălucirea perniţelor de satin şi a tapiţeriilor din mătase. Un covor imens, închis la culoare, cu un model complicat strălucea precum sângele uscat în mijlocul încăperii, apoi dispărea în bezna fără formă de lângă perete. Am aruncat o ocheadă altei încăperi la fel de întunecată, vastă, luxoasă, cu mobila acoperită cu un linţoliu. Mirosul de şoareci şi de putregai se ridica din podele, din tapiţerii şi din zidurile locuinţei.

— Oh, ţi-ai cumpărat un câine. Lui Senör Alonzo nu o să-i placă asta.

— Îmi pare rău, Madame Toumet. A fugit de acasă şi m-a urmărit până aici, iar acum nu o să mă părăsească.

— Madame Toumet? Sibille, fina mea, spune-mi mătuşică, mă *tante*. Sunt mătuşa ta, până la urmă. Vino mai aproape, apropie-te. Nu te-am mai văzut de când aveai şase ani şi aş dori să văd cum ai crescut”. Mătuşa stătea la masă, iar cărţile erau împrăştiate în faţa ei. Întorcea cărţile pe rând, aşii, suitele; toate cărţile de tarot erau aşezate în poziţiile de ghicit. O aşezare a lor pe care nu am recunoscut-o. A întins un şase de treflă în faţa ei, apoi s-a întins după teancul de alături.

— Am adus o scrisoare de la mama, am spus dând la

iveală epistola. Mătuşica avea nasul tatălui meu, restul îi aparţinea în totalitate. Se cam îngrăşase de-a lungul anilor şi avea nevoie de un scaun lat ca să încapă în el. Părul ei de un negru strălucitor nu putea fi decât rezultatul artistic al procesului de vopsire. Ochii inteligenţi, de culoarea ambrei atotştiutoare, erau înconjuraţi de riduri fine, dobândite printr-o cunoaştere secretă şi aprigă. Gura îi era rujată, iar obrajii aveau şi ei urme de ruj. Avea o urmă de mustaţă, dar pielea era albă şi fină şi, curios, fără niciun rid, ţinând cont de vârsta ei. Din expresia feţei, modul cum îşi mişca mâinile, postura, era clar că memoria nu-mi jucase feste şi că fusese cândva o mare frumuseţe. Un baston cu un cap ciudat din argint care aducea cu o maimuţă stătea rezemat de marginea scaunului. Gargantua, care adulmeca camera nefamiliară, a dat peste el. Când mătuşa a luat scrisoarea, i-am ridicat bastonul de jos.

— Ah, mulţumesc, draga mea. Ştii, guta e de vină. Uneori îmi e greu să mă deplasez. Sigiliile sunt rupte. Ai desfăcut-o să o citeşti, Sibille, fina mea de o curiozitate nepotolită?

— Toată lumea a citit-o, mătuşică. Nu m-ar fi lăsat să trec de porţile oraşului, singură, la lăsarea serii, aşa că a trebuit să le arăt scrisoarea mamei.

— Cât de neplăcut a fost pentru tine să fi luată drept o femeie cu o reputaţie proastă. Probabil că s-au comportat foarte nepoliticos.

Oare ce aspect al locuinţei ciudate şi chiar al propriei persoane şi mai ciudate a mătuşii mele mi-a dezgolit Spiritul Superior şi mi-a lăsat ceva în interior, brut şi gol, dornic să dezvăluie secretele mele ascunse cu grijă?

— Sunt mai rău decât o femeie cu o reputaţie proastă, mătuşică. Sunt o criminală, chiar dacă nu a fost vina mea – nu în totalitate – şi a trebuit să ucid, dar a fost o neînţelegere, o greşeală. Şi dacă tata nu va putea fi eliberat, şi eu sunt tot o cerşetoare. O să mă izgoneşti acum? M-a privit cu ochii aceia de culoarea ambrei ale

căror pupile erau ca nişte găuri mari şi negre în semiîntuneric.

— O criminală? Dar cât de discretă a fost mama ta în această scrisoare. Pe cine ai omorât? Mătuşa era chiar calmă.

— Pe logodnicul meu, Thibault Villasse. Dar a fost în totalitate un accident, m-am grăbit să adaug. Auzind asta, bătrâna a scos o serie de sunete ce semănau cu nişte cârâieli şi fornăieli. Când şi-a venit în iire, a spus:

— Trage-ţi un scaun, draga mea. Vreau să îmi povesteşti totul. Poţi să te bazezi pe mine că o să-ţi păstrez secretul. După ce terminăm de vorbit, vom lua o cină uşoară. A sunat dintr-un clopoţel de argint.

— Amaud, mai pune şi cel de-al treilea tacâm la masă. Fina mea va mai rămâne o vreme la noi.

Abia am terminat de istorisit povestea lui Thibault cel care dintr-odată, în mod neaşteptat, devenise adeptul literaturii religioase, când a venit vremea să transferăm conversaţia la masa unde luam cina.

— Dumnezeule, draga mea a spus mătuşa în timp ce se înfrupta din puzderia de feluri somptuoase care soseau unele după altele, abia mănânci câte ceva. Nu-i de mirare că eşti atât de slabă.

— Mătuşico, mi-e foame şi nu mi-e foame. Sunt atât de îngrijorată pentru tata că mă doare stomacul.

Când l-am menţionat pe tata, a pufnit uşor, aproape imperceptibil, apoi s-a servit cu un piept de raţă preparat cu coji de portocală zaharisite şi un sos ciudat pe care abia am rezistat să îl miros. Cât de stranie era cina, mi-am zis, în timp ce o priveam mestecând. Doar noi două, aşezate la o masă pe care erau înşirate farfurii, cupe de argint. Scaunele din jurul mesei erau înalte, înguste şi tapiţate.

— Nu te mai gândi la *el* în seara asta. E mai important să mănânci şi să te odihneşti. Sunt sigură că ai trecut printr-un şoc groaznic. Villasse. He he he.

Şi-a şters buzele pe şervet, apoi s-a servit singură cu o tocăniţă cu carne de vită care zăcea pe un platou mare

din argint.

— Ce păcat că Senör Alonzo nu s-a simţit bine ca să ni se alăture. Vezi astea? I-am pregătit perele lui glazurate pentru astă seară. O să-i pară rău, mizerabilului nerecunoscător. Mă tem, draga mea, că este gelos că ai venit tu. În fiecare an e din ce în ce mai răsfăţat.

Prin urmare acela era scaunul lui Senör Alonzo şi nu al unui copil. Trebuie să fie un măscărici. Toate doamnele bogate au măscărici şi bufoni. Acestea îşi omoară timpul cu bârfa, jocul de cărţi şi vânătoarea. Nu mi-am imaginato pe mătuşa omorându-se după vânătoare.

— Cine…?

— Acum trebuie să-mi spui exact cum l-ai omorât pe Villasse. Vreau să savurez detaliile. Mătuşa era o audienţă bizară. Acolo unde mă aşteptam să ridice din sprâncene, râdea cu acel râs unic al său. Când mă aşteptam să citesc groaza în ochii ei, aceştia se măreau îngrijoraţi, iar când credeam că o să fie interesată, îşi exprima dezaprobarea. Uneori mintea i-o lua razna şi vorbea despre cu totul altceva, chiar dacă tot timpul se gândea la ceea ce îi povestisem. Nu mai întâlnisem niciodată pe cineva ca ea. Părea total lipsită de simţul realităţii. Şi tot timpul cât a vorbit şi a ascultat, a consumat cea mai uimitoare gamă de mâncăruri. Eram plină de respect şi admiraţie faţă de ea.

— Colecţionezi pietre? m-a întrebat când i-am povestit moartea sângeroasă a lui Monsieur Villasse.

— Ce fel de pietre?

— Oh, ce interesant. Dar nu ai o piatră de bezoar[11]. Eu am câteva. Presupun că sunt prea scumpe pentru colecţia unei fete. Se pare că ştii multe lucruri despre natură. Şi desenezi oase? Mi-ar face plăcere să le văd într-o zi. Villasse ăsta şi-a meritat soarta. Dar dacă îţi eliberezi tatăl, fii sigură că familia lui Villasse nu va îndrăzni să vorbească niciodată despre incident. Spune-mi, eşti

11 Un ghemotoc dur, ca de exemplu fructe sau păr, găsit în intestinele unui animal rumegător și considerat în trecut ca fiind un antidot pentru otravă, (nota trad,)

interesată de stele? Prefer noaptea în locul zilei. Stelele ne ghidează; soarele strică pielea. Dă draperiile la o parte, Sibille. S-a întunecat de tot acum şi vreau să văd cum răsare luna.

— Probabil că l-au mituit pe servitor…

— Oh, se întâmplă. Se întâmplă tot timpul. Şi aici între zidurile oraşului avem de-a face cu asemenea abjecţi, chiar dacă paza oraşului veghează. Villasse a fost întotdeauna impetuos. Avea o origine proastă, nu crezi? Ia priveşte acum, nu este luna splendidă? Ajută-mă să mă ridic; vreau să mă sprijin de fereastră şi să le vorbesc. Cui? Stelelor, desigur. Acolo, vezi Steaua Nordului? Ea e ghidul meu. Un port sigur, mi-a zis ultimul soţ. Lasă-le pe celelalte să se mişte; aceasta rămâne pe loc. Nu te-am uitat niciodată, Sibille, deşi ei şi-ar fi dorit asta. Unele lucruri sunt corecte, altele sunt greşite. Steaua Nordului are dreptate întotdeauna. Draga mea, Villasse deja mă plictiseşte. Era rău. Va fi îngropat în marele mormânt al secretelor deja ascunse în oraş. Este cum nu se putea mai bine că o crimă te-a adus înapoi la mine. Într-o zi s-ar putea să înţelegi de ce.

Dintr-odată, mustrările de conştiinţă nu-mi dădeau pace. Ea a remarcat şi a spus:

— Ce nu e în regulă, dragă, am zis ceva care te-a şocat? Mă tem că m-am obişnuit de-a lungul timpului să şochez oamenii.

— Nu, nu e vorba de asta, mătuşico. Am ceva pe conştiinţă. Am un sac plin cu sare care nu este al meu şi nu ştiu cum să-l găsesc pe proprietarul care m-a ajutat. Dar dacă o să-l arunc, o să mă simt vinovată.

— Dă-mi voie să-l chem pe Arnaud, a răspuns ea ascultând cele relatate de mine. Toată povestea asta mă face suspicioasă. Din ceea ce îmi spui, acest bărbat pare a fi un individ şmecher care a gândit o strategie prin care să introducă sacul în oraş fără ca bănuielile să cadă asupra lui. Ai fi putut foarte bine ca tu să fi fost arestată. Eşti cam gâsculiţă, draga mea, să ai atâta încredere în străini.

A sunat, iar valetul infirm s-a întors cu o altă sticlă de vin, umplându-ne la amândouă cupele.

— Arnaud, mergi şi adu-mi sacul care se află lângă lada finei mele; vreau să văd ce e în el. Aş fi foarte surprinsă să descopăr sare în el. M-a pus să repet povestea. Arnaud a ascultat fără să scoată o vorbă.

— După părerea mea se va întoarce după el, a spus mătuşa.

— Sunt de aceeaşi părere, Madame, a spus servitorul, îi voi anunţa pe servitori, a spus, şi a plecat târşâind picioarele ca să se întoarcă cu sacul pe care mătuşa Pauline voia să-l inspecteze.

Dar când valetul l-a deschis şi i-a vărsat conţinutul pe masă, flacăra lumânărilor a intensificat sclipirea ascuţită de metal iar noi am tras aer în piept ca şi cum am fi fost o singură persoană. Era o casetă grea din piele, pecetluită cu însemnele reginei Franţei.

— Sibille, draga mea, mă tem că e mai rău decât mi-am imaginat. Străinul tău a jefuit un curier regal.

— Un curier regal mai degrabă ar muri decât să renunţe la încărcătura sa, a remarcat Amaud. Mă tem că aici a avut loc şi o crimă.

— La asta mă gândesc şi eu, a spus mătuşa ştergându-şi cu şervetul grăsimea de pe mustaţa fină. Întrebarea este dacă ar trebui să îngropăm caseta sau ar trebui să o trimitem dimineaţă la jandarmerie şi să spunem că a fost găsită pe stradă. Din fericire sigiliile sunt intacte, aşa că eu cred că am putea încerca să o ducem la jandarmerie. Se va duce vorba, iar hoţii nu se vor mai întoarce aici ca să găsească premiul. Ce zici, Amaud?

— Aşa vom proceda, Madame.

— Excelent. Pune-l înapoi în dulapul de unde l-ai luat. O să scăpăm de el mâine. Şi mai toarnă-ne un pic din vinul ăsta dulce. Mă ajută să dorm.

Câteva ore mai târziu, ameţită de vinul naşei mele, l-am urmat pe valetul discret cu un picior de lemn până la camera mea. Caseta furată, crima pe care am săvârşit-o,

toate au început să lucreze asupra minţii mele şi să o umple cu temerile care fojgăiau şi creşteau în casa stranie, cu miros de mucegai. Flacăra lumânării, pe care Amaud o ducea de-a lungul coridoarelor nesfârşite şi camerelor care se desfăşurau în faţa mea, ilumina obiectele bizare care se cuibăreau între tapiţeriile cu sfinţi şi statuile cu nimfe. Aici existau scuturi din piele pictate, suliţe şi toporişti ale sălbaticilor, tuburi lungi cu mănunchiuri de săgeţi ascuţite aranjate deasupra lor; măşti hidoase care priveau lasciv de pe ziduri. Când am intrat în camera cu tavan înalt în care urma să stau, eu, femeia care trăsese cu o muschetă fără să tresar, am început să tremur. Chiar în acel moment, Gargantua a început să mârâie, apoi să latre şi să se agite în jurul meu. Din senin, scoţând un ţipăt straniu, o creatură păroasă, mirositoare şi cu gheare mi-a sărit în spate şi mi s-a încurcat în păr. Am urlat şi am încercat să dau jos de pe mine fiinţa păroasă. Aceasta a dispărut în întuneric şi am auzit cum se luase la bătaie şi se căţăra, timp în care câinele lătra la patul cu baldachin ca şi cum ar fi vânat o pisică căţărată într-un copac. Un sunet ciudat, ascuţit a venit de lângă tavan, iar lumânarea a dezvăluit baldachinul cufundându-se şi bălăbănindu-se ca şi cum ar fi fost ceva în el.

— Ce e lucrul ăsta groaznic? am ţipat tremurând toată.

— Ah, deci aici erai, Senör Alonzo, diavol gelos, a spus valetul, vorbind pentru prima oară. Lui Madame i-a fost dor de tine. Coboară, coboară. A pus jos lumânarea, a ţârâit cum fac greierii căutând ceva în buzunar; arăta ca o bucăţică de prăjitură. S-a auzit cum acel ceva a dat buzna şi a sărit de pe baldachin pe umărul valetului. Maro şi păroasă, cu o coadă lungă, îmbrăcată cu o jachetă de catifea brodată. În timp ce îşi îndesa prăjitura în gură, se uita la mine, părăsită, cu ochii ca două mărgele negre, pe o faţă căreia nu puteai să-i descifrezi vârsta.

— O maimuţă, am spus, revenindu-mi în fire. Ce face o maimuţă aici?

— Nu e o maimuţă obişnuită. Acesta este Senör Alonzo, adjunctul meu, a spus valetul. Pe vremuri am navigat împreună, el şi cu mine. Auzind acestea, maimuţa de pe umărul său a rânjit, dezvelindu-şi dinţii micuţi şi ascuţiţi.

— Noi ţinem lucrurile în ordine pentru Madame, nu-i aşa Alonzo? Gargantua adulmeca şi schelălăia printre un morman de jupoane de pe podea.

— Oh, lucrurile mele! Sunt o harababură! am spus grăbindu-mă să le ridic. Ce dezastru! Uşile şifonierului erau deschise. Jupoanele şi paginile manuscrisului meu erau mototolite şi împrăştiate de-a valma, o sticlă de parfum se vărsase peste ele şi toate lucrurile erau călcate în picioare ca şi cum maimuţa dansase enervată pe ele.

— Îmi pare rău, Mademoiselle. Senör probabil că a simţit mirosul câinelui pe haine. Şi e furios că tu stai aici şi îi vei ţine companie lui Madame. Vă voi pune lucrurile în ordine. Ce cutie frumoasă aţi adus. Ce model vechi. Când a ridicat cufărul cu încuietoare de argint şi l-a aşezat pe o măsuţă de toaletă, maimuţa a început să clănţăne şi a sărit în vârful uriaşului şifonier sculptat, plin de ornamente.

— Nu este al meu – nu l-am văzut niciodată – oh, nu… Pe podea zăcea cufărul de piele, larg deschis. Maimuţa, în orgia distrugerii, a deschis sigiliile şi a desfăcut încuietorile. „Cutia”, am spus. Asta se afla în interiorul cufărului pe care trebuia să-l ducem la jandarmerie.

— Ei bine, a spus valetul olog, cred că în acest caz planul de a preda pachetul jandarmeriei nu-şi mai are rostul. Vor pune prea multe întrebări, iar tu nu eşti pregătită să le răspunzi. Mă voi consulta cu Madame. Dar mie mi se pare că cel mai bine ar fi să punem pachetul înapoi în cufăr şi să-l lăsăm pe stradă, dincolo de porţi, mâine dimineaţă, şi să lăsăm soarta să-şi urmeze cursul. Ori îi dăm drumul într-o gură de canal. Forul meu interior s-a contorsionat la gândul naivităţii mele de a băga-o şi pe naşa mea într-o asemenea încurcătură periculoasă. Cu cât scăpăm mai repede de el, cu atât mai bine.

În noaptea aceea nu am putut să dorm. Vise înfricoşătoare mă sculau din somn. Am văzut din nou gloata coruptă şi le-am auzit scandările sinistre, numai că de data asta tata era îmbrăcat în acea cămaşă şi căra în spinare croznia de lemne. Dar când m-am uitat la rug, nu l-am mai văzut pe el, ci o altă execuţie a cuiva care urma să fie decapitat. „Oh”, spuneau trecătorii, „o femeie care şi-a ucis logodnicul. Îngrozitor. Anormal”. Din cutia de pe care picura sânge se auzea o voce mieroasă care părea să spună: „Pot să-ţi dau tot ce-ţi doreşti. Doar deschide-o, rosteşte cuvintele gravate deasupra încuietorii şi cele mai mari vise ale tale vor deveni realitate”. Cine ar putea să spună asta? M-am trezit şi mă holbam în întuneric şi nu auzeam nimic altceva decât pe Gargantua respirând. I-am urmărit respiraţia până când am fost conştientă că mai respira şi altcineva. Respira foarte, foarte uşor, aproape că nici nu era o respiraţie. Maimuţa aia îngrozitoare, mi-am zis, s-a furişat din nou la mine în cameră. Dar nu avea cum, uşa e închisă. Apoi s-a auzit un sunet fin, ca o şoaptă, care venea din direcţia măsuţei de toaletă. E maimuţa, mi-am zis, şi îi e frică să coboare pentru că Gargantua este aici. Mi-am tras păturile peste cap, ca şi cum asta l-ar fi ţinut departe de mine, m-am întors pe partea cealaltă şi am încercat să adorm din nou.

În cele din urmă, lumina argintie care se scurgea prin draperia trandafirie a zorilor mi-a pătruns în cameră (ah, e foarte bine, Sibille, trebuie să o păstrezi pentru viitorul poem), mi-am tras păturile de pe cap şi am văzut că maimuţa nu se afla acolo. Toc şi hârtie, mi-am zis, trebuie să îmi notez expresia „cortina zorilor” înainte de a o uita. Poezia, odată splendoarea mea, acum era consolarea mea… Cu picioarele goale şi în cămaşa de noapte, am început să mă învârt prin dormitorul cel ciudat. Atunci am auzit acea şoaptă mai pregnant ca niciodată:

— Femeie înfumurată, nu eşti cel puţin curioasă? Deschide cutia şi vei găsi în interior un secret care te va face cea mai mare poetă din lume.

Fără măcar să stau pe gânduri, am răspuns imediat:

— Şi la ce bun asta? Oricum, abia dacă există câteva femei cu Adevărat Dedicate Muzelor. Să fii cea mai mare poetă e ca şi cum ai fi împăratul Antipozilor. Auzindu-mi vocea, Gargantua s-a trezit.

— Poet, atunci fi poet. Autorul tuturor autorilor, venerat ca pe o divinitate, citat de toţi iubiţii din lume… Şoapta se precipitase. Da, absolut, venea de pe măsuţa de toaletă. Am înţepenit. În cutia aceea se afla ceva îngrozitor. Şi îmi şoptea cele mai dragi visuri mie. Pielea mi s-a încreţit. Mă simţeam şi umilită, auzindu-mi secretele repetate de acea şoaptă vulgară, insinuantă. Am decis să nu deschid niciodată acea cutie. Cu cât ajungea mai repede pe fundul unei guri de canal, cu atât era mai bine.

— Visele tale pe fundul unei canalizări? Cum poţi să faci aşa ceva? Gargantua a început să mârâie, căci auzea şi el şoapta.

Când lucrurile sunt absolut lipsite de logică este cel mai bine să le găseşti o logică. Aşa că în loc să alerg de nebună pe coridoarele acelei locuinţe stranii, m-am adresat pur şi simplu măsuţei de toaletă şi i-am zis: „L-am ascultat pe acel străin şi nu mi-a adus altceva decât necazuri. Nu te mai ascult şi pe tine. Orice ai fi, stafie sau demon, am avut parte de suficiente tentaţii. Astăzi este ziua în care te întorci înapoi în pământ. Jumătate din mintea mea spune că ar trebui să te exorcizez”. Un bocet sinistru s-a auzit dinspre cutie. Cu siguranţă un demon sau ameninţarea aghiazmei nu m-ar fi impresionat atât de mult. Aproape că mi-a părut rău pentru cele spuse.

— Oh, asta e. Sunt un biet obiect amărât ţinut captiv aici. O să descoperi că sunt iubitor, tandru, atât de moale şi plăcut…

— Mincinosule, am spus. Doamne, cât de şmecher era, schimbându-se la fiecare dorinţă de moment. Se spune că aşa procedează diavolul.

— Oh, nu sunt deloc viclean, ci doar trist şi blestemat şi vreau doar ca o domnişoară pură să mă elibereze şi să

mă transforme cu un sărut în prinţul chipeş care am fost… Aluzia la această latură a personalităţii mele infectate de romantism, de visător cu mintea slabă, plină cu idei exagerate ale propriei sensibilităţi, m-a făcut furioasă.

— Termină! am ţipat şi am închis capacul cutiei de pe comodă după care am trântit-o în cufărul greu de piele al curierului regal. Când mă pregăteam să îl zăvorăsc, mi-a mai şoptit un lucru:

— Nici măcar nu eşti interesată de ceea ce sunt eu, de faptul că regina Franţei mă vrea cu disperare? apoi a tăcut.

Poate că l-am ucis, trântindu-l în felul ăsta, mi-am zis în sinea mea. E îngrozitor de tăcut, mă întreb ce s-a întâmplat. Dacă a murit, nu poate să îmi facă rău. Nu poate să fie atât de dăunător dacă însăşi regina îl doreşte. Vreau să zic că poate o fi închis într-o sticlă sau ceva de genul ăsta. Nu am auzit niciun zgomot de sticlă spartă, aşa că nu i-am dat drumul. Un lucruşor magic sigilat într-o sticlă. Un drăcuşor sau o zână. Nu o să-mi facă rău să arunc o privire. Mai ales că acum a murit sau şi-a pierdut cunoştinţa. Aş putea să deschid repede cutia şi ar fi ca şi cum nu m-aş fi uitat niciodată. Toate gândurile astea ale mele şi nicio şoaptă. Doar linişte. O tăcere nepământeană. Cu siguranţă este cel puţin leşinat. Am scos din cufăr cutia ornată cu încuietoare de metal. Nu se auzea niciun sunet, nici măcar o respiraţie. Dacă l-am ucis, chiar trebuie să ştiu. Arunc doar o privire, nu mai mult. Când am ridicat cutia, Gargantua a mârâit, apoi s-a ascuns sub pat.

Pe cutie erau multe cuvinte încrustate cu litere pe care nu am putut să le citesc pentru că până atunci nu mai văzusem nimic asemănător. Desenele erau nepământene şi sinistre. Reprezenta o creatură într-un car, partea de jos semănând cu un şarpe, iar capul de cocoş. Deasupra încuietorii se afla o plăcuţă aşezată peste desene, conţinând cuvinte fără sens scrise cu litere romane. Am zgâlţâit cutia. Nu a sunat nimic. Am mirosit-o şi nu avea niciun miros ciudat. Am pus-o pe noptieră şi am deschis

încuietoarea, plănuind să arunc doar o privire scurtă în interior.

S-a auzit dintr-odată un vuiet, iar luminile rozalii ale zorilor s-au întunecat rapid ca şi cum ar fi fost miezul nopţii, iar capacul cutiei s-a deschis şi un fel de vânt mi-a sfâşiat cămaşa de noapte, iar cearşafurile de pe pat zburau prin cameră. Când s-a făcut din nou lumină în cameră, am văzut ceva diavolesc şi atât de vechi, că nu puteai să-i defineşti vârsta, stând înăuntrul cutiei pe o perniţă din mătase purpurie putrezită. Era un cap mumificat, ridat, de culoare maro închis, acoperit cu o piele scofâlcită ca un pergament.

— Ah, Dumnezeule! am ţipat cu voce tare, în timp ce îmi făceam semnul crucii.

— Prea târziu, am auzit vocea insinuantă spunând. Buzele uscate şi descojite abia se mişcau. Mi-ai aruncat o privire. Acum sunt al tău. O pleoapă căzută şi putrezită s-a ridicat şi un ochi sclipitor şi viu mă privea. Monstruozitatea mi-a făcut cu ochiul, iar buzele lui scofâlcite s-au întins într-un rânjet insolent. Am ţipat şi am trântit capacul.

Apoi a urmat un balamuc extraordinar, Gargantua a ieşit afară lătrând, servitorii au dat buzna alergând şi, în cele din urmă, mătuşa, în capod şi cu bonetă de noapte, sprijinindu-se în bastonul său, a venit pufuind în cameră.

— Acum ce s-a mai întâmplat? Ce e brambureala asta? Câinele tău a prins un şobolan? Cu siguranţă Sibille nu te pierzi cu firea doar pentru atât.

— Mătuşă, mătuşă, înăuntrul cutiei se află un cap oribil, stafidit.

— Hmm, a răspuns ea, atunci nu putem să o mai aruncăm într-o gură de canalizare. S-ar putea să-l otrăvească. Ia, să-l vedem. Un cap trimis prin curier. Ar putea foarte bine să fie capul unei persoane distinse, care a fost recuperat după o execuţie…

— Probabil că în acest moment diferiţi oameni vânează capul. Poate chiar pe mai multe fronturi. Ştii bine

că aceste lucruri au valoare sentimentală, a spus valetul ei, Arnaud.

— Atunci o să-l îngropăm în pivniţă şi o să aruncăm cutia în canal, a anunţat mătuşa. Auzind asta un ţipăt înfiorător s-a ridicat din cutie.

— Mătuşico, este… e viu… vorbeşte, e… oribil… oribil… am spus aproape sufocată cu gândul la ochiul acela viu, straniu. Creatura din cutie a scos un sunet sinistru, încât şi Arnaud şi-a făcut semnul crucii.

— Taci din gură, mă gândesc acum”, a spus mătuşa şi a izbit cutia de câteva ori cu bastonul ei. Era atât de cufundată în gândurile ei, că nu a remarcat niciodată că îndoise şi crestase capacul cufărului ornat din belşug cu metal.

— Să nu-mi strici cutia, a spus creatura din interior. Priveam oripilată cum îndoiturile şi crestăturile făcute de bastonul mătuşii dispăreau încetişor, iar cufărul revenise la aspectul său iniţial. Mătuşa părea să nu remarce.

— O cutie vorbitoare, a spus ea. Lucrurile astea valorează bani. Mă îndoiesc că o ducea la curte doar ca pe o curiozitate. Nu mă mir că a fost furată. Spune-mi, tu care te afli în cutie, eşti bun şi de altceva decât să vorbeşti? A urmat o tăcere prelungită. Aveam sentimentul cert că lucrul din cutie bombănea. „Am spus, trezeşte-te!” a spus mătuşa dând cutiei alte câteva lovituri. Din interior s-a auzit un vuiet surd, sinistru şi în cele din urmă o voce iritată şi leşinată a vorbit.

— În toate cele şaptesprezece secole de când am fost trimis la moarte, nu am mai întâlnit niciodată o femeie mai monstruoasă. Tu, femeie, eşti mai dezgustătoare decât orice alt fapt abominabil.

— Aşa crezi tu, a spus mătuşa. Am învăţat câteva lucruri de când m-am căsătorit cu ultimul meu soţ pentru banii lui. Şi unul dintre ele este că niciodată să nu te pui cu fenomenul spiritual al indivizilor lipsiţi de bunele maniere. Spune-mi, eşti bun de ceva? Altfel, în pivniţă cu tine. La adâncime. Şi să nu te gândeşti să blestemi casa. Este deja

împânzită de spirite ambulante şi obiecte blestemate. L-au urmat pe soţul meu acasă de la slujba sa. Cu greu mai găseşti o cameră şi pentru tine aşa cum este asta.

— Recită cuvintele situate deasupra încuietorii şi priveşte-mă în faţă şi pot să-ţi îndeplinesc dorinţa inimii tale, răzbăteau cuvintele plutind, deşi au răsunat un pic lipsite de entuziasm.

— Acum urmează prostia mare. Majoritatea oamenilor, fără să acorde prea multă importanţă acestui lucru, vor fi îngroziţi dacă primesc ceea ce ei spun că reprezintă dorinţa inimii lor.

— Exact a spus vocea fericită. De ce eşti tu prima persoană pe care am întâlnit-o, care ştie ce vrea *înainte* să fie tentată să intre sub puterea mea?

— Foarte simplu, a răspuns mătuşa. Mi-am dorit bani mai mult decât orice pe lumea asta. Şi a apărut Monsieur Toumet, aruncând cu bani în dreapta şi în stânga. Dificultatea nu e să obţii ceea ce vrei, problema e bagajul care vine cu lucrul dorit, căci el este cel care îţi creează neplăceri.

— Ah, foarte bine. Aproape cum aş fi gândit şi eu. La auzul acestei voci satisfăcute, mătuşa s-a oprit.

— Eşti diabolic micuţule. Sibille e timpul să ascundem undeva această creatură. Jumătate din populaţia lumii o să-l vrea, dar eu nu vreau să-l păstrez în casa mea. Nu mai există spaţiu pentru o altă curiozitate.

— Prea târziu, jubila obiectul din cutie. Tânăra care se crede poetă mi-a văzut deja faţa. Din moment ce ultimul om care m-a avut în stăpânire a fost deja omorât, asta înseamnă că sunt al ei până când moare şi ea, ori se condamnă singură la damnarea eternă prin dorinţa continuă. Va fi atrasă de mine, va fi atrasă ca şi cum aş fi iubitul ei, urându-se şi mai mult de fiecare dată când îmi vede faţa. Apoi îşi va pune o dorinţă – una mică, mică de tot. Dar îi va aduce asemenea necazuri, că în curând va avea nevoie de satisfacerea altei dorinţe. Oh, le dau oamenilor exact ceea ce-şi doresc, iar ei tot vor şi vor şi

vor şi merg şi mai adânc, tot mai adânc…

— Pe fina *mea* nu o să o deranjezi cu asemenea lucruri. Amaud, ia-l de aici şi aruncă-l în râu. Vom arde cufărul. Sibille, nu mai boci şi pune mâna şi îmbracă-te. Astăzi trebuie să faci vizite, nu că tatăl tău ar merita devotamentul tău faţă de el. Devotatul meu frate, ha! Nu mi-a vorbit de ani de zile? cu excepţia momentelor când mi-a cerut bani. În timp ce îl priveam pe Amaud scoţând cutia din cameră, am auzit creatura spunându-i:

— Nu în râu, oh, te rog, gândeşte-te prin ce o să trec. Tu mai presus de toţi, care ai trăit fără un picior, poţi să înţelegi un bărbat care trebuie să trăiască fără trup – pot să-ţi îndeplinesc dorinţa inimii tale – nu ai vrea să ai din nou un picior minunat şi puternic…

— Şarlatan bătrân, atunci de ce nu îţi dai singur un trup… Dar restul conversaţiei s-a pierdut pe coridor. M-am uitat la mătuşa mea cu sprâncenele ridicate întrebător.

— Oh, nu-ţi face griji. Nu o să se lase ispitit. Amaud cunoaşte chiar bine faţa diavolului. Şi fără niciun dubiu, cutia este diavolul curat.

— Dar, dar e mai degrabă de compătimit. Vreau să spun, ştie că e urât…

— Sibille, nu te lăsa luată de val. Cei care fac rău întotdeauna se autocompătimesc când te apropii.de ei. Sunt atât de plini de scuze, ca un câine de purici. Toată lumea e vinovată, numai ei nu au nicio vină. Ah, da, găseşte-mi un om corect, care pretinde că viaţa nu l-a tratat cum se cuvine şi că el a tras-o singur pe spinarea lui şi am să-ţi arăt că e un caracter infect. Sunt sigură că dacă ai putea să-i pui întrebări despre crimele sale unei creaturi cu inima neagră cum a fost Nero, vom descoperi că şi el este jalnic.

În cele mai bune zile ale existenţei mele, mi-ar fi fost greu să mă gândesc la asta, iar acestea cu desăvârşire nu erau cele mai bune zile din viaţa mea. Şi cu toate astea, chiar dacă aveam nervii întinşi la maxim, am întrebat politicos:

— Mătuşă, cum de ştii atât de multe despre lucrurile astea? Mă gândeam serios la sângele ei rece şi la abordarea lipsită de frică a ceea ce eu priveam a fi o experienţă anormală şi zguduitoare. Vreau să vă spun, uitaţi-o în capod şi cu bastonul ei, izbind obiecte diabolice chiar înainte de a-şi fi luat micul dejun.

— Despre diavol? mi-a răspuns. Sibille, draga mea, poate că într-o zi o să-ţi spun cum îşi câştiga banii Monsieur Toumet…

IX

— Te invidiez frate, ai o casă plăcută şi îţi desfăşori activitatea într-un orăşel drăguţ. Nici nu ai idee cât de dificil şi solicitant este să serveşti o singură stăpână, iar aceasta să fie atotputernică. Ba nu, e vorba de norocul tău cel bun de a-ţi administra propria-ţi afacere, fără să ai de-a face cu cererile fără de sfârşit ale reginei. Cosmo Ruggieri se plimba în spaţiul îngust al celei mai bune camere a fratelui său, Lorenzo, care făcea parte dintr-un apartament de la etajul unei clădiri situate pe rue de la Tisarendirie. Cizmele sale de piele neagră erau proptite pe singurul taburet de picioare din încăpere, iar mantia lui neagră îi atârna pe unul dintre şirurile de cuie bătute în perete. Deasupra lor, câteva hărţi cu stele fuseseră prinse în pioneze lângă sigiliul pictat în roşu al lui Asmodeus, demonul patron al familiei Ruggieri. În fond, ghicitul şi vrăjitoria erau o afacere de familie.

Soţia fratelui lui Cosmo, o femeie plăcută, în toaletă de casă, şorţ şi bonetă albă, a dat buzna pe uşă să-i umple paharul cu vin. În camera alăturată, copiii puteau fi auziţi citind cu voce tare lecţiile pentru cei mai mici dintre fraţii Ruggiero, băiatul cel mare fiind şi preparatorul lor până când picturile lui i-ar putea aduce suficienţi bani pentru o locuinţă separată.

— Ei bine, Cosmo, ăsta e blestemul şi binecuvântarea ta, să fii cel mai mare. Tu ai moştenit clienţii familiei.

Io.

Beatrice, mai sunt prăjiturele din acelea pentru

onoratul meu frate? Şi ce noroc! Ce stele! Tatăl nostru a susţinut mereu că ducesina noastră era destinată să fie regina Franţei. Şi uită-te la noi aici, toţi prosperăm, din cauza norocului ei şi al tău! îţi spun, Cosmo, eşti doar nervos. Ar trebui să te căsătoreşti; o să îţi facă viaţa mai frumoasă. Soţia mea are o verişoară la ţară; se spune că este atât de frumoasă că de fiecare dată când trece pe lângă el, ceasul din turnul bisericii se opreşte.

— Nu pot să fac asta, frate. Armonia domestică îmi va ruina aura misterioasă la fel de sigur ca atunci când voi purta altă culoare în loc de negru. Cerinţele profesionale – tata mereu m-a atenţionat – şi acum, Marea Doamnă, Regina, vine la mine aproape în fiecare zi ca o zgripţuroaică. Total lipsită de recunoştinţă pentru faptul că eu sunt cel care am făcut-o regină! Ce şansă ar fi avut altfel, ca soţie a celui de-al doilea fiu născut? îţi spun că viaţa îmi e în pericol dacă nu pot să o satisfac de data asta.

— Din nou? Ce s-a întâmplat cu recunoştinţa? Nu avea copii, era pe punctul să fie abandonată şi mulţumită ţie şi vrăjii pe care o ştim de la tatăl nostru, a dat naştere la zece copii.

— Îngâmfatul ăla de doctor Femei, care s-a felicitat singur, pretinde că el are toate meritele. Aşa zice şi chirurgul care. l-a operat pe rege, ca şi băgăcioasa de ducesă, care a fost exilată din cauza unei fraude, şi în afară de asta, bătrânul Montmorency, care adună leacuri străine din călătoriile sale şi o mulţime de amatori care doresc favorurile reginei. Nu poţi să te aştepţi ca nişte necunoscători să înţeleagă principiile solide, bune şi diabolice.

— Blestemul profesiei noastre, nu-i aşa, frăţioare? Tata avea dreptate. Orice amator consideră că înţelege vrăjitoria, iar noi, ca să le impunem veneraţia, ne rezumăm la învăluirea cu valuri de fum şi robe misterioase ca să îi ţinem la locul lor. Şmecherii de salon! Poate că Roger a avut dreptate să se apuce de pictură. Vrăjitoria este o meserie pretenţioasă.

— Puţin spus. Ah, prăjiturele astea – în mod cert soţia ta ştie să gătească… Cosmo Ruggieri şi-a şters fărâmele de pe mantia lui sinistră din piele neagră despre care vorbise mai devreme. Regina nu va fi mulţumită până când nu o va scoate pe ducesa de Valentinois din patul soţului ei. A început să folosească vrăji de amatori şi situaţia s-a înrăutăţit…

— …întotdeauna procedează aşa…

— …apoi a ameninţat că va trimite după băgăciosul ăla bătrân, Michel de Nostredame, ca să îmi ia locul…

— Bărbatul ăsta nu e decis. Şi e şi un poet prost. *„Centurii”*. Reclamă proastă…

— Iar Simeoni îmi suflă în ceafă…

— Simeoni? Nu e bun de nimic…

— Dar a auzit că un astrolog Veneţian a descoperit legendarul Stăpân al Tuturor Dorinţelor şi s-a gândit că asta îl va situa în fruntea favorurilor regale, înaintea mea, aşa că a trimis o iscoadă să-l aducă.

Fratele lui Cosmo s-a aşezat cu greutate pe un taburet tapiţat şi s-a lovit cu palma peste frunte.

— Stăpânul… vrei să spui Capul Nemuritor al lui Menander Magul? Acel lucru îngrozitor! Nu îl deţine Guaricus?

— Nu, ăla e un zvon. E prea isteţ ca să-l atingă vreodată. Josephus Magister l-a deţinut. Aşa că l-am trimis pe Giovanni să-l fure de la agentul lui Simeoni…

— Obiectul acela – împuţit şi mizerabil – nici măcar tata nu l-a atins când i-a fost oferit. Cosmo este o greşeală…

— Trebuie să fac ceva, regina şi-a pierdut răbdarea. Aşa că i-am spus că l-am obţinut – apoi una dintre doamnele ei a venit pentru o poţiune a dragostei şi mi-a spus în cel mai mare secret că regina a trimis doi mesageri regali ca să i-l găsească…

— Deja lucrurile s-au pus în mişcare. Un şir de nenorociri urmează obiectul acela…

— …şi ducesa de Valentinois îl vrea şi ea acum, aşa

încât regina să nu dispună de puterile pe care şi le doreşte. Cunoscând-o, nu pot să nu cred că nu şi-a trimis şi ea oamenii ei ca să ia capul.

— Ugh, o încurcătură de femei. Nu se poate ceva mai rău. Beatrice, draga mea, deschide sticla aia pe care am ascuns-o sub pat. Cosmo, vei rămâne la cină, nu-i aşa? Tăcut, Cosmo, cu faţa roşie din cauza vinului, a dat din cap absent, apoi şi-a şters broboanele de transpiraţie de pe frunte cu o batistă de mătase neagră pe care a scos-o din mânecă.

— Ce atingere plăcută, a spus fratele său admirativ, privind micuţa podoabă.

— Un dar de la regină – ah, frate, când ajungi sus, poţi să cazi foarte jos – în acest moment aş renunţa la tot pentru o afacere micuţă la oraş așa cum e a ta – doamne bogate care doresc horoscoape pentru câinii lor de companie, tineri bolnavi din dragoste care vor câte o poţiune a dragostei, sau două, amatori diabolici care doresc o şedinţă de spiritism cu demonul lor favorit – fără ameninţări că vei fi torturat. Ah, Asmodeus, cât sufăr!

Mirosul minunat de usturoi şi rozmarin, pâine caldă şi friptură de miel, pătrundeau în cameră şi clinchetul ademenitor al cupelor şi cuţitelor de metal care erau aşezate pe masă l-au scos din starea de melancolie siropoasă pe capul vrăjitorilor reginei. Când au păşit în camera de alături, bărbatul cel tânăr şi-a pus braţul în jurul umerilor fratelui său mai mare.

— O soţie, de asta ai nevoie, şi un cămin primitor de care să nu ştie nimeni. Bătrâna doamnă care locuieşte la parter nu o să mai trăiască mult, iar soţiei mele i-ar plăcea compania Dar Cosmo Ruggieri era în continuare absorbit de propriile lui gânduri.

— Întoarcerea Nemuritorului Cap pierdut al lui Menander Magul în sânul familiei regale. O idee înspăimântătoare, cu toate astea nu a fost ideea mea. Într-un fel, o va servi corect, în locul tuturor acelor amatori care-şi bagă nasul cu tot felul de bagatele pe care ea nu le

înţelege oricum. Şi dacă eu nu voi controla vechitura asta oribilă, atunci s-ar putea să lucreze împotriva mea. O nişă închisă, protejată cu cele Şapte Semne Sacre – întâlniri în întunericul lunii. Trebuie să o pun pe ea cumva să deschidă prima cutia. Cu siguranţă nu-mi doresc acest obiect ataşat de *mine*. Nimeni dintre cei care l-au deţinut nu au scăpat de o moarte urâtă şi timpurie…

*

— Sunt sigură că e foarte inteligentă, a spus mătuşa, în timp ce parcurgea petiţia mea. Cuvintele sunt lungi. Cuvintele lungi arată că eşti inteligentă, iar tu eşti îmbibată de asemenea cuvinte aşa cum un cârnat e plin de usturoi. Şi cât devotament! Fratele meu nu merită o fiică ca tine. De ce nu sunt şi ceilalţi aici? Nu-mi răspunde, am ştiut dintotdeauna că tu vei fi cea plină de curaj neţărmurit şi loialitate pasională…

S-a oprit şi şi-a scuturat capul de un gând secret.

— Mintea. O ai în sânge. Ştiam că aşa va fi.

Mătuşica şi-a dat jos ochelarii de citit şi a tras draperiile în aşa fel încât razele argintii şi subţiri ale soarelui, care luminau biroul ei ornat fură strangulate până la nefiinţă.

— Soarele, a spus ea, spionându-mi privirea de pe faţă. Nu există nimic mai rău pentru piele. Mă vezi? Nu am un rid. Iar tu deja ai căpătat o culoare maronie. Prea mult soare, odată ce te-ai mutat la ţară. În curând or să-ţi apară linii, apoi pliuri şi scobituri şi după asta, nu vei arăta mai bine decât capul acela scofâlcit din cutia pe care tocmai am aruncat-o. Oh, nu te uita aşa oripilată. Nu e prea târziu. Pur şi simplu poţi să începi un regim de înfrumuseţare. În această după amiază, după ce te întorci de la reşedinţa episcopului, vom arde rochiile astea îngrozitoare pe care le-ai adus cu tine, te vei întinde şi vei sta aşa o oră cu un tratament facial pe care l-am conceput din castraveţi şi smântână.

A sunat din clopoţelul ei. Luată prin surprindere, m-am uitat în jos la rochia mea. În casa ei bogată, dar

oarecum decadentă, rochia a părut jalnică, de la ţară şi cu un volan mult prea scurt, fără niciun fel de trenă.

— Nu arăt bine? Rochia mea…

— Cu siguranţă nu te-ai gândit că o să porţi *asta*, nu-i aşa? Oamenii importanţi nu sunt niciodată impresionaţi de sărăcia pură. Asta e o fantezie a celor săraci. Mătase neagră, am rochia asta de pe vremea când eram slabă – am pus-o pe Amelie să dea drumul la tivuri noaptea trecută.

Cu o privire examinatoare mi-a privit picioarele.

— Aceste tălpi, draga mea, trebuie să fie micul tău secret…

Apoi şi-a plecat capul într-o parte, ca şi cum ar fi meditat.

— Părul străluceşte, chiar dacă are o culoare comună – vom pune un văl discret… Îi vei încălzi inima înainte de a rosti un cuvânt. Oh, da, şi fă-mi o favoare. Poartă acest inel. Îţi va purta noroc.

A scotocit în sertarul biroului ei şi a venit cu un inel vechi şi ciudat din aur roşu, ornat din plin cu un desen floral pe care erau gravate iniţialele „P” şi „M”. Diamante minuscule se răsuceau ca o iederă şerpuitoare în jurul literelor. Era inelul unei femei care se potrivea perfect pe degetul mic.

— Oh, e prea frumos, nu pot…

— Doar pentru azi, draga mea, a spus femeia şi mi l-a strecurat pe deget, arătând de departe mult prea impresionant pentru mâna mea osoasă şi bronzată. Îmi trezeşte amintiri. Dar astăzi o să te facă norocoasă. Oh, aici erai, Amaud. Georges să pună şaua de damă pe Flora. Şi să pună şi pătura tivită cu catifea şi cu broderie aurie, cea pe care o purtam în zilele de duminică, pe vremea când puteam să stau pe cal. Aminteşte-ţi ceva, Sibille – o doamnă nu pune niciodată piciorul pe pământ, nici măcar ca să traverseze piaţa din faţa catedralei. Numai oţ arăncuţă s-ar gândi să călătorească călare pe calul ăsta de povară al tatălui tău. Nici măcar el nu l-ar călări în oraş. Am pus mâna pe tine la timp, înainte de a nu mai putea fi

reformată.

*

Probabil că eram o figură misterioasă, o femeie cu văl pe o iapă gri, bogat împodobită, cu doi lachei în livrea care-i ţineau hăţurile. Trecătorii transpiraţi, o spălătoreasă cu un coş, doi preoţi prinşi într-o conversaţie, băieţii care pierdeau vremea şi chiar şi cerşetorii aşezaţi la umbra porticului catedralei, îmi aruncau priviri scurte, apoi întorceau capul ca şi cum căldura făcea ca şi privitul să fie un efort prea mare. Mi-am repetat discursul de nenumărate ori, şi de fiecare dată când îl rosteam îl găseam şi mai prost. Petiţia mea mă determina să mă fac mică de ruşine. Opera unei prostuţe, a unei neştiitoare. Dacă măcar ar fi fost scrisă în latină, concepută de un notar isteţ…

În timp ce unul dintre lachei îmi ţinea calul în curtea palatului episcopului, celălalt mă ajută să descalec. Încă odată, servitorii şi-au încetinit ritmul cu care se plimbau ca să privească, un preot s-a oprit ca să pufnească dezaprobator, iar doi bărbaţi mai în vârstă, cu mers greoi şi bine îmbrăcaţi, cu tunici din mătase grea şi lanţuri de argint, care tocmai îşi făcuseră apariţia de după uşile mari şi duble, s-au oprit în capătul scărilor ca să-mi treacă în revistă apariţia. După hainele lor erau negustori îmbogăţiţi şi nu gentilomi. Câţiva paşi în urma lor, a ieşit pe uşă târându-se, ca şi cum i-ar fi acompaniat, dar dorind să nu fie văzut alături de ei, un tânăr înalt, cu pielea măslinie, un profil acvilin şi ochi iscoditori. L-am privit cum a aruncat câte o privire indiferentă, rând pe rând, tuturor petiţionarilor care deja se îngrămădiseră în curtea palatului, îmbrăcămintea pe care o purta părea străină de el, ca şi cum ar fi fost trântit la pământ şi forţat să se îmbrace cu ea de frica morţii şi, cumva, dincolo de agresivitate, era menită să se desfacă de pe el. Un cordon desfăcut îi atârna de sub haină, roba scurtă se deplasase, iar gulerul, mototolit şi nefericit, ca un câine copleşit de căldură, zăcea în jurul gâtului. Arată ca şi cum vântul l-ar

fi împins înăuntru. Trebuie să fie o rudă a episcopului. Niciun preot nu se poate îmbrăca în halul ăsta şi să aibă grijă de palat.

Dar era foarte chipeş, chiar dacă era foarte înalt, şi m-am trezit că îmi doream să nu găsească nimic la mine care să îl nemulţumească, aşa cum îl investigam şi eu. Mi-am ridicat bărbia şi mă pregăteam să plec, dar fără să ratez, să observ curba schimbătoare a sprâncenelor sale negre şi expresia nouă din ochii lui negri. Deveneau mai luminoşi pe măsură ce mă spionau şi mă urmăreau chiar dacă se prefăceau că nu. Aha, mi-am zis, am câştigat duelul privirilor, fără îndoială mulţumită noii mele rochii scumpe, din mătase. Ăsta e genul de lucruri care impresionează oamenii ca el. Acum trebuie să trec repede, înainte să îmi uit discursul cu greu memorat.

Dar unul dintre bărbaţii mai în vârstă s-a întors subit să îmi vorbească. Nu m-am aşteptat la asta, oh, dragă, da, îşi tăiase barba în alt fel şi încărunţise mai rău, era bârfitorul soţ al verişoarei mele, Matheline, acel bancher vulgar, Monsieur Bonneuil.

— Vai, într-adevăr, este verişoara lui Matheline, Sibille! a spus el, apropiindu-se, tovarăşul lui însoţindu-l îndeaproape. Sibille, ai devenit foarte elegantă de când ne-am întâlnit ultima oară. Dă-mi voie să-ţi prezint un prieten drag, Monsieur Montvert de la „Casa Fabris & Montvert”, iar acesta este fiul lui…

Cu greu am mai auzit şi restul, atât de îngrijorată eram că ultima parte a discursului meu rostit în gând va fi întreruptă. În plus, niciodată nu auzisem de Montvert, oricine ar fi fost. Fără îndoială o fi fost o moşie nouă cu un titlu nobiliar cumpărat sau o bancă a unor italieni alunecoşi.

— …Demoiselle Sibille e o poetă de renume în oraşul nostru, iar lucrarea sa, *„Dialogul virtuţilor”*, a fost primită cu mare admiraţie în cenaclul soţiei mele, de Sfântul Mihail, înainte ca ultima…

Discursul meu continua… a dispărut… voi da greş…

şi totul din cauză că o rochie de mătase pompoasă a atras atenţia soţului înţepat şi prost crescut al lui Matheline. Mi-am dat seama apoi că străinii se uitau cu toţii la picioarele mele. Oh, Dumnezeule, pantofii mei – în contrast izbitor cu rochia şi vălul împrumutate – şi atât de mari – volanul nu era suficient de lung – încât am simţit cum roşesc sub văl. îl auzeam pe ciudatul bărbat mai în vârstă că spunea ceva despre Muză şi am mormăit în semn de răspuns, dar tot ceea ce auzeam era mai ales inima care îmi bătea să îmi sară afară din piept de ruşine.

— Ne pare rău de necazul tatălui tău, a spus soţul lipsit de milă al lui Matheline. Mă tem că vei descoperi că majoritatea uşilor îţi vor fi închise, chiar şi ale noastre, draga mea, va trebui să fie ars pe rug – erezie, ştii bine – nu poţi să rişti în ziua de azi, dar tu eşti îndreptăţită să mergi la episcop. Am auzit bârfele bancherilor şi se spune că Monsieur D'Apchon, acea creatură a mareşalului St-André, a pus de mult timp ochii pe casa bunicului tău. Se aude că a împrumutat o sumă considerabilă de bani nu numai pentru a o renova, ci şi pentru a mitui jandarmeria – confesiunea sub tortură a unui muritor oarecare – suficient de greu pentru a acuza un gentilom în circumstanţe obişnuite.

— Vine Annibal cu o scrisoare de la Montmorency… m-am bâlbâit eu, d-dar ne temem că va fi prea târziu.

— Ascultă, draga mea verişoară, trebuie să te asiguri că vei strânge legăturile familiei cu Montmorency. În ceea ce priveşte favorurile la curte, el se află deasupra lui St.

— André şi chiar şi Monsieur D'Apchon nu va dori să-l supere. Inocenţa şi vina nu sunt chestiunile în discuţie ale acestui caz, aminteşte-ţi asta.

S-au scuzat cu câteva cuvinte politicoase şi au plecat lăsându-mă convinsă de faptul că soarta mi-a fost pecetluită de întreruperea lor. Discursul, cândva atât de mişcător şi elegant, dispăruse acum în totalitate, iar locul îi fusese luat de o panică absolută.

Panica s-a dublat când am văzut băncile solide din

sala lungă din afara camerei de audienţă a episcopului. Băncile gemeau de petiţionari palizi la faţă şi obosiţi, mai mult sau mai puţin semănând cu mine, deşi eram considerabil mai bine îmbrăcată. Probabil că stăteau aici de câteva zile. Poate că nu o să mă primească în audienţă niciodată. Dar imediat servitorul mătuşii m-a escortat la uşierul care stătea la uşa zăvorâtă a camerei de audienţă şi m-a atenţionat să-mi scot mănuşa de pe mâna dreaptă.

— Priveşte inelul stăpânei mele, a spus el, şi spune-i stăpânului tău că nepoata lui Madame Toumet doreşte o audienţă. Se pare că acestea erau exact lucrurile ce trebuiau spuse, căci am fost conduşi direct în camera de audienţă a episcopului, unde preoţii şi secretarii intrau şi ieşeau grăbiţi pentru a-şi îndeplini comisioanele importante.

Camera era de o bogăţie care rivaliza cu cele mai deosebite camere şi cele mai rare mobile ale conacului somptuos, deşi decadent, al mătuşicii. Pe fiecare perete atârnau draperii bogat brodate, iar între arcadele aurite care sprijineau tavanul, scenele descriindu-l pe Hristos tronând în ceruri, toate înconjurate de îngeri şi sfinţi, fuseseră pictate de artizani pricepuţi. Sub cupola paradiziacă, o conversaţie în totalitate laică părea să se apropie de final, ceva în legătură cu proprietăţile bisericii şi cu veniturile de pe o moşie al cărei titlu se afla în discuţie. Ce ciudat: întotdeauna am crezut că episcopii îşi petrec timpul lor liber rugându-se, dar chiar şi în umbra templului lui Dumnezeu am auzit destule discuţii despre bani şi am văzut bancheri şi alţi oameni cu priviri calculate intrând şi ieşind din el. Ghidul meu m-a condus de-a lungul încăperii, m-a prezentat şi mi s-a permis să îngenunchez şi să sărut inelul episcopului.

Faţa episcopului, fină, bine hrănită şi profană, te lăsa să ghiceşti că odată fusese un bărbat chipeş. Pe măsură ce se uita la mine şi arunca priviri la inelul de pe deget se însenina. Ochii îi sclipeau şi am ştiut că neobişnuita bijuterie şi-a făcut treaba.

— Ei, ei, a spus când m-am ridicat, cercetându-mă din cap până în picioare, acesta este cel de-al treilea favor din ultimul sfert de secol. Dă-mi voie să văd petiţia.

Mi-a zâmbit ironic în timp ce o deschidea şi îşi arunca o privire peste scrisul meu.

— În mod clar tu ai scris-o.

Panica mea bine controlată începuse să-şi facă din nou simţită prezenţa.

— Ce apărare interesantă a tatălui tău.

Inima a început să-mi bată cu putere. Ce să spun, ce să spun?

— Tu eşti fata care este şi fina lui Madame Toumet? a întrebat el.

Am dat din cap, sperând eu, cu mare demnitate, dar nu mi-a ieşit niciun sunet de pe buze. Oh, mii de blesteme să cadă asupra mizerabililor din curte.

— A fost ideea ta?” a întrebat episcopul din nou. Oh, întrebările erau atât de rare şi aş putea spune că se aştepta ca eu să rostesc ceva.

— Eu… totul e atât de îngrozitor, e doar un scenariu ca să pună mâna pe casa bunicului meu… tatăl meu nu ar citi niciodată o carte a lui Monsieur Calvin, ca să nu mai pomenim să-şi cumpere una… el… el abia a citit vreodată ceva… consideră că teologia e pentru preoţi… iar Annibal e prea departe ca să poată sosi mai repede, deoarece Conetabilul este atât de departe în nord chiar acum, deşi mama a trimis după el…

— Fratele tău îl cunoaşte pe Sieur Anne de Montmorency, Conetabil al Franţei? a întrebat episcopul, tonul său căpătând o nuanţă nouă de respect.

— Da, pe Sieur Montmorency în persoană. Fratele meu este ucenic în compania fiului său de cavalerie uşoară, iar Monsieur de Damville se bazează pe el în totalitate… chiar însuşi Conetabilul a spus că fratele meu are un viitor promiţător… de aceea Annibal cu greu dă pe acasă, doar din când în când… Unde era discursul meu?

…cu siguranţă, în bunătatea dumneavoastră şi mila

nobilă, cu puterile Domniei Voastre de a discerne, veţi vedea inocenţa tatălui meu şi veţi interveni de dragul justiţiei divine…

— Cred că nici D'Apchon şi nici St.

— André nu bănuiesc că familia ta are asemenea legături… Un zâmbet straniu şi ironic a străbătut faţa profană a episcopului. Ce idioţenie am putut să scot din gură ca să dau apă la moară bârfelor josnice?

— Familia noastră a deţinut casa încă de pe vremea când Gaston de La Roque a construit-o, în timpul domniei regelui Charles al VII-lea. Monsieur D'Apchon este un conspirator josnic, iar patronul său, Monsieur de St.

— André, îl va deposeda de bunuri dacă îl jigneşte pe Conetabil, care este personal îngrijorat dacă un suflet curajos ca al fratelui meu trebuie să renunţe la serviciile făcute familiei sale din cauza unui scenariu fals prin care se încearcă să şterpelească moşia tatălui acestuia". Am izbucnit în lacrimi de furie autentică. Oh, ce se întâmpla? De ce nu am vorbit graţios, elegant, în felul în care mi-am imaginat? Şi ce era sunetul pe care l-am auzit? Oh, Dumnezeule, episcopul şi-a pus mâna la gură. Ăsta era sunetul. Am stricat totul, mi-am zis. Sunt sigură că episcopul a pufnit pe nas.

— Ei bine, şi-a zis încetişor pentru sine, se pare că Pauline mi-a făcut încă odată o favoare.

Mă privea plin de curiozitate.

— Cine ar fi crezut că tu, dintre toţi membrii familiei, vei fi cea care.va veni la mine? Pari a fi devotată tatălui tău.

— Tatăl tatăl meu este un om deosebit. Şi nevinovat… am spus.

— O să văd ce pot face, a spus episcopul. Probele nu sunt suficiente.

— Sunt falsificate, toate sunt un fals am spus, ştergându-mi ochii pe sub vălul oribil, aşa încât să pot pleca în cele din urmă cu puţină demnitate decentă.

*

— Ei bine? a întrebat mătuşa când i-am înapoiat inelul. Ai reuşit să-l vezi?

— L-am văzut, dar am fost prea agitată ca să spun ce trebuia. Ştiu că a fost un eşec, mătuşico, am fost atât de proastă, nu am rostit vorbele care ar fi trebuit şi acum o să pierdem totul. Ce o să facem? Cum o să trăim? Stăteam în holul impozant de primire al mătuşii, suflat cu aur şi plin de umbre. Mătuşica stătea pe scaunul ei tapiţat, iar draperiile de catifea erau trase pentru a ne proteja împotriva soarelui periculos al miezului zilei. Afară, la lumină, auzeam strigătul slab al vânzătorilor de pe stradă, dincolo de porţile casei. Viaţa şi aerul păreau foarte depărtate. Mă simţeam ca şi cum m-aş fi sufocat. Tata. Totul se dusese. Pe masa de lângă mătuşa mea se afla o carte, „*Despre discernământul spiritelor*”, iar semnul decorat cu piele ieşea pe jumătate din ea.

— Ce păcat, a spus ea. Am crezut că memoria lui va fi un pic mai bună. Presupun că vârsta ne afectează pe toţi. A suspinat şi a ridicat din umeri.

— Cred că poţi să locuieşti aici. Iar mama ta… a fost prietena mea cea mai bună până când s-a căsătorit cu fratele meu, ştiai asta? Mi-ar face plăcere compania ei acum. Dar surorile tale… mă tem că nu vor fi în stare să accepte un loc ca ăsta. Prea frivole, prea agitate”. O secundă mi-am ieşit din fire. Vreau să spun, eu sunt cea sensibilă şi mult mai sensibilă decât ele. Sensibilitatea inteligenţei este dintotdeauna mult mai simţitoare decât a fi pur şi simplu feminină şi delăsătoare.

— Ce vrei să spui cu asta? am întrebat-o.

— Vezi colo? a spus, apucând bastonul care se odihnea lângă birou şi arătând în direcţia draperiilor. O briză uşoară o mişca, iar un fel de umbră, ca o ceaţă, se ridica în colţul din dreapta sus, lângă tavan.

— Da. Draperia se mişcă. E deschis geamul?

— Asta voiam să spun. Chiar şi Annibal ar tremura când ar vedea draperia mişcându-se, ca atunci când a avut nevoie de bani pentru iapa pe care şi-o dorea. Iar surorile

tale… Cu siguranţă nu vor face prea mulţi purici aici. Dar tu, tu ai întrebat doar dacă fereastra e deschisă. Nu, nu este. E Doña Vargas y Rodriquez. Am lăsat-o să stea pentru că îmi place compania ei. Este foarte gentilă, iar seara avem o conversaţie excelentă, chiar dacă franceza ei este slăbuţă.

A ridicat privirea şi s-a adresat draperiei:

— Este în ordine Dolores, este o rudă a mea. Poţi să ieşi. Sibille, dă-mi voie să te prezint. Doña Dolores este prea politicoasă ca să îşi facă apariţia fără o introducere formală.

Mătuşa m-a prezentat aerului, iar aerul a făcut cunoştinţă cu mine. Totul era aşa de neobişnuit.

Dar pe măsură ce priveam punctul căruia mătuşa mea i se adresa, forma de ceaţă a unei tinere femei, subţirică, îmbrăcată cu o rochie spaniolă din mătase luxoasă, s-a materializat în faţa draperiei. Voalul subţirel de pe cap, încărcat cu perle, cădea aproape lipit de păr, sprâncenele ei negre erau mobile şi expresive, iar ochii şi gura acesteia semănau cu nişte eleştee tainice. Avea gâtul tăiat de la o ureche până la cealaltă. Pata întunecată a sângelui fantomatic îi îmbibase rochia până jos, la volan. Nu m-am putut abţine să nu tremur. Dar spiritul, căci în mod evident asta era, părea stânjenit de reacţia mea, şi şi-a înfăşurat o eşarfă subţire în jurul gâtului distrus, cu un zâmbet care-şi cerea scuze.

— Vezi? Ce doamnă! E preferata mea. Nu sunt prea multe pe care le pot aprecia. Gura doamnei de ceaţă s-a mişcat. Părea că vorbeşte. „O auzi?” a întrebat mătuşa. „Nu? Ei bine, o să o auzi cu timpul. E nevoie de antrenament. Îţi spune povestea ei. Întotdeauna trebuie să facă asta, înainte de a ne aşeza la o bârfă bună ca între doamne. Am câteva reţete excelente de la ea”.

— Dar povestea ei? Fantoma ajunsese cu siguranţă la o parte extrem de dramatică a poveştii ei, căci şi-a dat deoparte eşarfa şi şi-a descoperit rănile care au ucis-o.

— Era proaspăt căsătorită şi se îndrepta pe o corabie

spre Noua Spanie ca să se alăture soţului ei, când căpitanul Toumet a ucis-o pentru bijuteriile şi trusoul ei de nuntă. Mă tem că după asta urmează o varietate de insulte la adresa ei care nu ar trebui să fie repetate în faţa unei tinere femei naive ca tine.

— Dar soţul tău…?

— Draga mea, printre insultele pe care familia ta le-a adus fără îndoială la adresa mea, nu ţi-au spus niciodată cum şi-a dobândit averea Monsieur Toumet?

— Mi s-a spus doar că nu era acceptat din punct de vedere social.

— Ha! Tipic pentru Hélène. Niciun cuvânt nepoliticos în toată perioada cât am fost bune prietene. Mamei tale îi plac eufemismele. Sibille, dragă, soţul meu a fost, ca să scurtez povestea, pirat. Sau mai degrabă – să nu fim prea aspri cu asta? – un privatizat cu licenţă care naviga sub steagul regal. Celebrul căpitan Jean Toumet care a organizat multe raiduri private pentru maiestatea sa dincolo de La Rochelle. Dacă ar fi avut origini nobile mai vechi, ar fi fost destul de respectabil, odată ce s-a îmbogăţit. Şi ai fi putut spune că nici el nu era cu mult diferit de toţi cei care au recurs la crimă ca să-şi dobândească averea… Mătuşa a oftat, s-a înfiorat şi şi-a întins mâinile albe şi grăsuţe. Dar umbrele celor ucişi l-au urmărit. De pe mare pe uscat, dintr-un loc în altul. Cândva aveam două case la ocean şi o moşie în nord, ca şi pe aceasta de aici, ridicată pe pământul strămoşilor mei pe care el l-a cumpărat ca să îmi facă pe plac. Toate erau pline cu fantome. Ce individ respectabil ar face o vizită într-o casă care este atât de populată? înţelegi că niciodată nu a pomenit de crimele sale, dar spiritele stau în pereţi şi şoptesc.

Oh, mi-am zis, asta explică sunetul straniu pe care uneori îl aud în zid. Am crezut că erau şoareci. Nu găsesc spiritele atât de şocante. Dar gândul că Monsieur Toumet a fost un om fără niciun strămoş, indiferent cine ar fi fost întotdeauna l-am considerat pe tata un snob, că

exagerează prea mult…

— Mătuşico, cum…?

— Căsătoria mea? Aranjată, draga mea, pentru banii lui. Ce ai crezut? Iar prăpăditul de frate-meu, Hercule, a fost cel care a susţinut cel mai tare că îmi va fi recunoscător dacă semnez actele.

Se pare că am fost luată prin surprindere de această nouă faţă a tatălui meu. Mătuşica zâmbea cinic.

— Această casă, această avere, ca şi multe altele, este în întregime ridicată pe sânge. Oh, nu fi şocată. De unde crezi că vin banii din lumea asta? Din muncă? Nu, din hoţii. Lumea Nouă l-a făcut bogat pe regele Spaniei şi la fel şi pe noi, indirect, mulţumită comisioanelor regelui nostru. Monsieur Toumet s-a retras, departe de mare şi a încercat să devină un gentilom. Ştii cum se procedează: te căsătoreşti într-o familie bună; cumperi o moşie falită, îţi construieşti o casă mare, donezi bani pentru acte caritabile. În cazul lui nu a mers. Casele lui erau prea pline cu stafii. Majoritatea s-a mutat aici după ce am vândut celelalte proprietăţi, după moartea lui. Bijuteriile, aurul, obiectele jalnice pentru care au murit, le-au adus cu ei. Vezi sfeşnicele alea de acolo?

Mi-a indicat cu degetul o pereche de sfeşnice uriaşe, din aur, care stăteau pe podea. În spatele lor se afla un rând de bărbaţi cu feţe impasive şi stranii, îmbrăcaţi cu pelerine.

— Sunt sigură că aurul a fost obţinut prin topirea unor idoli păgâni de-ai lor, de dincolo de ocean. Noi nu am făcut asta. Spaniolii au făcut-o. Ar trebui să se ducă şi să bântuiască bisericile din Toledo şi Madrid ale căror ornamente au fost făcute din comorile lor. Dar nu, a trebuit să se îngrămădească aici, cu restul fantomelor. Poate pentru că sunt prea primitoare.

Mătuşa a oftat.

— Nu ştiu de ce noi trebuie să facem colecţie de fantome când şi alţii le merită foarte bine. În fine. Îmi ţin companie. Dacă sunt liniştite, nu le-am exorcizat – ştii, e

prea costisitor şi prea multă bătaie de cap. Familia ta nu o să fie la fel de îndrăzneaţă ca tine. Şi chiar nu sunt suficient de bogată că să le găsesc şi lor o casă. Nu pot să mă ating de obiectele astea. Hercule nu ar face-o, iar eu nu văd de ce aş face-o. Mai ales că era perfect mulţumit să se folosească de banii pângăriţi ai lui Monseiur Toumet când acesta mai trăia fără să-mi vorbească măcar odată, mie, propria lui soră. Ceea ce i se întâmplă este o pedeapsă, chiar dacă se întemeiază pe o minciună. Auzind asta, fantoma a dat fericită din cap în semn de aprobare, dar eu eram şocată. Niciun ajutor de la episcop şi nici de la mătuşa Pauline. Ce ar putea face Annibal? Până când va ajunge el aici, va fi prea târziu. Arderea pe rug a fost amânată imediat după terminarea interogatoriilor. Chiar şi eu ştiam asta. Mai pot fi oare interogatoriile prelungite? Aş putea să duc o altă petiţie, una mai bună, cardinalului din Paris? Cum o să intru în audienţă?

— Eşti palidă, draga mea. Rochia asta îngrozitoare este de vină. Ai nevoie de o culoare mai luminoasă ca să îţi pui în evidenţă tenul. Şi de o cină. Cina întotdeauna înseamnă totul. Şi după cum vezi, a spus ea arătând spre trupul său generos, chiar eu am multe de spus în privinţa asta”. Am urmat-o în timp ce urca gâfâind scările spre camera ei ticsită cu mobilă: un pat uriaş sculptat cu amorezi care susţineau baldachinul, scaune, cufere, candelabre de aur şi argint, farfurii, ligheane şi vase fine de porţelan, toate decorate cu aur strălucitor şi modele de email şi figuri ale zeităţilor din mitologia greacă, ca şi câteva şifoniere burduşite cu rochii de gală din mătase şi catifea, de diferite mărimi şi stiluri.

— Le-am purtat cândva. Ştiu că nu o să-ţi vină să crezi, dar când eram tânără, eram la fel de subţire cum eşti tu acum, dar nu la fel de înaltă, desigur. Ia să vedem… o rochie de zi… da, albastrul e drăguţ… şi rochia asta e drăguţă. Ceva de seară… nu pot să te ajut cu pantofii… picioarele nu sunt punctul tău forte, draga mea. Sunt mult prea mari. Va trebui să le micşorăm aspectul. Probabil cu

volane mai lungi, dar nu şi creţe… simple, folosim multe decoraţiuni ca să sustragem privirile…

Ştiam că era bine intenţionată, dar pe măsură ce scotocea prin şifoniere şi vorbea de una singură începeam să simt cum mă transformam treptat într-o lungană cu picioare mari şi neîndemânatice care trebuie să depună eforturi susţinute pentru a se reabilita şi a se ascunde, în locul creaturii poetice şi delicate a naturii care îmi plăcea să cred că sunt. Asta m-a deranjat mai tare decât fantomele. Până în momentul în care am remarcat ce se întâmpla cu măsuţa de toaletă a mătuşii.

— Mătuşă, priveşte la măsuţa ta de toaletă, am spus trăgând-o din şifonierul verde şi auriu din colţ. Pe suprafaţa ivorie şi albastru închis a mobilei strălucea ceva translucid. Ochii mătuşii s-au îngustat şi a pus mâna pe baston.

— Iarăşi tu! Ţi-am spus să dispari! Dispari chiar acum sau o să te arunc din nou în râu!

— Te avertizez, vacă bătrână, să nu îndrăzneşti să-mi îndoi cutia sau vei fi nevoită să plăteşti. Obiectul strălucitor a căpătat formă. Din colţuri curgeau câţiva stropi din apa râului. împrăştia un miros împuţit, de came putrezită. Era cutia ornată cu argint poleit în care se afla groaznicul cap.

— Iubita mea prostuţă, Sibille. Ţi-am spus că nu o să te părăsesc niciodată, a spus obiectul din cutie. Şi în acel moment, în mijlocul groazei, am simţit o ispită uriaşă. Creştea ca o dorinţă oarbă, ca un obiect viu, muream să deschid cutia. Voiam… doream să am picioare mai mici. Simţi? Simţi dorinţa? Oh, deschide odată cutia, rosteşte cuvintele şi îţi voi îndeplini dorinţa inimii.

— Nu asculta, mi-a zis mătuşa. Te va trimite direct în iad. Cunosc diavolul imediat ce îl văd.

— Vulture, a spus obiectul din cutie. Tu urmezi.

*

Cosmo Ruggieri luase loc în atelierul ei de lucru din turn, purtând o nouă tunică din piele neagră şi un brâu

strâmt din piele cu petece din lână neagră, care îl făceau să semene cu un cărăbuş nesuferit şi mult prea mare, îngenuncheat, în faţa lui se afla servitorul său, Giovanni, bărbatul cu cercel în ureche, care furase Stăpânul Tuturor Dorinţelor de la curierul lui Simeoni din Veneţia.

— Mărite vrăjitor, atotputernicia ta, nu a fost vina mea… furtul de la curierul lui Simeoni a decurs perfect… ţine cont de călătoriile mele, de greutăţi…

— Atunci de ce nu mi l-ai adus aici şi acum?

— Maestre, am fost jefuit în Marsilia de către doi împiedicaţi care m-au lăsat aproape mort…

— Dar ţi-ai revenit remarcabil, a observat Ruggieri.

— M-am refăcut printr-un miracol. Punând întrebări celor de la bucătăria hanului am descoperit că erau chiar curierii reginei Franţei…

— Destul, taci din gură, a spus magicianul reginei, în timp ce furia creştea în el, căci fusese de două ori tras pe sfoară de stăpâna lui.

— I-am urmărit, i-am tot urmărit… am încercat să mă prind de ei ca o lipitoare pe tot drumul spre Lyon, unde, într-o tavernă, un individ viclean, deghizat în soldat, le-a pus ceva în vin şi a fugit cu pachetul în mare grabă…

— Scuze, scuze ieftine. Ruggieri bătea nerăbdător darabana cu un deget pe un pătrăţel din piele de pe brâul său. Ai descoperit pentru cine lucra acel individ?

— Îi cunosc mutra, Maestre. E un criminal notoriu… lucrează pentru ducesa de Valentinois. M-a văzut în urma lui, la porţile oraşului Orléans eram în faţa lui, şi i-a pasat pachetul unei doamne care l-a dus în oraş pentru el. Taman bine, căci individul tocmai a fost arestat la porţile oraşului pentru altă crimă, iar pachetul ne-a fost luat şi îndepărtat de noi pentru totdeauna…

— Ei, o confederaţie a femeilor? Ducesa e plină de surprize. Ai aflat cine era misterioasa femeie?

— Le-am pus întrebări gărzilor de la porţi. Era o femeie înaltă, cu părul de culoare închisă, uşor de ţinut minte. Le-a arătat o scrisoare pentru mătuşa lor, o anume

văduvă Toumet, care locuieşte în oraş. O bătrână bogată şi excentrică, dar a cărei casă e închisă şi bine păzită. Rar iese afară, iar eu nu am putut să pătrund în interior.

— Ei bine, atunci va trebui să folosim alte metode. Care ai spus că este numele acestei femei brunete?

— Sibille, Demoiselle de La Roque.

— A marelui de La Roque?

— Nu, numele vine de la o aşa-numită moşie mică a unui pretins nobil. Această moşie se află lângă pădurea pe unde trece drumul de la Paris spre Orléans, cunoscută drept La Roque-aux-Bois.

— Hmm. Mi se prefigurează un plan în minte.

— Mulţumesc, îţi mulţumesc, Maestre. Trimiteţi-mă oriunde doriţi. Sunt mâinile şi ochii dumneavoastră.

— Şi pumnalul meu, a adăugat Ruggieri, zâmbind răutăcios la servitorul său supus.

*

— Dă-te jos din pat, Cosmo. Femei spune că te prefaci. Febră, într-adevăr! Nu văd nici măcar un strop de transpiraţie pe tine. Dolofana regină Medici dădu buzna în dormitorul astrologului ei, situat într-una din clădirile de la Luvru – deasupra camerelor lungi în care servitorii dormeau câte trei într-un pat, însă mult mai micuţă şi mai depărtată decât încăperile personalului administrativ al palatului – şi se aşeză la picioarele patului acestuia, ca un spirit răzbunător, ca o broască cu ochii bulbucaţi de furie. Vorbea repede, plină de enervare, iar italiana ei răsuna ca nişte pietre izbite de zid. La uşa din capătul celălalt al încăperii, care fusese de fapt construită ca un fel de segment închis al unui coridor, cu intrări la ambele capete, ucenicul său italian, care-i era şi văr, a lăsat urciorul cu apă proaspăt pe care tocmai i-l adusese şi a zbughit-o.

— Te ascunzi. Te ascunzi de mine în ciuda ordinelor pe care ţi le-am dat să-ţi faci apariţia. Mi-ai furat capul magic şi l-ai vândut ducesei de Valentinois. Am văzut asta într-un vis. Iar visurile mele sunt infailibile. Infailibile, mă auzi? îmi arată unde stau trădătorii la pândă. La uşa din

apropiere stătea o altă femeie, cu braţele încrucişate şi cu ochii sclipind, cu gura strânsă de nemulţumire. Era Madame Gondi, soţia bancherului, cunoscută acum drept Madame Peron, doamna de companie şi însoţitoarea reginei în lumea supranaturală.

— Marea şi glorioasa mea regină, oh, iertare, căci sunt prea slăbit să mă ridic să vă întâmpin. Voi fi în veci recunoscător că v-aţi trimis medicul personal să mă vadă, dar boala mea e dincolo de puterile lui.

— Medicul meu spune că urina ta e la fel de sănătoasă ca cea a unui cal. Cum îndrăzneşti să mă ameninţi pretinzând că eşti pe patul de moarte?

— E mai mult decât o suferinţă a trupului, Maiestate. Este o suferinţă a sufletului – cel mai mic şoc mă poate ucide. Auzind asta regina s-a oprit, apoi unul dintre cele mai fine zâmbete i-a traversat faţa-i rotundă şi urâtă, fără bărbie.

— Oh, o să am eu grijă de *tine*. Dar, Cosmo, prietene, am auzit că fratele tău se bălăceşte în ale vrăjitoriei în mica lui afacere astrologică. Urăsc ca cei mai buni doctori de la Sorbona să descopere asta. Cosmo a tras iute şi adânc aer în piept şi a închis ochii o fracţiune de secundă. Ah, minunat, a spus regina. În cele din urmă ne înţelegem unul cu altul. Şi acum, unde este capul magic pe care mi l-ai promis?

Ruggieri şi-a tras cearşafurile de pe el, s-a ridicat în capul oaselor în pat şi a început să se legene. Regina a remarcat că şi cămaşa de noapte era tot neagră. Era un semn bun al devoţiunii sale faţă de misiunea lui primară. Dintre toţi prezicătorii cărora ea le-a dat apă la moară, numai Cosmo Ruggieri părea un vrăjitor autentic, din cap până în picioare.

— Ducesa de Valentinois nu are capul, deşi a încercat şi ea să pună mâna pe el… Ruggieri s-a oprit, trăgând de timp, în timp ce în minte i se învârteau planuri alternative. Ea… ea are ca spion o femeie vrăjitoare, care mi-a drogat mesagerul… femeia – posibil o iscoadă a unor puteri

străine – a păstrat capul pentru propriile ei necesităţi…

— Minţi, Cosmo. Capul se află la tine. Cineva mi-a otrăvit mesagerii în Lyon şi nu a apărut nicio femeie. Astea sunt indicii care duc către tine. Regina s-a aşezat fără să fie poftită pe scăunelul de lângă pat şi agitată bătea darabana cu degetele în genunchi. Era îmbrăcată cu o rochie de zi atrăgătoare, din mătase de un verde tare şi brodată cu perle, cu mâneci bufante şi detaşabile, cu pliuri de culoarea somonului. Gulerul înţepenit din pânză translucidă de la gâtul ei încă mai tremura uşurel din cauza indignării nepotolite.

— Măreaţă şi atotputernică Regină, acesta este adevărul. Femeia are capul.

— Şi cum o cheamă pe această aşa-zisă vrăjitoare?

— Demoiselle Sibille de La Roque.

— Ah, a spus regina gândindu-se un moment. Neamul La Roque. Nu i-am suspectat niciodată că ar avea un adept printre ei. O familie atât de plictisitoare. Dar în cazul ăsta îmi imaginez că ea este o persoană mai… rău famată. Asta schimbă lucrurile. O voi aduce la curte, în suita mea. Cât de vicleană a fost să captureze capul şi să-l folosească pentru a urca pe scara ierarhică. Da, planul este uşor. A discutat scurt cu Madame Gondi, pe care imediat invidia a început să o roadă. *Ea*, la urma urmei, a fost singura care a obţinut favorurile reginei prezentându-i un căţeluş rar şi neobişnuit. Cât de multe ar mai putea obţine acea femeie, dacă îi va da capul nemuritor al lui Menander Magul?

— Voi ţine o întâlnire la curte chiar sub ochii ei, a spus regina, gândind cu voce tare. Poate că i se va sugera să-şi găsească un soţ potrivit. Rudele ei o vor presa. Nu, trebuie să rămână în viaţă… altcineva, un alt *bărbat*, potenţial mai puţin laş, ar putea intra în posesia capului dacă ea moare…

Regina a aruncat o privire atotcunoscătoare, iar Cosmo nu a scăpat-o.

— Dar ea nu trebuie să ştie cât de multe am aflat eu. O să-i amintesc că doar cu o singură semnătură, poate să

dispară pentru totdeauna. Cât de fericită o să fie trăind ca unul dintre angajaţii mei. Da, va veni aici, făcându-mi un serviciu şi nimeni nu trebuie să ştie… Atât de clar, atât de simplu… în acel moment, curajul lui Ruggieri s-a înălţat cu un spasm de gelozie furioasă. O cunoştea pe regină. Nu numai că va lua capul magic de la o altă persoană şi nu de la el, după toate necazurile prin care a trecut ca să poată face rost de acesta, dar îi va şi oferi credit celui care se va pricepe să fie mai deştept ca el. Regina Medici avea respect doar pentru propriul interes. În ochii ei toţi oamenii deveneau previzibili. Mii de diavoli, şi-a zis Ruggieri. O urăsc pe femeia asta necunoscută. Dar cum să fur capul de la ea fără ca să mă facă uitat la curte?

— Vezi, Sibille? Nu se mai vede deloc de unde am scos juponul şi am pus volanul ăsta simplu ca să o mai lungim în faţă. Acum întoarce-te. Da, pantofii sunt practic invizibili. Timp de o săptămână, croitoresele au lucrat ca să modifice rochiile pe care mătuşa le-a selectat din şifonierul ei voluminos şi burduşit. Culorile pe care le-a ales păreau puţin strălucitoare, iar croiala – ei bine, nu pot pretinde că înţeleg moda, din moment ce mi-am petrecut viaţa dedicându-mă unor scopuri spirituale superioare – dar nu părea să semene cu hainele altor oameni. Chiar şi aşa, rochiile mai fuseseră modificate cândva. Cu toate astea, erau înzorzonate, cu mătăsuri şi catifele delicate, iar textura materialelor şi a garniturilor de pe ele aveau o frumuseţe senzuală. Nu am visat niciodată că voi purta asemenea lucruri. Mă făcea să mă gândesc că poate un stil mai decorativ îmi va îmbunătăţi, mai ales, talentul artistic, în special stilul epic, şi când spun asta mă gândesc neapărat la piraţi. În fiecare după amiază, stăteam întinsă o oră cu faţa acoperită cu un preparat culinar constând din fructe şi legume şi diferite alte produse băloase care garantau să-mi albească şi să-mi înfrumuseţeze tenul. Dar nu se putea face nimic cu picioarele, decât să comandăm pantofi simpli şi închişi la culoare, pentru a nu atrage atenţia, aşa cum a spus mătuşa.

— Dacă poţi să spui că ambarcaţiunile sunt invizibile, comenta Menander Nemuritorul cocoţat în vârful măsuţei de toaletă.

— Dacă nu încetezi să faci pe nesuferitul, o să-ţi arunc din nou cutia, i-am răspuns. Zile la rând cutia m-a urmărit prin casă, materializându-se în dormitor ca să îmi critice igiena, în salonul de primire, ca să comenteze în legătură cu modul cum jucam cărţi cu mătuşa, în grădină ca să-mi strice comuniunea cu Natura. Obiectul din interior scotea sunete enervante, ca să mă determine să deschid cutia, ca să vadă şi el ce se întâmplă. Aşa că iată-l prezent peste tot, stafidit şi urât, rotindu-şi ochii ciudaţi şi plini de viaţă sub pleoapele căzute şi pergamentoase, oferindu-şi comentariile băgăcioase. Este uimitor cum poţi să te obişnuieşti cu o situaţie, dacă o trăieşti în fiecare zi.

— Natura mea este să fiu nesuferit, a spus capul nemuritor. Eşti norocoasă că nu te scot din minţi. Pe unii dintre posesorii mei i-am făcut lunatici, iraţionali, nebuni de legat. Ştii ce se întâmplă cu o persoană care nu doarme deloc?

— Lovesc cutia, aşa că nici ei nu vor mai dormi niciodată, a răspuns calm mătuşa Pauline. Sibille, mergi şi încearcă rochia din mătase albastru deschis. Se potriveşte de minune cu tenul tău. Şi vreau să văd cum arată după ce am lungit-o cu acea fâşie de catifea pe care am cusut-o în talia fustei, imediat cum se termină corsetul.

— Ai fi putut doar să-ţi doreşti ca rochia să fie mai lungă, a bombănit obiectul din cutie.

— Şi să ratez plăcerea de a face modificări? Cu adevărat eşti un obiect ignorant. Modificatul rochiilor este chiar mai antrenant decât mutatul mobilei, a spus mătuşa. În acel moment, îmi dădusem jos şi juponul şi corsetul. Nu mai e nevoie să menţionez că, urmărită la orice pas de acel cap ridicol, nu se putea să ţinem o cameristă cu noi în aceeaşi cameră nici măcar un minut.

— Ce fiinţă osoasă, a spus capul. Ar trebui pur şi simplu să renunţi să-ţi mai dai silinţa şi să te împaci cu

faptul că eşti o ciudăţenie. Am aruncat o privire capului şi m-am îndreptat spre măsuţă ca să închid cutia.

Dar capul, care era în realitate destul de subtil, a făcut un comentariu care mi-a distras atenţia şi mi-a sabotat intenţia.

— Sincer acum, spuse rotindu-şi un ochi sticlos la lenjeria mea, de ce te strângi atâta cu obiectul ăla rigid şi apoi te îmbraci cu cele mai bufante lucruri pe care le-am văzut vreodată? Am văzut bucăţi de carne cu forme mai bune decât aceste mâneci matlasate pe care le porţi tu. Femeile erau frumoase când eram eu tânăr, cu rochii simple şi încântătoare prin care li se zăreau sânii drăgălaşi.

— Habar nu ai care e moda feminină, i-a răspuns mătuşa. Cât timp a trecut de când n-ai mai văzut o femeie? A ridicat în aer frumoasa rochie din mătase albastru deschis ca să o lase să cadă peste capul meu.

— Cam o mie de ani. Dar era mai bine atunci.

— Bătrânii spun întotdeauna asta, a observat mătuşa, în timp ce mă ajuta să îmi închei nasturii.

— Ai o mie de ani şi nu ai observat niciodată cu ce se îmbracă femeile? l-am întrebat.

— Nu e vina mea, a mormăit capul. Am stat închis cu magicienii majoritatea timpului. Acelaşi decor cu lilieci, aceleaşi robe mistice, aceleaşi baghete şi tabele cu stele. Şi ocupat. Am fost foarte ocupat. Nu e cel mai simplu să concepi căile prin care să te foloseşti de propriile dorinţe ale oamenilor ca să îi conduci orbeşte spre bine meritatul lor destin. E nevoie de o minte strălucită, care nu se odihneşte niciodată.

— Trăncăneli, a spus mătuşa. Ar fi făcut-o oricum, chiar dacă nu erai tu în preajma lor.

— *Asta*, a răspuns capul, este o insultă crudă. Îmi amintesc că aşa au stat lucrurile. Să nu vă aşteptaţi vreodată că o să am milă de voi. Mătuşica a râs.

— Ca şi cum m-aş fi aşteptat vreodată la aşa ceva. Sibille, dragă, priveşte-te în oglindă. Recunoaşte că eşti

într-adevăr alta.

Rochia, modificată din altă rochie, spaniolă, avea o fustă despicată din brocart bleumarin şi argintiu care se deschidea în faţă ca să dea la iveală un jupon din mătase albastru deschis. Corsajul era strâns cu şireturi şi avea mâneci bufante prinse cu capse, mâneci separate din aceeaşi mătase, cu tăieturi, şi ele fuseseră lungite cu volane ca să îmi acopere braţele lungi şi încheieturile osoase. Deasupra unui guler înţepenit şi drept, un volănaş strâns, încreţit se prelungea aproape până la urechi. Era modă dincolo de modă, cel mai elegant accesoriu pe care l-am purtat vreodată.

— Capul tău arată ca şi cum ar sta pe un platou, a spus obiectul din cutie.

— Aşa este? am întrebat.

— Ultima modă, tonul fiind dat de însăşi ducesa de Valentinois. Croitorul meu mi-a spus asta luna trecută, a răspuns mătuşa. Nu lăsa mumia asta învechită să te descurajeze.

— Am văzut capete de viţei servite exact în acest fel, a adăugat capul nemuritor.

Mătuşa a pus mâna pe bastonul ei şi l-a învârtit prin aer o singură dată, dându-i drumul în capacul cutiei.

— *Destul*, a spus femeia, iar obiectul a fost redus la mormăieli înfundate de indignare. Şi acum pentru că eşti elegantă, Sibille, hai să mergem şi să jucăm cărţi în salonul de primire. Am primit un mesaj de la… o prietenă veche şi aştept un vizitator astăzi, deşi nu sunt sigură la ce oră. Vineri. Da, azi e vineri, nu-i aşa? Julian mi-a zis că că o să-l scoată din închisoare până vineri de dimineaţă. Julian? Dumnezeule mare, îl cunoaşte personal pe episcop? Cine… cine vine? Am început să tremur în interior. Mătuşica s-a ridicat de pe scaunul ei şi a început să se îndrepte greoi spre uşă, bastonul bocănind la fiecare pas.

— Da, sigur, e vineri, desigur mătuşico. Cine vine la noi?

— Draga mea, asta e o surpriză! Acum explică-mi de

ce întotdeauna muţi aşii şi dai jos numai treflele când citeşti cărţile? Ne plimbam spre salonul de primire din faţa casei, trecând pe lângă o serie de încăperi micuţe, luxos mobilate care dădeau toate în acelaşi coridor. Foarte des mătuşa se oprea şi îndepărta cu bastonul ei câte o pânză de păianjen uriaşă. Tot luxul ăsta şi căzuse în paragină.

— Aşa spune *Giardino di Pensieri* că trebuie procedat. E doar un joc, mătuşico. Verişoara Matheline mi-a arătat cum să joc când mi-a dat cartea.

— Matheline aia! E o amatoare în tot ce face! Trebuie să foloseşti toate suitele, draga mea, şi toate damele, valeţii şi regii. De la aşi vei primi înţelepciunea secretă. O să-ţi arăt. Cărţile nu mă mint niciodată. Mi-au spus că o să vii şi ai venit. Acum îmi spun că o să fac o călătorie. La vârsta mea! Nu am nicio intenţie să călătoresc. Aşa că tu trebuie să le împarţi şi să le interpretezi în locul meu. Am nevoie de încă o părere.

— Nu-mi plac aşii, mătuşico. Îmi dau sentimente stranii când mă uit la ei. Un cărăbuş și-a făcut apariţia de sub un covor. Mătuşa l-a zdrobit cu capătul dur al bastonului. În această încăpere, draperiile au fost lăsate netrase din greşeală, dar nu se simţea nicio diferenţă. Geamurile fuseseră învăluite de iedera verde şi numai o rază palidă de lumină putea să străpungă vegetaţia.

— Sentimente stranii? Să nu te sperii de ei. Cred, draga mea, că ai putea fi o cititoare înnăscută a cărţilor. Ar trebui să nu te mai laşi influenţată de emoţii. La urma urmei, nu te-a deranjat niciodată amicul ăla ciudat cu pene din dormitor. De ce te-ai speria de chipurile pictate de pe cărţile de joc?

Ne-am petrecut cea mai mare parte a după amiezii într-o conversaţie agreabilă şi studiind cărţile. Capul, bombănind, a rămas în dulap şi nu şi-a materializat cutia lângă noi o bună bucată de timp.

— Acum, întinde-le din nou, Sibille, aşază-le ultimele cărţi peste primele… Vezi, aici, de data asta ne-a ieşit regina. E una dintre preferatele mele…

— Acum la ce te mai aştepţi? E o nouă toană de-a ta? Cutia lui Menander începuse să strălucească şi să prindă contur pe marginea unei mese sculptate din lemn de cedru. Vocea lui avea acea inflexiune amăgitoare care m-a făcut să mă gândesc că anticipa ceva şi venise să asiste.

— Pe vremea mea, un ficat. bun de berbec era suficient ca să prezică viitorul. Deschide-mi cutia. Nu am mai avut timp să-i răspund. Fără să mai aştepte să fie anunţat, cineva a trântit uşa de la intrare atât de tare că s-a izbit de perete. Mătuşica nu şi-a ridicat nicio clipă ochii de la cărţi. În timp ce vizitatorul i-a dat vânt valetului mătuşii mele, s-a auzit şi zgomotul unei încăierări.

— Taie cărţile, Sibille a spus mătuşa fără să ridice ochii de la ele. O voce a reverberat puternic, în liniştea casei ei goale, plină cu stafii.

— Deci aici erai, bătrână avară! Şi ce cauţi aici, Sibille, îmbrăcată ca o păpuşă în mătase, ca amanta unui bogătaş? îţi spun că o să-ţi sfâşii mizeria asta de pe tine. Ştiam eu, ştiam că am să te găsesc aici. Ţi-am spus să nu pui niciodată piciorul în casa asta. Du-te odată şi îmbracăte cu hainele tale! Te iau acasă chiar acum!

Era tata.

Nu era chiar exact genul de reuniune pe care o visasem, care, una peste alta, era mult mai mişcătoare în imaginaţia mea, presupunând şi recunoştinţă şi sentimentalism. Mi-am zis că, probabil, va plânge văzându-mi chipul, după ce s-a aflat atât de aproape de moarte, şi că apoi mă va îmbrăţişa pentru curajul de a mă prezenta cu o petiţie la episcop şi va spune că nu m-a apreciat niciodată cu adevărat până atunci, înţelegând totul abia acum într-o strălucire lăuntrică pe care o ai când te afli aproape de sfârşit. Cam asta era, mai mult sau mai puţin, întâlnirea noastră imaginară, dar presupun că Soarta, care îmi stricase discursul şi mă umilise pe deplin, aranjase această neplăcută glumă practică ca pe o ultimă lovitură a mândriei mele rănite.

— Ei, ei, Hercule. Nerecunoscător ca întotdeauna.

Nici măcar nu m-ai salutat. Şi chiar am comandat o masă uşoară în cinstea sosirii tale. Mătuşica nu a ridicat niciodată ochii din cărţi, ba chiar a mai întins câteva pe masă.

— Pauline, ştii bine ce eşti. I-am interzis lui Sibille să intre vreodată în casa asta. Şi o găsesc acum jucând cărţi, îmbrăcată cu haine care nu sunt ale ei şi complăcându-se în Dumnezeu mai ştie ce desfrâuri. Tata arăta foarte prost, avea nevoie de o baie, iar părul îi era în dezordine. Mătuşica i-a aruncat o privire rece.

— Hercule, îmi amintesc când eram acasă la tata şi ai îngenuncheat în faţa mea şi m-ai implorat să accept să mă căsătoresc cu căpitanul Toumet pentru binele familiei. Ai jurat pe onoarea ta că nu o să mă abandonezi niciodată. Onoare, ha! Nu cunoşti cuvântul ăsta.

— Nu te aştepţi… cine se va căsători cu fetele mele, dacă ar şti că au legătură cu… reputaţia mea… Tata a pufăit, s-a oprit imediat şi a străbătut covorul turcesc al camerei ca să mă apuce de ureche.

— Fiicele unui eretic executat? Sibille, cea mai supusă dintre copiii tăi, a avut curajul să vină singură pe drum ca să se prezinte în faţa episcopului cu o petiţie compusă de ea, pledând cu toată convingerea pentru nevinovăţia ta.

— Aiureli. Încetează să mai emiţi aberaţii. Nu am renunţat niciodată. Voinţa mea a fost de fier, chiar şi atunci când mi-au arătat instrumentele de tortură. Au fost atât de impresionaţi de loialitatea mea, că însuşi episcopul a venit să-mi pună întrebări. Apoi mi-au dat voie să retractez cele spuse. Să retractez! Eu! Ştii ce înseamnă să semnezi hârtiile lor mincinoase şi împuţite? Şi ce mulţumire primesc că mi-am salvat familia, de la ruină, predându-mă lor? Tata, cu privirea năucă şi amară, scuipa cuvintele.

— Fiica ta merită mulţumirile tale, a spus mătuşa Pauline, cu o voce distantă. Nu i se permite oricui să retracteze – mai ales dacă proprietatea îţi este dorită de un preferat al casei regale. Ochii tatălui s-au îngustat în timp

ce mă privea.

— Nu merită nimic. Eu merit mulţumiri pentru că mă străduiesc să o văd stabilită într-o viaţă onorabilă.

— Albastrul îi vine bine, nu crezi? îi scoate în evidenţă încântătorul ten măsliniu. Iar voalul cu perle… ochii îi sunt foarte expresivi şi inteligenţi, nu găseşti? Ceva din ceea ce mătuşa a spus l-a scos din sărite. Ochii îi scânteiau de furie, s-a întins să pună mâna pe mine, iar eu am sărit în sus atât de repede că aproape era să răstorn masa. În acelaşi timp, bastonul mătuşii s-a mişcat mai rapid decât limba unui şarpe şi l-a lovit chiar în cot. Cu un urlet, şi-a prins cotul, iar câţiva servitori au alergat spre el ca să-l dea pe uşă afară.

— Întotdeauna eşti atât de violent, frate, a observat mătuşa. Ia loc în scaunul ăla de colo. Dacă tu te-ai eliberat singur, te-ai întrebat cum aş fi ştiut să rezerv acest scaun special pentru apariţia ta aici în această vineri? Amaud, toarnă-i lui Monsieur de La Roque o cupă din vinul acela excelent pe care l-am păstrat pentru el. Vreau să-ţi fac o propunere de afaceri, Hercule, şi vreau să mă asculţi cu atenţie.

— Venind de la tine probabil că e otrăvit, a bombănit tata în timp ce i se turna vinul. Fă-o şi mai obraznică decât era, umple-i capul şi aşa deja plin. Sibille are nevoie să fie umilă. Umilinţă şi muncă, nu rochii din mătase.

— Ce te deranjează dacă pe mine mă încântă să o văd atrăgătoare? a întrebat mătuşa. La urma urmei sunt banii mei. Toţi sunt banii mei, Hercule, şi numai ai mei.

Privindu-i pe cei doi uitându-se fioros unul la altul, era ca şi cum două conversaţii se derulau în paralel, una cu limbaj şi alta fără limbaj, având de-a face cu secrete adânc şi demult îngropate despre care eu habar nu aveam.

— Şi spre deosebire de răposatul meu soţ, nu e nevoie să încerc să îmi croiesc calea spre tine cumpărându-ţi favorurile, în speranţa deşartă că voi câştiga vreun pic de respect.

— Numai tu, Pauline, puteai să găseşti asemenea

scuze pentru lipsa ta de generozitate, pentru că ai întors spatele propriilor tale rude de sânge.

— Nu eu am întors spatele, Hercule.

— Dacă ai ceva de spus, dă-i drumul. Nu vreau să mai pierd aici nicio clipă în plus din timpul meu.

— Bun, atunci voi fi directă. Îmi face plăcere să o am pe Sibille aici. E isteaţă şi cultivată şi poate aborda mii de subiecte de conversaţie interesante. Nu o deranjează faptul că locuinţa mea este infestată…

— Cu ce e infestată? Cu şobolani? Şi ea e un şobolan. Probabil că vrea să le studieze oasele sau să-i înmulţească ca să vadă dacă poată să-i facă pe toţi de aceai şi culoare. Ugh. Am ştiut întotdeauna că eşti o gazdă proastă, Pauline. Sau sunt insecte?

— Nu contează. Ceva în genul ăsta, i-a răspuns mătuşa. Să revenim la subiect. Doña Dolores se materializase în spatele tatălui meu şi asculta cu interes sporit. De ce nici măcar nu o simţea? Presupun că unii oameni nu sunt deranjaţi de fantome. Poate că nici Monsieur Toumet nu era. Îţi trebuie o calificare necesară pentru a avea permis de arme.

Mătuşa s-a aplecat spre tata şi şi-a aşezat pumnul, decorat cu inele grele pe fiecare deget, pe masă.

— Hercule, a spus ea, vreau să mi-o dai pe Sibille.

— Niciodată, i-a răspuns tata. Am mai discutat asta şi înainte.

— Da, dar atunci moşia ta nu era atât de înglodată în datorii.

— Sibille, iar ai vorbit. Nu o să înveţi niciodată să îţi ţii gura? Ochii mi s-au mărit. Era absolut nejust. Nu am scos o vorbă despre asta.

— Ce motiv ai să o păstrezi decât să mă umileşti? a spus mătuşa Pauline. Ştii că Dumnezeu nu a vrut să-mi facă favoarea de a avea copii. Vreau o fiică, iar tu eşti prea egoist ca să o căsătoreşti.

— Şi cam cât propui să îmi oferi de data asta?

Ce voia să spună cu „de data asta”? Se târguiau pe

mine aşa cum te târguieşti pe un porc la piaţă, sau tata chiar mă iubea şi refuza, în numele onoarei, să mă vândă drept companioană? Iar toleranta şi mereu amabila mea naşă era în realitate doar o mercenară calculată care considera că banii îi procură tot ceea ce-şi doreşte? Eram împietrită de groază. Adică, nu numai că se punea problema delicateţă sentimentelor mele, dar începusem, de asemenea, să mă îndoiesc de capacităţile mele de percepere a caracterului uman, pe măsură ce amândoi păreau să-şi schimbe forma în faţa ochilor mei.

Însă acum negociau îndârjiţi, faţa tatălui meu se înroşise de la vin, iar a mătuşii era palidă şi pufoasă, ochii îi străluceau, iar pupilele deveniseră imense în semiîntuneric.

— Mi-ai oferit mai mult când avea şase ani.

— Eram mai tânără atunci. Mi-ar mai fi îndulcit necazurile pentru mulţi ani. Aş fi putut să o văd crescând.

— Vrei să zici că ai fi stricat-o până în măduva oaselor. Trebuia să ştie care-i e locul.

— Ai păstrat-o doar pentru că ştiai că o vreau eu.

— Pauline, tu nu *meriţi* copii, te-ai gândit vreodată la asta?

— Iar tu nu meriţi nicio centimă din bănuţii mei. Totul va fi donat bisericii după ce voi muri.

— Sau lui Sibille ca moştenitoare a ta, dacă ţi-o dau ţie. De ce aş lăsa-o să se ridice atât de sus, deasupra fraţilor şi surorilor ei?

— Ţi-am spus, îţi voi plăti datoriile, dacă mi-o dai pe Sibille. Altfel, nu o să vezi niciodată niciun bănuţ – nu, nici tu, nici ai tăi, nici acum şi nici după moartea mea. Gata! S-a terminat! Biserica va fi mai bogată, iar tu mai sărac. Înainte de a refuza, gândeşte-te cu atenţie la oferta mea generoasă şi cât de puţin o meriţi, invocând o scuză nemiloasă pentru un frate.

— Tu eşti monstrul, Pauline. Am crescut-o onorabil. Am avut grijă să-i fie bine. Am aranjat chiar o căsătorie decentă pentru ea, ceea ce e mai mult decât merită.

— Să fie sclava unui idiot? Asta numeşti tu decent? Eu numesc asta unul dintre cele mai reci şi mai perfide acte de cruzime. Şi dacă bunicul ei nu i-ar fi lăsat acea podgorie? Villasse! Şi ce înşelăciune ai mai pus la cale cu *el* – Ha! Aproape că uitasem! Trebuie să o laşi aici, frate, fie că te plătesc sau nu! Ce păcat să vezi cum ţi-au scăpat banii mei printre degete!

— Despre ce naiba vorbeşti, femeie dementă?

— Vilasse e mort ca un hering pe fundul oceanului, iar Sibille e cauza. A fugit de scandal, frate. Nu poţi să o mai ţii acasă fără să ameninţi *reputaţia* întregii tale familii mizerabile.

— L-a determinat să se sinucidă? Nu mă aşteptam la aşa ceva de la el. Dumnezeule, dezonoare!

— Mai mult decât atât, frăţioare, şi dacă aş fi în locul tău, nu aş mai aminti despre asta niciodată. Nu ai vrea să se afle.

— Împrumuturile urma să-mi mai acorde un împrumut… Şi datoriile mele?

— M-am gândit că o să reacţionezi la asta. Considerămă înlocuitoarea lui Villasse în viaţa ta şi semnează această hârtie, dacă doreşti, frăţioare. Nu mai am încredere în tine aşa cum nici mielul cel isteţ nu a avut încredere în lupul bătrân. Am redactat acest act. Sunt tutorele legal. Nu vreau să îţi ceri drepturile paternale când va veni să-şi viziteze mama şi să te hotărăşti să o arunci într-o mănăstire.

— Este un document vechi…

— L-am întocmit cu mult timp în urmă, dar e la fel de valabil ca în ziua în care a fost scris. Vezi acest rând? Scrie Valabil pentru eternitate. Nu sunt fraieră.

— Atunci ia-o şi să te ia naiba. E bine că scap de ea. Întotdeauna mi-a adus numai necazuri, iar acum e bătrână şi nu se mai poate căsători. Îţi urez să te bucuri de ea…

— Dar, dar, tată… Ochii mi se umpluseră de lacrimi.

— Vreau un depozit în lichidităţi, a spus tata.

— Nu-ţi face griji, Hercule, îl vei avea. Nu plânge,

Sibille, e pentru binele tău Dar părăsisem deja încăperea. Ajungând în dormitorul meu, mi-am scos superba rochie din mătase cu guler înalt din pânză, ca şi voalul cu perle de pe cap, care mai de care mai frumoase, m-am aruncat pe pat şi am plâns.

— Ai putea să-ţi doreşti să te iubească pentru totdeauna cu adevărat, a spus vocea insinuantă a obiectului din cutie.

XI

21 August 1556

Seara trecută am mâncat la masa lui Monsieur de Biraques. Puiul avea rămăşiţe de pene, iar sosul mi-a provocat indigestie. Cum supravieţuiesc cei mari meselor? Léon a mers şi a adus nişte foi uscate de siminichie[12] *de la farmacia aia mizerabilă din rue de St.*

— Jacques ca să-mi folosească ca întăritor pentru următoarea invitaţie la cinele acestor nobili cu stomacuri de fier.

*

Notă: un vis, fără dubiu din cauza sosului. Sau cel puţin sper că a fost provocat de sos. Mă aflam în camera întunecată a unui vrăjitor, trecut bine după miezul nopţii, şi am văzut pe la spate cum a intrat o femeie în haine de văduvă şi a îngenuncheat în faţa unei mese gătită ca un altar, cu lumânări negre. În faţa ei, pe masă, se afla un cufăr, pe care, în momentul în care l-a deschis, flacăra lumânărilor s-a mişcat ca şi cum ar fi fost bătute de un vânt puternic. Dar înainte ca încăperea să se cufunde în întuneric, jur că am reţinut imaginea a ceva pe care am sperat să nu-l mai văd niciodată pe faţa pământului.

M-am trezit cu sunetul hidosului hohot de râs în urechi şi cu al unei voci care spunea: „Michel de Nostredame, am ajuns în cele din urmă în Franţa ca să te pun la încercare. Opreşte-mă de data asta, dacă poţi”. Am luat cana cu puţina apă care stătea lângă marginea patului

12 Plantă cu flori galbene, folosită ca laxativ, larg răspândită în regiunile temperate, (nota trad.)

meu şi am rostit diverse rugăciuni. Sper că acest vis nu este profetic. Pentru că jur că ceea ce am văzut era capul lui Menander Nemuritorul, distrugătorul de regate, hoţul de suflete, poarta Diavolului către Iad, aşa cum l-am văzut pentru prima oară printre comorile atotputernicului Suleiman Magnificul. Oh, Dumnezeule, pentru păcatele mele, amintirea acestui obiect monstruos mă bântuie cu o dorinţă teribilă şi înfricoşătoare.

JURNALELE SECRETE ALE LUI NOSTRADAMUS

Vol. VI, pag. *439, 8 septembrie 1556*

Clocotind de supărare, după nefericitul accident în care a fost implicată vestimentaţia sa, împroşcată cu noroi de către ignoranţii din rue de St.

— Jacques, Nostradamus se afla nu departe de Pont St.

— Michel când a ridicat ochii spre cel de-al doilea cât al unui han, pe jumătate construit din lemn; o tăbliţă fluturând pe care cuvintele Saint Michel erau inscripţionate, adică propriul său nume. În înfăţişarea arhanghelului drapat în purpură era ceva favorabil, care, cu aripile desfăcute, flutura triumfător o sabie în flăcări unei mulţimi de demoni asemănători cu şarlatanii de la Facultatea de Medicină din Paris.

— Un semn excelent, Léon; ar trebui să ne oprim aici ca să avem noroc, a spus Michel de Nostredame, şi imediat ce caii au fost duşi în curtea hanului, Léon a aranjat să trimită un mesager la St.

— Germain ca să-i anunţe că marele profet Nostradamus şi-a făcut apariţia în Paris.

Din nefericire, a fost auzit şi de cei de la han, şi înainte ca Nostradamus să fi apucat să se cazeze, o adunătură de servitoare, grăjdari, doi bucătari, un şelar şi un potcovar au dat buzna în camera lui, toţi cerând zgomotos să-şi cunoască viitorul. Cu cât încerca mai mult să scape de mulţimea ce se înmulţea, cu atât aceştia păreau să se îmbulzească, bătând la uşa lui, aşteptând la coadă pe holul de afară, încercând să intre pe geam. În

cele din urmă Nostradamus a cedat: era clar un Semn – în timp ce aştepta răspunsul reginei, îi era dat să-şi refacă fondurile cheltuite în timpul călătoriei. În cea de-a treia seară după sosirea lui, abia făcuse lumină peste viitorul unui îngrijitor de cai, unui lumânărar şi a trei doamne în vârstă şi a lacheilor acestora, când doi ofiţeri de cavalerie uşoară, cu echipamentul şi cizmele de călărie pe ei, şi-au croit drum cu forţa în camera lui. Când brunetul a aruncat un pumn de arginţi pe masă, Nostradamus şi-a mijit ochii. Ambiţioşi, aroganţi, căţeluşi înfometaţi după bani, a gândit profetul. În afară de asta mi se răceşte şi cina. Era pe punctul de a le cere să-şi ia banii şi să plece când i-a venit o imagine în minte; imaginea fetei înalte şi slabe călare pe căluţul maro, cu nasul în vânt, iar aura ei înnodată cu o frică bine ascunsă, îndreptându-se spre acoperişurile clădirilor din Orléans.

— Are vreunul dintre voi de-a face cu o tânără înaltă şi osoasă care scrie poezii şi are în stăpânire un ogar foarte mare şi pătat pe nume Gargantua? a întrebat Nostradamus.

— Sora mea! a exclamat novicele blond, cu faţa rotundă. Dar de unde ştiţi?

Apoi s-a gândit un moment şi a făcut un pas înapoi, cu ochii larg deschişi, uimit şi speriat.

— Vă dau un sfat. Ascundeţi-vă lăcomia. Averea pe care sora voastră a fost destinată să o moştenească nu va fi niciodată a voastră – va merge la o mănăstire dacă i se va întâmpla ceva, aşa că vă sugerez să aveţi mare grijă de bunăstarea ei…

— Bunăstarea *ei*? Dar ea mi-a furat moştenirea…

Nostradamus a ridicat din umeri neputincios.

— După câte se vede, nu e vorba de averea provenită de la familia ei, ci a bărbatului care se va căsători cu ea şi care va fi bogat. Acum, poftiţi afară amândoi, mi se răceşte cina şi nu aţi fost invitaţi.

— Cum îndrăzniţi să mă concediaţi în felul ăsta? a întrebat celălalt ofiţer, cel cu faţa îngustă şi osoasă şi cu

mustaţă neagră. Când Phillippe d'Estouviile îi face unui muritor favoarea prezenţei sale, nu e dat afară ca un servitor. Şi-a dus mâna la sabie.

— Atinge-te de un fir de păr din capul meu şi vei răspunde în faţa regelui Franţei, i-a răspuns Nostradamus, fără să ridice vocea măcar odată. În plus, aţi fi fost mai fericiţi, dacă aţi fi plecat fără să auziţi ceea ce am de spus despre voi. Nu sunteţi destinaţi să moşteniţi averea unchiului vostru. Şi veţi pierde cel de-al treisprezecelea duel al dumneavoastră. Cavalerul brunet s-a albit la faţă, iar mâna i-a căzut de pe mânerul sabiei.

— Nu-l crede, Phillippe a spus ofiţerul blond.

— Nu-l cred. Dar totuşi, Annibal, mai degrabă aş muri străpuns elegant de sabie decât demn de milă şi zbârcit de bătrâneţe.

În timp ce părăseau încăperea, bătrânul profet a strigat după ei:

— Nu am spus *asta*.

Dar numai Annibal l-a auzit.

După ce uşa s-a închis în urma lor, Nostradamus s-a ridicat şi a zăvorât-o ca să-i oprească pe vizitatorii care nu se mai terminau. M-am săturat de diavolii ăştia prost crescuţi. Nu mă aflu în Paris ca să-mi tratez boala, dar până când mă văd cu regina, sunt lefter. În timp ce cotrobăia prin cameră după cutia cu bani în care a pus ultimii gologani încasaţi, se întreba unde îi e mâncarea? Dar imediat l-a văzut pe Léon încălzind farfuria deasupra flăcării unei lumânări şi s-a înveselit. Sorbea din cupa plină cu un vin roşu cu adevărat excelent şi lăsa încântarea anticipaţiei să se scurgă încet prin el. Acesta era unul dintre cele mai mari secrete pe care le-a învăţat în călătoriile lui, deşi încă lucra l-a perfecţionarea lui şi anume, să se bucure de moment, aşa cum era el. Mai ales când momentul era cina, şi-a zis bătrânul profet plin de încântare.

*

— Nu e *drept*, pur şi simplu nu e *drept*! Plângând

atât de tare încât începuse să se înece şi să sughiţe, Laurette s-a aruncat pe pat, zguduită de furie şi supărare. Surorile ei mai mici stăteau în picioare lângă imensul şi supraîncărcatul pat cu patru stâlpi, tăcute şi înţepenite de uimire şi teamă faţă de această erupţie vulcanică emoţională. Bocetele ei pline de jale ajunseseră până la camerele de la etaj atrăgând servitoarele curioase şi în cele din urmă pe mama lor, proaspăt ieşită din bucătărie, cu mânecile suflecate şi cu un şorţ mare şi alb peste rochia din lână.

— Laurette, Laurette…

— Pleacă! Nu ai cum să înţelegi! *Nu poţi* să înţelegi!

— Înţeleg mai bine decât crezi, i-a răspuns mama.

— Ea e urâtă! E îngâmfată! Ea primeşte *totul*!

Madame Artaud de La Roque a observat o bucăţică de hârtie mototolită pe granitul podelei şi s-a oprit să o ridice. A netezit-o şi a spus:

— Scrisoarea lui Annibal este pentru toată familia, Laurette. Nu aveai niciun drept să o iei şi să o şifonezi în halul ăsta. Îi păstrez toate scrisorile în cutia mea şi acum pe asta ai distrus-o.

— Ar trebui să o *ardem*\ a ţipat Laurette, ridicându-se de pe pernă ca să o înfrunte pe mama sa.

— Nu scrie nimic în scrisoare decât amabilităţi şi ne povesteşte despre succesele lui. Scrisorile fratelui tău vor fi o comoară a familiei într-o zi. Ce drept ai să furi această plăcere şi mie şi descendenţilor noştri?

— Adică a copiilor lui Sibille şi ai lui *Phillippe*\ Eu trebuia să fiu cea curtată şi iubită. Eu trebuia să fiu Madame d’Estouville! Nu ai văzut paragraful în care spune că: în ultimul timp lui Monsieur d’Estouville îi face mare plăcere să discute cu Sibille. Ce legătură fericită ar fi aceasta pentru familia noastră…?

— Laurette, draga mea, fetiţă dragă. O privire, chiar şi un flirt, nu înseamnă o căsătorie. O alianţă de familie de un asemenea grad trebuie să se bazeze nu numai pe genealogie, ci şi pe zestrea miresei. Mătuşa ta a lăsat să se

înţeleagă fără nicio îndoială că va fi generoasă…

— Este şi mătuşa *mea!* Sibille are deja o podgorie! *Eu* ar fi trebuit să primesc zestrea! Mătuşa mi-ar fi dat-o *mie*, dacă Sibille nu s-ar fi dus la ea acasă ca o cerşetoare! De ce nu m-ai trimis pe *mine* să locuiesc cu mătuşa Pauline? *Merit* să fiu bogată!

— Laurette, draga mea, copilul meu, ştii de ce…

— Tot ce ştiu e că Sibille avea un soţ şi l-a *împuşcat*, numai pentru că îl voia pe *Phillippe*, de asta! Phillipe oricum mă plăcea mai mult pe mine, ştiu asta! Sunt mult mai drăguţă! Mătuşa ar fi trebuit să mă ia pe *minei* şi acum Sibille umblă îmbrăcată în mătase, iar Phillippe îi stă la picioare în timp ce-i citeşte poeziile alea oribile ale ei… Laurette, ridicată într-un cot acum, s-a întins din nou în pat, cu faţa arzându-i plină de amărăciune.

— Scrisoarea nu pomeneşte nimic despre asta, Laurette…

— Ar fi putut foarte bine să pomenească… ştii că asta se întâmplă în secunda aceasta. Madame Artaud s-a aşezat pe pat, lângă progenitura sa furioasă, şi a început să o mângâie pe spate.

— Laurette, fata mea, ascultă-mă. În căsnicie, faptele sunt fapte. Tu nu ai zestre. Numai prin mila lui Dumnezeu tatăl tău a scăpat de acuzaţiile diavoleşti de erezie ale acelui negustor de mănuşi, iar noi nu am ajuns la azil. Sora ta face o alianţă avantajoasă, întrucât va fi mult mai stimată de lume, acelaşi lucru se va întâmpla şi cu fratele tău, şi prin el, şansele tale la căsătorie vor creşte substanţial, o căsătorie bună… Faţa lui Madame Artaud era trasă şi palidă, ca o piatră funerară albă, din cauza unui supărări secrete.

— Un bărbat bătrân, un bărbat urât, unul sărac, unul pe care nu l-a mai luat nimeni de bărbat – asta îmi e mie destinat. Ai putea foarte bine să îmi spui asta.

— Draga mea, dragostea mea – aşa cum stau lucrurile acum, nu a mai rămas nimic pentru tine. Vrei să trăieşti ca o angajată în casa altcuiva?

— În casa lui *Sibille*, vrei să spui! îţi spun că nu o să ajung niciodată acolo! Nu o să stau în casa ei, crescându-i copiii, privindu-l pe Phillippe cum o apucă de bărbie şi îi spune iubito în timp ce îşi ia privirea aceea încântată de sine şi vanitoasă pe care o are când zâmbeşte!

— Oh, Laurette, frumoasa mea, fetiţa mea frumoasă – dacă ai şti cât mă rog pentru tine…

— Rugăciuni? La ce îmi folosesc? Sibille are mătăsuri şi satinuri şi bani de zestre care curg în valuri, iar eu am doar rugăciuni? Dacă Dumnezeu ar fi just, Sibille ar fi fost spânzurată, iar eu aş fi fost Madame d'Estouviile.

— Şşş. Şşş. Să nu spui niciodată asta. Laurette, draga mea, comoara mea. Ascultă-mi sfatul. Nu te lăsa dominată de emoţii. Dacă vrei să te căsătoreşti cu cineva care ocupă o poziţie corespunzătoare rangului tău, atunci trebuie să te stăpâneşti din răsputeri, aşa cum am învăţat şi eu la rându-mi… veniţi fetelor, am nevoie de ajutor, iar sora voastră trebuie lăsată în linişte. Mama lui Laurette să ridicat ca să se întoarcă la treburile ei. Dar în timp ce părăsea încăperea, cu Françoise şi Isabelle urmând-o, Laurette, neagră de supărare, a murmurat uşor:

— Dacă te-ai stăpânit atât de bine, de ce nu te-ai căsătorit cu cineva mai bun decât tata?

*

Chiar bătrânul Montmorency în persoană a venit să-l escorteze pe Nostradamus la reşedinţa curţii regale de la St.

— Germain-en-Laye. A făcut senzaţie la han, cu escorta de cavaleri îmbrăcaţi pe jumătate în armuri şi călări pe armăsari eleganţi. În anturajul lui Montmorency, Nostradamus a recunoscut pe cei doi tineri, care veniseră să-l consulte, călărind impozanţi. Bătrânul Conetabil era cel mai indicat să fie trimis în această misiune; în timpul lungii perioade de infertilitate a reginei, el a fost cel care a strâns pentru aceasta reţete, sfaturi de la vrăjitori şi incantaţii magice din toate călătoriile prin ţări străine. Au purtat o corespondenţă animată cât timp soţul reginei se

afla în campanii, căci regele nu-i scria niciodată nicio veste; acesta avea încredere numai în amanta lui. Regina îl numea pe bătrânul Conetabil „bârfa” ei şi semna scrisorile drept *„votre bonne coumère et amye”*[13], şi se baza pe el să-i povestească ce făcea regele în străinătate; Montmorency considera că regina era prietena lui. Era atât de bătrân, o rămăşiţă de la curtea regelui Francis întâiul, iar ea era atât de tânără şi era de un rang atât de înalt şi atât de cinstită, că nimeni, niciodată, nu ar fi putut-o bănui de vreo galanterie. În ceea ce priveşte aspectul ascensiunii sociale, până în momentul în care a născut copiii, i s-au acordat puţine şanse; numeroşi curteni preferau să roiască în jurul amantei, în detrimentul soţiei.

Dar exista un alt motiv pentru care Anne de Montmorency, Mare Conetabil al Franţei, dorea să îl escorteze pe Nostradamus de la Paris până la palatul situat la câţiva kilometri în afara oraşului, de-a lungul unei faleze cu vedere spre Sena. Voia să pătrundă în mintea profetului şi dorea o consultaţie secretă, nu despre viitorul Franţei, ci despre propriul său viitor în regat.

Montmorency se considera puterea din spatele tronului şi avea rivali. Le ţinea socoteala în minte: primii, fraţii de Guise, cu nepoţica lor, Mary, regina Scoţiei. Nu făceau altceva decât să stea şi să aştepte şi puteau deveni stăpânii marionetă ai Franţei când nepoata lor se va căsători cu Delfinul. Din acest moment bătrânul Montomorency va fi aruncat ca o zdreanţă veche. Apoi, erau Prinţii de Sânge, fraţii Bourbon, cei mai apropiaţi rivali ai fraţilor de Guise. Dar dacă vor ajunge vreodată la domnie, îi vor arunca cât colo şi pe Montmorency şi pe fraţii de Guise.

Cum să păstrez echilibrul între cele două familii rivale şi să îmi apăr şi eu pielea? Niciuna dintre facţiuni nu reprezintă un aliat de încredere. Ambele case sunt îngrozitoare, dar în stilul lor propriu. Fraţii de Guise – de o inteligenţă rece şi catolici fanatici, iar Bourbpnii, trei fraţi,

13 “Buna voastră amică“ (în limba franceză în original).

incapabili, schimbători şi buni de nimic. Să-i ia naiba!

În primul rând trebuie să împiedic planurile de căsătorie ale fraţilor de Guise, gândea bătrânul Montmorency, în timp ce călărea prin Paris. Să amân data nunţii inventând o mie de scuze, apoi să găsesc pentru Delfin o mireasă cu relaţii mai bune, peste care Guise să nu poată trece uşor. Ia să vedem, cine mă va ajuta? Am nevoie de aliaţi în această acţiune… hmm, ar trebui să fie Bourbonii… ei vor fi cei care pierd, dacă fraţii Guise vor prelua puterea. Poate că Antoine de Bourbon, regele Navarrei, ar putea fi convins – însă singurul lucru la care se gândeşte acesta este cum să intre din nou în posesia Navarrei spaniole. Aşa că îi voi spune că îşi va recăpăta regatul – numai dacă nu va fi un bleg! Singurul bărbat din familie este soţia lui… Timp de o secundă, imaginea soţiei protestante, formală şi serioasă, a lui Antoine a apărut în faţa ochilor bătrânului Montmorency. Jeanne d'Albret, fiica inteligentei surori a bătrânului rege Francis. Dacă aş putea să fac o alianţă cu ea…

Îl am pe acest Nostradamus care să îmi spună cum vor sta lucrurile. Aşa voi fi informat şi voi putea să acţionez în consecinţă. Stătea călare ca un stâlp de oţel, pe calul său gri cu o expresie a feţei care îi ascundea visele lăuntrice. Cei care l-au văzut pă bătrânul luptător trecând credeau că acesta se gândea la o bătălie.

*

— Maestre Nostradamus, catadicsi Marele Conetabil al Franţei, înclinându-se uşor de pe armăsarul său cel mare, spre bătrânul călare pe iapa care mergea la trap lângă el, regina este captivată de lucrarea dumneavoastră, *„Centurii"*. Spune-ţi-mi, de ce le-aţi scris folosind un limbaj atât de codificat? Există multe păreri cu privire la înţelesul lor.

— Vreţi să spuneţi, milord Conetabil, că oamenii consideră că îmi ascund ignoranţa şi chiţibuşăriile în spatele unui limbaj dificil. Lăsaţi-i să creadă asta. Viziunile care mi-au fost oferite în dar nu sunt pentru muritorii de

rând. Oamenii ignoranţi folosesc prost tot ce le pică în mână, inclusiv cunoştinţele despre viitor.

Când tropăiau peste pod, trecând pe lângă zidul înconjurat cu apă al oraşului şi lăsând în urmă zona de ţară, Montomorency i-a răspuns:

— Da, desigur, desigur… eu însumi cred în darul dumneavoastră. Da, categoric. Dar de ce aţi aşezat versurile într-o asemenea dezordine? îmi vine atât de greu. Dacă aş putea ghici data…

Un cârd de pui cârâitori s-au împrăştiat în faţa cailor, în depărtare, morile de vânt se învârteau uşor în briza călduţă.

Nostradamus s-a răsucit în şa, încercând să-şi găsească o poziţie mai confortabilă pentru coloana care îl supăra şi a rostit pe un ton iritat şi încifrat:

— Viziunile sunt scrise aşa cum le dictează Spiritul. Eu nu am nimic de-a face cu asta. Sau cu modul jalnic în care mă ocup de gospodărie, a adăugat în gând. Soarta mea e să fiu legat de un spirit care păstrează totul într-o harababură. Observând tremuratul superstiţios al lui Montmorency, Nostradamus s-a grăbit să adauge:

— Stelele conturează soarta, dar nu o controlează. Dacă aş traduce limbajul brut al viziunilor, ordonându-le în funcţie de dată, nimeni nu s-ar mai chinui să schimbe ceva, iar omenirea ar fi împilată sub un jug de fier mai groaznic decât domnia lui Anticrist. E voinţa lui Dumnezeu ca cei care sunt capabili să înţeleagă să aibă posibilitatea să scape de lanţurile istoriei, lucru care-i demonstrează atotputernicia. Aici ar trebui să mă opresc, şi-a zis Nostradamus, simţind nevoia de a-şi citi viitorul apropiat.

— Da, înţeleg, pricep totul, a spus bătrânul Conetabil şi cufundându-se în tăcere şi vrând să se numere printre cei aleşi şi nu printre cei ignoranţi, care cereau să li se tălmăcească totul pentru că erau incapabili să-şi conducă soarta. Nostradamus călărea în tăcere, satisfăcut. În toţi aceşti ani nu evitase Inchiziţia doar cu ajutorul norocului şi avea întotdeauna o mulţumire când argumentele sale

filosofice dădeau naştere răspunsurilor la care se aştepta. Montmorency va duce acest răspuns în faţa curţii şi îi va simplifica considerabil viaţa profetului.

Chiar în momentul în care au ajuns la scara din curtea principală a palatului St.

— Germain-en-Laye, bătrânul doctor i-a fost recunoscător amiralului pentru garda înarmată care-i escorta. Nostradamus a fost înconjurat de o mulţime gălăgioasă şi agitată peste măsură, ce avansa spre salonul de primire al reginei.

— Nostredame, Nostredame! ţipau, îmbrâncindu-se către el, punându-i echilibrul în pericol şi agravându-i guta.

— E aici! ghicitorul! Profetul! Regina însăşi a trimis după el. Femeile încercau să-l atingă, iar necunoscuţii trăgeau de hainele lui. Oamenii disperaţi îi puneau întrebări în gura mare despre iubiţi pierduţi sau fii daţi dispăruţi, iar mucaliţii se loveau de bastonul lui şi îl bombardau cu întrebări proaste despre amantele şi câinii lor de vânătoare. Soldaţii, pajii, servitorii, aristocraţii costumaţi eleganţi, toţi îngrămădiţi de-a valma, umplând coridoarele ca să îi arunce măcar o privire.

— Staţi departe! a strigat Marele Conetabil. Faceţi-i loc astrologului reginei! în spatele mulţimii, un italian brunet şi bărbos, îmbrăcat din cap până în picioare în piele neagră, privea încruntat şi bombănea. De ce toată lumea face atâta zarvă în jurul cuiva doar pentru că a publicat o carte? – medita Cosmo Ruggieri în sinea lui. Este ceva obişnuit, un fel de curaj nebun de a căuta să ridici în slăvi un nimeni. Trăirile mele sunt mult prea subtile pentru a face un act aşa vulgar ca a le da publicităţii. Trebuie să fii o persoană cu discernământ pentru a-mi înţelege înţelepciunea. Ai fi putut crede că femeia aia blestemată îmi va fi apreciat sclipirea şi serviciile mele de-o viaţă. Acest Nostradamus e un palavragiu care vrea să-şi câştige veneraţia maselor lipsite de inteligenţă. Uită-te la idioţii ăştia care încearcă să-i atragă atenţia! Omul ăsta nu are

pic de *substanţă*. Este un impostor, şi nimeni, cu excepţia mea, nu poate să vadă prin el. Am o datorie faţă de umanitate…

În mulţime, Nostradamus a simţit o aură de ură limpede, dar când a căutat cu privirea să-i găsească sursa, aceasta a dispărut. Cosmo Ruggieri plecase spre casă ca să arunce o vrajă fatală asupra bătrânului vraci.

*

Aura reginei era dubioasă şi alunecoasă îâitr-o manieră pe care Michel de Nostredame o tot întâlnise la tot pasul în călătoriile lui printre prinţii de pe pământ. Nu zâmbetul dulce cu care regina îşi masca planurile era ceva neobişnuit şi nici faptul că era gazda unor snobisme meschine cu care îşi susţinea poziţia fragilă la o curte care admira doar frumuseţea femeilor. Ceea ce-i făcea aura să ardă, în mod unic şi puternic, era Voinţa. Voinţa brută, alimentată de o flacără strălucitoare de furie, ascunsă cu mare grijă sub un văl de precauţie.

— Văd o viaţă lungă, a spus Nostradamus, aruncând o privire la liniile din palma ei, la pistruii de pe antebraţe şi la echilibrul elementelor care-i compuneau faţa cu privire domestică şi cu ochi bulbucaţi. Erau singuri, servitorii reginei fiind trimişi într-o încăpere îndepărtată.

— Dar domnul şi soţul meu, regele însă apoi, regina a ezitat, temându-se să pună direct întrebarea primejdioasă, periculoasă. Viaţa lui… este o prezicere despre doi lei în cartea ta despre el? Nostradamus i-a răspuns cu mare atenţie şi tact.

— Regele, soţul tău, va trăi până la vârsta de şaizeci şi nouă de ani şi va fi cunoscut ca cel mai mare domnitor de la Cezar încoace. Trebuie însă să fiţi precauţi: nu trebuie să se dueleze în nicio bătălie cu un bărbat al cărui scut are ca blazon un leu.

— Dar regele este mai presus de ceilalţi; nu poate fi provocat la duel… Nostradamus a aruncat o privire la inelele cabalistice, la zalele lanţului cu un medalion sau un talisman ascuns, la zecile de semne în care regina credea

că poate să le comande puterilor oculte.

— Cu puterile domniei tale, a spus el, veţi şti când a sosit vremea. Depinde de Maiestatea Voastră să-l convingeţi. Astfel, veţi salva regatul. Ochii reginei s-au mărit, iar faţa rotundă, fără bărbie, a aprobat solemn.

— Mă va… mă va… iubi vreodată? a întrebat femeia.

— Vă va aprecia, i-a răspuns bătrânul profet. Mai mult de atât nu pot să mă pronunţ.

— Atâta timp cât se va afla sub vraja târfei ăleia bătrâne, acest lucru nu se va întâmpla niciodată, a izbucnit regina dintr-odată, cu o voce amară. Cât îmi doresc să scap de ea! Dă-mi ceva ca să-şi piardă influenţa asupra lui! Spune-mi că o să scap de ea!

— Înălţimea Voastră, dacă mă voi bălăci în arta vrăjitoriei, îmi voi pierde capacităţile de a prevedea viitorul, i-a răspuns bătrânul doctor, care, în fapt, nu a ezitat niciodată să se joace cu elementele vrăjitoriei, dar doar în propriu-i beneficiu, renunţând însă la această îndeletnicire când şi-a dat seama cât este de murdară, inexactă şi obositoare. Dar vă garantez că va veni şi vremea când veţi scăpa de ea. O prezicere destul de sigură, ţinând cont de diferenţa de vârstă dintre cele două femei, s-a gândit Nostradamus. Dar regina a presupus că se va purta cu tact şi-i va spune, de la vrăjitor la vrăjitor, că propria ei magie va face în curând o scamatorie. Inima i-a fost invadată de bucurie, şi au schimbat elegant subiectul, discutând despre o alifie specială pe care Nostradamus o inventase, care îi va menţine tenul proaspăt pentru totdeauna, astfel făcând-o în cele din urmă mai frumoasă decât toate rivalele ei de la curte (căci bătrânul profet a asigurat-o că un ten frumos şi un suflet bun vor rezista ravagiilor lăsate de trecerea timpului cu mult mai bine decât frumuseţea exterioară).

Regina i-a cerut profetului să meargă la reşedinţa copiilor săi de la Blois şi să le întocmească horoscopurile.

— Vreau ca toţi să ajungă să domnească, a adăugat regina.

— Da, desigur, i-a răspuns Nostradamus. Când era escortat din camera de audienţă a reginei, a fost înştiinţat că a primit o ofertă prin care era cazat într-una din cele mai luxoase locaţii din Paris: Hôtel de Sens, locuinţa lui Charles, cardinal de Bourbon şi arhiepiscop de Sens. Această clădire splendidă, una dintre clădirile care făceau parte dintr-o colecţie care aparţinea vechii enclave regale, cunoscută sub numele Hotel de Saint-Pol, era localizată chiar peste drum de Les Toumelles, nu departe de Bastilia. O locuinţă excelentă pentru o mică afacere temporară, şi-a zis bătrânul doctor, deşi era un pic cam departe de anticariatele de pe malul stâng al Senei.

Ei bine, acum îmi mai lipseşte doar o invitaţie a familiei de Guise, şi-a spus în sinea lui satisfăcut. A cerul escortei să stea pe loc şi s-a oprit pe o terasă ca să savureze splendidul moment: Sena se întindea sub forma unui arc de cerc la picioarele lui, şerpuind printre malurile depărtate de smarald. A tras adânc aer în piept, ascultând cântecul unei păsări, cotcodăcitul unui cocoş și vântul biciuind stindardele castelului situat mult deasupra lui. Mintea i-a fost invadată de gânduri plăcute despre casă.

Imaginile agreabile ale micilor îmbunătăţiri pe care le va aduce lucrării sale, ale reparaţiilor pe care le va face zidului din grădină, a rochiei celei noi pe care i-o va oferi soţiei la Crăciun, au fost întrerupte de junghiurile pe care i le provoca guta. La naiba, un alt atac m-ar putea ţine în pat zile întregi. Junghiurile erau din ce în ce mai violente, iar durerea devenea şi mai feroce. În momentul în care a ajuns de la St.

— Germain la Paris, a trebuit să fie urcat pe braţe pe scările palatului arhiepiscopului. Îşi simţea articulaţiile ca şi cum cineva îi înfipsese nişte ace uriaşe în ele. Chiar şi după ce Léon a fost trimis să-i aducă opium, somnul a fugit în faţa suferinţei.

xn

— Nimeni nu ar putea fi mai fericit decât mine să primească scrisoarea ta şi, din moment ce tatăl tău mi-a

înmânat-o, pot doar să presupun că în acest fel avem permisiunea de a ne întâlni singuri. Un nor a acoperit soarele şi umbra lui rece a făcut-o pe Laurette să tremure şi să-şi strângă şalul mai bine în jurul umerilor. Stătea în livada cu meri; nu departe de casă, sub privirea rece a tatălui său, care trăgea cu ochiul la întâlnirea clandestină de la o fereastră de la etaj.

— Tatăl meu şi cu mine avem aceleaşi concepţii, a spus Laurette. Sibille ne-a făcut de ruşine, expunându-se în public, cbmportându-se ca o ticăloasă, tăvălindu-ne numele prin mocirlă. Mirosul merelor putrede se ridica de sub tălpile ei amintind de ultimele rămăşiţe ale recoltei de mult adunate. Porcii se întorceau în livadă şi grohăielile lor, acompaniate de cântecul unui cocoşel, străpungeau aerul nemişcat al toamnei.

— A făcut mult mai mult decât să mă dizgraţieze, a spus Thibault Villasse. Praful de puşcă care explodase în apropierea feţei sale îi colorase iremediabil pielea într-o nuanţă închisă; un bandaj din piele neagră îi acoperea ochiul drept rămas orb.

— Sufăr pentru rănile dumneavoastră, Monsieur de La Tourette, a spus Laurette privindu-l compătimitor cu ochii săi mari, albaştri. Ştia că rochiţa simplă din lână albastră îi făcea şi mai atrăgători. Pregătindu-se pentru această întâlnire importantă îşi împletise părul auriu în cozi groase pe care le prinsese deasupra capului, ca pe o coroană, şi îşi ciupise obrajii ca să-i facă să pară trandafirii. Tatăl ei i-a spus să fie interesată de Monsieur de La Tourette şi s-ar putea să se căsătorească. Un bărbat îşi investeşte banii în ceea ce-l atrage. I-am văzut privirea când te aflai în cameră. Tata este un prost, s-a gândit Laurette, dar eu nu sunt. Voi profita de această şansă ca să obţin ceea ce îmi doresc.

— Sora ta este diavolul în came şi oase, a spus Villasse. Sunt în viaţă doar pentru că habar nu are cum să folosească armele de foc. Era îmbrăcat cu cizme grele de vânătoare, cu vechea tunică din piele de căprioară şi purta

o pălărie cu boruri late înfiptă adânc peste părul lung, cărunt şi rar. Iapa cea mare era priponită în spatele său, transpirată după lunga călătorie.

— O dispreţuiesc, a adăugat Laurette. Nu mai e soră cu mine. Mi-a furat zestrea pe care mătuşa noastră mi-ar fi dat-o mie.

— Ca şi moştenirea pe care tatăl tău o aştepta de la sora lui. Bătrâna nu are copii, iar el a fost până la urmă un fraier că i-a dat-o pe Sibille…

— Dar, vezi, a spus Laurette, dacă Sibille nu se poate căsători, ca urmare a unui accident neplăcut, desigur, atunci mătuşa mea va fi cu siguranţă generoasă cu mine… în fond şi eu sunt tot nepoata ei.

— Un accident? Vrei să spui, dacă ar fi ucisă…?

— Oh, nu, asta ar fi… adică, crima este un păcat… dar vezi, răzbunarea e la fel de cumplită, e corectă şi nu reprezintă un păcat…

— La ce te gândeşti?

— Bărbaţii roiesc în jurul ei, după cum bine ştii. Duce o viaţă uşoară, bucurându-se de răul pe care ţi l-a făcut. Nu e niciun păcat să ne răzbunăm şi într-adevăr, am avea tot dreptul din lume să o facem…

— Dar cum? a întrebat Villasse, înclinându-se înainte, vocea lui devenind dintr-odată revendicativă.

— Dacă ar fi hidoasă, oarbă, poate în felul cum te-a rănit pe tine, atunci nu ar mai putea să se căsătorească în veci. Nici măcar nu ar mai putea să fie văzută în public. Nu ar mai fi deloc nostimă. Fără niciun dubiu că mătuşa mea va aranja să-şi petreacă restul zilelor într-o mănăstire – ştii că Sibille oricum a susţinut mereu că asta e ceea ce-şi doreşte – iar apoi mă va vrea pe *mine* dama ei de companie.

— Şi la ce te-ai gândit exact?

— Vitriol – am auzit atât de multe despre el. Nu îl poţi spăla. Arde carnea până la os. Un strop aplicat în locul potrivit şi va trebui să se ascundă privirilor pentru totdeauna şi nici nu va mai putea să-l identifice pe cel care

a atacat-o. Atât de multe femei care duc o viaţă similară celei pe care o duce Sibille. Apoi rivalele, care sunt un lucru obişnuit în lumea ei, aşa că oricine ar fi putut să o facă…

— Şi eu trebuie să mă ocup de asta?

— Eu nu pot să-mi părăsesc casa. În plus, nu ştiu cum să procedez. Dar *tu*, tu poţi să mergi unde vrei. Aruncă-i vitriol în faţă şi vom fi amândoi răzbunaţi. Este cu desăvârşire drept şi just. Iar eu voi primi ceea ce mi se cuvine.

— Ce plan ingenios, a rostit Villasse uşor, aproape doar el auzindu-şi glasul. Numai o femeie s-ar putea gândi la un plan ca acesta. A privit-o pe Laurette. Era atât de fermecătoare, de inocentă, cu mult mai drăguţă decât sora ei mai mare – o slăbănoagă urâtă, care semăna cu o vrăjitoare. Aproape ca şi când nu le-ar fi curs acelaşi sânge prin vene. Laurette era o frumuseţe adevărată.

— Îl voi iubi pe bărbatul care îmi va face dreptate, a spus Laurette, privind în sus, printre genele ei minunate.

— Deci îi vei fura moştenirea tatălui tău? a întrebat Villasse cu o voce condescéndentà şi amuzată.

— I-a fost furată deja, a răspuns Laurette. Mătuşa Pauline i-a spus că, dacă nu-i lasă averea lui Sibille, o va dona unei mănăstiri. Dar când *Sibille* va dispărea, o să rămână singură…

— E perfect, a spus Villasse.

— Ştii bine cât de uituce sunt bătrânele doamne. După câteva săptămâni nu va face nicio diferenţă între cea care îi citeşte acum cu voce tare şi joacă serile cărţi cu ea, doar că e mult, mult mai cinstit… pentru amândoi, să grăbit să adauge.

În timp ce îl privea pe Villasse cum se îndepărta, Laurrete a auzit un fâşâit în frunzele moarte ce se întindeau în spatele ei.

— Ei bine, Laurette ai vorbit cu el despre datoriile mele? S-a întors pe loc la auzul vocii tatălui ei.

— Sigur că da, am discutat exact cum mi-ai cerut, i-a

răspuns.

— Sunt sigur că înfăţişarea ta drăguţă o să-l facă milos, a spus Monsieur de La Roque.

— Sunt sigură că aşa s-a şi întâmplat, a spus Laurette. Ce păcat că eşti aşa prostovan, tată, şi-a zis în gând, dar nu o să te las să nu ruinezi şansele.

Ah, Laurette, cât de folositor este căpşorul ăla al tău lipsit de minte, s-a gândit tatăl ei, în timp ce o însoţea spre poarta fermei. Odată ce Villasse va fi cu desăvârşire prins în mreje, îşi va da seama că e răzbunat, că obţine podgoria şi te are şi pe tine, toate dintr-o lovitură. Ce importanţă are pentru mine că Sibille e moartă atâta timp cât nu eu am omorât-o? După ceva semna actele, podgoria trece în proprietatea lui Laurette, iar Villasse se alege cu ea şi cu o mireasă mai frumoasă. Sibille, micuţa laşă snoabă. A mers prea departe când s-a interpus între mine şi moştenirea surorii mele. Ce drept avea fata aia să-mi fure averea care îmi era destinată? Jur că în momentul în care va fi la ananghie şi nu îmi va mai sta în cale, nu îmi va fi greu să îmi recapăt moştenirea de care sora mea mă privează…

*

Departe de fermele izolate, în Paris, pe rue de Bailleul, există o casă construită în cea mai mare parte din piatră, al cărui acoperiş ascuţit din ardezie este împodobit cu douăsprezece turnuleţe şi tot la fel de multe şeminee. Într-o nişă de lângă uşa mare de la intrare se află o reprezentare italiană a Fecioarei cu pruncul, pictată în culori vii, coroana fiind din aur adevărat ca şi stelele presărate peste tot veşmântul ei de culoare bleumarin închis. Este locuinţa lui Montvert, bancherul italian, sfătuitorul regilor, ducilor, a tuturor celor care au nevoie de un împrumut pentru un război, o moşie nouă sau o amantă elegantă. De la ferestrele lustruite până la pivniţele bine aprovizionate, casa, în stil franţuzesc, emană un aer de prosperitate, de bani noi şi de satisfacţie elegantă. Toate aceste lucruri constituiau o sursă de infinită umilire pentru singurul fiu al casei, care ar fi dat şi

ultima piatră a palatului numai să fi fost născut în familia unui aristocrat francez, ajuns în sapă de lemn, dar cu origini străvechi, al cărui unic sprijin ar fi fost spada mereu la îndemână şi inteligenţa sarcastică. În momentul în care Laurette se afla în livada cu meri, Nicolas Montvert se afla în total dezacord cu tatăl său, un nătărău absolut.

— …şi până la urmă, dacă tot ai schimbat numele din Monteverdi, ai fi putut măcar să-l transformi în *de* Montvert…

— Ar fi fost fals…

— La fel este şi Montvert…

— Nu schimba subiectul, Nicolas, ţi-am spus că nu o să mergi cu mine la Orléans şi cu asta am încheiat. Mama ta are nevoie de tine aici…

— Nu mai mult decât am eu nevoie să fiu acolo…

— Pentru ce? Nu ai reuşit să te bagi pe sub pielea lui Monsieur Bonneuil şi nici a celorlalţi clienţi importanţi pe care i-am făcut pentru tine. De ce dintr-odată vrei să… aha! îmi dau seama după privirea din ochii tăi…

— Ochii mei arată aşa cum sunt de obicei.

— Oh, nu, ba nu. Iar te-ai îndrăgostit. Te aştepţi că o să te las să te stingi după verişoara aia piele şi os a lui Madame Bonneuil? Că o să pierzi vremea pe sub fereastra ei cântându-i la mandolină ori o să mă obligi să stabilesc o sumă de bani ca să scapi de ea? Asta e, ştiu, citesc totul în ochii tăi. Sibille Artaud… stai departe de ea. Toată familia ei nu e altceva decât o adunătură de pierde-vară cheltuitori cu sânge albastru…

— Ea e diferită, tată, pot să-ţi spun…

— După o *singură* întâlnire? Tu nu poţi să spui nici pe ce parte a patului te dai jos. Eşti un neghiob! *Dacă* vei fi vreodată responsabil şi *dacă* îţi vei stabili un loc respectabil în societate, mama ta şi cu tine te vom trimite acasă, la verii tăi, ca să-ţi găseşti o fată bună, o fată pură dintr-o familie importantă de bancheri italieni, ca să-ţi fie soţie. Până atunci, stai departe de femeile cu reputaţie proastă. Nu voi da un bănuţ…

— Ea nu este… cum îndrăzneşti… are origini nobile… ea…

— *Eu* am auzit de la Gondi că a fost invitată să o însoţească pe regină la curte şi ştii ce înseamnă *asta* – legături amoroase, vânătoare de averi, poate un amant ales chiar de regină în scopuri politice înalte stai deoparte, Nicolas. Tu nu ai nici rangul şi nici poziţia să te destrăbălezi. O să pună mâna pe tine într-o clipită.

— *Nu* voi…

— Îţi spun, dacă aflu că îţi pierzi vremea cu o femeie ca asta, voi semna documentele prin care te voi închide în Bastilia pe motiv că eşti un fiu neascultător care duce o viaţă dezmăţată…

Dar, vai, Scipion Montvert alesese, în furia şi indignarea lui, clasicul argument care făcea ca o femeie necunoscută să fie învăluită în acel mister al dorinţei perpetune, al încântătoarei fascinaţii faţă de fructul interzis. Exact în acel moment, ochiul neascultător al lui Nicolas, atât de uşor intrigat de privirea fugară aruncată unei tinere elegante şi distante, se ataşase acum definitiv de o stea călăuzitoare: Sibille Artaud de La Roque. Drapată în negru arăta înaltă, subţire şi aristocratică, ascunzând o dramă secretă în priviri, o femeie inteligentă şi avidă de cunoaştere, cu un nume vechi, şi, cum nu se putea mai bine, era şi săracă. Numai el, Nicolas eroul, cu sabia lui îndrăzneaţă şi cu spiritul neînfricat, o poate salva din groapa de gunoi a vieţii nefaste de la curte, spre care, fără nicio îndoială, a fost atrasă din cauza sărăciei nemiloase. Ea era tot ceea ce el îşi dorea pe faţa pământului.

— …ba mai mult, până când mă întorc, aştept să calculezi dobânzile compuse Vocea tatălui său reverbera pe scări în sus, în timp ce acesta dispăruse în direcţia grajdului.

Dumnezeu nu vrea ca eu să fiu contabil, a gândit Nicolas. Eu sunt menit să o salvez pe frumoasa şi nefericita Sibille de intrigile unei curţi sinistre şi decadente, suntem destinaţi să fim împreună…

*

Îmi amintesc cu exactitate că era o zi de marţi când mesagerul regal a sosit cu o scrisoare încărcată de sigilii. Mătuşica era deja agitată cu pregătirile pentru vizita săptămânală a vărului ei de-al doilea, cândva ţinut la distanţă, Abbé Dufour, care îşi făcea apariţia în fiecare marţi la amiază, cu punctualitatea unui ceasornic, ca să devoreze dulciuri şi să joace dame, timp în care discutau ultimele descoperiri din ştiinţă şi ocultism. Era un bărbat mărunţel de statură, dar extraordinar de înţelept, invitat la multe întruniri înălţătoare în cadrul cărora îşi citea cele mai recente selecţii din monumentala sa operă în lucru: *„Despre viaţa şi obiceiurile ţestoaselor, cu note suplimentare despre canalele din de de France. Autorul"*.

— Cinci feluri de mâncare, trei feluri de prăjituri şi cireşe glasate! Mătuşico, te-ai întrecut pe tine astăzi.

— Abbé adoră cireşele mele glasate aproape la fel de mult ca şi *jeu de dames*. Nu uita să aşezi tabla de joc acolo, pe măsuţa aceea… Amaud, îl aud pe vărul meu venind, pofteşte-l înăuntru, pofteşte-l! Trebuie să-i povestesc despre durerea nouă pe care o am, chiar aici, şi că mă înţeapă ficatul, ca să îşi poată da cu părerea despre ce fel de ape îmi vor face cel mai bine!

Odată pe an, Abbé o însoţea pe mătuşa, împreună cu o altă verişoară mai în vârstă, şi ea tot necăsătorită, şi cu bătrâna lui mamă ca să facă băi la Plombières, la Enghien-les-Bains, la Évian sau în alte locaţii unde izvoarele garantau că vindecă reumatismul, guta, durerile de cap, paloarea, epuizarea, tuberculoza, palpitaţiile, edemele, paraliziile, afecţiunile nervoase, îţi echilibrau tonusul şi vindecau alte mii de boli de care unii presupuneau că suferă, iar alţii chiar sufereau. Ceea ce parţial îl făcea un musafir valoros şi pe care te puteai baza era căldura cu care discuta despre simptomele bolilor rare şi exotice, de preferinţă cele care la prima vedere erau misterios de inofensive, despre morţile groaznice pe care acestea le produceau, despre Soarta care alegea la întâmplare,

sfârşiturile creştineşti şi vindecările miraculoase. Am învăţat multe lucruri în zilele de marţi şi atâta timp câte acestea erau subiecte noi pentru mine, care nu priveau vânătoarea, îmi făceau de fiecare dată plăcere.

Dar nu Abbé şi-a făcut apariţia în salon, ci un bărbat prăfuit, îmbrăcat într-o livrea cu însemnele reginei şi care aştepta un răspuns de la noi.

— Citeşte-mi tu. Sunt atât de emoţionată că abia mai pot să urmăresc rândurile… ba nu, dă-mi-o înapoi! Vezi aici, cât de frumos, cât de minunat… da, chiar scrie de-adevăratelea: convocată să apari în faţa Reginei chiar aici, scris negru pe alb… ca să citeşti o selecţie din lucrările tale poetice şi artistice! Oh, inima mea! Mătuşica s-a aşezat pe un scaun şi şi-a dus mâna la inimă, iar cu cealaltă îşi făcea aer cu scrisoarea pe care încă o ţinea în mână.

— Da, da, spune-i reginei că suntem extrem de onorate să acceptăm…

— Regina m-a însărcinat să vă aduc la cunoştinţă că are o colecţie de cutii vechi şi rare şi a auzit că dumneavoastră deţineţi un cufăr demn de această colecţie. Dacă i-l veţi prezenta, se va gândi să vă facă o favoare şi mai mare – o funcţie cu totul nouă în suita reginei – aceea de poetă – pe deplin formală, mă înţelegeţi…

— Un cufăr? Nimic nu ar putea să-mi facă o plăcere mai mare, a spus mătuşa, radiind în continuare de pe locul unde stătea şi ţinând scrisoarea strâns.

— Dar… compoziţiile mele, m-am adresat mătuşii după ce mesagerul a plecat. De unde ştie regina?

— Cum de ştie de cutie? Reginele au metodele lor. Dar onoarea, distincţia! Să-ţi citească lucrările! Vom face o prezentare splendidă transcriind de mână operele tale – ha! Or să ni se *târască* toţi la picioare în oraşul ăsta mic când vor auzi că mergem la curte! Nu am fost suficient de bună pentru ei? Iar Abbé va fi tulburat când va auzi că poate să ne însoţească până la Saint-Germain! Sibille, mumia aia nenorocită din cutie ţi-a adus noroc fără ca

măcar să-ţi fi dorit un singur lucru! Asta arată că Virtutea învinge până la urmă! Ah… da, Arnaud, în sfârşit vărul meu e la uşă. Repede, repede, am nişte veşti grozave!

Dar următorul vizitator pe care Arnaud l-a introdus în salon tot nu era Abbé. Am aruncat doar o singură privire zâmbetului vizitatoarei îmbrăcată somptuos, cu faţa fardată şi ochi albaştri strălucitori ca nişte mărgele, cărora nu le scăpa niciun detaliu…

— Verişoară Matheline! am exclamat. Ce i-o fi venit, dintre toţi oamenii, să viziteze din senin o casă evitată ani de zile de către doamnele respectabile din Orléans? Ce te aduce aici?

Verişoara Matheline era conştientă că se îmbrăcase după ultima modă; avea crinoline noi, ceea ce făcea ca jupoanele şi fustele ei să se distingă clar faţă de cele ale altor femei, guleraşul îngust care dubla gulerul de mătase înalt al rochiei era din dantelă veritabilă, iar la talia de viespe îi atârna o gentuţă din catifea brodată şi un evantai din fildeș și mătase pictată.

— Oh, draga mea, draga mea verişoară Sibille, şi dragă Madame Toumet am venit să onorez o vizită de curtoazie îndelung amânată. Am fost atât de ocupată, prea *copleşită* de îndatoririle statutului de soţie. Dar după o lungă aşteptare te afli aici, în oraş, şi putem să conversăm din nou despre poeziile tale frumoase.

— D-dar, scrisorile mele…

— Scrisori? a întrebat Matheline cu voce afabilă şi ridicând din sprâncene. Ai trimis scrisori? Oh, ce barbarie, nu le-am primit. Ce mi-ar fi plăcut să am scrisorile tale. Întotdeauna am fost prietene atât de *apropiate*… Fără să fie invitată, stând în continuare în picioare, a început să mănânce cireşele glasate, apucând cu dibăcie doar câte una cu degetele ei micuţe şi albe, la fel de rapide şi sigure ca ciocul unui şoim.

— Serveşte câteva cireşe, Madamme Bonneuil, a spus mătuşa Pauline, studiindu-şi vocea ca să nu lase să-i scape vreo undă de sarcasm.

— Oh, sunt delicioase. Sper că ai primit biletul meu de mulţumire pentru darul de nuntă… intenţionam de multă vreme să vin să întreb personal şi-a mutat privirea spre mine.

— Arăţi atât de *bine*, Sibille Dumnezeule, o invitaţie la curte! Şi dacă stai să te gândeşti, în curând regina în persoană va asculta fiecare cuvânt pe care noi l-am auzit în cenaclul meu modest şi provincial. Dragul meu Monsieur Bonneuil a fost atât de impresionat când a auzit. Poezia, a spus dumnealui. A fost invitat pentru *poeziile* ei. Da, am spus, poezia ne dă aripi!

— Este foarte impresionat ce poate să facă talentul literar, a spus mătuşa Pauline, cu exact acelaşi ton cu care a oferit cireşele. Şi cât de repede se duce vorba despre operele de artă meritorii.

— Bancherii, draga mea, cunosc toată lumea – este *treaba* lor să ştie care sunt ultimele noutăţi la curte. Acela a fost mesagerul regal pe care l-am văzut plecând chiar adineaori, nu-i aşa? Scrisorile oficiale necesită atât de mult…

— Da, într-adevăr, se pare că bancherii stau în spatele tuturor lucrurilor, a completat mătuşa. Dar verişoara Matheline a dat din deget spre mine, nemulţumită şi batjocoritoare.

— Şi ştiu că ai cucerit inimile bărbaţilor. De ce, *dragul* Monsieur Montvert, care este atât de înstărit, chiar dacă familia a primit de foarte puţin timp cetăţenia franceză – investiţiile lui, ştii, este cu adevărat nemaipomenit de isteţ – a pus întrebări despre tine la cină abia ieri seară. S-a prefăcut indiferent, dar eu ştiu că este interesat de persoana ta! Se spune că soţia lui este bolnavă şi aşteaptă să moară în orice moment! Ştii, aşa sunt aranjate legăturile amoroase la curte. Casa lui din Paris este foarte generoasă şi are relaţii peste tot. El a fost primul care a auzit de norocul ce a dat peste tine. Oh, Sibille, nu pot să-ţi descriu bucuria pe care am simţit-o pentru tine când am auzit noutăţile de la el. Şi mi-a pus

atâtea întrebări! I-am spus că iubita mea Sibille şi cu mine am fost la Saint-Esprit împreună, că ai o genealogie absolut *impecabilă* şi, deşi a trebuit să părăseşti mănăstirea doar după doi ani, eşti foarte *cultivată* Mătuşa Pauline, care ieşise din raza ei vizuală, a scos un sunet periculos.

„Deci nu are nicio menire?" a întrebat Montvert, iar eu i-am răspuns: „Bineînţeles că familia ei i-a aranjat o logodnă cu Thibault Villasse, un moşier foarte *însemnat*…"

„Prin urmare este logodită şi va fi prezentă la curte?" a întrebat el şi eu l-am asigurat că Villasse nu a putut să se opună, pentru că era atât de grav bolnav că nu s-a dat jos din pat în toată această perioadă de timp, deşi nu ştiu dacă e adevărat, dar unii spun că a avut un accident la vânătoare şi s-a împuşcat singur din greşeală şi că încearcă să păstreze acest fapt secret…" Şi eu şi mătuşa am tras aer în piept în acelaşi timp.

— Thibault… este… încă… ah… păi, eu… hmm, sper? am întrebat.

— Păi, cred că se simte bine, deşi îmi imaginez că, desigur, e mort de ruşine. Montvert a spus: Ce convenabil pentru ea, mereu atât de discret încât sunt *sigură* că vei auzi de el în curând şi ştiu că nu are amantă şi se spune că e îngrozitor de generos – acte de caritate… şi fiul ăla al lui bun de nimic, pur şi simplu *toarnă* bani în el. Tot studiază şi studiază şi nu mai termină odată! Soţul meu spune că Nicolas Montvert este un tocător de bani. Cât de tolerant este tatăl lui cu el! Prea evlavios. Soţul meu spune că dacă vreunul din băieţii lui ar duce o viaţă asemănătoare, ar trebui să fie închis direct în Bastilia. Aşa că vezi, Monsieur Montvert are un caracter înnăscut generos şi răbdător. E perfect pentru o doamnă care, ei bine… Şi tu trebuie să recunoşti că, deşi este un pic cam bătrân, are o înfăţişare cu mult mai distinsă decât a lui Villasse, iar dacă te vei muta la curte, ei bine, o doamnă ar trebui să aibă un amant galant, dar, vreau să spun, poate că o să întâlneşti acolo pe cineva cu o poziţie mai înaltă şi între timp… nu va

fi greu să scapi de el, odată ce…

— Dragă Matheline, i s-a adresat mătuşa Pauline cu o voce mieroasă, ai vrea să rămâi şi să te întâlneşti cu vărul meu, Abbé Dufour, care vine să îi donez bani pentru spitalul lui unde se tratează leproşii?

— Spitalul… despre ce este vorba?

— Cu siguranţă ai auzit de micul lui spital, Saint-Lazare? E un om de o sfinţenie absolută, sunt sigură că discursul lui o să ţi se pară plin de învăţături. Chiar el în persoană îi spală pe suferinzii leproşi.

— Vai, vai, dar asta e minunat… atât de generos, atât de vrednic. Sper sincer că voi putea să-l întâlnesc cu altă ocazie… a trecut atât de mult timp de când nu am mai stat de vorbă cu o persoană cu adevărat *pioasă*… atât de mulţi oameni superficiali în zilele noastre… oh, Sibille, trebuie să ne îmbrăţişăm, mi-a fost dor de tine. Cum verişoara Matheline a stat tot timpul în picioare, m-a strâns la pieptul ei, înţepenit în corsetul de catifea, şi ne-am sărutat, apoi a plecat lăsând în urma ei o mireasmă de colonie de liliac.

— A mâncat toate cireşele, a spus mătuşa Pauline, care nu s-a ridicat de fel de pe scaunul ei de lângă masă.

— Oh, mătuşico, până la urmă nu a murit! Ce mă fac? Era mai simplu să fi fost o criminală, jeleam eu.

— Ce să faci? Să joci *dame*, desigur. Eşti mai bună la jocul ăsta decât mine. Iar eu voi comenta peste umărul tău, ceea ce este chiar mai bine decât să joc, căci aşa nu voi pierde. Şi după asta, Abbé ne va indica un avocat bun. Şi cred că îi aud paşii pe trepte chiar în acest moment.

*

Abbé Dufour nu şi-ar fi imaginat niciodată că o să spele leproşii, pentru că asta i-ar fi întrerupt studiile asupra ciclurilor vieţii plantelor rare şi bizare, căutările Voinţei ascunse a lui Dumnezeu în *lusus naturae*, lecturile părinţilor bisericii despre natura vieţii de apoi şi, mai ales, lucrul la voluminoasa monografie despre ţestoase care urma să uimească lumea ştiinţifică. În plus, în ceea ce

priveşte lepra, numai teoria leprei ar fi putut avea vreo importanţă pentru el, simpli bolnavi contaminaţi fiind o chestiune prea banală pentru a fi luată în consideraţie. Era un bărbat mărunţel, cu părul ondulat şi tenul palid, care fermeca doamnele cu discuţiile lui inteligente şi neglija fără cruţare toate chestiunile practice, lăsându-le în seama acestora. Avea cunoştinţe precise, practice în ceea ce priveşte confortul personal. Datorită lor, când am purces la drum în călătoria noastră grandioasă spre palatul regal am putut să tragem peste noapte la o mănăstire doar de el ştiută, bucătarul fiind un bun prieten de-al lui, iar când am ajuns în Paris, ne-am cazat într-un loc excelent, la un hotel de pe malul stâng al Senei, foarte aproape de câteva anticariate cărora Abbé le făcea favoruri.

Era tovarăşul ideal de călătorie, pe care nu-l deranja ritmul încet al litierei bogat împodobită şi cu perdele a mătuşii Pauline, trasă de cei doi cai mari gri, Flora şi Capitaine. De foarte multe ori striga către mătuşa aflată în spatele perdelelor trase spunându-i că ar putea să-şi asume riscul să se expună luminii soarelui ca să admire câte o privelişte interesantă ce se desfăşura de-a lungul drumului. Iar când razele Discului Malefic erau orientate în direcţia corectă, mătuşa ridica perdelele de pe partea umbrită şi ne desfăta cu istorii amuzante despre hoţi celebri care stăteau ascunşi chiar după această colină, ori printre copacii pădurii din depărtare, şi despre monştri păroşi care mai târziu s-a descoperit a fi oameni care locuiau dincolo de căsuţele de lângă deal…

— Théophile, de ce ne-am oprit? Am ajuns la han?

Am lăsat soarele să pătrundă fulgerător în trăsură cât timp ne-am oprit ca să trecem de zidurile Parisului prin Porte St.

— Jacques. Eram înconjuraţi din toate părţile, în trăsura prăfuită şi întunecoasă care mergea hurducându-se, de sunetele fascinante ale unui oraş ciudat: strigătele vânzătorilor de stradă, chemările femeilor de la caturile superioare ale locuinţelor, ţipetele copiilor care se jucau.

M-am simţit extrem de uşurată când mătuşa a tras perdelele şi l-a chemat pe Abbé, care călărea lângă noi pe catârul lui roib şi sprinten.

— E mult mai departe, draga mea verişoară, a răspuns, aplecându-se de la înălţimea şeii până la nivelul perdelelor trase. Mă tem că nişte studenţi agitaţi au blocat drumul. În acest district tinerii nu sunt niciodată paşnici.

— Am ajuns deja la Paris? Deschide cutia, vreau să văd unde suntem, s-a auzit o voce înăbuşită din cufărul de sub băncuţele noastre.

— Categoric nu, i-a răspuns mătuşa, dând drumul la perdele şi adresându-se spaţiului din spatele şezutului ei generos. Şi aşa e destul de neplăcut că a trebuit să te luăm cu noi. Cu siguranţă nu o să fii părtaş la voiajul nostru.

— O să-ţi pară rău, a bombănit obiectul din cutie. Sunt obişnuit să fiu tratat cu mult mai mult respect.

— Va trebui să mergem pe alt drum, s-a auzit o voce de dincolo de perdele. Smulg pietrele din pavaj… uf, uite că una a ieşit… neapărat o luăm pe alt drum… Madame, verişoară, trebuie să ne întoarcem; fi amabilă şi ordonă-le valeţilor tăi să întoarcă caii pe alee.

Mătuşa Pauline a lovit obiectul de sub băncuţă cu mâna ei albă şi plină de bijuterii, în timp ce cu cealaltă mână a ridicat perdelele şi a strigat:

— Amaud, Pierre, întoarceţi caii urmând instrucţiunile vărului meu şi aveţi grijă de drăguţul Senör Alonzo să nu se sperie din cauza acestui tărăboi groaznic.

Cu ţipetele maimuţei aşezată în cutia ei specială de călătorie, capitonată cu mătase, zdrăngănelile şi izbiturile valeţilor înarmaţi ai mătuşii Pauline care întorceau caii de la trăsură şi cu lătratul lui Gargantua, plângerile obiectului de sub băncuţe au trecut neobservate. Bun, mi-am zis. Până acum am reuşit să păstrăm secretul chiar şi faţă de bunul Abbé. Imediat ce vom scăpa de el, viaţa îmi va aparţine din nou.

În aleea umbrită, am dat perdelele la o parte că să privim afară.

— Oh, priveşte, *mă tante*, peste drum – La Regele David – un anticariat. Un grup de studenţi au trecut în grabă pe lângă balamucul pe care l-am creat noi, cărând o figură îndesată cu paie şi îmbrăcată cu un fel de uniformă universitară. Fără îndoială reprezenta chipul unui profesor pe care îl urau de moarte şi asupra căruia îşi vărsau nemulţumirile în absenţa acestuia.

— Există un altul şi mai bun pe care o să-l vizităm mâine – „La cele patru elemente" – ascunde mult mai multe lucruri interesante, a spus Abbé, dar mătuşa Pauline, privind studenţii care alergau, a strâmbat din nas.

— Atât de puţină *eleganţă*. Cât de cenuşii arată cu toţii! Cu siguranţă nu putem să facem cumpărături *aici*. Lasă perdeaua mai jos Sibille, ştiu exact ce avem de făcut. Dar pe măsură ce înaintam pe străzile înguste, îndepărtându-ne de sunetul răzmeriţei, nu am put rezista să nu arunc ochii pe fereastră.

— Desigur, spunea mătuşa, tu trebuie să îţi mai cumperi câte ceva…

— Dar, mătuşico, deja am atât de multe rochii…

— Nu mă contrazice, Sibille, simt că se apropie un impuls de a face cumpărături. Locşorul acela, bijuteria de acolo, nu arată chiar rău, deşi este tare demodat… trage perdele un pic mai sus, draga mea… vezi locul acela… da, a început să pună stăpânire pe mine ca o febră…

— Dar, *mă tante*, ai spus…

— Nu contează ce am spus! Uită-te acolo! Un negustor de mănuşi! Nu la croitori trebuie să mergem noi, ci la *pantofii Mănuşii* ştii bine că mâinile şi picioarele tale sunt mult prea mari ca să se potrivească cu ce am eu. *Trebuie* să cumpărăm! Nu poţi să te întâlneşti cu regina *fâtâmănuşil*

— D-dar am o pereche de mănuşi, abia le-am luat…

— Prostii, aud banii cum mă provoacă la duel. O să-i refuzi unei biete doamne în vârstă unica ei plăcere? Vai, îmi simt inima palpitând! Nu mă opri acum, nu vrei să fii responsabilă pentru moartea mea, nu-i aşa?

Vă spun, era ca şi cum ai fi dat drumul unui tigru din cuşcă.

— Un *evantail*, a ţipat mătuşa, timp în care studia cu atenţie o doamnă cu un evantai la încheietura mâinii, călărind în spatele valetului ei. Ai văzut evantaiul pe care îl avea scârboasa ta verişoară Matheline? Tu trebuie să ai unul şi mai frumos! Ah! Ia uite colo! *Priveşte* prăvălia cu încântătorii papucei de casă brodaţi! Trebuie să-mi cumpăr o pereche. Théophile, vere, stai pe loc! Baptiste, opreşte, opreşte aici, şi dă o fugă şi adu-mi-l pe negustor! Vreau să-mi aducă mătăsurile alea brodate cu trandafiri pe care le văd pe acel raft din spatele mesei lui de lucru!

S-a întors spre mine, iar ochii îi sclipeau de febra cumpărăturilor.

— Sibille, trebuie să înveţi să nu ratezi niciodată ocaziile care ţi se ivesc când te afli la cumpărături. Dacă treci pe lângă un obiect, s-ar putea să nu te mai întâlneşti nicicând cu el. Apoi o să visezi la el. Aşa că e mai bine să-l şi cumperi, cum l-ai văzut

Stânjenită cum eram, tot nu m-am putut abţine să nu simt milă faţă de mătuşa mea. Să formulez altfel, când o doamnă îndrăgostită de cumpărături a stat zăvorâtă ani de zile, e normal să o ia razna un pic când în cele din urmă ajunge în cel mai mare oraş al regatului. Chiar din momentul în care mesagerul reginei a sosit cu scrisoarea, a fost prinsă într-un vârtej de bucurie, plănuind călătoria, împachetând şi despachetând bijuteriile, vălurile, bonetele şi jubilând, că tatăl meu renunţase la mine şi nu va putea să împartă gloria cu noi. I-a trimis chiar o scrisoare în care exulta, amintindu-i că nu era suficient de bună pentru el, dar era bună însă pentru *casa regală*.

Negustorul a ieşit în stradă şi a făcut o plecăciune în faţa ei, aducând cu el papucii râvniţi. Mătuşa a luat unul, trecându-l prin perdeaua pe jumătate trasă, şi l-a strecurat în piciorul ei atacat de gută, declarându-se mulţumită.

— Îi cumpăr. Aveţi unii asemănători dar *realmente marii* a întrebat ea: Am simţit cum m-am înroşit din nou.

— Putem să facem unii pe comandă, s-a oferit cizmarul. Puteţi să veniţi şi să vedeţi ultimele noastre modele şi poate că veţi găsi ceva care să vi se potrivească.

— Madame, verişoară, întârziem… suntem aproape de han… poate mai târziu…

— Théophile, dragul meu, vere dragă, vrei să fii amabil şi să te duci înainte să faci toate aranjamentele? Baptiste, tu stai aici – vreau să mă opresc la maestrul cizmarilor şi să-i comand câte ceva. Fără să-i pese de mulţimea care se strânsese ca să se holbeze cum ea cobora din trăsură, îndreptându-se spre prăvălia din faţa mea, urmată de un servitor şi Gargantua care încheia cortegiur procesiunii noastre.

— Ia uită-te la *câine*, îl vezi!

— E doar un căţeluş.

— Asta vreau să spun. Deja e la fel de mare cât un câine lup adult. Cum va arăta când va creşte?

— Labele, poţi să-ţi dai seama după labe.

— Sunt la fel de mari ca şi picioarele femeii…

— Mă întreb cât de mare va mai creşte *ea…1*

— Cred că te-a auzit, Georges…

Ah, Dumnezeule, măcar dacă aş fi fost un spirit maliţios cu limba ascuţită, în loc să fiu un suflet dulce şi delicat de formaţie poetică. Cum i-aş mai fi înjunghiat dintr-o singură lovitură! Dar în schimb, mi-am dorit ca pământul să se desfacă şi să mă înghită cu picioarele mele mari cu tot. Şi cel mai rău dintre toate, o voce mică din subconştient îmi şoptea că mai bine m-aş obișnui cu asta, că în viitor existenţa îmi va fi plină de complicaţii, sau, aşa cum mama obişnuia să spună când tata se îmbăta în public: „O doamnă trebuie să înveţe să se ocupe cu graţie de lucruri ca acestea”.

Dictonul mamei a fost din nou verificat la han, când bietul Baptiste, încărcat cu pachete, a intrat direct într-un valet cu o înfăţişare provincială, care ieşea din camera noastră şi el, asemenea celorlalţi, cărând bagaje. În timp ce ei se târau în patru labe ca să adune pachetele, ne-am

dat seama că chiriaşul de mai înainte nu plecase încă, iar servitorul lui se ocupa să-i transporte lucrurile la Hotel de Sens.

— Îmi pare atât de rău, îmi cer scuze, a spus valetul, stăpânul meu s-a îmbolnăvit şi eu sunt atât de grăbit.

— Bolnav, eh? a replicat mătuşa, blocându-i calea cu talia ei impresionantă şi împungându-l cu bastonul ca să-l impresioneze. E contagioasă? Nu vreau să stau într-o cameră unde a locuit cineva care are o boală contagioasă? Unde este vărul meu? Cum a putut să facă asta? Dacă nu sunt eu să-l îndrum, el nu-şi ia nici măcar cele mai rudimentare precauţii! A procedat exact ca un hangiu! Sunt în stare să te găzduiască într-o cameră de unde tocmai au scos un cadavru! Bandiţi neruşinaţi! Tu, de colo, spune-mi de ce boală suferă stăpânul tău.

Valetul, abordând o poziţie demnă, a spus:

— Stăpânul meu, *marele* Nostradamus, nu suferă de o boală contagioasă!

— Şi de unde ştie *el* asta? a întrebat mătuşa, în timp ce eu mă frământam şi mă rugam ca nimeni altcineva să nu mai asiste la acest schimb de replici.

— Madame, stăpânul meu este cel mai mare expert în ciumă din lume. Dacă *el* spune că nu are o boală contagioasă, atunci sigur nu are. Acum, lăsaţi-mă să trec, dacă binevoiţi. Da, am crezut că recunosc valetul. Acum eram sigură. Era servitorul care ţinea calul pentru bătrânul doctor băgăcios cu care m-am întâlnit în drum spre Orléans.

— Mătuşă dragă, am şoptit, este cu adevărat servitorul Maestrului Nostredame, marele clar-văzător.

— Nu-mi pasă nici dacă ar fi arhanghelul Gavril. Vreau să ştiu ce simptome are, înainte de a sta în această cameră.

— Vechea suferinţă a stăpânului meu, guta, nu-i dă iar pace. îl dor toate articulaţiile ca şi cum ar fi înjunghiat cu un fier înroşit. Acum, Madame, daţi-mi voie să trec.

— Fier înroşit, zici? a completat mătuşa, fără să lase

jos bastonul cu care îl împungea pe nefericitul servitor în piept. Nu, nu ar trebui să simtă înţepături de fier înroşit… asta e altceva.

— Vă jur, Madame, că suferă de gută.

— Nu, nu are gută. Mai repede e o vrajă. Dar vrăjile nu sunt contagioase. Poţi să pleci, băiete, dar dacă stăpânul tău vrea să scape de vrajă, să-i spui că sunt o specialistă. Să-mi trimită vorbă. Vom sta aici în următoarele două zile, iar după aceea, la *Saint-Germain*. Avem o audienţă la *regină*.

— Mătuşico, m-am adresat cu o voce joasă, este *Nostradamus*, ştie tot, vede viitorul. Iar ea îi oferea sfaturi despre vrăji ca şi cum ar fi fost un om simplu care nu ştia nimic despre supranatural. Eram pe de-a întregul ofensată.

— Ştiu cine e Nostradamus, Sibille, şi ştiu că este un bărbat. Bărbaţii nu ştiu nimic despre îndepărtarea vrăjilor.

Şi cu asta, a pus bastonul înapoi pe podea şi s-a sprijinit cu forţă în el în timp ce se îndrepta suspicioasă spre cameră, strâmbând din nas la pereţi, ridicând aşternuturile şi cercetându-le cu atenţie.

— Aceste cearşafuri nu au fost schimbate, a anunţat mătuşa. Sibille, du-te şi spune-i valetului în drum spre… ah, aici erai din nou. Te-ai mai gândit la vrajă?

— Madame, trebuie să controlez şifonierul, cred că şi-a uitat… oh, Dumnezeule… Când a deschis uşile grele, cu toţii am văzut ceea ce îl şocase pe valet. Nenorocita de cutie se materializase pe un raft.

— Curioase afurisite, a spus obiectul din interior, nu aveţi altceva mai bun de făcut decât să mergeţi la cumpărături toată ziua? întâi m-aţi plictisit până la lacrimi, apoi m-aţi lăsat în gunoiul de la *grajd*. V-am spus că aştept mai mult respect din partea voastră.

La auzul vocii din cutie, valetul necunoscut a leşinat.

— Baptiste, adu nişte apă, a spus mătuşa. Am intrat în bucluc. Mă întreb ce va trebui să facem ca să-i cumpărăm tăcerea? Cu siguranţă nu putem să-l lăsăm să plece fără să-i dăm o explicaţie. Acest obiect este o povară

comunicativă intolerabilă. Sibille, oare ce o fi pus stăpânire pe tine de ai deschis cutia prima dată?

*

— O cutie care vorbea, zici, Léon? Cum arăta? Nostradamus, ameţit de la opium, stătea întins într-un pat mare şi ornat, din camera de oaspeţi a întortocheatului *hotel* medieval, care era locuinţa pariziană a cardinalului de Bourbon. Aşternuturile fuseseră îndepărtate de pe articulaţiile dureroase ale piciorului, iar tălpile goale şi umflate ieşeau de sub plapuma somptuos tapiţată. Treptat, treptat căpătaseră o nuanţă de albastru închis.

— Argint poleit, oarecum bogat împodobită, cu litere inscripţionate deasupra încuietorii. Ceva care semăna cu Agaba, Orthnet…

— Nu le repeta, Léon, dacă e ceea ce cred eu că este, atunci nu e… tocmai înţelept. Vorbea rar şi cu grijă ca şi cum s-ar fi temut că nu-şi va găsi cuvintele, dar servitorul îşi dădea seama clar că şi atunci când mintea îi era înceţoşată, tot era mai pătrunzătoare decât a oricărui om obişnuit.

— Şi jur că am recunoscut-o pe cea mai tânără. Era fata care călătorea spre Orléans, numai că era îmbrăcată în aşa fel încât cu greu o identificai, în rochia de călătorie de un albastru închis, cu mâneci tăiate şi cu volane din mătase. Părea jenată.

— E îndreptăţită – dacă a fost prostuţă şi a deschis acea cutie. O va urmări până când o va omorî, Léon. Ştiam că era ceva important – auu – legat de ea. Nu ţi-am spus? Ea deţine cheia. Cumva, ea rătăceşte în centrul unuia dintre nodurile istorice ale lui Anael. Îngerul ăla afurisit, de ce nu-şi face mai bine ordine în dulap? Aşa aş ști care sunt alternativele. Acel cufăr odios este poarta care te conduce direct în iad. Este cu desăvârşire capabil să înghită toată ţara. Nu e de mirare că în ultimul timp am avut toate aceste viziuni oribile. Cum aş putea să… uff… salvez Franţa? Mă întreb unde a găsit cutia – ah, auu, durerea asta. Este atipică pentru gută. Jur că îmi simt

tălpile ca şi cum ar sta în foc şi cu toate astea se albăstresc de zici că sunt îngheţate. Ah. Acum mă înţeapă inima. Îmi simt pieptul strivit. Aşternuturile… ia-le de pe inima mea. Nu am mai păţit aşa ceva până acum. Poate că scorpia aia bătrână a avut dreptate. Sunt dispus să încerc orice în acest moment. Cheam-o la mine imediat, Léon. Rochii noi, incursiuni la regină – e clar că deja au început să se avânte pe calea pierzaniei. Dacă acea cutie dezgustătoare reuşeşte să-şi facă jocul, va trece în curând la altcineva, iar cele două femei nu vor mai fi văzute pe faţa pământului. Ah, Dumnezeule, durerea. Unde mi-e opiumul?

Léon a aşezat cuverturile şi a ridicat capul stăpânului său de pe pernă, dându-i cu lingura o altă doză din tinctura de opium, ultima din sticlă. Apoi a luat-o înapoi la fugă spre hanul cu emblema Sfântului Mihail.

*

În partea cealaltă a oraşului, cei doi fraţi Ruggieri baricadaseră uşa micuţului atelier a lui Lorenzo. O păpuşă din ceară cu o zdreanţă decupată în mijloc şi cu bolduri înfipte în membrele ei, zăcea, pe o masă, lângă o farfurie şi o lumânare aprinsă.

— Merge, Lorenzo. Regina mi s-a plâns că Nostradamus pretextează că are gută, aşa că nu va fi nevoit să se ducă la Blois imediat. Îl suspectează că vrea să rămână în Paris ca să se întâlnească cu clienţii. Acum hai să-i dăm impresia că se sufocă. Regina va fi sigură că se preface bolnav.

— Termină-l, Cosmo. Cu cât va sta mai mult timp în Paris, cu atât îmi va sărăci afacerea.

— Nu. Discreditează-l mai întâi. M-am săturat să o tot aud zicând: „Nostradamus în sus, Nostradamus în jos”, ca şi cum el ar fi oracolul epocii. Aşa îmi răsplăteşte ea serviciile fidele! Zburând la fiecare şarlatan de care aude, care-i garantează că o să aibă noroc! Intenţionez să mă mişc încet. Ţine-l în pat, apoi mai chinuieşte-l în fiecare zi câte un pic. Apoi ţine-i capul deasupra flăcării, uşurel; topeşte-l bucăţică cu bucăţică. Până când voi termina cu el,

nimeni nu va mai visa să-mi uzurpeze din nou locul.

*

— Humf, a spus mătuşa analizând talpa albastră. Categoric nu e gută. E o vrajă. O simt în jurul tău. Îţi lipseşte ceva dintre lucrurile personale? Fire de păr? Un cleşte de unghii? Bătrânul profet era incoerent, sufocându-se şi expectorând ca şi cum ar fi fost ţinut cu capul sub apă.

— Vedeţi în ce stare e. Grăbiţi-vă, Madame, dacă puteţi să faceţi ceva ca să-l ajutaţi, a spus servitorul său îngrozit.

— Baptiste, dă-mi pudra mea contra vrăjilor. Nu călătoresc niciodată fără ea. Sibille, bate în tobiţa pe care ţi-am dat-o. Baptiste a scotocit într-o cutie de lemn plină cu sticluţe cu dop şi i-a înmânat una care era plină cu o pudră ce arăta ca o otravă de culoare maro-verzuie. Femeia a luat un prăfuleţ între degete şi l-a împrăştiat ca şi cum ar fi pus sare într-un cazan imens de ciorbă.

— Opriţi racheta aceea infernală, a spus marele Nostradamus, deschizând ochii, scuipând şi ştergându-şi faţa, ca şi cum ar fi fost udă.

— Ha! a spus mătuşa. Are efect de fiecare dată.

— Şi ce facem cu toba? am întrebat, căci îmi obosiseră mâinile. Era o tobiţă, nu cu mult mai mare decât un pocal mic, confecţionată în întregime dintr-un metal de culoare închisă, iar pe suprafaţa acesteia existau desene primitive gravate în aur. Pielea de pe tobiţă, întinsă bine, era de un maro funest şi zgâriată. Degetele mi se juliseră de la atâta bătut în piele. Sunetul era atât de enervant, încât chiar şi credinciosul Gargantua renunţase să mai stea întins la picioarele mele şi, cu un urlet jalnic, a fugit să se ascundă sub pat. Am început să bat mai grijuliu.

— Ţine ritmul, Sibille. Nu-l slăbi. După aceea voi urmări acele.

— Léon, e vina ta. De unde a apărut femeia asta îngrozitoare? Un bărbat nu poate să aibă şi el parte de odihnă? Dumnezeule, ce durere de cap! îmi simt capul ca

şi cum s-ar topi. Scoate-o de aici.

*

— Nu înţeleg, Lorenzo. Ţin capul direct în flacără, iar ceara nu se topeşte.

— Cosmo, uită-te la ace! a spus fratele lui. În timp ce Cosmo Ruggieri împingea capul figurinei de ceară şi mai adânc în flăcări, acele înfipte în piciorul drept al figurinei au început să se mişte, la început uşor, apoi cu o viteză tot mai mare. Unul dintre ele a căzut pe masă cu un *pline*!

— Înfige-l la loc frăţioare, vrei?

— Nu pot! Ceara e tare ca fierul!

— Mă ocup eu de asta, a răspuns Cosmo Ruggieri, şi plimbă flacăra lumânării fără milă de-a lungul întregului trup al micuţului manechin din ceară. Dar în loc să topească ceara, căldura a făcut ca zdreanţă înfăşurată în jurul figurinei să ia foc. Ţipând, vrăjitorul a aruncat pe masă figurina încinsă de la căldură, iar flăcările au răbufnit rapid, ameninţând să dea foc bărbii sale sârmoase de culoare neagră şi sprâncenelor proeminente. A făcut un salt înapoi.

— Perdelele, frate, perdelele. Loveşte focul cu ele înainte să ia amploare! Gândind cu iuţeală, fratele său a vărsat ligheanul cu apă pe figurina în flăcări, care s-a topit în întregime, sfârâind pe măsură ce flăcările „se stingeau.

— Bătrân blestemat… a spus Cosmo Ruggieri.

— Nu am mai văzut aşa ceva. A găsit o modalitate de a contracara vraja morţii. Aş da orice să ştiu cum.

— Mă îndoiesc că îţi va spune, după tot ce i-ai făcut, a suspinat fratele lui mai mare. Se pare că nu pot să scap de el în felul ăsta. Va trebui să mă gândesc la altceva.

— Nu ai dat greş niciodată, frate. Nimeni nu poate să fie mai isteţ decât un Ruggiero.

*

— Aş fi putut să jur că era guta, a spus Nostradamus, stând în şezut şi frecându-şi glezna goală şi rozalie. Am observat că avea picioare osoase şi nu-şi tăiase unghiile foarte atent.

— Nu pot să fac nimic în ceea ce priveşte guta, a spus mătuşa, care, fără să fie poftită, s-a aşezat la picioarele patului. Dacă aş fi putut, m-aş fi vindecat şi pe mine. Dar la vrăji sunt remarcabilă.

— Pot să vă întreb cine v-a învăţat această… tehnică ieşită din comun? a întrebat bătrânul, ochii lui rătăcind în sus şi în jos peste imensul munte de came acoperit în mătase şi brocart, neîncorsetat, luând apoi în primire micuţa mustăcioară, bizară, de paloarea unei ciuperci, ca şi vastul aranjament al părului lucios, vopsit negru, de sub boneta complicată şi excentrică, născocită chiar de mătuşa.

— Un vraci african, Sibille, îţi mai aminteşti de individul acela negru, cu un colier din dinţi de crocodil? Aceasta a fost tobiţa lui. Are efect de fiecare dată.

I-a zâmbit profetului ţintuit la pat.

— Şi pudra este tot după reţeta lui. Mi-a luat o groază de timp ca să obţin ingredientele, iar unul dintre ele este măselariţa, care trebuie culeasă când e lună nouă; a trebuit să o folosesc în locul unei plante pe care vraciul a insistat să o găsesc, însă mi-a fost imposibil…

— Aţi călătorit amândouă în Africa? a întrebat Nostradamus pe un ton respectuos. Eu am călătorit numai în Egipt. Am studiat secretele mumiilor şi misterele lui Osiris şi ale Vieţii Eterne. Dar mai mult de atât…

Faţa mătuşii exprima invidia.

— Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc, dar Monsieur Toumet a spus că a călătorit el suficient pentru amândoi. N-am plecat niciodată de acasă. Staţiuni balneare. Am fost la Balaruc şi Montpellier, însă înainte de a mă căsători.

— Dar vraciul?

— El a venit la mine. În tobă. Ştiţi, un vas cu sclavi… când soţul meu era urmărit, au uşurat vasul aruncând peste bord toţi sclavii în lanţuri. Tobiţa era un suvenir pe care căpitanul o păstra în cabina lui. Convenabil, nu credeţi? Uşor de împachetat.

— Să înţeleg că ai fost instruită de o…

— De o stafie. Desigur. Casa mea e plină de stafii. E numai vina îndeletnicirii soţului meu decedat. Era un bărbat nepăsător. Nici măcar nu le-a observat vreodată.

— Dar, mătuşă, cum a ştiut africanul să vorbească franceză ca să-ţi spună reţeta?

— Nu ştia. Doar un pic de portugheză. Ştiu şi eu un pic, aşa că ne-am descurcat. La început arunca mobila prin casă, dar când am fost pe punctul să chem exorcistul, a făcut armistiţiu. M-am oferit să mă rog săptămânal pentru sufletele scufundate pe fundul oceanului şi de atunci ne-am împrietenit.

— Vă rugaţi pentru păgâni? servitorul lui Nostradamus, care ascultase concentrat, nu s-a putut abţine să nu exclame surprins.

— Şi ce dacă mă rog? a replicat mătuşa. Am văzut în ochii lui Nostradamus o undă de curiozitate şi o urmă de înţelegere care i-au stârnit interesul. Mătuşa părea să-l fascineze, ca o balenă, ori ca un vulcan, sau ca oricare altă formă vastă de manifestare a naturii. Am simţit cum privirea lui o scruta cu blândeţe, ca antenele unei insecte, întâi pe ea, apoi pe mine. În mod cert eram un fenomen. Faţa mi-a luat foc din nou şi mi-am dorit să fi putut să mă fac mică şi să dispar pe uşa pe jumătate deschisă.

— Madame, a spus bătrânul doctor, cu o voce curtenitoare şi preocupată, pot să fac şi eu ceva în schimb pentru acest… unic… ah, serviciu?

Faţa mătuşii părea îngrijorată şi a apucat bastonul care se sprijinea de piciorul patului şi l-a orientat în direcţia mea, moment în care am încercat să mă facă una cu podeaua.

— Acolo e fina mea. Am ştiut că a fost un semn ceresc când am auzit că aţi fost vrăjit. Marele Nostradamus în persoană. Vă imaginaţi eu nu am ratat şansa.

— Da, îmi imaginez, a spus bărbatul, cu o voce prietenoasă, băgându-şi talpa rozalie şi osoasă înapoi sub

aşternuturi făcând semn să i se dea halatul.

— De când mi-am părăsit casa plină de stafii, mă simt ca şi cum aş *zbura*. Ocaziile se ivesc de după fiecare colţ. Iar eu le valorific! Viaţă! Splendoare! Toate acestea în jurul meu! Ca de exemplu, papuceii brodaţi cu trandafiri. Am cumpărat două perechi. Şi apoi, desigur, dumneata.

— Pe o treaptă imediat în urma papucilor. Sunt onorat, Madame.

— Nu e ceva neobişnuit, a spus mătuşa, dând din mână ca şi cum ar fi vrut să gonească muşte. Îmi venea să mor. Sibille a mea este urmărită de un insuportabil cap mumificat care stă într-o cutie ordinară din argint poleit. Vedeţi? Iat-o, materializându-se pe noptiera dumneavoastră.

Nostradamus era alarmat şi l-am văzut clar cum tremura.

— Din moment ce dumneavoastră cunoaşteţi Secretele Vieţii, m-am gândit că poate ştiţi şi cum să scăpăm de ea. O trezeşte noaptea cu bolboroselile lui şi se tot oferă să ne îndeplinească dorinţele sufletelor noastre. De asemenea, de cele mai multe ori face comentarii nepoliticoase despre gospodăria mea. Am încercat să-l arunc în râu, dar revine mereu.

— Madame Toumet, am mai văzut obiectul acesta doar o singură dată, în posesiunea unui vechi prieten, acum decedat. Este chintesenţa răului. Să înţeleg că fata a deschis cutia şi l-a privit în faţă?

— Exact aşa s-a şi întâmplat.

— Probabil că în acel moment nu avea un proprietar. Se înfige ca o lipitoare de prima persoană care deschide cutia şi se oferă să-i îndeplinească dorinţa inimii. Dar fiecare dorinţă satisfăcută conduce la alta, fiecare având consecinţe mai rele decât cele dinainte. Victima îngrozită e prinsă ca-ntr-o pânză de păianjen a dorinţelor diavoleşti, dorind să repare răul făcut, neputând să mai doarmă noaptea, bolnavă de remuşcări, tânjind după moarte. Dar cutia nu se va opri să tot dea victimelor sale dorinţele cele

mai tainice până când, datorită viselor continue şi stricăciunilor pe care le-a produs, i-a condamnat la mormânt şi la chinurile veşnice ale iadului.

— E mai rău decât am crezut, a spus mătuşa. Cutia a scos un fluierat răutăcios. „Tu de colo, ia mai taci! Mă consult cu cel mai înţelept bărbat de pe pământ! Ai un pic de consideraţie! I-a dat cutiei câteva lovituri ascuţite de baston.

— Ţi-am *spus* să nu faci asta, a spus obiectul din cutie.

— Dacă aş fi în locul tău, nu aş proceda aşa, a spus Nostradamus, cu voce blândă, dar ochii lui erau plini de un fel de admiraţie amestecată cu şoc.

— Tu, de colo. Eşti Michel de Nostre Dame, nu-i aşa? Maimuţoiul ăla francez care crede că ştie totul. Singurul care e mai rău ca tine e prostănacul ăla, Scalinger. Tot îţi mai pierzi vremea cu el, Michel, boşorogule? Ţi-a albit barba de când ne-am întâlnit prima oară? îmi imaginez că ai îmbătrânit. Nu ţi-ai dori să mai trăieşti câţiva ani ca să-ţi continui cercetările? Gândeşte-te la binele pe care ai putea să-l faci. Michel de Nostre Dame, salvatorul Franţei… ba nu, salvatorul rasei umane! Ai putea fi tu, Michel. Dar ştii că pentru asta e nevoie de timp. Eu pot să-ţi ofer Secretul Vieţii Eterne. E demn din încredere. Din Egipt.

— Scalinger şi cu mine am fost parteneri, Menander. Şi nici măcar nu mă gândesc să îmi doresc din nou ceva de la tine. Am gustat amărăciunea cupei pe care mi-o oferi. Şi am auzit ce i-ai făcut lui Josephus.

— Amărăciune? Ţi-am dat exact ceea ce ai spus că vrei. Probabil că nu ai judecat lucrurile cum trebuie. Arta de a prooroci corect viitorul, da? Şi nu ai primit-o? Iar apoi ai fost atât de josnic că m-ai trădat târguindu-te pentru mine. Dar ţie, prietene vechi, pot să-ţi dau altă dorinţă şi ai putea să capeţi satisfacţii mai mari data viitoare. Data viitoare… ei bine, ia gândeşte-te, dacă ai trăi veşnic, ai putea să vezi dacă profeţiile tale din „*Centurii*” se vor adeveri.

— Te înşeli din nou. Din fericire pentru mine, când mă aflam în faţa ultimei descoperiri a Secretelor Vieţii, am optat să studiez mai întâi Secretul Fericirii şi aşa am aflat nu numai cum să scap de *tine*, dar şi că nu am nevoie să trăiesc etern. Uită-te la tine, îndesat în cutia aia, fără să mai fi stăpânul propriei tale sorţi şi osândit să repeţi la nesfârşit greşeala pe care singur ai făcut-o când ai cerut să fi nemuritor fără să specifici condiţiile.

— Nu am făcut nicio greşeală. Şi sunt foarte fericit de fiecare dată când cineva repetă cuvintele, iar eu îi îndeplinesc dorinţa inimii.

— Iar această dorinţă e plină cu otravă, cu agonia regretului chinuitor şi o suferinţă fără sfârşit.

— Ţi-am spus că mă face fericit, a spus obiectul şi să cufundat în tăcere.

— Pur şi simplu răzbunător, a spus mătuşa.

— Nu v-aţi exprimat nicio dorinţă, nu-i aşa? a întrebat marele profet.

— Nici măcar una. Niciuna dintre noi. Presupun că de asta nu ne mai slăbeşte şi se tot ţine după noi, în loc să stea acasă, cuminte, pe raft.

— Să ştiţi că asta îl ucide. Dorinţa unui individ nu este niciodată exprimată clar. Şi este foarte inventiv şi precis, îţi doreşti bani – o rudă iubită moare şi îţi lasă ţie averea, îţi doreşti iubire – te saturi de admiraţia unui mocofan şi foarte repede visezi cum să scapi de el. Vrei să scapi de dorinţe şi va fi şi mai rău. Victima este copleşită de groază şi disperare, afundându-se treptat şi conştient că e condamnat. Uneori oamenii înnebunesc şi se aruncă de la înălţime ori îşi dau foc. Chinul veşnic, mai întâi pe lumea asta, şi apoi pe cealaltă. E un mod de viaţă înfiorător.

— Oh, dragă, a spus mătuşa. „E mai mult sau mai puţin de cum mi-am imaginat. Iar eu şi cu Sibille aşa ne-am distrat la cumpărături.

— Grecii, romanii, egiptenii. De-a lungul secolelor, în urma lui au rămas numai ruine, a continuat Nostradamus.

„Pentru o perioadă, cutia a dispărut în sacul Romei…

— Asta a fost una dintre slujbele mele cele mai bune, a comentat respingătorul obiect din cutie. „Am combinat şase dorinţe contradictorii într-una singură… mi-a trebuit mult să mă gândesc…

— Apoi, când l-am văzut eu, se afla în Constantinopole. După asta am auzit că a ajuns la Veneţia, în posesia lui Josephus Magistrul. Am sperat că nu o să-şi croiască niciodată drum spre Franţa.

— Am încercat pudra pentru vrăji pe el, a spus mătuşa.

— Cu ce rezultat? a întrebat profetul.

— Ţi-am spus, să nu mai încerci *asta* niciodată, a adăugat obiectul din cutie.

— L-a făcut să strănute, am spus eu.

— Aveţi idee cum e să strănuţi într-o cutie? a întrebat Menander Nemuritorul. „Deschideţi-mi cutia, vreau să văd cum arată Nostradamus acum. Mai în vârstă, îmi imaginez. M-am îndreptat spre cutie, dar bătrânul mi-a spus:

— Tânără domniţă, te afli în cel mai mare pericol. E dispus să stea acolo şi să te aştepte ani de zile. Nu va da pace nici celui mai slab gând al tău, care în cazul tău nu e lăcomia, sau dorinţa de putere, ci compasiunea. Te mândreşti cu asta, nu-i aşa?

Am aprobat din cap în tăcere.

— Atunci asta va fi calea prin care te va ispiti. O să-ţi fie milă de acest cap, sau de altcineva, iar când se va târgui cu tine o să fii prea slabă ca să refuzi. O dorinţă mică, cea mai bine intenţionată din lume, şi porţile iadului se vor deschide şi vei fi secătuită în agonie, bucăţică cu bucăţică, şi toate asta numai prin propriile tale acţiuni. După toate aceste secole în care a satisfăcut pe cel lacom, pe invidios şi pe răzbunător, va fi fără îndoială amuzat de noutatea situaţiei.

— Tacă-ţi gura, Michel, a spus obiectul.

— Dar… dar nu pot să mă abţin. Sunt din născare sensibilă şi miloasă. Muza mea poetică, vedeţi Obiectul din

cutie a chicotit satisfăcut. Bătrânul Nostradamus a dat doar din cap.

— Oţeleşte-ţi inima, a spus.

— Dar cum scăpăm de cutie? a întrebat mătuşa Pauline.

— Aţi putea încerca să o daţi cuiva. Preferabil unei persoane pe care nu o agreaţi, care va porni într-o lungă călătorie pe mare. Nimeni nu ştie cât de departe poate călători cutia de una singură…

Nostradamus s-a oprit şi a oftat.

— Dar vă amintesc că nu am auzit de nimeni care să fi renunţat la ea. Îşi seduce proprietarii ca o iubită; aceştia nu pot rezista puterilor pe care cutia le oferă. Însă până acum voi aţi rezistat. Renunţaţi la ea, daţi-o altcuiva să se uite direct la faţa lui şi s-ar putea să scăpaţi de ea. Ăsta e singurul lucru pe care pot să vi-l sugerez.

Un suspin uriaş, un mistral autentic, a ieşit din trupul mătuşii Pauline.

— Cine e ăla întreg la minte care să-şi dorească un cap blestemat şi mumificat într-o cutie? a întrebat ea.

— Vei fi surprinsă, i-a răspuns capul.

— Adu-mi papucii, Léon, mă simt mult mai bine, mulţumită eforturilor acestei femei de treabă şi mi-ar face plăcere să îmi conduc oaspeţii până la uşă, a spus bătrânul profet.

— Oh, nu, a spus Léon, în timp ce scotocea pe sub pat. Uite… şi a scos un papuc ros până la talpă, pe care îl ţinea cu un gest dramatic în mână.

— Mademoiselle, ogarul dumneavoastră mi-a mâncat papucii, a spus Nostradamus, cu faţa enervată, în timp ce inspecta rămăşiţele triste. Gargantua, cu simţul pe care îl au toţi câinii când se discută despre ei, arăta mulţumit de sine, răsturnându-se apoi pe spate şi scoţând sunetul acela supărat ca atunci când dorea să îl scarpin pe stomac. Am început să-i mângâi absentă cu o mână stomacul mare şi pistruiat, dar m-am oprit brusc când am văzut semnalul de alarmă de pe faţa lui Nostradamus.

— Vom merge chiar acum şi vă vom cumpăra alţi papuci. Sibille, să-l trimitem pe domnul acela drăguţ de la atelierul cizmarului unde ne-am oprit noi, ca să vină şi să îi ia măsură Doctorului Nostradamus? Ba nu, va dura prea mult. Avem nevoie de nişte papuci gata făcuţi… ia să vedem, era o prăvălie pe care îmi amintesc că am văzut-o ieri, cu cele mai bune preţuri la papucii din piele de capră…

— Fără broderie, a spus profetul. Sunt un bărbat în toată firea, cu gusturi simple.

XIII

Cosmo Ruggieri a împrumutat de la fratele său mai mic, pictorul, o vestă din catifea maro pătată de vopsea şi cu mâneci jerpelite, ca să se deghizeze şi să se furişeze până la Hôtel de Sens, pentru a afla ce nu a mers cum trebuie cu victima vrăjii sale mortale. Dar la intrarea principală a reşedinţei, s-a trezit îngrămădit din toate părţile de o adunătură de oameni care protestau zgomotos să fie primiţi să-l vadă pe Nostradamus ca să le citească viitorul.

— Astăzi nu mai primeşte pe nimeni, a strigat paza. Trage un pui de somn ca să-şi refacă forţele.

— Spuneţi-i că Madame de Bellièvre vrea să-i citească horoscopul.

Un paj regal, împrăfoşat şi frenetic, şi-a croit drum prin mulţime până la uşă.

— Dă-mi drumul să intru odată, eu sunt comisionarul regelui.

— Am programare, a spus Ruggieri, sperând să se furişeze pe lângă comisionarul regelui.

— Astăzi nu are program de consultaţii.

Binecuvântate să fie hainele vechi ale fratelui meu, şi-a zis Ruggieri.

— Nu am programare pentru un horoscop, a spus prefăcutul ghicitor, ci ca să-i fac portretul la ordinul reginei.

Aruncând o privire la vesta pătată, la penele jerpelite

din pălăria sa ieftină şi de proastă calitate şi la mantia ponosită refăcută dintr-o stofă din lână verde, garda a luat ustensilele cu otrăvuri şi alte fleacuri drept cutia unui pictor şi l-a lăsat să treacă în detrimentul comisionarului regelui.

Furişându-se prin coridoare lungi şi strecurându-se printre uşile deschise ale încăperilor necunoscute, a ajuns în cele din urmă în camera unde Nostradamus îşi avea cartierul general, ca să descopere că pajul prăfuit, înaintea căruia intrase, bătea deja la uşa profetului. Uşa pe jumătate deschisă şi figura unui servitor îi blocau accesul. Ruggieri auzea vocea profetului din interior.

— Ce se întâmplă, comisionarule? Faci prea multă gălăgie pentru un câine pierdut. Du-te şi caută pe drumul spre Orléans şi îl vei găsi acolo, purtat în lesă. Pot să jur, şi-a zis Ruggieri, că nici măcar nu s-a uitat la băiat şi nici nu a auzit despre ce e vorba. Nu, nu se poate… e o şmecherie de salon.

Când comisionarul respectuos s-a pregătit să plece şi să caute câinele valoros al coteţelor regale pe care îl pierduse, vocea s-a auzit din nou.

— Nu mai pândi la uşa mea, Cosmo Ruggieri cel Tânăr. Spiritul mi-a spus că o să vii şi o să mă baţi la cap astăzi. Ori pleci, ori intri şi te prezinţi aşa cum se cuvine şi iei loc. Cred că vrei să ştii de ce vraja ta nu şi-a făcut efectul.

— Nu înţeleg ce vreţi să insinuaţi, Maestre, a răspuns magicianul, acceptând invitaţia.

— Ah, deci aşa ai trecut de gardă, a spus Nostradamus, scrutând travestiul ponosit al lui Ruggieri. A fost un gest extrem de nepoliticos din partea ta să faci o vrajă de moarte înainte de a-mi fi făcut o vizită de curtoazie. Bătrânul doctor era aşezat într-un scaun cu spătar înalt, lângă o măsuţă pe care zăceau de-a valma tabele astrologice şi ustensile de ghicit. Piciorul suferind de gută era aşezat pe un taburet tapiţat.

— Cum ai ştiut că eu am fost? a întrebat Ruggieri.

— Puterile mele clar-văzătoare, i-a răspuns Nostradamus calm. Ar fi greu să greşeşti… arăţi un pic mai bine decât arăta tatăl tău când era de vârsta ta. În plus, tu ai fi cel dat afară de la curte, dacă eu voi deveni astrologul oficial al reginei… aşa că cine altcineva să-mi fi dorit moartea?

— Mizerabilul ăla de Simeoni, a spus Ruggieri fără să se gândească. Nu ai idee cât e de invidios.

— Simeoni nu poate să prezică ploaia nici când cerul e înnorat. Ai auzit vreodată povestea despre modul cum a aşezat luna Ducelui de Milano în Jupiter din cauza unei pete de cerneală?

— Ha! Da, ăsta e Simeoni, ai dreptate, a spus Ruggieri, tot timpul gânditor, trăgându-l de limbă. Fă-l să vorbească. O să se laude şi o să îţi dezvăluie secretul, întotdeauna se întâmplă aşa. „Un copil poate să-l întreacă… dar pe mine nimeni nu mă surclasează la previziuni – sau la vrăjitorii

Ruggieri îl observa pe Nostradamus privindu-l şi măsurându-l din ochi. Acum îmi va spune, şi-a zis vicleanul vrăjitor italian, nu o să fie în stare să se abţină.

— Mă tem că am fost mai bun ca tine. Dar desigur a fost simplu, am avut ajutorul lui Menander Nemuritorul. Nostradamus a zâmbit în secret, calculat, ca să-l înnebunească pe Ruggieri.

— Ai cutia. Este… este a mea. Eu am trimis după ea. Dă-mi-o mie.

— Mă tem că nu o am, a spus bătrânul doctor. Se află în posesia unei tinere care nu ştie pe ce a pus mâna.

— A deschis cutia?

— Desigur că nu; nu a putut să desfacă încuietoarea. Mi-a adus-o mie ca să aflu ce se găseşte în ea cu puterile mele de clar-văzător şi i-am zis că nu trebuie să-şi bată capul, era fără valoare.

Privind tavanul, ca şi cum l-ar fi inspirat, bătrânul doctor inventiv a spus:

— Ştii, îmi imaginez că o să ţi-o vândă ţie, dacă o să-i

ceri. Stă la un han scump, la Sf. Mihail şi sunt sigură că în ritmul în care face cumpărături, în curând va rămâne fără bani.

În timp ce Ruggieri o luase la goană, fără ca măcar să mulţumească, Nostradamus i-a spus servitorului:

— Léon, grăbeşte-te să ajungi la Madame Toumet şi spune-le să pună cutia undeva la vedere şi să-şi ascundă bijuteriile. Astrologul reginei îşi va face apariţia la ele în scurt timp ca să le fure cutia.

— Am crezut, Maestre, că i-ai spus că poate să o cumpere.

— Dacă e la fel de şiret şi avar ca şi tatăl său, nici nu se va gândi să scoată un bănuţ. Dacă va alege calea simplă, îşi va submina măndria. Nu am niciun dubiu că o să escaladeze fereastra pe timpul nopţii sau o să le ademenească printr-un şiretlic. Omul ăsta ar face orice ca să-şi economisească şi ultimul gologan. Acum grăbeşte-te. Nu vreau să fie luate prin surprindere, ori să păţească ceva.

Când Léon a luat-o la fugă, trântind uşa în urma lui, o siluetă de culoare albastru închis, plină de obiecte mici, lucioase şi sclipitoare care se roteau, a ieşit din umbra unde stătuse ascunsă.

— Ei bine, Anael, hai să ne întoarcem la lucru; asta este cea mai bună îndeletnicire a mea pe ziua de azi, a observat Nostradamus, ridicând bagheta de pe masă. Dintr-o singură lovitură, le-am scăpat pe doamne de ispită pentru o vreme, dându-i lui Ruggieri o cale prin caresă-şi dorească să cadă într-un anonimat bine meritat şi, cu puţin noroc, am pus capăt carierei artistice a domnişoarei, salvând astfel Franţa de la sporirea cantităţii de poezie de proastă calitate care apare zilnic în presa scrisă din Paris şi Lyon.

— Chiar ai lucrat cu dibăcie, a observat Spiritul Istoriei.

— Nu cumva se întâmplă să ştii în ce ordine apar viziunile? a întrebat bătrânul profet.

— Am crezut că mi-am dat seama ziua trecută, şi am zis să ţin minte şi să-ţi spun, dar acum le-am uitat şi nu mai ştiu unde le-am pus, a răspuns spiritul, unduindu-şi aripile întunecate.

*

Pe Pont-au-Change, nu departe de poarta cu turnul înalt din piatră care separă podul plin cu prăvălii din Cité, trecătorii se opriseră ca să se holbeze curioşi. O trăsură bătătoare la ochi, cu perdele la geamuri, trasă de doi cai cenuşii superbi, se oprise în faţa unei bijuterii. Mâna unei femei, acoperită cu inele, gesticula din spatele perdelelor trase, iar un servitor în livrea, unul dintre cei şase care însoţeau litiera, a dat fuga să ajute o persoană care tocmai ieşea pe uşa prăvăliei.

Un tânăr înalt, brunet, cu trăsături ascuţite, cu o vestă din catifea neagră cu doi nasturi deschişi şi cu unul lipsă, s-a oprit ca să se alăture privitorilor. Litiera nu e împodobită, şi-a zis. Amanta unui curtean important a ieşit la cumpărături. O mână şi-a făcut apariţia, un braţ într-o mânecă din mătase despicată, apoi un picior – cam mare, şi cu iuţeală acoperit cu un volan din catifea tivit discret, iar bărbatul a zărit figura regală, înaltă, a unei tinere subţiri păşind pe pietrele din pavaj. Brusc inima a încetat să-i mai bată. Ea e, şi-a zis. Aş recunoaşte-o oriunde. Frumoasa mea gravă, aristocratică, împinsă într-o alianţă păcătoasă cu un nobil corupt, de viţă veche, de către o lume neîndurătoare.

În jur numai zgomote şi agitaţie: un comerciant ambulant cu pantofi şi bocanci vechi împingea un cărucior, o femeie vindea plăcinte cu ţipar, şi dedesubtul acestora, sunetul asurzitor al apei care înainta printre ţărmuri, dar şi huruiala şi vibraţia continuă a roţilor morilor de vânt care măcinau grâul pentru brutăriile Parisului. Dar pentru bărbat, o bizară linişte de aur învăluise clipa prezentă. Timp de o secundă, tânăra femeie a lăsat impresia că era înconjurată de ceva care sclipea, un truc al luminii care a făcut-o să pară strălucitoare. Dumnezeu o să mă

pedepsească că sunt atras de o păcătoasă, şi-a zis tânărul, dar este chiar mai încântătoare şi o doresc şi mai mult decât prima oară când am văzut-o în incinta reşedinţei episcopului din Orléans. Uitaţi-vă la ea, profilul acvilin contrastează cu capişonul din catifea neagră – un şoim, un vultur – postura ei, atât de nobilă, mersul – al unei căprioare la răsăritul soarelui… O regină, ba nu, o împărătească. Nimic nu e suficient de bun pentru ea şi cu toate acestea, oh, îngrozitor, a optat pentru dezonoare şi o relaţie la curte. Apoi curiozitatea a crescut în el ca un lujer uriaş, copleşitor, de viţă de vie care acoperă într-o singură noapte case şi hambare. Trebuie să aflu cine o întreţine, şi-a zis. O voi urmări. Trebuie să ştiu cu cine trăieşte. Nu o să mă mulţumesc să renunţ la ea până când nu-i aflu motivele.

Dar chiar în momentul în care o ură, faţă de mârşavul şi respingătorul depravat care i-a furat tinereţea, începuse să-i încleştеze inima în ghiare de oţel, starea de spirit i-a fost schimbată de o privelişte surprinzătoare: cea mai voluminoasă femeie de pe faţa pământului era ajutată de patru servitori să coboare din trăsură. Uimitor! şi-a zis tânărul pierde-vară, în timp ce privirea îi era copleşită de imensitatea femeii înconjurată de o multitudine de jupoane şi o fustă cu ornamente ameţitoare, care părea chiar şi mai amplă din cauza balansului cercurilor rigide ale crinolinei spaniole. Apoi mai erau tenul excesiv pudrat şi dat cu fard de obraz, care în mod clar nu văzuse niciodată lumina soarelui, boneta imensă, din mătase galbenă, cu o formă ireală, ornată cu mărgele sclipitoare, faldurile, foşnetul şi strălucirea care o însoţeau la fiecare pas. Ce guvernantă strălucitoare, s-a gândit bărbatul, aceasta este cea mai nepotrivită şi incompatibilă pereche pe care am văzut-o vreodată. Era de două ori mai aţâţat să le spioneze. Se deplasa încet, holbându-se la denumirile prăvăliilor şi prefăcându-se că observă trecătorii; s-a oprit de câteva ori în faţa vitrinei de la magazinul de bijuterii, trăgând cu coada ochiului la tranzacţia care se desfăşura în interior.

Era ciudat – femeia mai în vârstă, guvernanta, părea să fie cea care alegea lucrurile şi nu cea tânără. Când au părăsit prăvălia, discutând amândouă fericite, bărbatul a prins din zbor: „… nu se putea găsi un lănţişor mai bun pentru crucifixul lui Senör Alonzo… trebuie să scoatem în evidenţă acest fapt, dragă…” Senör Alonzo. Amanta unui *străin*. Ce era şi mai rău, a unui *spaniol*. Rapid şi-a închipuit reşedinţa discretă de vacanţă a unui consilier al ambasadorului, o inimă pentru care s-a plătit şi care e distrusă… pentru onoarea Franţei trebuie să-l găsesc şi să-i scriu, s-a gândit bărbatul. îl voi face de ruşine în numele onoarei şi îl voi trimite înapoi, în coteţul său de dincolo de Pirinei. L-a copleşit un ameţitor simţ al datoriei, îndepărtând toate sentimentele persistente cum că a spiona mişcările unei doamne poate fi un act discutabil.

Târziu, spre amiază, a descoperit ce negustor de mănuşi preferau doamnele, care era cizmarul lor favorit şi ce negustori de stofă şi evantaie frecventau, ca şi cele două patiserii unde făceau comenzi. A mai aflat şi că tânăra avea ciudatul obicei de a citi despre evoluţia naturii şi că au plănuit să se întoarcă la Semnul celor Patru Elemente pe rue St.

— Jacques, peste două săptămâni, într-o luni după amiază, să vadă dacă i-a sosit cartea pe care a comandat-o, „*Historia Animalium*”. E prea bună pentru spaniolul ăla, şi-a zis îmbufnat, când se întorcea la casa tatălui său de pe rue de Bailleul. Avea o familie destul de decentă, cu excepţia acelei flecare Matheline. Ce a determinat-o să procedeze aşa? Un bărbat nu se poate căsători cu fosta amantă a unui spaniol, chiar dacă l-ar omorî pe spaniol. Şi la urma urmei la ce e bun un duel? Ea e distrusă. Scoateţi-o din minte, şi-a zis. Dar cu cât încerca să o uite, cu atât o vedea mai mult, strălucind şi profilându-se în lumina soarelui.

*

— Mătuşico, nu crezi că mamei o să-i placă brăţara asta drăguţă pe care am cumpărat-o? Iar fluieraşul din

argint, este exact ce trebuie pentru bebeluş…

Faţa femeii înalte strălucea de o fericire cu care nu era obişnuită în vreme ce aşeza cumpărăturile pe pat. Doamna venerabilă, nemaipomenit de rotundă, fantastică, vopsită şi machiată o urmărea cu privirea lăsându-se alene în scaunul de lângă măsuţă.

— Ah! Picioarele mele! Oh, Sibille, ca în vremurile vechi! Eu şi cu mama ta ne distram atât de bine când eram tinere! Cât îmi doresc să fi fost şi ea cu noi aici, acum! Am fi tras împreună cu ochiul la cei mai chipeşi tineri de pe stradă şi am fi visat cum într-o zi fiecare o să locuim într-un castel şi o să ne facem vizite. Dar fratele meu e aşa un tiran, că nu o vă laşa nici măcar să iasă din casă… sincer, nu înţeleg de ce ai insistat să-i iei şi lui un cadou, chiar nu merită nimic… oh! Ia uită-te la masă! Cutia aia oribilă a dispărut!

— Iar fereastra e deschisă! a spus femeia mai tânără, traversând camera ca să arunce o privire. Fii atentă! S-a căţărat pe balcon şi l-a furat! Acest Nostradamus este cel mai mare profet din lume! A închis fereastra şi a executat câţiva paşi de dans în mijlocul camerei, bucurându-se sincer, iar femeia în vârstă a zâmbit înţelegător.

— Un singur lucru nu înţeleg, a spus mătuşa Pauline, proptindu-şi piciorul bolnav pe scăunel.

— Care este acela, mătuşico?

— Am trimis mesaj la Saint-Germain acum trei zile că suntem aici şi ne-am pregătit să prezentăm lucrările tale. Până acum ar fi trebuit să primim un răspuns. Trebuie să ştim când vei fi primită în audienţă, aşa încât Abbé să poată pleca înainte pentru a găsi camere în oraş, încep să devin bănuitoare în legătură cu afacerea asta. Poate că regina s-a răzgândit.

— Avem scrisoarea, *mă tante*, în care se spune că a auzit multe despre poeziile mele şi doreşte să le citească şi ea şi să o cunoască pe autoare.

— Da, dar mesagerul a spus că nu ar fi rău dacă am aduce şi o anume cutie de care regina este interesată, iar

noi ştim prea bine despre ce cutie e vorba. Cine a zis Léon că vine să o fure? Maestrul Cosme, astrologul reginei. Cred că s-ar putea să ne aflăm în mijlocul unui talmeşbalmeș, Sibille, şi nu din cauza creaţiilor tale.

— Dar, cu siguranţă regina nu ar însărcina hoţii să o fure, când am fi putut să i-l dăm bucuroase pe Menander.

— Da, dar poate că mai ştiu şi alte persoane, în afară de regină, că îl deţinem. Ţi-am spus să păstrăm secretul. Eşti sigură că bârfitoarea ta verişoară Matheline nu a auzit de asta?

— Categoric nu. Nu am spus nimănui. Sunt ofensată la gândul că Arta mea ar putea fi în mod justificat aclamată în public doar pentru că am intrat accidental în posesia unui cap mumificat.

— Ei bine, atunci se petrece *ceva*... mă întreb câţi dintre cei de la curte ştiu că tu ai capul? Sper că nu vor afla ce trebuie să plătească ca să ţi-l ia…

— Vrei să spui că, dacă a fost cu adevărat furat, invitaţia mea va fi declinată, iar noi o să plecăm pe furiş acasă, făcute de ocară, cu copiile pentru prezentare, iar dacă mă întorc, viaţa îmi va fi în pericol…

— Cam aşa stau lucrurile, mai mult sau mai puţin.

— Sincer, mătuşico, nu pot să mă hotărăsc ce e mai rău. Ştii că tatăl meu mă va sfida? Când mă gândesc la asta, mai bine aş muri.

— Iar eu mai bine nu aş fi nici vie, nici moartă. Va trebui să mă gândesc la ceva. Îi voi cere din nou părerea Maestrului Nostredame. Se pare că ştie multe lucruri despre obiceiurile lui Menander.

*

— V-aţi întors atât de repede? a întrebat proprietarul de la Cele Patru Elemente. Cartea nu a ajuns încă şi prin urmare nici ea.

Clopoţelul de la intrare a dăngănit subţirel căci pe uşă intraseră doi alchimişti, cufundaţi adânc într-o discuţie. Fereastra anticariatului, care atârna ca un raft lângă uşă, era deschisă, lăsând să pătrundă lumina şi aerul

proaspăt şi permiţând ca mulţimea de cărţi ispititoare de pe raftul din spatele tejghelei să fie observate de studenţii şi doctorii eruditi de pe malul stâng al Senei.

— Eu… caut un tratat despre scrimă – *„Opera Nova”* a lui Marozzo, a spus Nicolas Montvert.

— Să o cumpăraţi sau să o răsfoiţi? l-a întrebat Maître Lenormand.

— Să o cumpăr, din moment ce tata plăteşte, a anunţat Nicolas. Anticarul a râs în bătaie de joc.

— Nu fi atât de arogant, a spus Nicolas. Aştept nişte bani de la Achille în orice moment aş putea să o cumpăr şi din altă parte.

— După ce ţi-am extins creditul? Aş fi fără minte să-i spun tatălui tău că faci echipă cu tineri filfizoni la şcoli clandestine de scrimă pentru bani…

— Atunci va semna ordinul pentru Bastilia şi nu voi mai cumpăra *niciodată* nicio carte de la tine, a spus Nicolas.

— Hai, lasă, nu fi aşa supărăcios, a comentat bătrânul. Ştii că nu sunt aşa negru la inimă.

— Trebuie să-mi cerşeşti favorurile, a spus Nicolas, extrăgând de pe raft şi răsfoind lucrarea mult râvnită despre noile tehnici italiene de scrimă. Intenţionez ca într-o zi să ajung renumit. Oamenii se vor îmbulzi în acest anticariat doar pentru că eu am citit odată aici lucrarea lui Marozzo…

— Pune-o la loc, se uzează…

— Ia priveşte aici? Marozzo se înşală în totalité când descrie apărarea cu garda joasă. Cartea mea va fi mult mai bună decât asta… o să vinzi duzini de exemplare.

— Cartea ta nu există încă, maimuţoiule. Şi crezi că o să-l întreci pe renumitul Marozzo? Şi cât mai ai până o termini? Ai găsit unde să o tipăreşti?

— Păi, nu mai este mult până când lucrarea mea va fi gata, de fapt, aproape că e terminată şi sunt sigur că orice tipograf bun nu o să rateze şansa de a publica un text nou şi important despre scrimă, aşa cum va fi al meu…

— Nicolas, Nicolas, ţine minte sfatul unui om bătrân, învaţă afacerile de care vrea tatăl tău să te ocupi. Dedică-te studiilor tale, fă-l fericit. Nu e un om rău şi îţi vrea binele. În felul în care îţi ocupi timpul, pierzându-ţi vremea cu indivizii ăştia destrăbălaţi, o să sfârşeşti mort pe o alee şi o să-i frângi inima tatălui tău. Intră în afacerile lui, Nicolas. Indiferent cât de mult îţi doreşti asta, nu poţi să fii în alt loc decât în cel în care ai fost născut.

— Să fiu bancher? Dar atunci… atunci nici măcar nu aş îndrăzni să mă uit la ea. Îmi este cu mult superioară, Maître. Nu pot să trăiesc în mocirlă, dacă vreau să ajung la stele. Trebuie să ajung faimos cât mai repede. Faimos şi bogat…

— Se pare că mai repede rău-famat şi mort, a bombănit bătrânul anticar, privindu-l pe Nicolas punând piciorul în strada îngustă şi aglomerată, după care s-a întors şi a pus cartea înapoi pe raft.

*

Pentru a nu ştiu câta oară, Madame Gondi stătea de pază afară, la uşa încăperii de la mezanin a lui Ruggieri, în timp ce regina Franţei se consulta cu astrologul ei înăuntru. În spatele uşii zăvorâte, vrăjitorul a smuls o pânză de mătase de pe un obiect care stătea pe o masă lungă, plină cu sticluţe, aşezată sub streaşină. Chiar şi la amiază minuscula încăpere era întunecoasă şi mirosea a praf şi a şobolani otrăviţi, care-şi dăduseră duhul pe sub podele. Câteva tabele astrologice fuseseră la întâmplare prinse în pioneze în perete, iar sigiliul lui Asmodeus era scris cu roşu deasupra şemineului; acesta conţinea o sobiţă din cărămidă roşie, al cărui coş dispăruse sub hornul mai larg al şemineului.

— Regina mea, a spus Cosmo, nu mi-am precupeţit forţele ca să capăt această comoară pentru tine.

Ascunzându-şi aviditatea, Caterina de Medici a aruncat o privire la cutia din argint poleit cu desene ciudate, apoi la faţa triumfătoare şi răzbunătoare a magicianului. Un zâmbet minuscul, aproape invizibil, i-a

ridicat unul dintre colţurile gurii.

— Vrei să spui că ai furat-o de la vrăjitoare. Ingenios, Cosmo, ingenios. Se pare că nu are nicio putere care să îmi merite atenţia din moment ce ai reuşit să o înşeli atât de uşor. Aşa că fata nu mai are nevoie de favorurile mele, iar tu ai ieşit triumfător.

— Maiestate, nu pot să vă ascund nimic. Rămâneţi cea mai genială şi perspicace femeie din regat.

— Dar acum voi fi şi cea mai iubită. Deschide-mi cutia, Cosmo.

— Maiestatea Voastră trebuie să o deschidă singură ca să aibă efect, i-a răspuns magicianul, evitându-i privirea în timp ce aceasta bâjbâia să desfacă încuietoarea.

— Iisuse, se mişcă! E viu! Oh! Dumnezeule! Ce obiect urât, înfiorător! a exclamat regina. Buzele jupuite şi pergamentoase ale capului mumificat s-au mişcat, descoperindu-i dinţii galbeni şi stricaţi. O pleoapă zbârcită s-a ridicat şi un ochi sticlos, diavolesc, viu şi strălucitor putea fi văzut în adâncul orbitei putrezite, osoase.

— Nici tu nu eşti tocmai atrăgătoare, a spus capul lui Menander Nemuritorul.

— C… Cosmo, spune-i ce vreau, a replicat Caterina de Medici, care în acea etapă a existenţei sale nu ajunsese să cunoască atât de multe despre magie, încât să rămână de nezdruncinat în faţa ororilor. Un sunet sinistru, care pulsa, părea să vibreze în jurul ei, ca şi cum Iadul însuşi o trăgea de tivul rochiei, de mânecile lungi şi splendide, de inimă.

— Maiestate, tu însăţi trebuie să-i spui ce doreşti, recită mai întâi cuvintele gravate deasupra încuietorii cutiei.

— Nu vreau să o *ucid* pe ducesă, Cosmo, o vreau vie, ca să mă vadă victorioasă. Vreau…

Dar cutia începuse să pâlpâie; acum era translucidă; se afla pe punctul de a se face nevăzută.

— Cufărul meu! Unde a dispărut capiii meu magic? a ţipat regina.

— Mi-ar face plăcere să vă fiu de ajutor, a spus capul, începând să dispară vederii, dar trebuie să mă întorc acolo unde mi-e locul…

— Ce e asta? a ţipat magicianul reginei, înspăimântat de misterioasa dispariţie a comorii sale.

— Sibille de La Rocque e proprietara mea, cel puţin până în acest moment… a spus capul cu un murmur slab, iar cutia s-a făcut nevăzută.

— Ei bine, Cosmo, se pare că până la urmă nu eşti foarte isteţ. Ar fi trebuit să ştiu când mi-ai spus să amân primirea ei la curte că erai gelos. E mai puternică în vrăji decât tine şi vrei ca eu să nu aflu asta. Probabil că a prevăzut flecare mişcare a ta şi te-a lăsat să furi comoara doar ca să te demaşte în acest fel.

Cosmo Ruggieri a pălit. Ce să facă? Inamicii lui… avea atât de mulţi. Fără protecţia şi patronajul reginei era un om mort. Şi era numai vina reginei. De dragul cui şi-a făcut el toţi inamicii ăştia? Ar fi putut să-şi dezvolte o afacere mică pentru cei din înalta societate, dar nu, el trebuie să fi victima nerecunoştinţei. Oh, nerecunoştinţa celor mari. Cum se lipsesc aceştia de servitori credincioşi doar pentru un moment de noutate, un truc stupid de salon precum un cap mumificat care vorbeşte. Probabil că nici nu îndeplineşte vreo dorinţă. Totul e o înşelătorie concepută de misterioasa vrăjitoare…

— Nici măcar să nu-ţi *treacă* prin cap să o otrăveşti, Cosmo. Dacă este docilă, intenţionez să aranjez să o ţin în preajma mea, aşa încât îmi va sta tot timpul la dispoziţie ca să nu ajungă pe mâini greşite. În acest fel, îşi va asuma riscul de a păstra capul şi nimeni altcineva în afară de mine nu va avea avantajul de a-i pune întrebări. O vreau, îmi vreau capul magic înapoi şi dacă o omori, s-ar putea să dispari pentru totdeauna Oh, doamne, şi-a zis Cosmo, nu m-am gândit la *asta*. Când o voi ucide, va trebui să merg direct la ţintă, iar asta s-ar putea să fie neplăcut…

— Uită-te în ochii mei, Cosmo, vierme ce eşti. Pot să văd ce gândeşti, ştii asta? Să nu încerci să mă păcăleşti.

Vreau capul sau o să-l am pe al tău şi numai aşa o să văd cât de reală era prezicerea despre moartea mea. Ştii că nu pot să apelez la alt magician ca să schimbe asta. Poate că o să cer noului şi minunatului meu cufăr magic să îndepărteze acea prezicere. Apoi să vedem ce mai faci… Acum poartă-te frumos sau o să te ţin încuiat şi o să te înfometez într-un asemenea hal încât o să-ţi doreşti să fii *fost* mort.

— Măreaţă, miloasă Maiestate, iertaţi-l pe servitorul vostru nenorocit, a spus el, izbucnind în lacrimi de crocodil şi aruncându-se la podea ca să sărute tivul elegantei rochii din câţivea şi tafta mov. Am vrut doar să vă fac pe plac, oh, vedeţi-mi neputinţa crasă şi suferinţa şi iertaţi-mă, iertaţi-mă!

— Nu vei fi iertat dacă laşi vreo urmă pe tivul rochiei mele, Cosmo. Lacrimi ieftine; prefer să le văd la teatru.

— Atunci înseamnă că mă iertaţi; sunteţi amuzată… da, eu, Ruggiero Cel Tânăr, am fost obiectul mizerabil al amuzamentului vostru… ce bucurie că starea mea jalnică a adus chiar şi un moment de plăcere măreţei regine, o scurtă distragere de la grijile ei împovărătoare…

— Opreşte-te şi nu te mai târî pe podea, Cosmo. Ştiu ce gândeşti şi nu-mi place. Mă aştept să te comporţi civilizat cu această nouă vrăjitoare. Vreau doar să mă consult cu ea şi nu să împrăştii vreo pudră vrăjită… ah, da, şi nici să arunc vreo vrajă pentru moarte.

— Oricum nu poţi să faci asta, a mormăit el. Capul le produce silă.

— Dumnezeule, chiar aşa? Ce comoară! Mult mai puternică decât pietrele mele de bezoar. Da, o să-mi trimit gărzile după ea, iar una dintre cele mai loiale doamne de onoare o să o însoţească. Oh, abia aştept…

Nerecunoscătoare, şi-a zis Ruggieri în timp ce privea forma compactă şi bondoacă dispărând din camera de la mezanin, eşti o plată amară pentru loialitatea mea, infinita mea devoţiune…

*

O figură înaltă şi mătăhăloasă, cu păr lung şi unsuros, cu un bandaj pe ochi şi o barbă ţepoasă şi încărunţită stătea în faţa uşii micuţului apartament de pe rue de la Tisarendirie. Chiar şi Beatrice, care era atât de obişnuită să vadă indivizi de tot felul cu înfăţişări ameninţătoare perindându-se prin locuinţa ei, s-a neliniştit la vederea bărbatului sinistru cu un singur ochi. Violenţa ascunsă părea să se reverse în valuri din înfăţişarea lui, precum căldura care se ridica dintr-un lan de grâu.

— Soţul dumneavoastră, am auzit de el. Este acasă? a întrebat bărbatul.

— În acest moment nu este, a… aveţi treabă cu el? a spus Beatrice, gândindu-se imediat că bărbatul ar putea fi un asasin plătit.

— Am auzit un bărbat în interior, a spus Villasse.

— F… fratele soţului meu. Pictorul. E pictor la curte.

— Nu am ştiut. Lăsaţi-mă să intru şi o să aştept. Am treabă cu soţul dumneavoastră. Am auzit că vinde ceva pe care eu vreau să îl cumpăr. Oh, ce uşurare. Vrea să omoare pe altcineva, şi-a zis Beatrice, în timp ce bărbatul a trecut pe lângă ea şi s-a aşezat pe cel mai bun scaun din salonul lor mititel.

— Doriţi un pahar de vin în timp ce aşteptaţi? a întrebat femeia.

— Nu aici, a spus Villase chicotind perfid. De-abia începuse să inspecteze camera şi să se întrebe al cui sigiliu demonic era cel de pe şemineu, când Lorenzo s-a întors acasă cu braţele încărcate cu pachete.

— Maestre, a început Villase în timp ce Lorenzo a lăsat pachetele pe masă şi s-a întors spre clientul său. Maestre, am auzit că îmi veţi vinde vitriol.

Din camera din fund s-a auzit plânsetul unui bebeluş.

— Pot să vă vând şi asta şi o duzină de alte lucruri. Să înţeleg că vreţi să vă răzbunaţi pe o femeie?

— Cum de v-aţi dat seama?

— Simplu. Toţi vor vitriol pentru treaba asta. Faţa unei femei… e tot ceea ce are, nu-i aşa? Spuneţi-mi,

plănuiţi să-l aruncaţi chiar dumneavoastră? Dacă da, trebuie să vă asiguraţi mai întâi că aţi verificat direcţia din care bate vântul, abia apoi vă apropiaţi şi aveţi grijă să nu vă stropească şi pe dumneavoastră. Apa nu îl poate îndepărta.

— Nu o să arunc eu vitriolul. Dacă sunt martori prin preajmă? Intenţionez să angajez pe cineva. Poate îmi puteţi sugera un nume.

— Cunosc câteva persoane, însă cer bani mulţi. Dacă doriţi să faceţi mici economii, puteţi încerca la Taurul negru, în josul fluviului. Acolo veţi găsi foşti ostaşi, dispuşi la orice. Să nu îi daţi toţi banii odată. Daţi-i mai întâi jumătate, iar cealaltă jumătate după ce îşi face treaba.

— O idee excelentă, Maestre. Văd că am venit la locul potrivit.

— Întotdeauna încerc să le ofer clienţilor servicii de cea mai bună calitate, a spus Maestro Lorenzo, scoţând o sticlă maro cu ulei de vitriol dintr-un dulap încuiat din fundul camerei. Ţineţi minte, dacă vă hotărâţi să-l aruncaţi în persoană, puneţi-vă mănuşi.

*

O briză apatică de vară, purtând cu ea un miros al toamnei care va veni, mişca vârfurile copacilor. Dincolo de terasa din grădinile de la Saint-Germain, panorama fluviului, a zidurilor nedesluşite şi îndepărtate şi a clopotniţei bisericii din Paris se întindea în spatele lor. Tânăra doamnă înaltă s-a oprit.

— Oh, totul e atât de minunat, a spus ea. Se plimba la braţul fratelui ei, un tânăr îndrăzneţ şi bine dispus, de înălţime medie, încălţat cu bocanci, şi având pantaloni trei sferturi largi şi bufanţi şi vestă de ostaş. Îşi aruncase o pelerină stacojie pe umăr şi, de când îl văzuse ultima oară, îşi lăsase mustaţa să crească.

În stânga ei păşea un tânăr ofiţer extraordinar de energic cu ochii sclipitori şi o mustaţă mult mai izbutită: Philippe d’Estouville, şi el ofiţer în slujba lui Monsieur Damville, cuceritor de profesie şi recunoscut luptător în

dueluri. Părul său, un şaten închis, era pieptănat sub pălăria îngustă, de culoarea prunei; vesta care se încheia până sub gât era desfăcută pentru a lăsa cale liberă unui guler puţin cam strâmt, care se oprea imediat sub urechi. O spadă italiană la mare modă îi atârna la brâu, iar lucrătura elaborată şi mânerul suflat cu aur anunţa situaţia materială a posesorului ca şi cutezanţa lui.

— …poezia, Sibille… cine s-ar fi gândit vreodată că din această pricină o să fii chemată în audienţă la curte? a râs fratele ei.

— Sunt sigur că ar trebui să apreciez poeziile surorii tale la prima vedere, aproape la fel de mult cum i-am apreciat şi persoana, a spus tânărul ofiţer mieros. Sibille a roşit de plăcere.

— Am adus cu mine doar un exemplar sărac, în afara exemplarului care va fi prezentat mâine la curte.

— …şi ce coincidenţă să te găsesc aici la Saint-Germain exact când ni s-a cerut să-l escortăm pe Conetabil şi pe Monsieur de Damville de la Ecouen. Ai putea să ai un mare succes aici la curte, ştii, poate chiar să primeşti o alocaţie din partea reginei. Cine s-a gândit că mâzgălelile tale o să-ţi aducă atât de multe beneficii? Când am primit scrisoarea de la Laurette, m-a pufnit râsul. Ai fi putut să o auzi urlând de furie pe tot drumul spre fermă! Bineînţeles că niciodată nu ţi-am dorit altceva decât binele, dar nu poţi să o învinovăţeşti pe Laurette că e geloasă pentru că mătuşa Pauline te-a preferat pe tine, în detrimentul ei, să-i fi însoţitoare.

— Mă bucur Annibal că nu s-a schimbat nimic între noi. Eşti singurul care se bucură de norocul meu.

— Şi eu mă bucur, a adăugat Philippe d’Estouville, cu o voce plăcut linguşitoare. Niciodată nu a fost norocul mai bine meritat ca acum.

— Cum o duce Villasse? a întrebat Annibal. Laurette a spus că un accident la vânătoare l-a adus la un pas de moarte.

— Ei bine, mătuşa este decisă să desfacă logodna,

indiferent că el este sănătos sau bolnav. A găsit un avocat care poate să dovedească că este înrudit cu bunicul printr-un văr îndepărtat. Ştiţi bine că neamurile nu se pot căsători între ele, aşa că acest lucru anulează totul. Mătuşa spune că nu suportă gândul ca el să aibă ultimul cuvânt în încercarea de a-i revendica averea.

Era atât de prinsă în discuţie cu fermecătorul ofiţer din stânga ei, încât nu a sesizat uşoara şovăială în mersul fratelui ei şi felul în care a mărit ochii la auzul cuvântului „avere”.

— L-am întâlnit pe individ odată. Este mult prea neatrăgător pentru o tânără domnişoară frumoasă Annibal mi-a spus că mai e şi lacom pe deasupra.

— Vrea podgoria care reprezintă zestrea mea, a spus Sibille.

— Numai pentru o vie… ce om meschin, a strâmbat din nas d’Estouville.

Privirea lui Sibille a îngheţat pentru o clipă. D’Estouville a adăugat rapid:

— Ceea ce vreau să spun este că un bărbat ar trebui să aleagă numai frumuseţea pentru binele iubirii adevărate. Nu crezi?

— Oh, da, bineînţeles, a răspuns Sibille, uşurată.

În acea seară cineva a bătut la uşa camerelor pe care Abbé le închinase în micuţul oraş ce se întindea mai jos de castel.

Un paj micuţ a spus:

— Pentru Demoiselle de La Roque, vârând o scrisoare pecetluită în mâna unui Abbé uimit.

— Şi ce conţine? a întrebat, timp în care mătuşa încerca să citească peste umărul lui Sibille.

— Este un rondel – de la Monsieur d’Estouville – care îmi este dedicat, a răspuns Sibille, tenul ei măsliniu făcându-se mai rozaliu, iar ochii îi străluceau de plăcerea celui care îşi vede un vis secret îndeplinindu-se în mod neaşteptat.

— Nu am auzit niciodată că el ar compune poezii, a

spus mătuşa Pauline.

— Se pare că scrie, căci uite aici dovada, şi mai este şi foarte drăguţă pe deasupra. Ia ascultaţi: Trandafirul roşește de invidie zărind ochii strălucitori ai Sibillei mele…

— Probabil că a plătit pe cineva ca să i-o compună, a strâmbat din nas mătuşa Pauline.

— Frumos formulat, versurile sunt bine echilibrate, a spus Abbé.

— Pare dintr-odată interesat de tine, a adăugat bătrâna doamnă.

— A fost plecat cu Annibal. Şi în afară de asta e ceva normal să-ţi faci prieteni noi la curte, a replicat Sibille.

— Întocmai, a spus o voce înăbuşită şi sarcastică din cutia aşezată pe capătul mesei. Şi, desigur, el nu se gândeşte deloc la cât de mulţi bani ar putea intra în joc. Dar Sibille era atât de fericită că nici nu a auzit.

*

Soţia majordomului italian al reginei Caterina, Madame d'Alamanni a prezentat-o pe tânăra şi înalta domnişoară reginei, care se afla aşezată în mijlocul doamnelor de la curte. Pe un scaun aproape de centrul încăperii, a recunoscut-o pe ducesa de Valentinois, după veşmintele cu alb şi negru; nu mai avea faţa tânără, dar era zveltă şi în mod vizibil conservată; femeia era cufundată adânc într-o conversaţie cu una dintre doamnele ei de onoare. În afară de ea, numai cele două regine prezente aveau fotolii, fetişcana roşcată care era regina Scoţiei şi regina Franţei, care stătea într-un fotoliu sculptat şi căptuşit lângă o masă cu ornamente pe care se aflau câteva volume. Bine instruită, Demoiselle de La Roque s-a apropiat şi a făcut o reverenţă adâncă, apoi a oferit reginei Franţei primele două volume subţirele, legate in-cvarto, cu coperţi frumoase din piele cu basoreliefuri, iar după acestea o cutie splendidă din argint poleit, cu un aspect antic.

Cei care erau aşezaţi în apropiere, pe perniţele din catifea răspândite pe covorul oriental viu colorat, auzeau

frânturi de conversaţie, dar nimic ieşit din comun care să-i distragă de la ocupaţia principală a după amiezii: flirturile, muzica, jocul de cărţi, iar în colţ, un poet dat uitării citea dintr-o lucrare care o proslăvea pe regina Scoţiei în vârstă de paisprezece ani, frumoasă asemeni unei zeiţe. Adolescenta aşezată în fotoliu era o fată înaltă – mai înaltă decât majoritatea francezilor şi încă mai creştea; poeţii de la curte renunţaseră la spiriduşi şi zâne când o venerau şi apelau doar la zeităţi mai mari. Câteva dintre soţiile italience ale favoriţilor de la curtea reginei Caterina discutau între ele în italiană – subiectul îl reprezenta stările febrile ale bebeluşilor când le dau dinţii – iar la capătul extrem din dreapta covorului, un tânăr curtean, sfătuit de prietenii săi, în tăcere, îşi croia drum cu mâna pe sub fustele unei domnişoare tinere, absorbită într-o conversaţie animată cu doi dintre verii ei proaspăt sosiţi de la ţară.

— …sunt onorată să o ofer Maiestăţii Voastre… a spus Sibille, iar regina a dat din cap aprobator, gura ei încreţindu-se într-un zâmbet slab, dar hotărât, victorios.

— …se făcuse roşu şi a urlat toată noaptea şi i-am dat ordin doicii… spunea una dintre doamnele italience.

— …spui că are o problemă? Sper că nu e nimic serios… vocea reginei a acoperit trăncănelile.

— Dinţi care lucesc ca perlele Orientului a răsunat vocea ştearsă a poetului din colţ.

— …dispare; se pare că mă urmează peste tot. Sper că onoarea de a fi în posesia unei persoane de rangul vostru o va face să rămână cu Maiestatea Voastră Regina s-a aplecat în faţă, ochii ei ageri puseseră stăpânire pe tânăra din faţa ei.

— …ha! Dama de cupă! Am câştigat! Premiul meu, Demoiselle!

— …ei bine, dacă se întoarce la tine, atunci trebuie să facem aranjamentele necesare ca să locuieşti la curte. O numire într-un post, poate, un soţ corespunzător şi înţelegător… spui că acest al doilea volum nu conţine

poezii?

— …doar o parte infimă dintr-o lucrare, intitulată *Un dialog al virtuţii lor*.

— …am spus doar unul! Doar pentru că ai câştigat jocul ăsta nu-ţi dă dreptul la mai mult de un sărut…

— …ca patroană a ta. O lectură oficială aici şi un editor… vocea reginei era blândă.

— …compresii reci să-i scadă febra…

— Maiestatea Voastră, eu… sunt copleşită de onoarea ce mi-o faceţi…

— …luminoasă ca o tânără Atena, îşi croieşte drumul printre cei care o idolatrizează, cei ce se cufundă în strălucirea ei… continua poetul să citească, ignorat de flecari.

— Recunoştinţă şi tăcere. Micul nostru secret… a murmurat regina Franţei. S-a auzit un ţipăt din marginea dreaptă a covorului oriental şi domnişoara care se aşezase prea aproape de curtean s-a ridicat brusc, cu faţa stacojie, plângând de furie şi ruşine.

— Cum îndrăzniţi, în prezenţa mea, a spus regina ţintindu-l pe bărbat cu privirea. Din acest moment, amândoi sunteţi izgoniţi de la curte.

— Dar, dar *el* a făcut-o… a răbufnit femeia.

— Tu ar trebui să fi biciuită, i-a spus regina micuţei doamne de onoare, după care s-a întors spre bruneta şi înalta solicitantă. Şi acum, oh, da, *„Dialogul virtuţilor*. Exact genul de activitate pe care doresc să-l încurajez. Este totuşi ieşit din comun ca o. femeie să scrie o asemenea lucrare ambiţioasă. Ai studiat clasicii?

— Un pic. Şi istoria naturii.

— Ah, da, a răspuns regina cu înţeles. Ocultismul. Cât de fermecător maschează noţiunea cu un termen inofensiv. Da, studii neobişnuite. S-ar putea să doresc să te consult din când în când despre *istoria naturii*.

Când tânăra doamnă s-a retras ca să se alăture guvernantei sale, o femeie voluminoasă şi bătătoare la ochi, regina s-a întors spre Madame Gondi şi i s-a adresat

în italiană:

— Nu m-am gândit niciodată că va fi atât de uşor. Bineînţeles că ea îşi ascunde potenţialul, dar e clar că mia intuit propriile puteri spirituale. Noi, cele care avem sub comandă forţele oculte ne recunoaştem reciproc. E un sentiment – un fel de *furnicătură* care nu te înşală. Cât de simplu: şi-a dorit doar un loc la curte şi un patron pentru poeziile ei. De asta îmi joacă feste cu noul şi încântătorul meu cufăr. O scriitoare. Cine s-ar fi gândit la asta? Scriitorii sunt întotdeauna atât de vanitoşi, uşor de câştigat de partea ta. Îi lauzi un pic, le dai bani sau câte o medalie, biciul cu care îi mână de la spate: tânjesc după laude, aşa cum copiii tânjesc după dulciuri. E atât de simplu să-i manipulezi.

A suspinat gândindu-se la Cosmo Ruggieri. Dacă şi *el* ar fi scris poezii, l-ar fi ţinut ferm în lesă.

— Gândeşte-te un pic, Maddalena, nu numai că am cufărul, dar Cosmo va fi mult mai flexibil acum când ştie că ea este proprietara, iar puterile acestei creaturi stranii vor fi întotdeauna în serviciul meu. Aşezată pe o măsuţă joasă lângă un relicvariu cu pietre preţioase, o statuie din fildeş a Fecioarei cu Pruncul şi un exemplar legat dintr-un manuscris despre sfinţenia căsătoriei, toate oferite reginei în acea zi, cutia din argint poleit arăta ca acasă. Nimeni nu stătea suficient de aproape ca să simtă senzaţia ciudată de vibraţie şi absorbţie, sau să audă murmurul vag care venea din interiorul cutiei, sunetul unei minţi maliţioase, eliberată de judecăţile despre moarte sau de prejudecăţile umane, anticipând cu bucurie acţiunile răului absolut.

*

Cosmo Ruggieri urca cu greu, a treia oară, treptele exterioare ce duceau spre camerele fratelui său, ţinându-se după nepoţelul său de nouă ani. În trăistuţa de piele de la brâu avea o poţiune din omeag distilat care acţiona rapid, iar rezultatele mortale erau garantate. Tunetul hodorogea la intervale lungi, căci furtuna se depărta, dar totuşi ultimii stropi de ploaie pătrunseseră prin vesta lui

din piele udându-l şi înfrigurându-l.

— Tata a spus să intrăm prin spate, căci prin faţă o să sosească în orice moment un bărbat. Băieţelul a zgâriat uşor la uşa din spate, iar soţia lui Lorenzo, cu bonetă pe cap şi şorţ, şi-a lăsat cumnatul să se strecoare în bucătărie, încăperea era sufocantă, mirosind a lenjerie jilavă şi a cârnaţi. Beatrice i-a oferit lui Cosmo un loc să stea, apoi şi-a dus degetul la buze în timp ce arăta spre uşa deschisă de partea cealaltă a unei culmi de rufe de care atârnau scutece la uscat. Vocile din camera din fund se auzeau clar.

— E tot sfioasă, în ciuda a tot ceea ce mi-aţi spus să fac. Vocea lui Philippe d'Estouville era iritată.

— Ai angajat poetul pe care ţi l-am recomandat?

— I-am trimis un rondel, trei sonete şi o vilanela[14], toate foarte costisitoare, aş putea adăuga, iar ea tot refuză să ne întâlnim singuri.

— Ai împrăştiat vraja când a fost lună plină, aşa cum ţi-am spus? Vocea lui Lorenzo răzbătea din camera din spatele cortinei de scutece. Cosmo a scos pe furiş sticluţa maronie cu otravă din trăistuţă şi i-a înmânat-o lui Beatrice.

— Toarnă *asta* într-una din *astea*, a murmurat, indicând spre câteva fiole din sticlă verde, de pe masă.

Toate erau inscripţionate cu miticul POŢIUNEA DRAGOSTEI, cu litere mari şi groase.

— Dar fi atentă să nu o atingi.

Beatrice a dat din cap aprobând în tăcere.

— Am nevoie de o pâlnie, a şoptit ea şi apucând sticluţa maro şi fiolele verzi a dispărut după culmea pe care atârnau la uscat cămăşuţele şi ciorăpeii copiilor.

— Odată pentru când e lună plină şi odată pentru când e lună nouă, în proporţii echilibrate, s-a auzit vocea vizitatorului din cealaltă încăpere.

---

14 Specie literară franceză - un poem din 19 versuri, de origine franceză, care folosește doar două rime și constă din cinci strofe a câte trei versuri și un catren final. Primul și al treilea vers al primei strofe se repetă alternativ ca un refren care încheie următoarele strofe și care se alătură ca un distih rimat catrenului. (nota trad.)

— Ah, scumpule, păi atunci şi-au anulat reciproc efectele. Eşti sigur că nu există altă metodă ca să o determini să se căsătorească cu tine? Lorenzo se răstea şi avea atitudinea unui profesionist. Beatrice a reapărut din spatele culmii cu cămăşuţe şi ciorăpei şi i-a înapoiat, în tăcere, lui Cosmo sticluţa umplută, aprobând din cap conspirator. În timp ce Cosmo inspecta sticluţa verde cu eticheta POŢIUNEA DRAGOSTEI, umbra unui zâmbet i-a traversat faţa.

— Trebuie să mă căsătoresc rapid; plecăm într-o campanie şi am nevoie de un coif şi o platoşă nouă corespunzătoare rangului meu. Monsieur d'Andelot îmi cere să achit datoriile la joc. Croitorul nu mi-a livrat colanţii cei noi din catifea. Jur că o să-l biciuiesc cu cravaşa dacă mi-i mai reţine mult timp. Nici nu aveţi idee câte probleme mă asaltează din toate părţile! Custodele ei este un izvor de bani. Dacă aş putea să o fac să-şi piardă minţile şi să o compromit, mă va implora să mă căsătoresc cu ea, cu cât mai repede cu atât mai bine. Am nevoie de poţiunea dragostei. Nu aţi preparat-o încă?

— Cred că este gata… daţi-mi voie să caut în camera din spate. Dar mai întâi vă cer să îmi plătiţi în avans. Aveţi bani lichizi?

— Am, cum să nu? Cine credeţi că sunt?

— Sunteţi un domn adevărat, însă eu sunt un biet om din popor şi nu pot să trăiesc din promisiunile pe care mi le fac cei cu ranguri înalte. Cosmo l-a auzit pe bărbat zornăindu-şi punguţa, iar fratele său şi-a făcut apariţia, plecându-şi capul să nu se agaţe în scutece.

— O ai? a murmurat.

— Aici, i-a şoptit Cosmo, înmânându-i doza letală de omag foarte bine distilată pe care Beatrice o mutase într-o fiolă de Poţiunea Dragostei. Era creată după propria lui reţetă, o specialitate a sa, care garanta să aducă moartea fulgerător. Fratele său a dat din cap, Cosmo a aprobat şi el din cap, iar Lorenzo a dispărut din nou după scutece. Vocile se îndreptau spre ieşire.

— Cine bea această băutură se va îndrăgosti instantaneu şi violent de prima persoană pe care o zăresc după ce se trezeşte.

— După ce se trezeşte? Adoarme?

— Cade într-un somn asemănător unui leşin mortal. Important este să te asiguri că tu eşti cel pe care îl va vedea când va deschide din nou ochii.

— Înţeleg, dar s-ar putea să fie greu să fac asta. Custodele ei este o bătrână groaznică şi s-ar putea să o încuie departe de mine, dacă leşină.

— Ah, pricep, va trebui să-i administraţi poţiunea fără să fiţi singuri… asta chiar va fi dificil, a spus Lorenzo. De obicei, un iubit… ei bine… foloseşte poţiunea când sunt singuri… şi apoi natura îşi urmează cursul, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. După care, vedeţi, o să aveţi acordul ei, iar ea se va trezi plină de iubire.

— Este o problemă, dar nu una nerezolvabilă; trebuie să primesc o invitaţie la cină, asta-i tot, şi să stau lângă ea.

— Asta e! Succes, cavalere. În curând vei fi bogat.

Frumos, şi-a zis Cosmo, de pe blatul scăunelului unde era aşezat în bucătărie. Ea va muri, iar el o să fie răspunzător de moartea ei. îl amuza gândul la nobilul Philippe d'Estouville care-şi făcea vise şi admira un cadavru în speranţa că femeia se va trezi din somn plină de iubire. Va trebui să afle doar când va primi invitaţia la cină şi va putea să pună mâna pe cutie chiar în secunda în care ea va fi moartă. O uşoară mustrare de conştiinţă şi-a făcut o scurtă apariţie când s-a gândit că fratele lui ar putea fi descoperit şi ar suporta consecinţele pentru rolul pe care l-a jucat în otrăvire. Nu-ţi face griji, şi-a zis. Când voi avea Stăpânul Tuturor Dorinţelor, o să-i cer ca Lorenzo să nu fie dat în vileag niciodată. Şi la urma urmei, la ce sunt buni fraţii?

XIV

În timp ce Nostradamus stătea în pat îngrijindu-şi guta în palatul cardinalului de Bourbon, regele Henri al II-lea ţinea un consiliu la St.

— Germain-en-Laye, iar problema adusă în dezbatere era războiul. Foametea din vara trecută şi tratatul de pace încheiat cu Philip al II-lea al Spaniei au ţinut armata Franţei în repaus. Dar acum, comandantul forţelor armate spaniole, ducele de Alba, invadase statul papal, iar Papa apelase la Franţa ca să facă bine să pledeze în numele lui, să încalce tratatul de pace şi să trimită o armată în Italia care să-l apere. Dar, dacă Franţa îşi onora angajamentul şi rupea tratatul de pace cu Spania, asta însemna război cu Philip, care nu era numai regele Spaniei, ci şi Sfântul împărat Roman care, prin căsătorie, era şi rege al Angliei. Franţa ar fi intrat în război în inferioritate numerică absolută şi asaltată din toate părţile.

Grav şi ceremonios, regele s-a aplecat înainte, în jilţul său înalt şi bogat ornamentat aflat pe un podium aşezat în capătul mesei de consiliu.

— Lord Conetabil, ai citit noul raport despre evenimentele din statul papal, cum ne sfătuieşti să răspundem apelului Sfântului Părinte?

Venerabilul Conetabil, acel cap încărunţit cu o minte isteaţă, lord între lorzi, comandantul oştirii în două dintre marile bătălii ale regelui, şi un tată care a avut nevoie să primească o dispensă papală pentru ca să-şi căsătorească fiul războinic cu fiica lui Diane de Poitier, a vorbit rar, cântărindu-şi cuvintele, oferind un compromis inteligent.

— Dacă acţiunile ducelui de Alba au violat armistiţiul de la Vaucelles, atunci onoarea Franţei ne cere să acordăm Papei asistenţă. Acest fapt ne va arunca, oricum, într-un mare război cu Spania într-o perioadă când recoltele sunt proaste, iar colectarea impozitelor slabă. Dar dacă Maiestatea Voastră declară că acţiunile ducelui de Alba nu constituie o violare a tratatului, atunci nu suntem obligaţi să mergem la război contra împăratului. Acesta este cel mai inteligent mod de a proceda; astfel putem menţine pacea şi îi vom trimite Sfântului Părinte ajutor financiar ca să îşi adune propria armată.

Însă fraţii de Guise, influentul duce Françoise şi

cardinalul de Lorraine, s-au albit de furie la auzul acestei sugestii. Cicatricea imensă care se întindea de-a lungul osului spart al feţei ducelui se făcuse lividă în contrast cu pielea, şi aruncându-i o privire arzătoare fratelui său, a semnalizat în tăcere că unul dintre ei trebuie să vorbească.

— Maiestate, a spus Lorraine, cu voce vicleană şi plină de tact, cu faţa-i îngustă impasivă, onoarea voastră cere ca să vă urcaţi imediat pe cal şi să întreprindeţi pe loc o expediţie ca răspuns la cererea Sfântului Părinte. Aşa vorbeşte biserica, şi-a zis Montmorency, dar mai înainte de toate este un de Guise. Pe sub colţul uneia dintre mânecile largi ale robei stacojii a cardinalului, venerabilul Conetabil a surprins cu coada ochiului imaginea unui pumn strâns cu putere.

— Dacă Alba nu se retrage imediat, Maiestatea Voastră trebuie să-i declare război sau îşi va pierde toată onoarea în ochii Sfântului Părinte şi a lumii întregi, a spus cicatrice.

— Tot onoarea ne obligă să menţinem tratatul, a spus bătrânul Conetabil. Dacă trebuie să-l ajutăm pe Papă, trebuie să procedăm în aşa fel încât să nu violăm tratatul. Trebuie să le trimitem fonduri, nu oşti. Altfel, Imperiul va declanşa războiul la graniţa de nord şi sud a ţării. Un război pe două fronturi, după o foamete…

— Trebuie să trimitem o armată, a solicitat ducele de Brissac. Regina Angliei, Mary, este o femeie în vârstă, iar regatul ei este secătuit şi distrus. Nu va îndrăzni să ofere prea mult ajutor soţului ei, regele Philip. Şi atunci el ce mare lucru poate să facă în nord? Nimic.

Conetabilul Montmorency supraveghea faţa regelui îndeaproape, după ce dezbaterea s-a dezlănţuit, şi a simţit că monarhul şi-a schimbat părerea despre opinia lui după privirea rătăcită şi ochii cu pleoape grele şi căzute care-l priveau pe bătrânul consilier. Am pierdut, şi-a zis bătrânul Conetabil, care simţea cum influenţa lui se duce pe apa sâmbetei aşa cum se scurge vinul dintr-un butoi spart.

Cât timp şi în ce fel inteligent să rămână sufletul

guvernării, ferindu-l pe rege de influenţele primejdioase din guvern? Cât de subtil să-i sugereze regelui că s-ar putea îngrăşa şi ar trebui să-i lase pe alţii să se ocupe de politică în timp ce el face exerciţii! Dar consiliul a trebuit să se întrunească, iar fraţii de Guise cu limbile lor ascuţite şi cu scenariile lor viclene erau doi la număr, în timp ce Montmorency era singur. Cu amărăciune, Montmorency a trecut în revistă molâii şi egoiştii care stăteau aşezaţi la masa consiliului. Nemernicul ăla de Antoine de Bourbon, lenevea neatent şi ar fi fost interesat numai dacă războiul ar fi dus la retragerea spaniolilor din regatul său, Navarra. Uitaţi-vă la el, dă din cap şi e de acord cu toată lumea, mângâindu-şi micuţul şi sărăcăciosul barbişon al feţei sale grase şi mulţumită de sine! Uitaţi-vă la el, nebuni orbi!

— Am decis să trimit o armată, a spus regele, şi din moment ce vin doar în ajutorul Papei, nu violez tratatul cu Spania. Ducele de Guise, servitorul nostru loial, va prelua comanda expediţiei spre Italia. Va trebui să intensificăm colectarea impozitelor, indiferent de foamete. De Guise, îşi asigurase gloria conducerii, şi-a zis cu amărăciune bătrânul Conetabil. Franţa va pierde, dar de Guise nu.

— Maiestate, nu putem să stoarcem sânge din piatră, aşa cum nu putem să scoatem nici taxe de la înfometaţi. Trebuie să ne apropiem de bancherii din Lyon – bancherii italieni, a spus bătrânul Conetabil.

— Şi cine a spus asta, soţia mea? a întrebat regele.

— Maiestate, trebuie să le cerem ajutorul, iar ea este cel mai bun intermediar. Povaţa ei nu e lipsită de valoare.

— Îţi spun că nu vreau ca femeia aia să se amestece în afacerile mele de stat! Tu nu înţelegi că oriunde găseşte cea mai mică deschidere, *se vâră* nepoftită? Nu vreau să aud vreodată că e implicată în nicio chestiune privind acest regat. Tronul Franţei îşi finanţează propriile războaie. Vom cere oraşului Paris să ne pună la dispoziţie mai mulţi bani…

— Maiestate, Parlamentul se poate opune…

— Parlamentul! a şuierat cardinalul de Lorraine, care

era, de asemenea, prin ordinul Papei, Mare Inchizitor al regatului Franţei. Un cuib de eretici! Toţi sunt nişte trădători! Dacă aş putea, i-aş spânzura pe toţi…

Şi-a pierdut stăpânirea de sine, şi-a zis Montmorency. Război, război pe două fronturi, şi, dacă Lorraine se dezlănţuie împotriva Parlamentului ca să scoată bani de la ei, poate chiar şi o revoluţie şi un război civil, un război religios. Şi deasupra tuturor acestora, fraţii de Guise se vor înălţa ca demonii prin fum – casa lor, influenţa lor. Acest lucru nu trebuie să se întâmple. Îi voi păcăli. Voi profita de haos. Fiul meu a ajuns un căpitan renumit şi odată aliat cu Diane de Poitier…

În timp ce de Guise ieşeau în goană din camera de consiliu, Montmorency, mergând singur, l-a auzit în spatele său pe contele de Saint-Pol spunându-i regelui Navarrei:

— Ai auzit ce ţi-am zis? Regele a dat din cap aprobator în direcţia mea. Îmi ascultă sfaturile. Îţi spun, o vorbă de duh… Şi vocea acelui egoist fluşturatic, Navarre, i-a ajuns la ureche, rostind:

— Vorbe. Vorbe. Ai primit promisiuni. Acum trebuie să înceapă războiul cu Spania, iar după victoria noastră nu voi negocia decât pentru revenirea Navarrei spaniole la tronul meu…

— Imperiul… ce sunt ei? Pe frontul de luptă va fi nevoie ca o duzină de spanioli decadenţi să fie comparaţi cu un brav gentilom francez…

Dacă spaniolii declară război, se gândea respectabilul Conetabil, pot să-i subminez pe de Guise când se negociază pacea, aranjând pentru Delfin un mariaj cu o prinţesă spaniolă în loc să se căsătorească cu fata aia din neamul lor, regina Scoţiei… nu, nu e totul pierdut, nu încă. Eu voi fi stăpânul haosului care va veni…

*

Prin întuneric, doi bărbaţi înarmaţi până în dinţi îşi croiau calea printre străduţele înguste şi mocirloase ale Parisului, călăuziţi de flăcările torţelor. Lumina pâlpâitoare scotea la iveală aici o arcadă, colo frontonurile zugrăvite şi

cu bârne de lemn ale clădirilor, cu obloanele grele zăvorâte temeinic. Venise vremea vulpilor şi a lupilor deghizaţi în veşminte umane, a gâturilor tăiate, a hoţilor, a celor care făceau negoţ cu hainele celor morţi şi puritatea femeilor. Dar nimeni nu s-a apropiat de cei doi bărbaţi. Cel de-al doilea, un soldat bătrân şi solid, era un scrimeur renumit care aparţinea celei mai depravate şcoli de scrimă din oraş. Primul – ei bine, nici el nu avea o reputaţie mai bună şi în plus căra şi o mandolină în spinare. Era clar că perechea nu obţinea niciun venit.

— Aici este strada. Ea locuieşte după colţ, la capăt, a murmurat cel mai înalt dintre cei doi.

— Un cartier foarte drăguţ, a spus cel solid.

— Ţi-am spus, Alonzo e bogat.

— Ce facem după ce deschidem fereastra?

— Am să-i arunc bileţelul.

— Şi dacă nu deschide fereastra?

— Trebuie, e obligatoriu. Ce altă speranţă are să scape de el?

— Am auzit ceva priveşte într-acolo, dincolo de cotitură… toţi oamenii ăia. Felinare. Şi muzică… un alt menestrel a ajuns aici înaintea ta, Nicolas…

— Trei viole, o lăută, două oboaie şi o trompetă… iar fereastra ei e deschisă! Ce hărmălaie teribilă! Am eu grijă de ei! O să-i târăsc pe toţi la râu! Pe Dumnezeu, au stricat noaptea cu miorlăielile lor!

— Nicolas, eşti în inferioritate… nu fi bleg… sunt toţi înarmaţi şi priveşte, acolo în umbră… nu eşti primul rival al lui Alonzo… Sub consola unei clădiri învecinate, trei gentilomi aşteptau în picioare să vadă dacă serenada o va scoate afară pe cea iubită sau pe guvernanta acesteia. Fereastra s-a deschis, iar în cadrul ei stătea o umbră ştearsă, cămaşa albă de noapte şi boneta străluceau în faţa flăcărilor mici şi pâlpâitoare ale lumânărilor din încăpere. Nicolas încremenise. Chiar şi prietenul lui a scos un sunet admirativ. Unul dintre gentilomii străini din noapte a păşit în faţa menestrelilor şi a început să recite un poem.

— Niciun cuvânt în plus, papagal ţanţoş! a strigat Nicolas, trăgând sabia din teacă şi lăsând torţa din mână. Doamna este prea inteligentă ca să asculte versurile tale de doi bani. Muzicanţii s-au oprit, miraţi.

— Ce ştii despre această doamnă, fiu de căţea? a strigat gentilomul necunoscut, renunţând la poem şi scoţând la rândul său sabia. Rosteşte-i numele şi te voi pârjoli ca pe o frigăruie.

Însoţitorul lui Nicolas a stins ambele torţe şi şi-a dus mâna la mânerul sabiei.

— Te dispreţuieşte, filfizon nechibzuit! a strigat Nicolas. Oţelul a zornăit şi lamele au lunecat una pe cealaltă, însă cei doi prieteni erau clar în inferioritate.

Chiar atunci, din interiorul dormitorului, atenţia le-a fost distrasă de un ţipăt, urmată de strigătul vocii unei femei: „Senör Alonzo! Nu!” şi alte cuvinte indescifrabile. Cei doi bărbaţi au privit în sus şi au văzut mâna unui bărbat străin închizând obloanele cu o lovitură.

— Uite ce-am făcut! a strigat gentilomul necunoscut, dar privind în jur, nu a mai zărit pe nimeni, decât proprii muzicanţi şi prietenii apropiaţi. Nicolas şi prietenul lui au profitat de zăpăceală şi au dispărut în întuneric.

— Ea a ţipat. Ştiu că am auzit-o ţipând. Şi apoi obloanele s-au trântit. Alonzo era înăuntru, ca să se răzbune, poate că a şi bătut-o…

— Nicolas, jur că am auzit-o pe guvernantă strigând: Nu!”, când am scos săbiile. Ea ţipa afară. Acel ţipăt era al domnişoarei care leşinase. Guvernanta a strigat la bărbatul de sub fereastră. Alonzo era acolo, jos, cu menestrelii lui. Aproape că l-ai avut în mână. Dar Nicolas arăta cumplit.

— Sau au fost doi. Alonzo ăla vrednic de dispreţ era înăuntru, iar filfizonul ăstălalt afară. Jur, o voi urmări până când îi voi afla secretul şi mă voi întoarce. Cu tine, cu alţii. Eşti de partea mea, Robert?

— Sunt cu tine până la capăt. Îi vom îneca pe toţi în fluviu.

— Iar Alonzo trebuie să moară, a spus Nicolas. Onoarea mea o impune.

*

— Război, a spus regina Franţei. Război cu Imperiul. Şi pentru ce? Din vanitate!

Uşa grea şi poleită cu aur tocmai se închisese în urma venerabilului Conetabil, lăsând-o pe Caterina de Medici singură cu două dintre cele mai de încredere doamne de companie ale sale. Regina respira greu şi şi-a dus o mâna la inimă.

— Trei nopţi la rând am avut vise legate de morţi, de prăbuşiri şi sânge. Şi în vise apărea chipul fiicei mele Elizabeta. Ah, Dumnezeule, faţa ei era la fel de albă ca cea a unui cadavru! Ce poate să însemne asta? Şi dacă nu ieşim noi victorioşi în războiul ăsta? Regele, soţul meu, trebuie să meargă la Biraques, la Gondi, la Montvert, la bancherii italieni. Fără bani, toţi vom fi pierduţi. Trebuie să îl implor să îmi asculte visul în care am văzut sânge.

— Dar, Madame, Conetabilul a spus că de Guise nu a putut să-l convingă să meargă la italienii noştri. Ce cred ei că ştim noi, femeile, despre război şi finanţe? Chiar dacă aveţi darul viselor profetice, şi-au făcut planurile lor şi nu vă vor asculta.

— Să nu asculte! Să nu asculte! Regele, soţul meu, îşi bate joc de puterile mele şi nu ţine cont de propria sa distrugere! Şi pe cine ascultă în schimb? Pe femeia aia bătrână, stafidită, ambiţioasă şi lacomă după bani care nu mă slăbeşte niciun pas! Nu pot să scap de ea nici măcar în camera copiilor sau când îmi este rău! E prezentă peste tot, îi raportează tot soţului meu ca şi cum aş fi eu, iar eu, în fond, sunt nimic! Şi în noaptea asta unde va dormi? în patul ei! Ascultând-o!

— Cu siguranţă…

— La fel de sigur cum ninge iarna, îi va spune ce ostaş grozav este şi îl va lăuda peste măsură aşa încât să nu aibă niciun dubiu că planurile rudelor ei, fraţii de Guise, vor aduce glorie Franţei, un nou imperiu, însuşit din

posesiunile spaniole. O. cunosc – îşi plănuieşte deja intrarea triumfală în Madrid! A angajat deja poeţi care să-i preamărească victoria şi pictori ca să-i realizeze stindardele! Femeia aia îmi mănâncă plămânii şi chiar şi ultimul fir din capul meu o dispreţuieşte!

— Maiestate, trebuie să fiţi precaută.

— Vă spun că i-am trimis vorbă despre visele mele, iar regele, soţul meu, a spus că e ocupat cu treburile statului şi că nu poate fi deranjat. Dar cu toate treburile statului nu şi-a amânat vizita din această seară la ducesa de Valentinois. Oh, ce ruşine! Riscă tronul fiului meu pentru că se află sub influenţa unei vrăji diavoleşti făcută de femeia aia demonică. Vă asigur că sunt în stare să mă descurc şi cu diavolul.

S-a întors spre cea mai apropiată doamnă de onoare a ei, Madame d'Elbène:

— Lucrèce, vreau să chemi un paj chiar acum ca să o aducă de la Paris pe acea Demoiselle de La Roque şi cufărul ei magic. Vreau să soseacă astăzi, înainte de lăsarea serii.

În timp ce Madame d'Elbène dădea ordine în căutarea unui mesager, regina s-a adresat lui Madame Gondi, cealaltă însoţitoare a sa.

— Maddalena, adu-mi lumânările negre şi mantia din pânză de in seara asta nu mă mulţumesc cu profeţiile; voi schimba lucrurile pentru totdeauna.

— Ah, Maiestate…

— De ce nu te grăbeşti? Nu ţi-am dat un ordin?

— Dar dacă aţi putea să-l consultaţi pe Nostradamus… nu se ştie niciodată de unde sare iepurele.

— Te îndoieşti de visele mele? Nu am visat eu o figură neagră, acoperită cu o glugă, aplecată peste un leagăn dublu în timpul ultimei mele sarcini? Şi când eram însărcinată cu gemenii, am ştiut că visul meu se va adeveri şi că se vor naşte ca apoi să moară. Visul meu este un real avertisment! în plus, Nostradamus nu se va întoarce de la Blois înainte de sfârşitul săptămânii. Până atunci, se vor

decide să încalce tratatul. Nu, va fi în seara asta. În seara asta voi înfrânge magia neagră a ducesei cu ajutorul Stăpânului Tuturor Dorinţelor.

*

La întoarcerea de la St.

— Germain, mătuşa a închiriat nişte camere spaţioase într-o casă de pe rue de la Cerisèe, convenabile ca preţ, faţă de mai plăcutul district în care se afla vechiul Hotel de St.

— Pol, unde locuiau acum mulţi oameni distinşi. Locaţia i-a reînviat pasiunea de mult timp îngropată pentru viaţa de societate şi vâna oaspeţii cu aviditatea unui tigru. Într-o singură privinţă era de neclintit: Philippe d'Estouvile nu va primi nicio invitaţie la cină.

— Ia să vedem, marţea am putea să reunim minţi strălucite…

— Dar, mătuşico, de ce nu şi pe Monsieur d'Estouville?

— Nu-l plac. Nu-mi miroase a bine. Nu-ţi va aduce decât supărare…

— Dar poeziile şi serenadele…

— Fie că e de viţă nobilă sau nu, e mult prea îngâmfat ca să fie capabil de o dragoste adevărată… nu e suficient de bun pentru tine, Sibille. Doar se va folosi de tine şi o să renunţe apoi aşa cum sunt sigură că a mai făcut-o şi până acum. Pentru Dumnezeu, dacă l-aş cunoaşte pe beţivul ăla care l-a urmărit săptămâna trecută, i-aş trimite o sticlă din băutura preferată…

— Dar, mătuşico… pare atât de sincer…

— Sincer, bah! Aşa era şi fratele meu… acum, să vedem… pentru Abbé trebuie să invităm unul sau doi naturalişti… ia, să vedem… da, o cină gratis îi scoate întotdeauna pe poeţi din ascunzătoare trebuie să organizăm câteva cine, ca să-şi creeze o părere adecvată despre tine, căci în curând… *uf*… guta asta îngrozitoare s-a mai potolit un pic. Théophile, dragul meu văr, simt că o să facem o călătorie într-o staţiune. Poate că Enghien nu e la

fel de vestit ca Évian-les-Bains, dar este convenabil. Iar apele conţin sulf exact cât trebuie.

*

Toate planurile pentru călătoria spre staţiunea balneoclimaterică erau aranjate, iar caii fuseseră deja înşeuaţi când un vânt aspru a început să aducă pe cer primii nori cenuşii.

— Plouă, a spus mătuşa, examinând cerul şi scoţând o mână pe fereastră. Am simţit o picătură. Refuz categoric să călătoresc când e vremea umedă. Îmi va face atât de rău la gură, că nici măcar băile nu mă vor mai ajuta.

— Draga mea verişoară, bineînţeles că îţi faci griji înainte de vreme, a spus Abbé, dar mătuşa a trimis vorbă să-i ducă trăsura înapoi în grajd şi înainte să fi apucat să despachetăm jumătate din bagaje, şomoioagele cenuşii s-au înnegrit, insinuând un tunet în depărtări. Până am scos jocul de dame, o cascadă bubuia prin jgheaburi, iar obloanele se izbeau de ziduri.

— Vedeţi? Am avut dreptate. Genunchiul stâng îmi spune mereu când va ploua. Sari acolo, a lăsat o piesă cu o pătrăţică liberă în spate, nu îl vezi? a spus mătuşa, uitându-se atent peste umărul meu.

— Este o capcană, mătuşico ia, priveşte acolo? Abbé aşteaptă ca un lup să cad în ea… ca apoi el să poată să sară aici… şi aici…

— Verişoară Sibille, cât de egoistă eşti să îmi spionezi planurile… S-a auzit o ciocănitură în uşă, iar Arnaud a condus înăuntru un băiat şi doi oşteni din garda regelui cu mantii grele, din care se scurgea apa, iar cizmele şi pantalonii erau pătaţi de noroi, întrucât călăriseră prin ploaie. Băiatul era un paj pe care îl văzusem în locuinţa reginei.

— Regina comandă ca Demoiselle de La Roque să fie adusă la curte azi şi să aducă cu ea un anumit cufăr pe care-l are în păstrare. A spus că ştiţi despre ce este vorba.

— Aşa şi este, într-adevăr, a spus mătuşa. Dar trebuie să vă uscaţi şi să mâncaţi ceva. Nu e o zi potrivită să

călătoriţi fără să îmbucaţi ceva.

— Madame, am fi încântaţi să vă acceptăm oferta, dar trebuie să parcurgem mai mult de două leghe înainte de căderea nopţii. După ce la Saint-Germain s-a dat stingerea, iar castelul e zăvorât pentru că regele a plecat la culcare, nici măcar Papei nu i se mai permite să intre. Am întârziat destul ca să schimbăm caii la Les Toumelles… trebuie să mergem… ah, văd că domnişoara este gata…

Când îndesam cutia din argint poleit în cufărul de călătorie, Abbé a spus:

— Draga mea verişoară, şi cu jocul ce facem?

— Lasă tabla aşa cum este… sunt sigură că nu o să mă întorc în seara asta. Şi aminteşte-ţi că am o memorie excelentă…

— Sibille, ai grijă, a spus mătuşa, trăgându-mă în faţa ei radioasă.

— Promite-mi…

— Madame, doamna de onoare a reginei, Madame Gondi, se va ocupa de ea la palat. Iar regina ne-a ordonat să o însoţim pe drumul înapoi spre casă mâine seară, a adăugat pajul.

Dar în timp ce coboram treptele, l-am auzit pe Gargantua, închis la etaj împotriva voinţei sale, urlând.

Am luat-o la galop pe străzile goale, apa mocirloasă sărind în toate părţile, ploaia biciuindu-ne feţele, singurul moment de răgaz fiind scurta oprire de sub porţile oraşului. Odată trecuţi de ziduri şi de şanţul cu apă, am împuns caii la galop uşor, ori de câte ori strada ne permitea, îndepărtându-ne rapid de apele negre ale fluviului învolburat. Bulgări grei de noroi zburau din copitele cailor, iar când ploaia s-a mai potolit, noi am continuat să fim uzi pe haine, căci traversam pădurea ai cărei copaci picurau apă de pe frunzele lor, pe măsură ce înaintam prin ea.

Lumina aproape că se dusese de pe cer când în cele din urmă am zărit, printre norii întunecaţi în mişcare, turnurile vechiului castel sclipind deasupra noastră de pe

dealul înalt şi abrupt. Copacii şi dependinţele deveniseră umbre întunecate şi deja prima, lumânare tremurătoare putea fi văzută aprinsă la ferestrele noului castel al regelui Henri, construit după noul stil arhitectonic, în spatele imenseifortăreţ e vechi şi negre.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că porţile sunt încă deschise – regina nu ar accepta nicio scuză. Băiatul s-a cutremurat, dar nu am ştiut dacă din cauză că eram toţi uzi leoarcă, până la piele.

Gărzile elveţiene se aflau deja în curte când noi am intrat, pregătindu-se să zăvorască porţile şi aprinzând cele patru torţe din colţurile incintei, care urmau să ardă toată noaptea. Ploaia se oprise, însă un tunet îndepărtat tot se mai frământa în semiîntuneric. Băiatul m-a apucat de mână, ca să nu mă împiedic pe pavajul alunecos şi cu asperităţi, căci acum ne deplasam pe jos. Numai membrilor familiei regale li se permitea să pătrundă în curte călare sau în trăsură. Înăuntru, arcaşii deja îşi desfăşuraseră forţele pe scări, iar valeţii aprinseseră torţele ca să lumineze pasajele înguste din piatră, holurile lungi şi scările palierelor ce duceau la dormitoare. Pe timpul nopţii palatele sunt ca oraşele, pe coridoarele întunecate au loc crime sângeroase şi răsună ecoul şoaptelor secrete. Ceea ce probabil era îngrijorător, căci te aştepţi ca într-un palat să nu existe atâtea pericole ca pe o alee din oraş. Un palat trebuie să-şi aibă gărzile elveţiene şi arcaşii lui, aşa cum oraşul îşi are paznicii săi de noapte.

Băiatul m-a condus către o uşă împodobită şi zăvorâtă, unde o doamnă de companie a deschis la prima bătaie, i-a dat liber şi m-a condus înăuntru.

— Bun, a spus, ai sosit la timp. Dă-mi cufărul şi voi trimite o cameristă să te ajute să te usuci.

— Mă tem că nu pot să vi-l dau. Regina a poruncit să nu-l las în mâinile altcuiva decât ale domniei sale.

— Sunt încântată, s-a auzit o voce din profunzimile camerei şi am văzut o siluetă scurtă şi durdulie într-un capod alb, stând în picioare lângă o măsuţă aranjată ca un

altar, cu lumânări negre arzând în fiecare dintre braţele unui candelabru de argint. Văd că eşti loială, discretă şi îţi păstrezi cuvântul dat. Nici nu mi-aş putea dori mai mult. Acum dă-mi cufărul.

Am scos cutia din cufărul de călătorie. Flacăra lumânărilor s-a mărit şi a pâlpâit lugubra pe suprafaţa cutiei. Urăsc obiectul ăsta, mi-am zis, în timp ce i-l dădeam reginei. Mi-aş dori să scap de el. Ai *putea* să-ţi doreşti asta, mi-a răspuns vocea lui Menander în adâncul minţii mele. Dar după felul cum procedezi, mi-ai îndeplini dorinţa ucigându-mă, i-am răspuns fără să scot vreun sunet, în acelaşi fel înmânându-i-l reginei. Bineînţeles, a spus vocea tainică a obiectului, aşa scapă alţii de mine.

Regina a pus cutia pe altar, între cele două lumânări negre, şi, deşi era întoarsă cu spatele la noi, i-am auzit incantaţiile rostite într-o limbă necunoscută întocmai unui vrăjitor dintr-o dramă. După asta, a deschis capacul cutiei. Doamna de lângă mine şi-a ţinut respiraţia şi s-a înfiorat la vederea lui Menander. Cumva arăta mult mai revoltător în această noapte decât de obicei, pielea îi semăna mai mult cu a unei vipere moarte, dinţii cafenii ai gurii sale scârboase şi mumificate arătau ca nişte colţi, iar ochii săi gangrenoşi emanau răul absolut. Ştia că are o victimă, iar această victimă era o regină nechibzuită în dorinţe şi capabilă de orice, chiar şi de a-şi vinde sufletul. Am simţit că mi se face rău de la stomac, iar răcoarea lipicioasă a hainelor ude m-a făcut să tremur.

Dar regina a vorbit cu o voce sigură pe sine, fără să tremure.

— Iată-ne aici în cele din urmă, a spus ea. În sfârşit puterile tale magice sunt ale mele, O, nemuritorule. Iar în seara aceasta voi întreprinde un act important, unul mult râvnit de o groază de timp.

Doamna de onoare de lângă mine, s-a întors cu spatele, şi-a închis ochii şi şi-a acoperit urechile când obiectul revoltător din cutie s-a mişcat ca şi cum ar fi vrut să vorbească. În cele din urmă obiectul mort a vorbit cu un

glas slab şi ruginit, ca şi cum ar fi venit de pe altă lume:

— Regină puternică, porunceşte-mi, a spus capul nemuritor al lui Menander Magul.

Caterina de Medici a repetat cuvintele gravate deasupra încuietorii cutiei deschise cu mare grijă şi fermitate:

— Prin Agaba, Omthnet, Baal Agares, Marbas, te conjur. Almoazin, Membrots, Sulphae, Salamandrae, deschideţi-mi uşa întunecată şi acordaţi-mi atenţie, a spus regina.

— Rosteşte-ţi dorinţa, i-a cerut capul, iar aroma obiectelor demult putrezite se ridica din el.

— Eu, Caterina de Medici, soţie a marelui Henri al II-lea, fiu al atotputernicului rege Francis I, poruncesc şi doresc ca influenţa ducesei de Valentinois asupra soţului meu să fie întreruptă şi să înceteze pentru totdeauna.

— S-a făcut, a răspuns Stăpânul Tuturor Dorinţelor. Timpul îţi va arăta că este adevărat.

— În fine! a spus regina trăgând adânc aer în piept, îmi voi îndeplini dorinţa inimii şi voi avea mijloacele să păzesc tronul fiului meu de spanioli şi de fraţii de Guise. Totul cu o simplă dorinţă.

După ce a închis cutia, s-a întors spre mine.

— Zăvoreşte obiectul ăsta din nou şi ia-l de aici… oh, eşti udă. Maddalena, ia-o pe domnişoara şi aşeaz-o lângă foc să se usuce; dă-i haine de noapte şi un pat – nu vrem să prindă vreo răceală mortală. Sunt mulţumită să descopăr că domnişoara este un servitor loial.

În timp ce împachetam cutia, m-a întrebat dintr-odată:

— Demoiselle, de ce nu i-ai încredinţat niciuna dintre dorinţele tale cutiei magice?

— Maiestate, i-am vorbit, dârdâind, „din pricină că mi-e teamă.

— Ah, mi-a răspuns. „Asta pentru că nu eşti regină.

*

În noaptea aceea am stat întinsă în pat în cămaşa de

noapte şi boneta de împrumut, ascultând ritmul respiraţiilor celorlalte două doamne de onoare care împărţeau acelaşi pat cu mine, incapabilă să dorm din cauza întunericului terifiant care se îngrămădise între draperiile patului. Am crezut că-l aud pe Menander respirând moale şi sinistru din cutia de sub pat şi apoi vocea lui, o şoaptă asemănătoare trestiilor uscate care fluieră în bătaia vântului de iarnă.

— Ar trebui să te sinucizi. Ar fi uşor. Te ridici din pat şi sari pe fereastră. Inima începuse să-mi bubuie. Ce era cu scamatoria asta nouă a lui Menander? Nu mă bântuia suficient cât să emit dorinţe care să-l satisfacă?

— Ar fi mult mai bine dacă aş apariţine unei regine mari, în loc să fiu a unui nimeni ca tine. Scopul ar fi cu mult mai grandios, iar cucerirea sufletelor şi mai măreaţă. Cine eşti tu, o domnişoară urâtă, ca să deţii o comoară aşa cum sunt eu? Dacă nu ai dorinţe, nu o să capeţi glorie şi ceea ce pune capac, poeziile tale sunt vrednice de dispreţ, sunt o glumă. Nimănui nu îi plac. Ridică-te şi du-te la fereastră. Mai bine ai muri.

În întuneric, lacrimile îmi umpluseră ochii. Avea dreptate. De ce nu m-aş fi aruncat? Dar ceva trainic din mine se detaşase, privea din afară şi îmi spunea: „Menander nu poate să te facă să îţi doreşti să nu-i mai stai în cale, aşa că vrea să te împingă spre suicid. Îşi dă seama cât de mult rău ar putea să facă dacă ar aparţine reginei, şi nu ţie”. Nu o să te ascult, bucată de şuncă uscată ce zaci într-o cutie, i-am răspuns în minte.

— Oh, dar eşti nevoită, a spus vocea tainică a Magului. Dacă tu nu mă laşi să plec, nici eu nu o să-ţi dau pace.

— Menander, nu eşti nimic altceva decât un carierist oportunist.

— Dacă nu pot să am sufletul tău într-un fel, o să-l am în altul. Ridică-te şi îndreaptă-te spre fereastră.

— Ba nu, i-am răspuns, ştergându-mi lacrimile cu pumnul strâns. Apoi mi-am tras cuverturile strâns pe lângă

mine şi am început să mă concentrez asupra unei activităţi în capul meu ca să înăbuş vocea lui Menander, ispită hidoasă. Am început să cânt în gând psalmii lui Marot, tot mai tare şi mai tare. La auzul cuvintelor sacre, obiectul diabolic a scos un ţipăt strident, după care a amuţit. Afară, în lumea reală, respiraţia celor două colege de pat era la fel de regulată. Cât timp ne-am luptat acolo, în mintea întunecată, până când am adormit epuizată? Probabil minute, poate ore, dar mi s-a părut o eternitate. Şi am ştiut că de acum nopţile mele vor fi pline de zbateri şi groază până când unul din noi, fie eu, fie Menander Nemuritorul, se va da bătut. În fiecare noapte, în toate nopţile. Nostradamus, a spus observatorul din mine. Trebuie să te întâlneşti cu Nostradamus din nou. El are răspunsul.

*

În dimineaţa următoare, la audienţă, regina i-a dat voie să plece cântăreţului ei la flaut, şi în timp ce Madame de Saint-André îi întindea cămaşa, Madame Gondi îi citea un dialog insolit despre virtute dintr-un volum subţirel, transcris de mână pe hârtie de pergament cu profesionalism şi legat în piele de capră cu basoreliefuri.

— Inteligentă acea remarcă pe care Demoiselle de La Roque a pus-o în gura Atenei, a spus regina cât timp coafezul ei se agita pe lângă buclele-i complicate. Această lucrare e cu mult mai genială decât poeziile care sunt mai degrabă comune. Şi e şi originală. Citeşte-mi din nou pasajul acela despre sfinţenia căsătoriei, unde vorbeşte Hera. Îmi place punctul ei de vedere.

Regina era neobişnuit de calmă şi paşnică în această dimineaţă, dar a remarcat că mâna lui Madame Gondi a tremurat când a întors pagina. Nici ea nu e potrivită să fie regină, şi-a zis Caterina de Medici. Are nervii prea slabi. Regatele se pierd dacă ai nervii slabi, iar după aceea, prinţul care a ieşit învingător ucide moştenitorii de drept. Asta am învăţat la Florenţa când duşmanii familiei mele au încercat să mă agaţe de zidurile oraşului devenind came de tun. Ce ştie Machiavelli, care a scris pentru tata, despre

aceste adevăruri? Zgârie cu pana pe hârtie şi se înţelege numai cu mintea lui, dar eu, eu cunosc lucrurile astea în suflet ca şi în stomac.

— … şi din acest motiv căsătoria este destinată a fi o taină sfântă… Regina a privit în jurul ei la camera cu tapiţerii somptuoase, la servitorii linguşitori cu inimi ascunse şi ochi tainici. Oricare ar putea să o lovească pe la spate. A fi regină înseamnă să fii diferită de ceilalţi oameni: miza jocului e mai mare.

— … şi aşa cum copiii născuţi ca rod al afecţiunii sunt mai frumoşi, aşa şi cei căsătoriţi din dragoste sunt superiori chiar şi acestor copiii… citea Madame Gondi şi, întrucâtva, vocea îi tremura. Avea cearcăne în jurul ochilor, iar pielea era albă ca a unei stafii. Somnul i-a fost în permanenţă bântuit de coşmarurile capului mumificat care vorbea.

— Fă o pauză, aici este pasajul în care Hera o dojeneşte pe Afrodita?

— N-nu, urmează după acest pasaj, unde Arhanghelul explică adevărata căsătorie creştină…

— Aici sunt sentimente distinse şi nu găsesc niciun motiv de jenă că această operă mi-a fost dedicată. Prima ediţie tipărită va beneficia de patronajul meu oficial. Mă gândesc, poate, să dau de înţeles că o să citim din ea la una din întrunirile mele de după amiază, iar apoi doamnele să dezbată chestiunile majore. Aceasta ar trebui să sporească devoţiunea şi loialitatea domnişoarei faţă de persoana mea, nu crezi? Ce se întâmplă… ai şi tu febră ca şi ea?

— N-nu, Maiestate… e din cauza unui curent. Sfântă Marie, blajină, Mamă Sfântă, nu mă voi mai juca cu farmece şi vrăji de norocniciodată, îşi zicea Madame Gondi în minte, căci groaza nopţii trecute pusese stăpânire pe ea din nou. Sfinte lacove, îţi jur că voi merge în pelerinaj şi îmi voi cumpăra o cămaşă din păr de cal. Doar ţine departe de mine blestemul acestui obiect înspăimântător…

— Bine. Femei mă asigură că nu e nimic, dar i-am

trimis unul dintre remediile mele personale, făcute în casă, care e suveran absolut când vine vorba de stări febrile – cataplasma din frunze de trandafir şi ouă de găină care a mers atât de bine la ultima suferinţă a reginei Scoţiei…

Trei doamne de onoare legau la spate rochia reginei şi îi prindeau gulerul cu ace cu gămălie. După ce, într-un târziu, i-au prins cu un ac de păr boneta şi vălul strălucitor din mătase – în aceeaşi nuanţă de galben ca a juponului – peste capodopera coafezului, regina s-a întors spre Madame Gondi.

— Ce zici de a continua planul prin care să-i găsim un soţ de viţă nobilă? Cred că o să fie legată de mine pentru totdeauna. Planul e perfect: în calitate de gardian al cufărului, îşi asumă toate riscurile, dar îl am la dispoziţie ori de câte ori vreau. Nu crezi că e absolut corect?

— Oh, Maiestate, ce bărbat de rang ar lua de soţie o femeie atât de în vârstă fără să aibă o avere mare? Când v-aţi căsătorit la paisprezece ani, nu numai că eraţi moştenitoare, dar eraţi la apogeul frumuseţii, iar domnişoara arată deja un pic cam ofilită, după părerea mea.

— Ah, draga mea prietenă şi peţitoare, aici mă bizui pe tine. Găseşte-mi un bărbat căzut în dizgraţie, care ar face orice ca să îmi câştige favorurile, ori un bărbat ale cărui proprietăţi i-au fost confiscate, dar de familie bună sau un bărbat cu un rang nepotrivit care doreşte să avanseze şi are un fiu căruia vrea să-i asigure o avere…

Regina a făcut un rotocol cu mâna în aer ca să indice toţi bărbaţii care ar putea fi dobândiţi ieftin.

— Fă-mi o listă, Maddalena.

— Să aibă vreo limită de vârstă?

— Oh, indiferent de vârstă. Doar să fie ascultător, înzestrat cu foarte puţin şi recunoscător doar mie. Poate că o voi lăsa să aleagă. Chiar nu are importanţă; pot locui separat, dacă nu se plac – ah, pe cine aud în anticameră? Ce zarvă îngrozitoare – spune-i că nu pot să-l primesc. În dimineaţa asta am scrisori de redactat şi nu vreau să fiu

întreruptă.

Dar bărbatul din anticameră s-a strecurat printre gărzi şi a năvălit în dormitorul reginei, aruncându-se la picioarele acesteia, chiar unde femeia stătea în faţa patului cu baldachin.

— Regina mea, regina mea, plângea bărbatul în piele neagră care se tăvălea pe covor, vă rog, nu faceţi o greşeală care ar putea să vă coste totul.

— Cosmo, parazitule, ridică-te. Cum ai aflat că domnişoara a venit la mine şi mi-a adus *cutiuţa*?

— Vă spun, e blestemată, blestemată, a spus bărbatul îmbrăcat în piele neagră. Aduce numai dezastru în calea lui.

— Şi mai precis, care-i punctul tău de vedere, Cosmo, din moment ce tu ai fost primul care a propus să mi-aducă cutia?

— E un pericol – un pericol cumplit – dacă nu umblă cu ea un profesionist. Vai, un cuvânt greşit, o dorinţă nesăbuită…

— Oh, deci de asta ai venit, Cosmo. Ei bine, te anunţ că nici eu nu sunt o nepricepută în domeniul ăsta. M-am gândit cum să obţin tot ceea ce vreau doar cu o singură dorinţă pe care am exprimat-o cu cele mai alese cuvinte. Astrologul, acum în genunchi, a icnit.

— Deci s-a terminat? Ce dorinţă a fost?

— Şi de ce ţi-aş spune vreodată? Ştiu ce vrei. Să deţii monopolul asupra cutiuţei mele, să-mi cunoşti gândurile secrete şi să-ţi bagi nasul în toate treburile mele – dar am un aranjament mai bun în minte. Şi alte dorinţe, de asemenea.

— Măreaţă regină, vă implor, nu vă mânjiţi singură, lăsaţi pe cineva priceput în Arta…

— Spune, Cosmo, eşti tot burlac? a întrebat regina privindu-l cu ochi noi, evaluatori.

— Începe-ţi lista cu el, a spus regina, gesticulând spre Madame Gondi, care a lăsat volumul subţire din mâini şi a scos un toc, hârtie şi o mică cutie cu nisip, dintr-un

sertar al pupitrului reginei.

Aşezând foaia pe pupitru, a înmuiat tocul într-o călimară cu ornamente, sprijinită de un trio de cupidoni şi a mâzgălit de-a lungul capătului alb al paginii:

— Cosmo Ruggieri, 43 de ani, scurt şi brunet.

— Ce e asta? a întrebat Ruggieri, alarmat. Fiind în slujba familiei de Medici a văzut multe liste la viaţa lui, inspirate de stele, de secrete, priviri bănuitoare. Liste cu duşmani, liste cu morţi.

— Vai, mă gândeam că v-ar plăcea să vă aliaţi cu o familie franţuzească, veche şi delicată, cu ceva bani şi un titlu nobiliar. Broboane de sudoare ieşiseră la iveală pe fruntea lui Ruggieri, iar ochii căutau frenetic o ieşire. I se dădea o moştenire, ironia sorţii, şi-a zis, un gest cavaleresc care te osândeşte. Şi acum, în fine, se manifestase şi în Ducesina. De ce el, de ce el? Trebuia să pună mâna pe cufăr. Trebuia să se şteargă de pe lista cu morţi pe care regina o întocmea la fel de natural cum doamnele ei îi alegeau bijuteriile.

— Ha! Uitaţi-vă la el cum fuge! a spus regina.

— Sunteţi sigură că ar trebui să-l…?

— Oh, poate că nu. De fapt i-aş pune cutia în braţe prin căsătorie? Gândeşte-te la altcineva. Cineva care ne este de folos, care trebuie să fie legat de mine şi mai strâns – un bărbat ambiţios care ştie să-şi ţină gura – ia să vedem – ce zici de bancherul Montvert? Mai e căsătorit? Nu? Dar un fiu sau un nepot?

— Cred că are un fiu.

— Bine, pune-l şi pe el pe listă. Şi mai dă-mi câteva nume, o să te anunţ şi eu când mă voi gândi la cineva…

*

Un decret al regelui Henri al II-lea a scos în ilegalitate şcolile de scrimă din interiorului zidurilor Parisului, acele locuri de întâlnire ale lepădăturilor şi fiilor negustorilor. Dar pe o alee rău famată, departe de rue St.

— Jean, pe malul stâng al Senei, la hanul Mistreţul Negru, există o încăpere lungă în spatele tavernei de unde

se pot auzi zăngănelile jocului de săbii. Dacă se întâmplă ca un scrimeur încărunţit de pe vremea regelui Francis să se afle acolo, iar dacă elevii şi fiii medicilor veterinari tocmai exersează auto-apărarea şi banii trec dintr-o mână în alta – ei bine, nu e treaba nimănui. Proprietarul hanului „Mistreţul Negru”, care se pare că nu aude prea bine, habar nu are de unde vine zgomotul, deşi chiriaşii şi clienţii care-i consumă vinul groaznic şi berea ieftină par să se afunde regulat în taverna lui, printr-o uşă joasă din spatele butoaielor.

Prin această cavernă mucegăită de băutori, o siluetă înaltă se deplasează sprintenă, croindu-şi drum printre mesele aglomerate şi beţivii întinşi peste mizeria solidificată de pe podea.

— Holà! E Nicolas, Italianul!

— Nicolas, am crezut că nu vii astăzi!

— Nicolas, ce face doamna? E tot indiferentă?

S-a petrecut ceva curios cu postura lui Nicolas în timp ce acesta traversa taverna să ajungă în sală. Nu mai umbla cocârjat, pe jumătate adormit, aşa cum făcea în casa tatălui său, ci se deplasa la fel de ţeapăn ca o lance, cu paşi repezi şi adunaţi, cu privirea aprigă şi vie ca a unui vultur. Acesta era locul unde nici mama şi nici sora lui nu ar îndrăzni să se roage, ori să-l bombăne şi să-i spună că este un suflet pierdut. Acesta era locul unde orele pe care le petrecea nu erau o pierdere de timp. Şi tot aici era locul unde bandiţii oţeliţi îl salutau când îşi punea plastronul greu din piele şi îşi trăgea masca de antrenament, prevăzută cu două ghemuri mari de plută ca să nu-şi scoată ochii. Nicolas Montvert era un visător lipsit de iniţiativă. Dar Nicolas Italianul îşi abandonase cu mare drag studiile de drept, filosofie şi teologie de la câteva universităţi renumite din Italia în căutarea maeştrilor de scrimă la modă, în preajma cărora se odihnea, se antrena şi se lua la harţă cu cei mai buni. Drept urmare, era un extraordinar spadasin competent în stilul italian, în continuare o noutate în Paris, şi nu se descurca rău deloc

nici cu floreta ori hangerul, cu floreta şi mantia, ori cu spada demodată şi cu scutul. Tatăl său nu l-ar fi recunoscut în şcoala de scrimă a maestrului Ahile. Iar dacă l-ar fi recunoscut, ar fi fost îngrozit.

— Rosteşte numele doamnei mele, Jean-Claude, şi eşti un om mort, a spus Nicolas, însă vocea îi era bine dispusă.

— Ei, doar glumeam. Astăzi eşti dispus să faci antrenament? Schema pe care mi-ai arătat-o… sunt la fel de lent…

— Astăzi nu, am venit doar să-l văd pe Ahile.

— Încă îţi datorează cele două coroane, Nicolas?

— Întocmai cum eu am o datorie de plătit la Patru Elemente, a răspuns Nicolas.

— Să bem atunci… mai stai cu noi o vreme…

— Nu pot… afacerile… Nicolas dispăruse prin uşa din spatele butoielor.

— Ştii despre ce afacere e vorba? a întrebat unul dintre băutori pe celălalt, imediat ce nu mai puteau fi auziţi. O urmăreşte pe una dintre doamnele de la curte prin tot oraşul ca un viţel bolnav, încercând să nu rateze ocazia ca să intre în vorbă cu ea.

— *Nicolas*? Bineînţeles că orice femeie o să-i cadă la picioare. E chipeş, tatăl lui e bogat şi e un spadasin al naibii de bun. Ar trebui să fie suficiente argumente pentru a convinge orice femeie…

— Nu şi pentru aceasta. Am *văzut-o*, Jean-Claude… e foarte rafinată… înaltă şi îngâmfată. Toată familia e cu nasul pe sus… scrie poezii… şi un bărbat cu un titlu nobiliar are grijă de ea. Un spaniol bogat.

— Un nobil? Bietul Nicolas… nu are nicio şansă.

— Oh, nu ştiu ce să zic despre asta. E mult mai decis.

— Decis? Din câte îl cunosc, atunci, tatăl său probabil că i-a interzis.

— Ha! Ai nimerit-o! Vrei să punem pariu?

— Nicolas, cinci dinari, şanse, doi la unu…

*

Guta dându-i pace temporar, Nostradamus şi servitorul lui s-au urcat în spatele unor cai nărăvaşi ai poştei regale, îndreptându-se spre castelul de la Blois unde copiii casei regale erau crescuţi departe de intrigile de la curte. În ciuda aerului plăcut al zilelor de toamnă şi a frumuseţii leneşului fluviu verde, pe ale cărui maluri se deplasau, Nostradamus găsea călătoria neplăcută. Hangiul de la „Trei Regi” din Orléans i-a cerut un preţ prea mare pentru cazare, iar la o tavernă locală l-a ispitit un fel de mâncare cu măruntaie fierte şi a făcut indigestie. Apoi, calul lui Léon şi-a pierdut o potcoavă lângă Beaugency şi chiar dacă le-au arătat ordinele reginei, tot nu i-a determinat pe potcovarii căpoşi să se grăbească. Stând în picioare la uşa fierăriei acoperită cu paie, inspectând bărcile care traversau apatic fluviul din spate, Nostradamus se hotărâse să nu mai facă nicio călătorie în viaţa lui, indiferent cine i-ar comanda-o. Până la urmă Lauricus făcea horoscoape prin corespondenţă şi nu l-a deranjat nimeni să călărească cai nărăvaşi, să facă indigestie şi să se ia la harţă cu fierari grei de cap, ca în cele din urmă să primească un onorariu absolut neîndestulător.

Hotărârea i s-a întărit când s-a prezentat în faţa gărzilor din curtea principală a castelului unde i s-a spus că, fiind un servitor, trebuie să urce treptele unei intrări obscure. Numai după un mare scandal şi câteva mesaje schimbate cu Monsieur de Humières, guvernatorul copiilor, i s-a răspuns că în acest caz şi numai în mod excepţional, recunoscutului Maestru Nostradamus i se permite să urce pe scara principală, octogonală. În timp ce Léon, încărcat cu instrumente şi cărţi, gâfâia urcând treptele în urma lui, Nostradamus se pierduse în speculaţii filosofice adânci, buzele mişcându-i-se, rostind o formulă misterioasă. Dacă servitorii supuşi şi cei care se aflau prin preajmă ar fi putut auzi cuvintele mistice, ar fi descoperit următoarele: „nu merită, e limpede că nu merită, categoric nu merită. Pierdere de timp. Ale naibii trepte. Să nu ai pic

de linişte”.

După consultări cu Monsieur de Humière şi inspectarea ordinului reginei de a întocmi horoscoape pentru toţi copiii, inclusiv pentru regina Scoţiei, Nostradamus s-a trezit repartizat într-o odaie cu o vedere neclară a acoperişului naosului capelei de la palat şi a unei duzini de porumbei curioşi; patul era denivelat şi plin de cocoloaşe, iar lumânarea nu era din ceară de albine, ci din cel mai ieftin seu care întotdeauna îi provoca dureri de cap. E pentru ultima oară, şi-a zis. Chiar şi pentru a salva Franţa. Franţa poate fi salvată prin corespondenţă.

În dimineaţa următoare, pus pe picioare mulţumită unui mic dejun cu adevărat excelent constând din cornuri suficient de moi, o porţie mică şi fină de peşte afumat şi unt proaspăt din puţinei, s-a apucat de sarcina investigării moştenitorilor Franţei, pentru mama lor inventivă şi plină de nelinişte. Servitorii, gentilomii şi femeile castelului, ca şi Monsieur şi Madame de Humière, s-au adunat în salonul lung şi zugrăvit în albastru ca să asiste, alături de câţiva ogari de vânătoare mari, trei bufoni, unul dintre ei ducând un papagal, şi o doamnă cu un copoi alb ţinut într-o lesă de argint.

Dar când François, moştenitorul tronului, a fost adus înaintea lui, venerabilul doctor şi-a simţit stomacul ca de plumb. Adevărul urla prin aura pulsândă şi complexă a mulţimii care înconjura băiatul. În aerul cenuşiu şi tremurător din jurul moştenitorului tronului citea nebunie, boală şi apoi moarte, însă nu în viitorul îndepărtat. Cercetândamănun ţit trupul copilului, semnele erau evidente, chiar şi pentru un om care nu era un mistic. Probabil că şi mama le-a citit, şi-a zis Nostradamus, iar cei din jur îi spun că se înşală. De asta a trimis după mine. Trebuie, să ştie şi, cu toate acestea, nu i se poate spune. Delfinul în vârstă de treisprezece ani era nedezvoltat, cu capul umflat, cu ochi inexpresivi datorită imbecilităţii, cu faţa mâncată de o erupţie acneică. În timp ce îl privea, băiatul şi-a şters nasul pe mânecă.

— Şi urechile îi curg? a întrebat doctorul.

— A răcit, nu e nimic grav, a răspuns guvernanta Delfinului. Dar Nostradamus a remarcat dinţii din faţă ai băiatului când acesta a fornăit. Strungăreaţă. Familia era osândită. Ce nebunie, ce distrugere se va răzbuna pe aceşti copii chinuiţi şi afectaţi de boală înainte de sfârşitul inevitabil? Boala italiencei pângărise neamul Valois, iar aceşti copii nedezvoltaţi, cu feţe inexpresive erau rezultatul. Ce strămoş care a umblat din floare în floare a nenorocit pe aceşti inocenţi înainte chiar de a fi fost concepuţi? Cât va dura şi ce formă va îmbrăca boala înainte ca ei să moară în agonie? Mama ştie, s-a gândit bătrânul profet. În adâncul inimii ei se va lupta contra sorţii până în ultima clipă. Va plănui, va complota, se va chinui să-i facă ceea ce nu sunt. Ei sunt tot ceea ce are. Iar eu, care ţin la locuinţa mea tihnită, nu pot fi cel care îi va spune că ceea ce vede ea în secret este adevărat.

— Acest băiat e destinat să ajungă un mare rege, a intonat Nostradamus şi toate doamnele au dat din cap aprobator, iar încăperea bâzâia de vocile antrenate în conversaţie.

Unul câte unul i-a inspectat pe moştenitorii tronului, patru băieţi, care mai de care într-o stare mai proastă decât celălalt. După François de treisprezece ani, a venit Charles, în vârstă de şase ani, cu o faţă mică şi îngustă ca de şobolan şi ochi pizmaşi care îi aminteau bătrânului de copilul Caligula. Ah, uite altul – drăguţ, dar cu sufletul diform. Regina crede că acesta, Henri, este normal, şi-a spus bătrânul. Apoi a venit rândul micuţului Hercule, cu un cap mare denunţător, iar trăsăturile feţei erau chiar şi mai urâte. Uite şi o fetiţă, Elizabeta, cu o faţă de spiriduş și ochi inteligenţi, dar cu acelaşi trăsături caracteristice; Claude, şi mai micuţă, era deja deformată şi schiloadă. A urmat o fetiţă în faşă, vioaie şi plăcută. Stearpă din naştere, indica aura ei. Niciun bărbat nu va avea vreun moştenitor de la ea.

Ah, dar uite şi excepţia, şi-a zis în sinea lui bătrânul,

în timp ce a fost prezentat unei tinere de paisprezece ani, înaltă, cu părul tiţian, cu tenul alb-rozaliu şi ochi limpezi şi scânteietori. Regina Scoţiei, mireasa destinată lui François, Delfinul, este întreagă şi bine dezvoltată. Văd în ea sângele familiei de Guise, împrospătat de forţa blonzilor roşcovani ai neamului scoţian. Nu e de mirare că regele o preferă pe ea. Consideră că sănătatea ei îi va reînnoi neamul. „Prea târziu”, i-a suspinat vocea lui Anael în ureche, dar respectabilul profet s-a făcut că nu aude, şi le-a spus că pe toţi îi aşteaptă un viitor glorios, s-a înclinat în faţa mulţimii, după care şi-a petrecut mult timp luând notiţe ostentativ şi folosind prescurtări inventate de el pe care nimeni nu ar fi putut să le descifreze. Şi în tot acest timp, o voce îi răsuna în urechea internă, regele nu va avea nicio altă variantă de mariaj pentru fiul său, indiferent ce ar spune ceilalţi, iar din acest mariaj va izvorî necazul care va roade Franţa până la oase. Război şi moarte, frate contra frate, fraţii de Guise îşi vor zdrobi duşmanii ca apoi să fie şi ei călcaţi în picioare.

*

— Spune-mi, Anael, s-a adresat Nostradamus îngerului istoriei, şi dacă un viitor crud ţine în balamale viaţa unui inocent drăguţ? Ce se va întâmpla dacă voi spune adevărul?

Era noapte, dar obloanele cămăruţei cu vedere proastă a profetului erau larg deschise. Şase stele, ba nu, opt, îi făceau cu ochiul de deasupra umbrei întunecate a acoperişului opus ferestrei sale. Anael se aşezase pe pervazul ferestrei, iar trupul său cu umbre albastre şi cu luminiţe strălucitoare luminau doar o idee mai puternic decât cerul nopţii. O singură lumânare înviora diagrama complicată a horoscopului de sub mâna lui Nostradamus. Acesta făcuse o serie de însemnări într-un colţ, lângă planeta Marte, după care a lăsat tocul jos oftând.

— Vrei să spui, dacă poţi să schimbi istoria? a rânjit Anael, unduindu-şi penele de pe aripile sale negre ca pana corbului. Tu? Un muritor? Nu ai nevoie de bagheta magică

ca să ştii că primul lucru care s-ar întâmpla ar fi că cineva dintr-una dintre tabere te va omorî.

— Vrei să insinuezi că tăcerea mea nu este absolut etică? Nostradamus stătuse treaz până târziu ca să termine toate horoscoapele, iar când a trimis la bucătărie după o gustare mică, nu s-a mai găsit nimic şi i s-a trimis vorbă că focurile se stinseseră. Drept urmare, era ţâfnos.

— Oh, nu fi aşa ofensat. E doar o amestecătură, aşa cum fac toţi oamenii. Anael se odihnea pe pervaz, balansându-şi picioarele încrucişate, arătând atât de încântat de propria-i persoană, încât l-a scos din sărite chiar şi mai tare pe bătrânul profet.

— Ei bine, dacă eşti atât de perfect, de ce nu faci tu istoria mai bună?

— Nu e treaba mea. Eu doar am grijă de dulap. În plus, nu mai contează ce mai facem acum. Un eveniment de mărimea unui război civil religios… vai, e precum apa care se scurge de pe un deal. Nu poţi să o opreşti; o va apuca pe o cărare sau pe alta, aşa că poţi foarte bine să laşi lucrurile aşa cum sunt şi să te fereşti din calea lor.

— A existat un moment când ar fi putut fi oprite? Nimic nu-l interesa pe Nostradamus mai mult decât un argument filosofic solid. Se înveselise la perspectiva unei dezbateri.

— Vrei să spui, asasinând pe cineva precum Monsieur Calvin, care nu e nici pe jumătate la fel de atrăgător ca acea fată drăguţă de Guise?

— Ei bine, nu am spus *asta*…

— Sau poate că ţi-ai zis în gând, mergând mai departe, Monsieur Luther, de exemplu? Te asigur că, mai devreme sau mai târziu, această instituţie coruptă şi-ar fi numărat propriile-i rămăşiţe…

— Bine, atunci ce zici de corupţie? Nu ar fi putut fi oprită? Dar ce părere ai despre inventatorul toleranţei plenare? Anael a râs, iar Nostradamus şi-a încruntat nemulţumit sprâncenele fioroase. Simţea că, în fond, se afla la vârsta când trebuia să fie luat mai în serios. Uneori

uita că un nemuritor cum era Anael avea vârsta unui nou născut.

— Tu crezi că numai o singură persoană ar fi avut o idee genială ca aceasta? Sămânţa exista. Când ceva e destinat să fie corupt, va fi corupt…

— Da, da, ca apa care curge la vale, pe deal, mi-ai zis asta deja, a adăugat Nostradamus, iritat că îi păsa.

— Şi în afară de asta, ia gândeşte-te la arta şi frumuseţea tuturor acelor acte de toleranţă dobândite. Ar fi lumea mai bună fără ele? Trandafirul este cu atât mai frumos cu cât se ofileşte, ştii bine. Şi totul prin mijloacele transferului de fonduri de la cel grosolan şi naiv la cel dibaci şi talentat… cine suntem noi să spunem că nu e cinstit…

— Anael eşti cea mai neintelingibilă şi imorală creatură pe care am întâlnit-o vreodată…

— Te aştepţi ca Istoria să fie dreaptă? Michel, nu m-am gândit niciodată ca profunzimile tale să ascundă o asemenea superficialitate la uşă s-a auzit o bătaie timidă, iar Anael şi-a ascuns silueta înaltă şi graţioasă printre umbrele din colţul opus lumânării lui Nostradamus.

— Intră, a răspuns profetul, dorindu-şi să fie cineva care-i aducea gustarea, dar gândindu-se mai bine, nu mai avea nicio importanţă.

Două fetiţe, în cămăşi de noapte şi cu bonete pe creştet, înfăşurate din cap până în picioare în capoade îmblănite, stăteau la uşă, în timp ce în spatele lor se afla guvernanta, Madame de Humière, cu părul cărunt pieptănat în două cozi peste care stătea boneta, doamna castelului, pe care o întâlnise în acea zi în marele salon. În urma acestora veneau patru gărzi înarmate şi robuste, doi dintre ei purtând torţe. O conspiraţie, şi-a spus Nostradamus. Nu ar trebui să fie treze la ora asta, să vină singure aici, dar era şi mişcat în acelaşi timp. Şi-a netezit şi aranjat halatul şi a încercat să facă puţină ordine pe masă. Până la urmă, dacă eşti obiectul aventurilor nocturne secrete ale unui copil, trebuie să faci parte din

ele.

Cea mai mică dintre fetiţe avea ochii mari şi căprui şi bărbia boantă a mamei sale. Buclele întunecate şi groase i se iveau de sub volanele bonetei de noapte. Era micuţa prinţesă Valois, Elizabeta, fiica reginei Caterina. O însoţea prietena ei mai în vârstă şi mai înaltă cu care împărţea o cameră şi un pat mare, cu baldachin. Inconfundabilul păr tiţian se revărsa în două coade grele peste umeri, tenul de porţelan devenind roz de încântare la îndrăzneaţă lor incursiune nocturnă. Mary, regina fetiţă a Scoţiei, nu pusese piciorul pe pământul ei natal din pruncie. Fetele se holbau la instrumentele şi tabelele pe care Nostradamus le întinsese pe masă. Mister şi magie, asta veniseră să vadă. Vase stranii, cu drăcuşori închişi în ele, poate. Se poate afirma că Nostradamus era un pic dezamăgitor.

— Maestre Nostradamus, am venit să aflăm mai multe despre viitorul nostru, micuţa cu ochii negri a vorbit curajos. Nostradamus a îndepărtat cu un singur gest diagrama la care lucra, în cazul în care vreuna dintre ele şi-ar fi aruncat o privire la figurile de pe ea şi ar fi putut să le decodifice. Pe această diagramă era scris viitorul pe care stelele îl ordonase pentru fata cu părul auriu-roşcat care stătea în picioare în faţa lui: văduvie, exil, trădare, închisoare şi execuţie. Toate acestea desfăşurându-se în umbra ambiţiei unchilor săi, de la moştenirea de sânge, la fel de sigur cum boala era moştenirea fetiţei brunete cu faţa de spiriduş care stătea lângă ea.

— Da, vrem să ştim cum va fi viaţa noastră când vom fi regine; ce palate o să avem.

— Şi bijuterii; o să avem unele splendide? Nostradamus a suspinat, iar ei au considerat că e din cauza nerăbdării.

— Te vom răsplăti când vom ajunge mari, a spus roşcata, cu o voce măreaţă şi condescendentă, ca şi cum ar fi imitat pe altcineva.

— Nu am fi venit atât de târziu, dar am auzit că veţi pleca repede, poate chiar mâine, a adăugat bruneta.

— Chiar nu este niciun deranj, a rostit bătrânul. Dar nu mai daţi aceeaşi idee şi celorlalţi, de acord? Vă voi citi viitorul în palmă. Aşezaţi-vă aici, lângă lumânare, cât timp mă voi uita întâi la a ta.

— Nu, trebuie să vă uitaţi întâi în palma lui Mary. Ea e născută regină, iar tata spune că are prioritate în orice, chiar şi când iese pe uşă.

— Foarte bine atunci. Hmm. Hm. Da. Vei fi regina a doua regate. Deasupra capului ei a văzut plutind ameninţător umbra cu glugă neagră a călăului.

— Două, nu trei? Sunt regina Scoţiei, mă voi căsători cu Franţa şi voi moşteni Anglia. Vocea ei convingătoare rezona în tăcere.

— Nu, nu trei. Semnele spun că două. Dar vei da naştere la un neam de regi… şi… şi vei trezi pasiunea bărbaţilor oriunde vei merge.

— Oh, a suspinat regina-fetiţă. Va fi minunat. Nu şi dacă ai şti cât de egoiste şi pline de ură vor fi unele dintre aceste pasiuni, şi-a zis în sinea lui bătrânul. Să-l ia naiba pe Menander care face din orice profeţie un chin cumplit. Cum a râs când mi-am exprimat dorinţa şi cât de crudă este înţelepciunea.

— Acum e rândul meu, a spus bruneta de unsprezece ani, întinzându-i pălmuţa.

— Ah, ce linii interesante, a spus bătrânul, prefăcându-se că le studiază cu atenţie. O să fii o regină foarte, foarte mare, cu dulapurile pline cu rochii splendide şi bijuterii mai multe şi mai grozave decât vei putea purta de-a lungul vieţii – bogăţiile unui imperiu puternic.

Diagrama ei zăcea împăturită într-unul din sertarele pupitrului din faţa lui. Avea intenţia să-l revizuiască suficient încât versiunea finală să o mulţumească pe mama ei. În diagramă a văzut palatele sumbre şi bogat ornamentate ale regelui Spaniei, căsătoria fără dragoste cu un bătrân, privirile glaciale ale rivalilor şi moartea de tânără prin otrăvire, atât de tânără.

— Voi fi şi eu mamă de regi?

— De fiice, draga mea, dar nu vei regreta. Vei fi atât de iubită de supuşii tăi, că te vor numi regina păcii şi a bunăstării.

— Mai e ceva? a spus Elizabeta, care era foarte isteaţă şi era favorita mamei, căci surprinsese o privire nefirească în ochii bătrânului.

— Nu, nu mai e nimic, a răspuns venerabilul profet. Asta e tot ce spun liniile, cu excepţia faptului că eşti o tânără foarte inteligentă şi silitoare la masa de studiu.

— Dar asta ştiu deja.

— Întocmai, de aceea nu trebuie să-ţi mai spun eu, a menţionat Nostradamus. După ce fetele şi-au luat rămas bun, l-a văzut pe Anael înghesuit în colţ, după care şi-a întins braţele şi a râs zgomotos.

— Să schimbi cursul evenimentelor, ha! Nu ai suflet nici să refuzi pe cineva. Nu te-a lăsat inima nici măcar să le spui celor două fetiţe că vor fi omorâte.

— Şi la ce le-ar fi ajutat? Le-ar fi stricat şi puţina plăcere pe care o vor afla de-a lungul vieţii, a spus bătrânul, cu vocea mâhnită.

— Prin urmare îţi ascunzi profeţiile codificându-le. Nu eşti în stare nici să spui, nici să nu spui. Michel, ţi-a spus cineva că eşti o pasăre rară?

— Foarte mulţi oameni, Anael. Oh, Dumnezeule, ce ignorant, ce blestemat am fost când mi-am dorit din tot sufletul să pot citi viitorul.

— Ştii că e numai vina ta.

— Da, şi ştiind asta e şi mai rău. A oftat. Eram tânăr, eram prost, eram înnebunit după misterele Orientului. Dar cel puţin mumia aia nenorocită din cutie nu-mi aparţine. Şi cu adevărat am fost norocos că cineva a furat-o pentru proprietarul din Constantinopole înainte de a avea ocazia de a-mi exprima altă dorinţă.

— Şi aşa ai fost salvat de tine însuţi. Dar să ştii că ar trebui să-ţi consider regretele o adevărată insultă. A fost chiar aşa de rău să mă cunoşti? a întrebat Spiritul Istoriei.

— Nu, Anael, întâlnirea noastră are părţile ei bune.

Dar spune-mi, cum putem să scăpăm de Menander Nemuritorul înainte ca el să distrugă Franţa?

— Doamne, Michel, eşti copil. Tu chiar crezi că e aşa de simplu să îndrepţi istoria? îngerul a rânjit, dezvelind nişte dinţi albi, minunaţi şi şi-a întins aripile de corb, aşa încât penele lui lucioase reflectau irizaţii în lumina lumânării. Nostradamus a suspinat adânc. Nu fi atât de abătut, muritorule. O să-ţi dau un indiciu. E în horoscopul acelei fete.

— Al ei? Al micuţei regine?

— Nu, al fetei a cărei naşă a presărat pudra contra vrăjilor în cutia lui Menander.

— Horoscopul ei? Câinele fetei mi-a mâncat papucii. Nu vreau să o mai văd niciodată. Îngerul a ridicat din umeri, iar micuţele obiecte scânteietoare din interiorul corpului său întunecat şi transparent se răsuceau şi dansau.

— Faci cum vrei. Papucii sau Franţa, a spus el.

— Bine, fie, dacă aşa se pune problema. Dar, Dumnezeule mare, ce agitaţie! Ascensiunea socială, pălăvrăgelile, iscoadele, *atotştiutoarele*. Şi poeziile alea îngrozitoare – ştii că mi-a trimis o vilanela, propria ei compoziţie? Rimele – ugh – mi s-au strepezit dinţii.

— Horoscopul, Michel, nu uita, a spus Îngerul Istoriei, în timp ce se făcea nevăzut.

XV

Monsieur.

În această sâmbătă, 29 noiembrie 1561, am primit scrisorile pe care le-ai trimis din Paris pe 12 octombrie a acestui an. Şi mi se pare că scrisorile tale sunt pline de melancolie, de conflict şi indignare împotriva mea fără să ştiu din ce motiv. Te plângi că atunci când eram în Paris ca să mă închin Maiestăţii Sale Regina mi-ai împrumutat doi nobili şi douăsprezece coroane, ceea ce este perfect adevărat... Cât despre faptul că mi-ai scris că am părăsit Parisul nerecunoscător pentru ospitalitatea ta este totalmente împotriva firii mele. În ceea ce priveşte

recompensa neînsemnată pe care am primit-o de la curte, când m-am îmbolnăvit, Maiestatea Sa Regele mi-a trimis o sută de coroane. Regina mi-a trimis treizeci de coroane şi aceasta este minunata sumă pe care am primit-o pentru că am străbătut două sute de leghe şi am cheltuit o sută treizeci de coroane. Dar nu asta e ideea: după ce m-am întors la Paris de la Saint-Germain, o mare doamnă venerabilă pe care nu o cunoşteam mi-a făcut o vizită… şi mi-a spus că domnii de la Justiţia din Paris vor veni să-mi pună întrebări despre metodele ce le folosesc ca să fac profeţii. I-am răspuns… că nu era nevoie să se deranjeze, că plănuisem să mă întorc în Provence în dimineaţa următoare, ceea ce am şi făcut Dar vei crede că scriindu-ţi toate acestea intenţionez să tărăgănez şi să nu-ţi plătesc. Nu este aşa, îţi trimit în această scrisoare două bancnote, pe care, dacă eşti amabil să le transmiţi la o bancă, sunt sigur că vei primi cu promptitudine bani în schimbul lor…

Extrase dintr-o scrisoare a lui Nostradamus către Jean Morel Fonturi latine No. 8589, Biblioteca Naţională a Franţei

— Mai dă-mi o perniţă Léon înainte să distrug locuinţa somptuoasă a cardinalului.

Întors de la Paris din călătoria sa la Blois, Nostradamus se aşezase în jilţul negru copleşitor de vast, din lemn sculptat, în totalitate lipsit de confort, care-i fusese adus în camera lui din locuinţa somptuoasă a cardinalului de Bourbon. Zilele lui Nostradamus în calitate de oaspete începuseră să-şi piardă farmecul; mâncarea şi cei care-l înconjurau erau excelente, dar camerele din piatră, cu tavanuri înalte şi nezăvorâte, atât de răcoroase şi expuse curentului, neplăcerea permanentă cauzată de servitorii ciudaţi, feţele sculptate ale bestiilor şi creaturilor groteşti care se zgâiau din fiecare obiect de mobilier ostil, cu muchii tăioase, îl făceau să tânjească după locuinţa lui primitoare, soţia agreabilă şi sunetele pline de veselie ale copiilor săi. Apoi mai era şi problema cărţilor, lunga despărţire de ele scoţându-l din sărite, ca şi chestiunea

ignoranţilor care nu-i plătiseră încă suficient cât să-i restituie creditul respectabilului Maître Morel.

— Să nu laşi niciun suflet să intre; vreau să termin horoscopul Delfinului.

— Am crezut că l-aţi terminat deja, a spus Léon, uitându-se la mormanul de hârtii cu adnotări care stăteau întinse pe masa cu picioare de leu din faţa jilţului uriaş, urât, cu muchii ascuţite, în care stătea profetul.

— L-am terminat. Asta e versiunea cea nouă, îmbunătăţită. Am nevoie de onorariul reginei ca să mă întorc acasă şi nu văd niciun motiv pentru care i-aş pune recunoştinţa în pericol.

— Pe scurt, eliminaţi o boală fatală şi o susbsituiţi cu o perioadă de mare risc…

— Léon, abuzezi prea mult de timpul petrecut în serviciul meu. Delfinul va fi cel mai mare rege din Europa după ce va fi trecut peste perioada de mare primejdie.

— Exact, a spus Léon, potrivind încă o perniţă la spatele maestrului şi reaşezându-i taburetul sub piciorul bolnav de gută. Doriţi să vi se aducă cina aici?

— Desigur. Dar nu mai vreau sos cu smântână. Îmi dă digestia peste cap.

După ce Léon a plecat, Nostradamus şi-a înmuiat tocul în călimară şi a scris:

— În cel de-al şaptesprezecelea an, Delfinul trebuie să renunţe complet la vânătoare dacă vrea să treacă cu succes peste o perioadă de mare pericol. Ce bine că Léon nu ştie să citească, s-a gândit Nostradamus, ori m-ar fi scos din minţi cu chicotelile lui. Amândoi ştim prea bine că Delfinul nu va renunţa niciodată la vânătoare…

În spatele lui s-a auzit un foşnet şi un râs zgomotos şi amuzat. Fără să-şi întoarcă capul, Nostradamus a spus:

— Anael? Ar trebui să-ţi fie ruşine, să-ţi vâri nasul peste tot. Nici măcar nu te-am chemat.

— Ţi-am spus, Michel, că merg unde vreau.

— *Doctor* Nostradamus, te rog.

— Tu mă strigi după numele meu mic, aşa te strig şi eu.

— Mai ai şi alte nume?

— Desigur. Zeci. Şi titluri nobiliare, de asemenea. Nu sunt orgolios, ca *alţii*.

— Întotdeauna critici. Nu pot să fac nimic fără ca să mi se ofere sugestii supărătoare…

— …sau să chicotească la vederea marelui Profet doftoricind un horoscop pentru bani ca să plece din oraş.

— Dispari, parazitule, şi revin-o când te chem eu.

— Oh, nici nu mă gândesc. Ţi-ai dorit să ai spiritul profeţiei şi ai primit darul profeţiei, pe mine adică, fie că îţi place sau nu.

Aici Anael a dat din cap sfidător şi a fluturat din mână aşa cum fac domnii când sunt prezentaţi. Dar nu e acelaşi lucru ca atunci când nu ai pălărie şi pene şi nici haine şi, în plus, umplea întreaga distanţă de patru metri, de la podea până la tavan.

— În afară de asta, mă simţeam un pic plictisit de existenţa asta eternă şi întrucât urmează să se întâmple ceva amuzant, am trecut şi eu pe aici.

Nostradamus, evitând privirea cercetătoare a îngerului, ca să se ferească să-i dea satisfacţii în plus, îşi ridicase ochii din hârtii şi şi-a dat seama că Léon lăsase uşa deschisă. În cadrul uşii stătea silueta stângace, înaltă şi osoasă a celei mai enervante şi pretenţioase poete din întreaga lume, ţinând strâns la piept un pachet legat cu un şnur scump. Oh, Dumnezeule, şi-a zis Nostradamus, un pachet cu poezii şi probabil că se aşteaptă să le citesc pe toate. Dar fata stătea ca un buştean, fără să scoată un cuvânt. Şi brusc profetul şi-a dat seama că îl poate vedea pe Anael. Pentru ea îngerul nu e invizibil.

— Um… nu mi-am dat seama că aveţi un musafir, a spus ea, cercetând silueta înaltă, cu aripi de corb şi fără veşminte. Îmi cer scuze, Monsieur… ah… Anael, cred… mă voi întoarce când vă veţi fi terminat toaleta.

— Oh, nu, nu pleca încă, a spus Anael. Adresându-se

lui Nostradamus, a adăugat: Vezi? Există cineva care ştie să ţi se adresze politicos.

— De unde îl ştii pe Anael? a întrebat Nostradamus. Şi cum de îl vezi?

— Oh… deseori… văd lucruri, a spus ea, cu ochii măriţi din cauza şocului. Şi ştiţi, mai citesc şi eu.

Ezita.

— Monsieur Anael, de culoare albastru închis, foarte chipeş – îngerul lui Venus – Fata a roşit.

— Nu ştiam despre obiectele scânteietoare. Ca cerul nopţii. Şi se deplasează…

Cât timp ea era distrasă de steluţe, profetul şi-a revenit brusc în fire şi a acoperit schiţa horoscopului cu hârtie albă, apoi a pus pe el o carte şi călimara cu cerneală.

— Ai adus şi… ogarul ăla al tău?

— Ştiu că nu vă place Gargantua, aşa că l-am lăsat acasă.

— Şi pe mătuşa băgăcioasă?

— Aranjează mobila într-un apartament drăguţ pe care abia l-am închiriat. Nu e chiar aşa de departe de aici. V-am adus…

— Lasă-le aici, a spus profetul învins. O să le citesc mai târziu. Nu mi le-ai dedicat mie, nu-i aşa? Pur şi simplu nu pot să…

— Sunt… sunt papucii dumneavoastră. Sunt făcuţi dintr-unii vechi identici Nostradamus s-a simţit dintr-odată foarte rău şi neînsemnat când a remarcat că ochii fetei începuseră să înoate în lacrimi. Nici tatălui meu nu i-au plăcut… dar m-am gândit… regina a spus că sunt minunate şi la fel şi Monsieur Montmorency, mai ales cea pe care am scris-o despre dumneavoastră – pardon – Şi şi-a şters o lacrimă şi şi-a scuturat capul ca ochii să nu i se mai umple din nou.

— Ia loc aici, Demoiselle Sibille, a spus Anael, aşezându-şi silueta uriaşă pe marele pat, cu baldachin, care se afla într-un colţ al camerei şi mângâind locul de

lângă el. Nu toţi au un dar, ştii bine asta. Iar dialogurile tale în proze au multe pasaje care sunt foarte tăioase şi pline de duh. Multe persoane le consideră cea mai bună lucrare a ta.

— Crezi? a spus ea, ezitând să se aşeze.

— Absolut, a spus Anael. Secretul pentru a fi sincer admirat este să scrii despre ceea ce ştii mai bine. Trebuie să ştii cine eşti înainte de a lua tocul în mână… Sibille privea, cu expresia feţei încurcată, trupul colosal şi obscur al lui Anael.

— …şi ar trebui să încerci să scrii şi despre istorie. Şi eu am talent la asta. Aş putea să te ajut. Michel, eşti un prostănac nepoliticos. Nu i-ai oferit doamnei un loc unde să stea.

— Oh, umf, îmi cer scuze. Nu ştiu la ce mi-era gândul. Nu mă deranjează dacă stai lângă Anael. Poate că nu e îmbrăcat după ultima modă, dar este foarte manierat. Când Sibille s-a aşezat şovăind lângă figura imensă şi goală, Nostradamus a observat că şi-a aranjat poalele rochiei cu grijă ca să-şi ascundă picioarele generos de mari şi s-a căit şi mai tare pentru cele rostite mai devreme. Nuc nimic mai trist decât un bătrân care ştie asta, şi-a zis.

— M-am gândit… că poate… acesta era momentul ca Arta mea să fie recunoscută poeziile mele au fost primite atât de bine şi chiar… nu credeţi că oribilul ăla de Menander le-a făcut, nu-i aşa?

— I-ai spus dorinţa ta? a întrebat venerabilul doctor, îngrozit.

— Nu, dar jumătate din omenire ar face-o, dacă ar putea să ajungă la el. Regina mă ţine prin preajma ei şi nici nu o să vă vină să credeţi câţi mă curtează ca să-i arunce o privire. Mă gândeam că – poate – ceva din el e sincer. Dar cred că a avut dreptate. Totul e doar linguşire.

— Ce vrei să spui, ţi-a zis el asta? Vrei să zici Menander? Şi, à-propos, el unde este? Am crezut că se ţine după tine. Ar fi trebuit să se fi materializat până acum.

— Menander mi-a spus că o să renunţe la mine în

momentul în care o să îmi dau seama că singura cale de a nu mă transforma într-o fată bătrână şi singură cuc este să-mi doresc un soţ bogat şi arătos. Şi apoi mi-a spus că are oameni mai buni cu care s-ar asocia…

— Oameni mai buni? Bătrânul profet simţea cum i se ridică părul măciucă pe ceafă.

— Un bărbat a intrat prin efracţie şi l-a furat acum două zile şi am auzit că ducesa de Valentinois îl deţine în prezent. Am fost aşa uşurată, chiar dacă regina a înnebunit. Ştiţi, noaptea îmi vorbeşte şi nu pot să dorm. Spune că, dacă nu îmi pun o dorinţă, atunci să dispar, că el are oameni mult mai importanţi decât mine cărora să le aparţină. Şi când sunt mai fericită, se întoarce şi strică totul…

— Demoiselle Sibille, nu îţi dai seama că îţi influenţează sentimentele? a spus Anael.

— Ştiu, dar sufăr oricum.

— Întotdeauna atacă subiectele slabe, a spus Nostradamus. Şi fiind nemuritor are tot timpul din lume ca să facă asta. Nu trebuie să subestimezi cât de şiret şi josnic poate fi.

— Asta zice şi mătuşa şi spune că aş fi fericită dacă îl necăjesc şi eu, dar el îmi fură toate bucuriile. O să mă sleiască de puteri până când cu greu o să mai simt că trăiesc.

— Şi o s-o ţină aşa până când o să-ţi doreşti ceva şi o să-ţi fure sufletul ca să se târguiască cu el. E clar că dacă nu poate să pună mâna pe sufletul tău, o să încerce să te macine până te va termina. Voinţa trebuie să-ţi rămână puternică! Au capitulat clar-văzătorii şi oamenii deştepţi, dar tu trebuie să-i rezişti! Nostradamus era copleşit de indignare, de compasiune şi de dorinţa de a-l înfrânge pe Menander Nemuritorul cu jocul lui murdar. Nu a remarcat nici măcar odată zâmbetul tăcut al lui Anael cât timp a vorbit.

— Prima oară mi-a spus că noile mele rochii erau indecente şi apoi că arătau simple şi nu-mi veneau bine.

După asta mi-a zis că oricum eram urâtă şi că nu trebuia să mă mai uit în oglindă pentru că de fiecare dată când o fac, găseam câte o imperfecţiune – nasul, sprânceana, un coş – înţelegeţi. Faţa lui Sibille era palidă şi tristă. Şi-a netezit cutele fustei, ţinând privirea în pământ în timp ce vorbea.

— Mi-am zis, ei bine, cel puţin sunt sănătoasă, iar el mi-a atras atenţia că sănătatea nu ţine o veşnicie, iar bolile cele mai sinistre încep cu cele mai nesemnificative simptome. Acum, de fiecare dată când răcesc, îmi spune că ştie pe cineva care a murit dintr-o răceală şi parcă mic şi mai rău ca niciodată. Când am devenit cunoscută şi am fost invitată la după amiezile culturale ale reginei ca să citesc, a spus că totul era doar o linguşeală pentru că voiau să ajungă la *el* şi că râdeau de mine pe la spate.

Apoi, jur, Maestre Nostredame, că auzeam şuşoteli pe la spate oriunde aş fi mers şi nu am auzit pe nimeni spunând ceva bun sau generos fără să le descopăr o undă de dispreţ în glas. Şi totuşi nu mi-am exprimat nicio dorinţă. Nu mi-am dorit frumuseţe, tinereţe eternă şi sănătate, nu mi-am dorit ca toată lumea să-mi admire scrierile – am fost puternică.

— Înţeleg, înţeleg. Ai rezistat mai mult decât oricine altcineva…

— După aceea a apărut Monsieur d’Estouville făcându-mi curte şi a angajat muzicanţi să-mi cânte sub fereastră la violă şi la lăută. Vă daţi seama? Cel mai frumos şi mai neînfricat bărbat din câţi am cunoscut! Cu poziţie şi avere şi admirat de fratele şi tatăl meu! Eram în extaz! Menander stătea pe dulap şi afirma cu bucurie răutăcioasă că vrea numai banii pe care o să mi-i lase mătuşa, înşirându-mi exact toate datoriile pe care le avea de plătit şi cum unchiul lui cel bogat e prea sănătos ca să moară în acest moment… Şi toate sunt adevărate, şi-a zis în sine Nostradamus, care întocmise horoscopul neînfricatului Monsieur d’Estouville.

— Înţelegeţi? Mătuşica nu o să-l primească pe

Philippe în casă din această cauză şi chiar şi dumneavoastră ştiţi că are dreptate să procedeze aşa, a spus Sibille. Apoi, când am decis că am Arta mea, Menander mi-a spus că e îngrozitoare şi că mi-am pierdut inspiraţia de tot. Muzele m-au părăsit, iar eu o să mor de foame într-un pod şi nu o să-mi găsească trupul până când nu se va mumifica, întocmai aşa a spus…

— Aiureli! a comentat profetul.

— Şi eu tot aşa am zis. I-am spus că o am pe mătuşa. Şi el mi-a răspuns că m-a cumpărat de la tata ca să îşi bată joc de el şi că familia mea nici nu mă iubeşte, aşa că la ce mă aşteptam…

— Tatăl tău te-a *vândut*!

— Ei, e un fel de a spune. A lăsat-o pe mătuşa să mă adopte când aceasta s-a oferit să-i plătească datoriile. Nu credeţi că un tată care m-ar fi iubit cu adevărat ar fi spus: ’Niciodată!” sau poate m-ar fi împrumutat doar pentru o vreme? Totul e atât de îngrozitor, după cum vedeţi… şi când i-am replicat cumplitei ăleia de mumii că marele Nostradamus mi-a spus că voi avea un viitor însemnat, a răspuns că sunteţi un şarlatan…

— Până aici! a spus Nostradamus, sărind în sus atât de furios că a uitat să-şi protejeze piciorul bolnav. Jur, că o să văd bucata asta blestemată de gunoi din cutie distrusă, chiar dacă ăsta va fi ultimul lucru pe care îl voi mai face!

Bătea cu pumnul în masă, iar capacul călimării se clătina.

— Fii puternică, Demoiselle! Crezi că am citit atât de puţine despre natura umană încât să consider că vei sfârşi aşa cum a zis el? Creatura aia spurcată şi ticăloasă ia frânturi de adevăr pe care le distorsionează până când devin ruşinoase. Îţi influenţează voinţa şi a avut la dispoziţie o mie de ani ca să înveţe cum să facă asta! Nu vezi ce vrea? Dacă te aduce în pragul disperării, îţi vei lua viaţa şi va avea sufletul tău fără ca măcar să îţi fi îndeplinit vreo dorinţă! Pentru el nu e altceva decât un joc inedit! După atâtea secole, s-a plictisit şi ăsta e modul în care se

distrează de unul singur! Dar eu, infailibilul Nostradamus, o să-ţi întocmesc gratis horoscopul, fără să-mi dai niciun bănuţ, şi am să-ţi demonstrez că toate profeţiile lui sunt mincinoase! Şarlatan, într-adevăr! Am să-l fac bucăţele pe prăpăditul ăsta de Menander! Bătrânul profet era atât de nervos că venele de la gât îi zvâcneau în relief, iar părul de pe ceafă i se ridicase şi fără ca nici măcar o singură dată să fi remarcat zâmbetul larg şi triumfător al lui Anael.

*

În dimineaţa aceea Nicolas Montvert se trezise dintr-un vis în care tatăl lui stătea aplecat deasupra patului său, ţinându-i predici despre importanţa sculatului de dimineaţă, despre cheltuielile cu lumânările arse până noaptea târziu, cheltuielile cu studiile şi călătoriile lui, toate acestea fiind o risipă; înainta în vârstă şi nu reuşea să demonstreze că este responsabil şi tocmai se pregătea, în vis, să răspundă: „Dar nu vreau să fiu bancher”, când a deschis ochii şi l-a văzut pe tatăl său, îmbrăcat cu haina lui sobră din mătase, lănţişor de aur şi pălărie turtită, cu barba lungă fluturându-i deasupra lui şi spunându-i:

— …nu ţi-e ruşine… bunicul tău se răsuceşte în mormânt, mama ta plânge, chiar şi îngerii plâng, lenea este unul dintre cele şapte păcate capitale…

— Uff, oof, a răspuns Nicolas, adânc înfăşurat în cearşafuri.

— …este insultător să te prefaci că dormi! Câte greutăţi trebuie să suporte un om bătrân? în curând o să ajung în mormânt, iar tu o să fii cauza, da, tu, nerecunoscătorule…

— Mă scol, mă scol, a spus Nicolas. Părul i se lipise de cap în toate direcţiile, iar ochii aveau cearcăne negre.

— Vreau să cercetăm conturile împreună, după care, în după amiaza asta te iau cu mine ca să ne întâlnim cu cel care ţine socoteala conturilor curţii reginei; habar nu ai cât timp am aşteptat momentul ăsta; ar trebui să fii recunoscător pentru o asemenea ocazie…

— Sunt, tată, sunt. Jur că voi veni la întâlnire… la ce

oră?

— Şi *un de* te duci de te îmbraci aşa repede?

— Ah, um, la slujbă, tată. Am… în ultimul timp simt nevoia să mă rog într-o manieră mai folositoare, mai profundă…

— La o slujbă din cursul săptămânii, nu la cea de duminică? Oh, aş fi un nebun bătrân să te cred din nou… du-te, du-te… ah, Dumnezeule, Dumnezeule, cum se poate ca într-o familie un copil să aibă toate calităţile bune, iar celălalt să adune păcatele ca perii căzuţi de pe câine?

La urma urmei e un fel de slujbă, şi-a zis Nicolas, în timp ce mergea pe străzile strâmte din cartierul Marais, intrând pe rue St.

— Antoine şi trezindu-se, aproape fără niciun fel de efort, la treptele de la intrarea în locuinţa din rue Cerisée. Pragul este altarul lui Venus. În fiecare zi, piciorul frumos al lui Sibille atinge acest prag. Iar astăzi, astăzi este ziua în care supravegherea îmi va fi răsplătită. Voi descoperi identitatea netrebnicului spaniol şi apoi, vai, îl voi insulta şi îl voi obliga să mă provoace şi când va fi mort pe câmpul de onoare, se va şterge pata…

Chiar în acel moment, uşa s-a deschis, iar inima i-a sărit din piept când a văzut-o, ieşind singură, fără trăsură, fără guvernantă, fără uriaşul şi supusul câine, fără lachei. Mergea pe jos, acoperită cu o pelerină neagră şi simplă, strângând la piept un pachet misterios. Cu atenţie, s-a uitat în ambele direcţii, asigurându-se că strada era pustie şi a pornit la drum cu paşi grăbiţi şi hotărâţi. Având grijă să rămână pe partea umbrită a străzii, Nicolas o urmărea la fel de repede şi tăcut ca o pisică – ba nu, ca un tigru, sau poate ca un leu – ei bine, o urma grăbit, în timp ce se decidea asupra unei imagini corespunzătoare a propriei persoane, în cele din urmă oprindu-se la un şarpe gigantic, tăcut şi alunecos. De data asta spaniolul nu o să-mi mai scape. Dar dacă este cel de-al doilea amant cu care se întâlneşte clandestin? Unul sau doi? Ei bine, ce mai contează: o să-i înfrunt pe amândoi şi o să mă lupt cu ei în

zile diferite, şi-a zis. O să devin faimos. Şi-a imaginato bătrână, stând la soare în grădina unei mănăstiri, şi cineva spunând: „*Ea*? Montvert s-a luptat într-un duel dublu pentru ea?”, iar răspunsul: „Dar, draga mea, asta a fost cu mult timp în urmă. Nici nu poţi să-ţi dai seama ce frumoasă era pe vremea aceea. Dar s-a dus totul. După victorie, cavalerul Montvert a refuzat să-i mai adreseze vreodată un cuvânt din pricina ticăloşiei acesteia şi iat-o, stând acolo, amorţită de durere, timp de cincizeci de ani”.

Dar abia ajunsese la cea mai bună parte a visului său, când fata a trecut de gărzile elveţiene de la porţile curţii principale de la Hôtel de Sens şi când a încercat să o urmărească şi înăuntru, aceştia i-au cerut nepoliticoşi să se oprească şi să spună ce treburi are aici. A început să scotocească rapid prin minte: ce să răspundă? Nicolas Montvert, Filosof şi Observator al Vieţii? Nicolas Montvert, luptător într-o tavernă a novicilor graţie, pe jumătate italienilor şi pe jumătate francezilor, care-şi pierde vremea cu pungaşii pe la atelierele ieftine de scrimă şi autorul unui tratat, în curs de apariţie, *Secretele artei scrimei italienel* Nicolas Montvert, fiul bancherului, dar fără să fie bancher? Niciuna dintre acestea nu erau suficient de adecvate pentru a descrie relaţia sa specială şi superioară cu mersul normal al umanităţii şi cu viitorul glorios, dar necunoscut, pe care şi-l dorea. Am nevoie de un titlu nobiliar, şi-a zis îmbufnat, în timp ce pândea lângă poartă, aşteptând-o să iasă din nou. Am nevoie de ceva suficient de impunător ca să nu mai fiu întors de la intrare de gărzile elveţiene ca orice negustor ambulant de marafeturi.

*

Fiul bancherului a descoperit că are şi un tovarăş de pândă, o figură înspăimântătoare a unui soldat în rezervă, în zdrenţe vechi şi murdare, destul de beat pentru acea oră matinală a zilei. E genul de om care dă un renume prost celor care stau la pândă în scopuri justificate, s-a gândit Nicolas. Bărbatul sinistru supraveghea şi el poarta, privind toţi vizitatorii, preoţii, negustorii şi petiţionarii care intrau

şi ieşeau, căci aştepta pe cineva. Un ucigaş plătit angajat, a decis Nicolas. Mă tot izbesc pe ici pe colo, când de unul, când de altul. Cât de disperat – sau cât de bine plătit să fii – ca să încerci să asasinezi pe cineva ziua în amiaza mare. O femeie cu o tavă cu plăcintă cu came şi-a făcut apariţia, iar spionul a cumpărat una şi în timp ce o mesteca, Nicolas şi-a amintit că nu a mâncat micul dejun şi asta l-a condus către contemplarea zgârceniei tatălui său, care nu-i mai pusese niciun ban la dispoziţie pentru achiziţii similare, iar acest lucru l-a făcut să cugete, în schimb, la avariţia dintotdeauna a acestuia şi tocmai când şi-l imagina pe tatăl său pe patul de moarte, căindu-se şi cerându-şi iertare de la fiul lui care a suferit-îndelungat. şi ajunsese un schelet uman jalnic, *ea* ieşea pe poartă, tristă şi fără pachet.

— Demoisille Sibille de La Roque? a întrebat individul sinistru, barându-i calea. Ea a dat din cap, uimită, iar ceea ce a urmat, s-a petrecut instantaneu.

— *Aceasta* este de la Sieur Villasse! a strigat bărbatul, ridicând braţul, iar în acel moment Nicolas a sărit pe el, făcând ca obiectul din mână să-i zboare prin aer. Duşul cu vitriol s-a vărsat printre ei fără să rănească pe nimeni, stropi de acid i-au ars mâneca fetei uşor, în timp ce Sibille ţipa:

— Mâna mea! Mâna mea! Oh, Dumnezeule, arde! iar Nicolas îl dădea pe asasin cu capul de pavaj urlând:

— Spaniolul! Spune-mi unde locuieşte sau te omor aici! Cine este Senör Alonzo? iar un elveţian din gardă încerca în zadar să-i despartă.

— Nebunie! Ba nu, o izbucnire! Nu, o încercare de asasinat! strigau străinii care începuseră să alerge către bărbaţii care se luptau între ei.

— Asasinule! a strigat ucigaşul în timp ce îl despărţeau de bărbatul înfuriat.

În spatele lui, cineva spunea:

— Ulei de vitriol – e peste tot – uitaţi-vă, s-a împrăştiat pe caldarâm… în timp ce în spatele lui auzea ţipătul prea iubit.

— Leşină, domnişoara leşină! a strigat Nicolas şi a prins-o în braţe. Repede, unde este doctorul?

— Nu, nu, nu mă atingeţi, braţul meu, mâna mea… plângea, tremurând toată. Apă, pentru numele lui Dumnezeu, apă!

Apoi şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Nicolas.

— Tu! M-ai urmărit din nou. Dar am văzut… tu l-ai lovit peste mână…

— Eşti arsă… ai leşinat… repede… trebuie să găsim un doctor… Se aflau dincolo de porţi acum şi roiuri de oameni dădeau buzna.

— Sunteţi o cunoştinţă de-a domnişoarei?

— Vărul ei este cel mai bun prieten al meu… O mică exagerare, justificată de circumstanţe.

Dar Sibille plângea fără să se mai oprească:

— Mă arde – mă arde! Oh, aduceţi apă! Ajutor!

Cineva i-a aruncat apă pe mâna pe care şi-o chircise lângă ea, udându-le pe amândouă, dar fără să oprească arsura îngrozitoare pe măsură ce pielea şi carnea i se topeau.

— Tot arde, Iisuse, mă arde!

Lumea striga şi se auzeau paşii servitorilor care alergau prin imensa clădire veche ca să găsească un ajutor. Apoi s-a auzit bocănitul unui baston din bambus, dar sunetul acestuia s-a pierdut în hărmălaia generală.

— Trebuie să tăiem mâneca, Demoiselle, aici, băgaţi mâna în hârdăul cu apă, da, întregul braţ… Nicolas s-a trezit că îngenunchează pe bolovanii duri din pavaj, sprijinind în braţele sale trupul Divinităţii, în vreme ce un bătrân, îmbrăcat în halat de doctor, îi cufunda braţul ars într-un hârdău cu apă amestecată cu cenuşă de lemn cure neutraliza şi spăla acidul pârjolitor. Îi simţea pulsul lui Sibille, îi simţea răsuflarea sacadată şi simţea cum fala tremură.

— Voia să mi-l arunce pe faţă… în ochi…

— Eşti norocoasă, i-a spus doctorul. Léon, mai adu apă şi amestec-o cu multă cenuşă – trebuie să dizolvăm

orice urmă, altfel o să ardă în profunzime. Ai avut noroc că bărbatul a ratat, ai noroc că eu ştiu că apa singură nu va opri acţiunea nefastă a vitirolului.

— Ştim cine v-a făcut asta, Demoiselle, a spus una dintre gărzile elveţiene. Individul ăsta de aici v-a salvat.

— Ah, da, a adăugat bătrânul doctor, privindu-l direct pe Nicolas.

Avea o barbă aproape exact ca a tatălui lui Nicolas, dar nu prea arătau la fel. Ochii de deasupra bărbii, asta era diferenţa, poate că erau perspicace şi înţelegători.

— Soarele în Leu, a spus el. O să te descurci bine.

— Ce-ce vreţi să spuneţi? Un demon a încercat să arunce vitirol pe domnişoara şi dumneavoastră îmi spuneţi zodia în care am fost născut?

— Tinere, eu sunt Michel de Nostredame.

— *Astrologul*! Nicolas a rămas mut de uimire. Asta însemna că Sibille nu a fost la o întâlnire, ci să consulte un *ghicitori* Cât de imbecil putea să fie. Un suspin de uşurare şi dezamăgire – căci celebrul duel dublu s-a risipit precum fumul – i-a străbătut pieptul. Dar Maestrul Nostredame era ocupat să adauge:

— …şi chiar nu ar trebui să pleci acasă neînsoţită după un şoc teribil ca acesta. Ia-l pe acest tânăr să te conducă până acasă şi salut-o pe mătuşa ta din partea mea. Aminteşte-ţi, apă şi cenuşă din lemn, aplicată repetat pe arsură şi apoi o cataplasmă cu miere şi ouă, eu să nu rămână cicatrici – să păstrezi rănile foarte curate, căci pielea e distrusă în totalitate – dar chiar şi aşa eşti o norocoasă – mâna şi braţul sunt salvate…

Acum arcaşii veniseră să-l ridice pe atacator, iar mulţimea se îndepărta urmând o reprezentaţie mai interesantă, prizonierul care urla susţinându-şi nevinovăţia. „Insolenţa tipică unui criminal”, l-a auzit Nicolas pe unul dintre ei spunând.

— Ha! Ce fraier a angajat un beţivan să arunce vitriol? Uite că a ratat, a spus un altul.

— Probabil că idiotul l-a plătit întâi şi s-a îmbătat

înainte să-şi ducă treaba la bun sfârşit.

— Iar ea nu şi-a pierdut vederea, aşa că poate să-l identifice…

În timp ce spatele lui Nostradamus se îndepărta de ei, Nicolas şi-a expus pledoaria sa de suflet:

— Domniţa mea, vezi unde te-au dus toate astea? Părăseşte viaţa asta groaznică, părăseşte-l pe nevrednicul ăla de spaniol…

— Ce spaniol? a întrebat ea.

— Oh, nu face pe nevinovata. Ştiu totul, dar te iert. Dar înţelege, că până nu-l ucid, nu pot să îmi prezint omagiile mele cu onoare.

— Pe cine să omori?

— Pe cel care te-a târât în viaţa asta îngrozitoare, pe cel care ţi-a corupt frumuseţea ta nevinovată, pe odiosul Senôr Alonzo…

— Senör *Alonzol* când vei veni cu mine acasă, o să-ţi fac cunoştinţă cu el… Cum am putut să-l judec greşit? Fata stătea pe gânduri. Am crezut că e o târâtură, un alt vii lift tor de averi. Dar nu, devoţiunea lui era sinceră şi a fost trimis de Dumnezeu să mă salveze, un miracol…

I, şi…

Pe tot drumul pe rue de Cerisée, un singur cuvânt pe nuc el îl rostise îi răsuna în minte, amestecându-se cu durerea, confuzia, supărarea şi şocul. Cuvântul tot creştea şi arunca o aură chiar şi mai mare în jurul tânărului înalt şi brunet care o însoţea înconjurându-i umerii protector cu braţul său. Cuvântul anula pe cel fără de rezonanţă, „Montvert”, cu o duzină de genealogii de nobili cavaleri, şi îi făcea faţa osoasă şi puternică mai chipeşă decât cea a lui Apollo.

Cuvântul era „frumuseţe”.

*

Era aproape miezul nopţii, iar lumânarea lui Nostradamus arsese aproape până la bază. Léon sforăia pe pătuţul cu rotile care fusese întins la picioarele imensului pat cu baldachin lipit de un perete. Servitorii încetaseră să

se agite şi să-şi dea brânci printre uşile camerei, care serveau drept coridor în vechiul palat indiscret, şi până şi şoarecii se duseseră la culcare. Dar bătrânul profet era treaz în continuare, luptându-se cu stăruinţă cu un horoscop care conţinea multe linii încrucişate şi câteva pete de cerneală care reflectau frustrarea absolută.

— Tot nu mi-a ieşit, Anael, a spus consultând un volumaş cu calcule de astronomie. Mă scoate din minţi. Uite, am ora şi data naşterii pe care ea mi le-a dat, ora şase dimineaţa a zilei de unsprezece februarie, iar aici este caracterul şi viitorul şi niciunul dintre ele nu i se potrivesc fetei sau cel puţin cu ceea ce am citit în aura ei.

— *Hmm*, a spus Anael, strângându-şi braţele la pieptul gol. Înţeleg ce vrei să spui.

— Nu înţelegi deloc. Nici măcar nu te uiţi la el, a spus Nostradamus.

— Ai uitat. Nu trebuie să mă uit ca să văd lucruri, a spus Anael pe un ton superior. Bătrânul profet a bombănit şi s-a întors înapoi la lucru.

— Priveşte aici, fii atent. Conform acestui horoscop, este o fată fragilă, sensibilă, cu o fire poetică, destinată să moară acum doi ani, în adolescenţă, înainte de a fi împlinit douăzeci de ani. Şi iat-o, sănătoasă ca un cal şi nici măcar nu e căsătorită.

— Oricum, ea se consideră sensibilă şi poetică.

— Poeziile ei sunt îngrozitoare, cât despre sensibilitatea ei… ei bine, are pielea unui dragon când vina vorba să fie aruncată în situaţii unde nu-i este locul. Şi în tot timpul ăsta, în care se consideră un crin grav şi cu capul plecat, tăinuieşte o inteligenţă sarcastică care ar putea să facă onoarea unei comedii pe scenă. Totul, e prefăcătorie, Anael.

— Poate că te-a minţit în legătură cu data naşterii. E un pic sensibilă când vine vorba de vârsta ei, a observat Anael pe un ton de fals ajutor.

— Nu… ştiu din aura ei că a spus adevărul, cel puţin odată. Mi-a spus că a verificat cu naşa ei ca să fie sigură, a

spus profetul trecându-şi o mână prin păr până când acesta îi stătea sculat pe o parte. Anael a chicotit. Profetul şi-a suflecat mânecile ca să nu le păteze de cerneală şi a început să se frământe din nou deasupra diagramei.

— E aproape ca şi cum *încearcă* să fie persoana pe care o descrie acest horoscop, a mormăit pentru sine. Pur şi simplu nu are sens.

— Poate că ar trebui să te culci pe el, i-a sugerat Îngerul Istoriei.

— Ştii că nu pot să dorm în patul ăsta mizerabil. Perna e plină cu pene de proastă calitate, nu din cele de gâscă cum sunt ale mele, de acasă. Îmi provoacă vise urâte. Toată noaptea văd răzmeriţe, moarte şi războiul dus de frate contra fratelui. Nici că mi-aş putea dori coşmaruri mai rele. Dacă nu aş fi aşteptat banii de la regină, aş fi plecat ieri – ba nu, alaltăieri. Nu mi-au plăcut prepeliţele care s-au servit la masă ieri. Tari, fără pic de carne pe oase, iar sosul avea gust de stricat. Mă doare bila de atunci. Iar bucătăria din nord pur şi simplu nu înţelege valoarea usturoiului.

— Asta pentru că nu-l consumă crud, aşa cum fac béarnezii… Dar marele Nostradamus adormise cu capul pe hârtiile lui. Anael s-a întins peste trupul inconştient al profetului şi a stins lumânarea care băltea în seu.

*

— …deci, vedeţi, spunea mătuşa, deşi avem câteva obiecte din comoara lui, originalul Senör Alonzo, fiind un vechi duşman al soţului meu, se află pe fundul oceanului, dar Monsieur Toumet i-a pus numele acestei mici creaturi atât de iubită de mine, care mulţi ani de zile a fost singura consolare a unei biete văduve, mai ales că am un frate atât de arogant şi de nerecunoscător. Aici, dulceaţă, a cloncănit femeia în timp ce-i oferea maimuţei o altă bucăţică de coajă de portocală glasată. Priviţi-i mânuşiţele cu degete atât de finuţe! Senör Alonzo s-a apucat de draperii ca să se caţere pe stinghie şi să facă o grimasă oribilă la curajosul şi eroicul meu salvator, care roşea din cauza modestiei şi

încerca să se scuze în timp ce se îndrepta spre uşă.

— O maimuţă, a mormăit el, o maimuţă iar dumneavoastră sunteţi naşa ei… eu… eu trebuie să plec – afaceri…

— Şi ce fel de afaceri aveţi, Monsieur Montvert?

— Ah, um, va trebui să îl însoţesc pe tatăl meu la ora patru fix până la Luvru… o întâlnire… foarte importantă

— Vai, acum se face ora patru; nici nu s-a făcut amiază şi sunt sigură că nu ai mâncat nimic. Era un lucru bun că mătuşa are replici suficiente pentru două persoane, pentru că după toată agitaţia, nu eram în stare să deschid gura. Cuvintele îmi secaseră în favoarea vederii, binecuvântatei vederi pe care el mi-o salvase, aşa încât să pot să-l privesc şi mai bine. Căci nu-l văzusem suficient de bine. De ce nu observasem felul încântător în care îşi lăsa cămaşa descheiată pe sub vestă, şireturile care-i atârnau neglijent la gât? De ce nu am apreciat simplitatea cu care evitase să poarte un guler încreţit, strâns şi formal şi grija cu care îşi pieptănase şi îşi dăduse cu ulei pe păr? Cum mi-au scăpat neobservate braţele şi încântătorii ochi căprui, în acest moment plin de o emoţie indescriptibilă, sau mâinile lui lungi şi aristocratice – cu siguranţă de la un strămoş distins din partea mamei? Da, simplitate, indiferenţă în vestimentaţie – cum îl fac un bărbat cu adevărat arătos, cu un spirit nobil, aşa cum era şi salvatorul meu.

— Dar… um… trebuie să-mi schimb… hainele, ah, da… să mă schimb… Nu se simţea bine în pielea lui. Privirea părea să i se fi fixat pe una dintre tapiţeriile de o strălucire nefirească a mătuşii mele, *Judecata lui Paris*, cu trei zeiţe goale.

— Oh, biata ta mânecă… priveşte la găurile astea enorme! Vitriolul este o substanţă păcătoasă, păcătoasă… o să-l pun pe croitor să-ţi ia măsură şi să-ţi trimită o vestă şi o cămaşă complet noi şi un alt dar în semn de recunoştinţă… eşti sigur că nu poţi să rămâi la cină? Se pare că mătuşa nu observa nimic în neregulă… cu el sau

cu mine. Cum se putea să nu audă bubuiturile puternice ale inimii în liniştea stânjenitoare ce a urmat conversaţiei noastre?

— Rămâi, am reuşit să rostesc eu înăbuşindu-mă. Cât de încântător arăta pălăria lui aşezată şmechereşte deasupra unor ochi că ai lui. Ce unghi fermecător făcea bărbia lui când se ridica ca să întâlnească pometii obrajilor – aceea a fost o superbă vena albastră pe care am văzut-o zvâcnind la tâmplă?

— Tu… vrei ca eu şi după ce… după ce… Senör Alonzo… am… ţi-am judecat greşit reputaţia?

— După ce? După ce m-ai salvat. M-ai salvat de la răbzunarea groaznică a lui Villasse…

— Villasse, a rostit el, pierzându-şi roşeaţa din obraji şi îndreptându-şi silueta. O să-i dau de urmă şi o să-l omor pentru asta. O să-l provoc şi o să-l distrug în numele onoarei. Un surâs frumos şi strălucitor, ca un vultur curajos, i-a luminat faţa.

— Vă implor, Monsieur Montvert, lăsaţi-l în seama justiţiei regelui. Înfăţişarea lui va mărturisi totul şi nu va trebui să vă mânjiţi sabia, a spus mătuşa.

— Numai un laş procedează aşa, a mormăit el.

— Monsieur Montvert, la câte dueluri în numele onoarei aţi participat? l-a întrebat mătuşa.

— Päi um… la niciunul… ei bine, nu la unul formal… ah, nu încă, a răspuns el. Dar… dar ştiu multe lucruri… am călătorit… noul stil italian…

— Îl ştiu pe Villasse de mai bine de jumătate din existenţa lui, e bătrân, dar e şiret. În tinereţe a supravieţuit unui număr de dueluri, în mare parte pentru că a trişat. Ştiţi că odată a uns în secret cu ulei o zonă de pe câmpul de luptă şi şi-a atras adversarul acolo? Nimeni nu l-a învinovăţit vreodată. E la fel de viclean ca un şarpe şi dacă tu vei fi cel care îl va provoca la duel, el va cere să-şi aleagă armele…

— Cu toate astea, nu pot conştient fiind…

— Dar bineînţeles că putem discuta asta la masă.

Trebuie să fii mort de foame după tot ceea ce ai făcut pentru noi, fără măcar să urmăreşti vreun interes. Atât de galant! Cu siguranţă nu o să ne privaţi de compania dumneavoastră…

— Dacă domnişoara d… doreşte…

— Sibille, am reuşit să rostesc. Trebuie să îmi spuneţi Sibille…

— Dacă Sibille doreşte Am aprobat din cap în tăcere.

— Ei bine, atunci ia braţul dragei mele şi condu-o, dacă eşti amabil. Cred că e ora mesei.

Tot ce mai ţin minte este că aproape am leşinat la atingerea lui şi jur pe ce am mai sfânt că nu pot să-mi mai amintesc niciun cuvânt din conversaţie, sau ce feluri de mâncare s-au servit la masă.

*

— Eşti sigur că este respectabil? a întrebat ducesa de Valentinois. Stătea în picioare lângă şemineul dintr-o anticameră prezentabilă, din minunatul ei palat cu turnuri albe de la Chenonceaux, darul iubitul ei, îndrăgostit nebuneşte de ea, regele, şi invidia tuturor celor care îl văzuseră, dar mai ales a reginei. Poliţa din marmură era ornamentată cu iniţialele HD încolăcite, sculptate şi pictate, de la Henri şi Diane, pe pereţi atârnau tapiţerii grele, iar pe o masă bogat împodobită şi cu picioare foarte joase, se odihnea o cutie de argint, gravată cu simboluri antice ciudate şi un zeu cu cap de cocoş într-un car zburător. Afară, apele reci şi verzi ale cascadei clipoceau printre stâlpii măreţei galerii, cerul era divin, de un albastru răcoros, cum numai în zilele desăvârşite de toamnă se întâlneşte, iar frunzele pădurii care se întindea dincolo de palat începuseră să-şi piardă verdele verii. În depărtare, chemările cornurilor de vânătoare răsunau printre copaci, în timp ce oaspeţii de la petrecerea ei se îndepărtau tot mai mult de castel.

— Vă asigur, a spus Simeoni, un magician înalt şi sfrijit, îmbrăcat cu o mantie neagră şi ponosită, acest Menander a avut o descendenţă nobilă, deşi numai pentru

poporul său. Un strămoş regesc.

— Oh, atunci, sunt sigură că trebuie să fie cinstit. Atât de multe dintre aceste relicve aparţin unor oameni de nimic – ucigaşi spânzuraţi, cizmari groaznici, cerşetori. Nu vreau să-mi dezvălui dorinţele secrete unui – uh, *ţărănoi*, mă înţelegi.

— Oh, doamnă, nu aş îndrăzni niciodată să visez să sugerez un asemenea lucru unei persoane cu strămoşi atât de iluştrii şi cu gusturi rafinate ca ale dumneavoastră.

— Ei bine, atunci, Maestre Simeoni, hai să ne apucăm de treabă. Deschid eu cutia sau rostirea cuvintelor magice o face să se deschidă singură?

— O voi deschide eu, dar trebuie să promiteţi că nu veţi fi şocată. Ducesa şi-a dat acordul aprobând din cap, apoi s-a dat un pas înapoi când a văzut capul zbârcit şi mumificat din cutie.

— Oh, e stafidit de tot! Ce îngrozitor! a ţipat ea.

— Nu sunt mai mumificat decât tine, a spus Menander, deschizând una dintre pleoapele lui pergamentoase şi rotindu-şi ochiul hidos şi viu.

— Serios, Monsegnieur. Menander, din amabilitate vă spun, poate că un pic de cremă de castravete nu ar strica încreţiturilor astea îngrozitoare de pe obraji, a spus ducesa, cu gura ei micuţă şi strânsă într-o atitudine afectată. Sunt şocată că o persoană de rangul dumneavoastră se neglijează în halul acesta.

Cu un deget alb şi îngrijit, şi-a netezit o cută răzleaţă de pe manşeta brodată excesiv.

— Termină cu prostiile astea, nătăfleaţo, a spus Menander. Bănuiesc că îţi doreşti tinereţe eternă.

— Cu siguranţă nu de la *tine*, i-a replicat Diane de Poitiers. Din moment ce tu abia ai reuşit să îţi conservi propriului ten într-o stare cât de cât acceptabilă. Chiar ar trebui să încerci puţin din uleiul meu de trandafiri pe tenul ăsta ce are aspectul picioarelor de cioară. L-ai lăsat în *totalitate* de izbelişte.

— Simeoni, o să mă răzbun pe tine pentru asta, a

spus Menander cu un mormăit surd.

— Vă implor, Madame, fiţi îndurătoare faţă de Monsegnieur Menander la urma urmei are aproape două mii de ani.

— Asta nu e deloc o scuză pentru o asemenea… ugh… îngrijire personală sărăcăcioasă, a spus amanta regelui, dar totuşi… presupun… ei bine, el nu este francez, până la urmă, şi de aceea nu poate realmente să înţeleagă rafinamentul… da, pot să accept…

— …şi trebuie să ţineţi seamă şi în compania cui a fost în ultimul timp, a spus Simeoni, gândindu-se cu disperare la modalităţi de a-şi salva onorariul.

— Ei bine, atunci, se înţelege întru totul. Regina aia micuţă şi îngrozitoare, dintr-o familie de proprietari de case de amanet – noii îmbogăţiţi ca şi nesuferiţii ăia din familia Gondi şi ca poeta aceea jalnică – eşti pe deplin iertat, Monsegnieur Menander, din moment ce ai suferit.

— Aşa sper, a spus capul mumificat din cutie, ridicând din nas agasat.

— Foarte bine atunci. Simeoni, spune-i ce vreau.

— Madame, nu pot face asta. Trebuie să recitaţi cuvintele magice singură, iar apoi să-i spuneţi direct dorinţa Prinţului Menander.

— Dacă trebuie. Ia să văd… sunt scrise aici. Prin Agaba, Omthnet, Baal Agares, Marbas, te conjur. Almoazin, Membrots, Sulphae, Salamandrae, deschideţi-mi uşa întunecată şi acordaţi-mi atenţie.

— Exprimă-ţi dorinţa, a spus capul hidos cu o voce care răsuna ca ţărâna în mormintele vechi.

— Eu, Diane de Poitiers, ducesă de Valentinois, îţi ordon şi doresc, Monsegnieur Menander, să o opreşti pe regină să câştige vreodată influenţă asupra regelui Henri al II-lea al Franţei, indiferent ce vrajă ar folosi.

— S-a făcut, a spus capul lui Menander Nemuritorul. Timpul îţi va demonstra că este adevărat. Ochii lui vii au strălucit diavoleşte şi pentru a crea un efect teatral a umplut încăperea cu un nor negru şi un fulger mititel care

a străbătut-o cu o *bubuitură*. Simeoni s-a prăbuşit pe covorul scump, dârdâind de frică, dar ducesa de Valentinois bătea din piciorul ei subţire, încălţat în pantof de mătase, uns cu mosc şi spunea:

— Să fim serioşi, nu e nimic ieşit din comun. Uleiul meu de trandafiri, Menander, şi evită efectele banale. Or să-ţi aducă o clientelă şi mai bună.

— Cine te crezi să-mi vorbeşti aşa? Nu sunt *coafeza* ta! a strigat Menander, în timp ce şi-a închis cutia cu un pocnet şi a dispărut de pe masă, pârlind uşor, de ciudă, lacul de pe măsuţa unde stătuse.

Mai bine aş părăsi ţara pentru o vreme, s-a gândit Simeoni în timp ce îşi înfunda onorariul ducesei într-o punguţă veche din piele pe care o ţinea la brâu. Auzise de dorinţele reginei şi deşi abia putea să prevestească ce se va întâmpla duminica viitoare, brusc a avut o revelaţie şi în acel moment îngrozitor şi-a dat seama cum Menander Nemuritorul poate îndeplini şi dorinţele reginei şi pe ale ducesei în acelaşi timp, printr-un eveniment singular. Dacă dispar, şi-a zis în sinea lui, or să dea vina pe altcineva. Nu are niciun sens să sfârşesc acum precum Guaricus. Aerul mării şi poate postul acela în slujba ducelui de Urbino îi vor prinde bine bătrânului Simeoni pentru un an sau doi. Oricum francezii ăştia tot nu apreciază un astrolog de primă clasă. În săptămâna următoare trecuse de Orléans, călătorind pe drumul prăfuit spre Toulouse şi îndreptându-se spre sud, călare pe o mârţoagă gălbuie, bătrână şi supraîncărcată, urmat de servitorul său în spatele unui măgar.

*

— Ia, să vedem, a spus mătuşa examinând cărţile de tarot pe care le împrăştiase pe masă. Îndrăgostiţii, soarele, toate sunt nemaipomenite – cu excepţia acestei cărţi de aici, căreia îi pune piedică dama de pică – nu-mi place cartea în poziţia aceasta. Dar nu există niciun semn de îndoială. Nicolas este perechea ta, Sibille. Este perfect.

— Cărţile sunt de acord şi la fel sunt şi eu, a spus

Abbé. Joacă dame excelent. Viclean, băiatul ăla. Ai văzut ce a făcut cu regele meu joia trecută? Acum grăbeşte-te şi termină jocul ăsta, Sibille, vreau să-mi recâştig onoarea pierdută.

— Nu pot, am spus. Nicolas m-a prins la colţ şi trebuie să mă lupt să ies. În plus, nu e frumos să vorbeşti pe la spatele oamenilor.

Eram aplecaţi peste tabla de dame, iar jocul era la final, toţii regii de ambele părţi şi niciunul nu renunţa la niciun pătrăţel. Timpul trecuse ca un abur desfătător din momentul în care mătuşa îi acordase permisiunea de a veni să ne vadă în fiecare zi. Citeam poezii, el cânta la mandolină şi interpretam duete şi ne războiam la dame fiind fără milă unul faţă de altul. Când eram apropiaţi, inimile ne băteau la unison, iar când nu eram împreună, simţeam că ne lipsea jumătate din noi. „Aha! Ai sărit! Păcat, Nicolas!”

— Ai căzut în capcană! Sar şi sar! Adio doi regi!

— Dar acum… ia, priveşte… Abbé hoinărea pe lângă noi ca să inspecteze tabla de joc.

— Ei, ei, amândoi sunteţi blocaţi acum. Eu zic că e remiză. Da, categoric e remiză. Asta e problema cu voi. Prea jucaţi simetric.

— Şi se şi potrivesc de minune. Nicolas, am un plan prin care să aranjez cu un mijlocitor să-i vorbească tatălui tău. Sunt sigură că pot să-i prezint situaţia în termeni avantajoşi. Toate prostiile astea să te trimită să te căsătoreşti cu o fată din străinătate – nu o să facă asta. Trebuie să-i explici că iubita mea nepoată este o femeie serioasă, că vei avea în viaţa o parteneră cum se cuvine şi că va avea şi o zestre frumuşică. Cu siguranţă se va potoli când îşi va da seama că e fericirea ta la mijloc.

Dar Nicolas arăta devastat.

— Oh, Madame Toumet. De fiecare dată când aduc vorba despre o mireasă din Franţa spune că franţuzoaicele flirtează fără ruşine, că o soţie franţuzoaică va face un prost din mine şi că îmi va pune coame şi că el ştie mai

bine. Apoi urlă despre Bastilia sau să mă trimită la verii mei din Genova – ce să fac? Ştiţi că pentru mine nu va exista altă mireasă în afară de Sibille. Mai degrabă aş muri decât să-mi trăiesc viaţa fără ea.

— Hmm, a spus mătuşa. E o problemă. Dacă fugiţi pe ascuns, tatăl tău nu o să te ierte niciodată. Are dreptul să te ţină închis, să anuleze mariajul, chiar şi mai mult de atât. Iar eu vreau ca Sibille a mea să fie onorată în familia ta. Trebuie să-l convingem pe tatăl tău cumva. Va trebui să mă gândesc la ceva. Nu-ţi face griji, întotdeauna fac asta.

*

— Încetaţi cu bubuiturilea alea de prost gust! Nu v-am spus că nu mai văd pe nimeni astăzi? Mă doare capul! a strigat Nostradamus spre uşile zăvorâte.

Cât a fost ziua de lungă servitorii au umblat în vârful picioarelor de-a lungul coridorului, în loc să traverseze prin camera lui Nostradamus, căci acesta a aruncat cu călimara de cerneală în bărbierul cardinalului şi a ieşit basma curată. Nostradamus nu considera că era vina lui deloc, ba câtuşi de puţin. Era chinuit de diavoli, printre care se afla şi evazivul Anael, care, de zile întregi, nu-i mai arătase nici măcar o viziune. Apoi mai erau şi nevrednicii ăia de fraţi Ruggiero, care puseseră pe picioare o fantasmă în armură fosforescentă ca să prezică măreţia băieţelului căruia îi curgea mereu nasul, Delfinul, când acesta va deveni stăpân al celor trei regate, fapt care a determinat-o pe regină să trimită negreşit după ei, ca o şcolăriţă care-i adora. Şi în cele din urmă mai erau şi tachinările ieftine ale lui Menander şi acea bucată de hârtie pătată care reprezenta singurul horoscop din viaţa lui pe care îl întocmise şi nu corespundea cu realitatea. Şi tocmai când îşi recăpătase echilibrul minţii cu ajutorul unei tocăniţe excelente şi a unui vin vechi şi agreabil de Bordeaux, un lacheu îmbrăcat în livreaua regelui i-a adus două portmonee, iar Nostradamus a scotocit în ele ca să descopere că regele i-a trimis o sută de coroane pentru serviciile sale, iar regina mai adăugase încă treizeci. Abia

dacă îi ajungeau ca să-şi acopere costurile călătoriei.

— Să te fereşti de generozitatea regilor, Léon, a bombănit bătrânul doctor în timp ce îndesa banii în portmoneul lui ponosit din piele. După asta, ziua nu s-a derulat bine deloc, iar acum un lacheu izbea cu un baston în uşa lui.

— Deschide, deschide, s-a auzit o voce de femeie. Am veşti importante pentru marele Maestru Nostredame.

— Dă-i drumul să intre, Léon, sunt sortit să fiu martirizat, a suspinat Nostradamus. Dar când a văzut silueta amplă care umplea cadrul uşii, cu bastonul cu mâner de argint ridicat într-un gest pe jumătate neterminat, a pălit, apoi a oftat adânc şi s-a ridicat de la masa sa de lucru.

— Madame Toumet, ce vă aduce aici?

— Veşti de maximă importanţă pentru dumneavoastră. Şi, bineînţeles, am venit pentru horoscopul finei mele. Aţi promis că-l trimiteţi de acum trei zile. Cu siguranţă, nu aţi uitat.

— Nu e gata, a răspuns profetul exasperat.

— Nu e gata, nu e *gata!*, a spus femeia, împingându-şi în centrul covorului silueta ei formidabilă, de unde putea să spioneze conţinutul hârtiilor de pe masa de lucru a profetului. Cu repeziciune, s-a postat în faţa mesei, dar era prea târziu. Ce văd acolo pe masă? Hârtia aia cu toate petele alea de cerneală? Soarele în Vărsător; desigur e fina mea. O să iau ciorna asta.

— Nu o să luaţi nimic, a spus Nostradamus, îndreptându-şi statura cât de înalt era şi aruncându-i o privire poruncitoare. Însă femeile care au fost căsătorite cu piraţi nu sunt aşa uşor de intimidat.

— Ba o să o luăm; o să plecaţi în curând şi nu o să mai aveţi timp să-l transcrieţi – aşa că o să iau chiar acum ciorna… Nostradamus a înşfăcat documentul supărător de pe masă înainte ca femeia să pună mâna pe el şi l-a ascuns la spate, dar grosolănia ce s-ar fi impus pentru a intra în posesia lui era chiar mai mare decât putea să îndrăznească

Madame Toumet.

— Cine zice de plecare? Plănuiesc să mai stau cel puţin încă trei săptămâni, a spus profetul.

— Dacă o să mai staţi încă trei săptămâni, o să rămâneţi aici pentru totdeauna.

— Şi sunt acuzat că eu sunt ascuns. Vorbiţi, Madame, sau nu o să vă dau niciodată horoscopul.

— Vreau să vă spun că aici o să vă putrezească oasele. Ştiu din surse sigure că teologii de la Sorbona şi prietenii lor de la palatul de justiţie din Paris intenţionează să investigheze sursa puterilor dumneavoastră. Şi ştim amândoi că nu folosesc mijloace delicate. Chiar dacă o să fiţi ars de viu, nu o să vă mai rămână nicio încheietură la locul ei.

— Cum ştiu că nu minţiţi pentru un scop ulterior? V-aţi sfătuit cu acel Lorenzo Ruggieri – asta e – sau cu Simeoni. Câţi bani v-au plătit, ce favoruri v-au promis ca să mă convingeţi să plec? Ştiţi bine că doar eu sunt suficient de iscusit ca să ticluiesc mijloacele prin care să o scăpăm pe fina dumneavoastră de Menander Nemuritorul.

— Vă spun adevărul; am auzit veştile astea de la soţia unui consilier parlamentar la o partidă de cărţi. Sunt geloşi pe favorurile şi pe dovezile de bunăvoinţă pe care vi le-a arătat regina şi vor să dea un exemplu. Trebuie să vă luaţi tălpăşiţa cât mai repede.

— M-ai minţit şi înainte, a spus Nostradamus.

— Niciodată, a răspuns Madame Toumet. Sunt sufletul adevărului. Dar aici Nostradamus şi-a jucat a lui *coup de Jarnac*, şmecheria lui genială. În spatele acesteia exista şi un sacrificiu, dar unul ales cu înţelepciune.

Aceste lucruri, la urma urmei, se ştiu că se petrec în cele mai bune familii.

— Sunteţi o mincinoasă. V-aţi minţit deja nepoata şi prin ea, pe mine. Aţi minţit în legătură cu data de naştere a finei dumneavoastră şi în felul acesta m-aţi trimis la o vânătoare nebună care mi-a consumat multe lumânări. Şi acum aţi venit aici, îndrăzneaţă şi neruşinată, cerându-i

horoscopul şi încercând să mă determinaţi să părăsesc oraşul pentru vreun scop necinstit de-al dumneavoastră. Profetul se aştepta la o furtună de negări vehemente, dar în schimb, spre marea lui surpriză, silueta palidă şi uriaşă a lui Madame Toumet s-a împleticit şi s-a chircit în interiorul jupoanelor ei imense şi matlasate. Faţa i s-a albit chiar mai tare decât gulerul alb din dantelă, aşa că mustăcioara ei neagră i-a ieşit şi mai ţipător în relief. Ochii ei negrii începuseră să-i înoate în lacrimi şi a căutat un scaun orbeşte, trântindu-se în el ca o băşică de porc umflată care sâsâie şi geme pentru că a fost brusc găurită de copii, în joaca lor.

— Am jurat pe altarul lui Dumnezeu că nu voi spune. Există doar trei oameni pe pământul ăsta care cunosc secretul. Dumneata eşti al patrulea. Jură-mi, jură, că nu îi veţi spune niciodată. I-ar sfâşia inima.

— Ceilalţi doi?

— Vor duce secretul cu ei în mormânt.

— Atunci unul dintre ei trebui să fie preotul care a botezat-o.

— Ghiciţi prea multe, Maestre Profet.

— Şi celălalt?

— Cea mai bună prietenă a mea de pe pământ… dar gata, gata… nu trebuie să mă mai gândesc, altfel voi muri.

— Dar, mai e un lucru. Trebuie să-mi spuneţi data corectă…

— Nu pot…

— Ori îmi veţi spune, ori, la un moment dat, Menander Nemuritorul va câştiga bătălia nervilor; după lista, ea va fi pierdută, iar dumneavoastră, mai mult ca oricine, puteţi înţelege asta.

— Eu… eu… păi, atunci, trebuie… Profetul aştepta ca bătălia care se dădea în interiorul bătrânei doamne să se potolească.

— Pot să vă trimit vorbă de îndată ce îmi termin treaba, a spus el, pe un ton blând şi încurajator. Şi dacă trebuie să ascundeţi horoscopul de ea, o să vi-l trimit

direct dumneavoastră când va fi gata. Oricum, majoritatea lucrărilor mele le fac prin corespondenţă.

— Apropiaţi-vă şi am să vă spun la ureche, a spus Madame Toumet, ştergându-şi ochii şi odată cu ei şi un strat gros de pudră din orez de pe faţa umedă, privind în jur ca să vadă dacă nu se afla vreo altă persoană prin preajmă.

— Ah, înţeleg, a spus Nostradamus foarte delicat, aplecat în continuare asupra siluetei sale voluminoase, ca să prindă răspunsul femeii rostit cu o voce joasă. Asta schimbă totul.

XVI

Sperând să-l prindă pe rege singur, cardinalul de Lorraine a rămas în camera de consiliu până când ultimii susţinători ai lui Montmorency au plecat. Fusese o iarnă grea, după foametea din vară, promiţând să aducă o primăvară chinuitoare. În exteriorul ferestrelor înguste de la Luvru, cu sloiuri de gheaţă din diamant, o promoroacă de primăvară, nepotrivit de târzie, biciuia turnurile palatului, străzile şi câţiva trecători grăbiţi. Bătrânul Conetabil era pe frontul din nord, iar regele se simţea neliniştit şi nesigur fără prezenţa lui stabilizatoare. Fratele mai mare al lui Lorraine, ducele de Guise, triumfa pe frontul din sud, victoriile pe pământ italian aducându-i glorie, dar absenţa acestuia îl îndepărta de centrul de putere. Era vremea ca Lorraine să acţioneze în interesul casei de Guise.

— Maiestatea Voastră, a rostit acesta, chiar în momentul în care regele se pregătea să iasă rapid. Maiestatea Voastră, am veşti de la Roma care vă vor bucura.

Henri al II-lea a întors o faţă gravă şi calmă spre consilierul său, dar un muşchi neascultător al mâinii drepte i se zbătea sub piele. Observase în ultimul timp o îngroşare a taliei şi nu mai putea de dorul terenului de tenis acoperit. A dat din cap aprobator, fără să scoată un cuvânt, ca şi cum ar fi fost interesat, apoi şi-a mângâiat

barba subţire şi neagră. Era gestul lui preferat, ce îi adusese reputaţia că era un semn de meditaţie profundă.

— Maiestatea Voastră, a continuat Lorraine, în cele din urmă li s-a răspuns petiţiilor noastre. Papa a ordonat ca Sfântul Scaun să înceapă să cureţe regatul nostru de eretici.

Un curent de aer pribeag a intrat pe sub tapiţerii şi le-a făcut să se mişte. Un şoarece a sărit de sub o tapiţerie şi de sub masa grea din lemn a consiliului.

— Ah, a spus regele, aprobând din nou din cap în timp ce se îndrepta spre uşă, şi cine a fost numit Mare Inchizitor?

— Eu, a spus Lorraine, urmându-l pe coridor deplasându-se în fruntea partenerilor de tenis ai regelui. Dar din nefericire, Papa nu a putut evita să numească în funcţie alţi doi cardinali, Chatillon şi Bourbon. Un precedent, înţelegeţi, cât se poate de regretabil.

— Ce este regretabil în a avea trei lorzi atotputernici care să ducă la bun sfârşit o sarcină atât de măreaţă? a întrebat regele.

— Am motiv să bănuiesc, Maiestate, că Chatillon… Chatillon este unul de-al *lor*. Chatillon. Un Montmorency. Cât de subtil a aruncat bănuieli perfidul cardinal de Guise asupra rivalilor săi – suspiciunea de erezie, suspiciunea de trădare de ţară. O licărire atotcunoscătoare, o sugestie a unei probe şi o şoaptă prea fină pentru a răsuna pe treptele de piatră. Regele s-a oprit din coborârea-i rapidă şi a privit înapoi peste umăr la cardinalul de Lorraine.

— Oh? A primit scrisori de la Geneva, deci?

— Nimic atât de direct. Dar manifestă înţelegere faţă de ei. Îi tolerează mai mult decât ar trebui. Datorită acestor semne, ştiu ce tăinuieşte faţă de Maiestatea Voastră şi de Sfântul Părinte. În inima lui erezia a găsit un punct de sprijin. Au intrat printr-un pasaj mai scund; un paj care ducea o carafă imensă cu apă s-a oprit ca să se holbeze. De pe terenul de tenis de la sfârşitul pasajului venea sunetul ademenitor al strigătului unui bărbat, un

ropot de aplauze şi bufnitura unei mingi lovite.

— Dar, chiar dacă îşi dezbracă mătăsurile şi rosteşte o rugăciune în templul lor, deşi mă îndoiesc teribil, îl veţi avea pe Bourbon de partea dumneavoastră în această anchetă. Bourbon, ştiu, este un bun catolic.

Ajunseseră la uşa deschisă a terenului de tenis. Fileul era ridicat, aşa că feţe curioase se zgâiau prin galeriile de la etaj. Terenul mirosea a transpiraţie, a urină, a piele veche. Lorraine vorbea rapid, încercând să-i menţină atenţia regelui trează.

— E adevărat, Maiestate, iar discernământul faţă de slăbiciunea lui este intact. Dar nu aţi remarcat o anumită indolenţă la el, o anumită dragoste exagerată faţă de traiul dulce şi de distracţiile care ar putea să-i sugă toată energia în folosul acestor eretici perfizi? Firea lui potolită şi iubirea faţă de tot ceea ce e nou l-au făcut să tolereze multe lucruri. Nu mai demult de toamna trecută l-a avut ca chiriaş pe şaralatanul ăla de Nostradamus. Am auzit că au luat cina împreună aproape în fiecare seară şi a dezvăluit multe secrete în compania tuturor doamnelor de rang care au venit să li se ghicească viitorul. Auzind cuvântul „ghicit”, regele s-a întors către Lorraine, cu vocea iritată şi cu atenţia, în cele din urmă, captată.

— Superstiţii, dragul meu cardinal. Le dispreţuiesc, dar sunt prezente peste tot. Din fericire, nu e acelaşi lucru ca şi erezia. Soţia mea regina, ştii bine, este din cale afară atrasă de cele mai absurde superstiţii – şi cu toate acestea nu vei găsi un catolic mai credincios decât ea pe acest pământ. Slujbele religioase, rugăciunile – nu se mai satură de ele. Le are în sânge. Nu se poate controla. Italiancă şi nepoată a unui Papă. Nu, superstiţiile nu sunt suficiente ca să suspectezi un om… Regele a făcut o pauză, iar expresia feţei lui ursuze şi lungi era indescifrabilă.

— Modul în care i-aţi citit caracterul este genios, Maiestate. Dar uneori… îmi fac griji că, aşa bun catolic cum este, ar putea să-şi favorizeze familia prea mult. Fratele lui… O scânteie de enervare s-a aprins în ochii

regelui.

— Regele Navarrei? Se răzgândeşte de câte ori bate vântul. Vorbeşte cu emfază, bate câmpii şi unelteşte fără niciun folos ca să-şi câştige jumătatea spaniolă a regatului şi nu-i pasă de nimic altceva. Ori aici, ori acolo, lot buri de nimic rămâne. O fi el prinţ de sânge, dar mă bucur că trei moştenitori la tron îl separă de puterea acestui regat. Ar vinde Franţa într-o clipită, din pură neatenţie, ori pe motiv că cineva care a vrut să se amuze pe moment i-a spus că ar fi o idee bună. Nu, nu are o voinţă de fier ca să fie un eretic periculos.

— Da, dar soţia lui are, şi ea este o eretică. Curtea ei este paradisul pentru eretici.

— O femeie? Nici nu e de luat în seamă. Şi aminteşteţi, îmi vorbeşti de propria mea verişoară, fiica mătuşii mele Marguerite, iubita soră a tatălui meu, regele Francis. Regele şi-a îndepărtat privirea nerăbdător; de data asta Lorraine a mers prea departe.

— Oh, consideraţi că nu am spus nimic, Maiestate. Se prea poate să fi căzut sub vraja fratelui mai mic al lui Navarra, Condé – şi el este un eretic, sunt sigur.

— Serios? Nu am auzit asta. Foarte bine, presupun că va trebui să-l supraveghez mai îndeaproape. Însă în ceea ce o priveşte pe regina Navarrei, vreau să nu o amestecaţi, E din sânge regal – mai bun decât al vostru, Lorraine – şi dacă doreşte să fie excentrică, e treaba ei.

Regele s-a îndreptat spre uşa scundă şi boltită a terenului de tenis, în vreme ce Lorraine îl urma foarte aproape, atingându-i cotul stâng.

— Şi ordinele sunt de a cere pedeapsa cu moartea pentru toţi protestanţii? Regele şi-a desfăcut haina şi a înmânat-o unui paj. Rămas în vestă, s-a familiarizat cu strigătele pline de bucurie ale partenerilor lui de tenis şi a făcut semn să i se aducă o rachetă.

— Bineînţeles, desigur… respectând legea existentă… cu toţii, până la urmă, sunt cei mai răi dintre eretici… dar să-i excludem pe mercenarii germani…

prinţul lor, după cum ştiţi, nu-şi găseşte astâmpărul… unele lucruri, înţelegeţi, trebuie privite de sus, cel puţin, temporar. Regele a fluturat din mână ca şi cum o forţă invizibilă, localizată un pic mai sus deasupra cotului său stâng, va avea grijă de tot, şi l-a părăsit pe cardinal, acolo la marginea terenului, după care şi-a ocupat locul în uralele răzleţe ale galeriei de la etaj.

Seminţele au fost plantate, şi-a spus Lorraine, în timp ce păşea prin coridoarele de piatră deprimante şi urât mirositoare, ca să părăsească palatul pe la intrarea curţii principale. Am aruncat suspiciuni asupra Bourbonilor ca şi asupra celor din familia Montmorency. Numai dacă un Dumnezeu amabil va permite ca venerabilul Conetabil să fie ucis într-o bătălie, atunci vai, un şarpe fără cap e un lucru mort şi aşa va fi şi influenţa întregului clan Montmorency. Familia este înzestrată cu o prea multă Independenţă în gândire. Erezia este pasul următor. Or fi ei croi acum, dar mâine, cu puţin efort, pot să dovedesc că Mint trădători ai credinţei. Inchiziţia va deveni mai puternică şi odată cu ea şi neamul de Guise, singurii adevăraţi catolici de necontestat. Timp, timp… nu mai e mult până dând familia de Guise va domni peste trei regate.

*

Era o zi frumoasă de primăvară, la două luni după conversaţia funestă a lui Lorraine cu regele. Păsările ciripeau în copaci, copiii la joacă strigau pe uliţe, iar gospodinele se aplecaseră peste pervazul ferestrelor de la etaj ca să-şi spună ultimele bârfe. Dar peste toate aceste sunete ale primăverii, casa confortabilă din rue de Bailleul vibra din pivniţă şi până la grindele din acoperiş de ţipetele puternice şi ofensate ale lui Scipion Montvert, bancher, cetăţean de vază şi cap de familie. Toţi servitorii, chiar şi băieţelul care ascuţea cuţitele în bucătărie, se furişau în vârful picioarelor şi şușoteau unul la celălalt, prefăcându-se că nu au auzit zbieretele de dincolo de uşa închisă a camerei fiului şi moştenitorului casei de

Montvert.

— Cum ÎNDRĂZNEŞTI să-ţi zăvorăşti uşa de MINE, propriul tău TATĂ? Deschide, îţi spun, sau voi semna documentele ca să fi închis în Bastilia ca un fiu nesupus ce eşti! AŞA e mai bine! Când spun deschide, să deschizi… Ascultătorii au auzit un fel de mârâit imperceptibil drept răspuns. Doamna casei Montvert şi-a aşezat mâna pe inimă, sprijinindu-se de fiica familiei, palidă şi cu părul negru, ai cărui ochi erau ridicaţi spre cer în rugăciune.

— Chiar nu te gândeşti deloc, tinere, la viaţa ta care se iroseşte pe zi ce trece? Când eram de vârsta ta, mă trezeam la RĂSĂRITUL soarelui, şi învăţam să deprind arta TRANZACŢIILOR! Limbile, dreptul, finanţele! Te-am trimis la cele mai renumite universităţi: Bologna, Montpellier, Toulouse şi ai fost exmatriculat din toate! Şi acum bântui toată noaptea şi dormi cât e ziua de lungă!

Mormăieli, mormăieli, mormăieli.

— Să nu aud scuze! Ai umblat prin vizuinile păcatelor a şase naţiuni! Şi cu cine te asociezi? Cu oameni importanţi care te pot ajuta? Sau cu toţi stricaţii, fiii proprietarilor de taverne, cu zurbagiii şcolilor de scrimă, scriitorii săraci şi scandalagii, cu lăutarii ispitiţi de spânzurătoare, nu, ACEŞTIA sunt oamenii de care fiul meu este atras ca de un magnet corupt!

Bombăneli, bombăneli, bombăneli.

— Mamă, a şoptit Clarette, intuind o pauză în apostrofări, pot să-l iau pe Bernardo să mă însoţească la slujbă?

Sora cea mică şi virtuoasă a lui Nicolas avea o carte de rugăciuni în mâinile care semănau cu un crin, iar pe piept purta o cruce mare.

— PIERDE-VARĂ! s-a auzit la etaj. Mama lui Nicolas s-a înfiorat auzind strigătul.

— Ştii că tatăl tău i-a cerut lui Bernardo să-l urmărească pe fratele tău peste tot, să-l ţină departe de taverne, scandaluri şi eleşteele publice. Şi nu auzi? Aproape că s-a trezit.

— Oh, mamă, ştii bine că Nicolas ar trebui să mă însoţească la slujbă şi nu un servitor. Dacă măcar odată ar pune piciorul în biserică… e visul meu ca într-o zi să fiu mijlocul prin care el să intre în ambianţa iubirii lui Dumnezeu.

— Oh, draga mea, fetiţa mea virtuoasă. De ce Dumnezeu ţi-a dat atâta bunătate şi nici măcar o bucăţică fratelui tău? Jur, el va fi cauza morţii mele.

— Dacă… Şi aici a suspinat, înălţându-şi ochii. Dacă l-ai putea convinge pe tata să mă lase să intru la mănăstire.

— Ştii bine că nu asta e voia tatălui tău. Ce va mai rămâne din familia Montvert dacă fratele tău ah, Dumnezeule, cât sufăr după urma lui…

— La vârsta ta eram un tânăr serios, un AFACERIST! Eram căsătorit cu mama ta! Aveam un VIITOR! Tu ce viitor ai în afară de cariera de mercenar sau de ucigaş plătit sau de parior profesionist? Eh? Răspunde-mi la asta?

— Foarte bine, tată, o să încep o viaţă nouă… în acest moment, tot ce mişca în casă s-a oprit.

Cele două femei, mama şi fiica, îşi ciuliseră urechile să audă, dar discret, ca şi cum s-ar fi aflat într-o contemplare adâncă.

— Da… chiar din această zi. Dă-mi permisiunea să mă căsătoresc şi îmi voi găsi o profesie merituorie – dreptul – exact aşa cum ţi-ai dorit mereu.

Lui Clarette şi mamei sale li s-a tăiat respiraţia.

— Nu aşa repede, risipitorule. Nu ai reuşit să-ţi termini studiile juridice în trei universităţi, după ultima mea numărătoare. Cine o să-mi garanteze că nu vei merge la şcoală şi apoi ai să renunţi din nou? Gata, m-am săturat. O ucenicie curată – zic eu, la banca vărului mamei tale din Genova şi voi aranja o căsătorie cu o tânără sobră şi castă dintr-o familie însemnată…

— De fapt, tată, există deja o domnişoară…

— O CE? ÎNRĂZNEŞTI să foloseşti genul ăsta de scamatorie cu mine? Clarette şi mama ei se furişau în sus pe scări, cu ochii măriţi.

— E frumoasă, de viţă nobilă, mă venerează, iar eu… eu sunt atât de îndrăgostit de ea că aş face orice – chiar şi să fiu bancher – ca să obţin binecuvântarea ta, tată.

— AI FĂCUT CURTE unei FEMEI fără PERMISIUNEA mea? TE-AM AVERTIZAT să nu mai faci asta niciodată!

— Ai *spus* că ar trebui să fac cunoştinţă cu oameni de sânge nobil şi cu legături sus-puse…

— Cu BĂRBAŢI, nu cu FEMEI, găgăuţă!

— Provine dintr-o familie minunată – din nobilimea spadasină – foarte veche – Artaud de La Roque-aux-Bois şi are cele mai importante relaţii la curte… cu regina însăşi…

— Tu, tu, tu… POFTIM? O CURTEZANĂ? Ştiu totul despre această femeie! Cunoscând ceea ce eşti – un prost – am făcut cercetări de când ai pus ochii pentru prima oară pe stricata asta şi am descoperit mai mult decât am vrut să ştiu vreodată despre femeia aia îngrozitoare! Sibille Artaud de La Roque, a cărei verişoară Matheline este o bârfitoare din naştere provocându-i bunului ei soţ suferinţe nesfârşite! Cel mai grav este că *verişoara* acestei Matheline, care şi-a abandonat familia decentă, s-a înhăitat cu mătuşa ei imorală ca să câştige o moştenire ce îi aparţinea de drept tatălui ei, iar acum are legături misterioase la curte! Legături păcătoase, fără niciun dubiu!

Mama şi sora lui Nicolas se aflau aproape la capătul scărilor acum, dar ieşind din raza vizuală a celor doi bărbaţi angrenaţi în conflict. S-au oprit, mai tăcute decât însăşi tăcerea, şi în liniştea aceea se putea auzi cum li se lungeau urechile.

— Fiule, fiule, ţi-ai pierdut şi ultima urmă de bun simţ pe care o mai aveai? Nu ştii de ce o femeie de felul ăsta este interesată de tine? O femeie care o slujeşte pe regină? Care îşi face apariţia în public, citeşte la adunări literare şi, ceea ce e şi mai rău, are cărţi tipărite *sub semnătura eil* Vrea un soţ de rang pe care să-l comande – o acoperire pentru păcatele ei, pentru relaţiile ei amoroase, care nici nu mă îndoiesc că sunt deja la fel de numeroase ca stelele

de pe cer. Aşa trăiesc femeile astea, femeile cu relaţii suspuse la curte. Nu înţelegi? Ele nu sunt ca noi…

— Tată, tu eşti cel care nu înţelege. Conversaţiile ei sunt elevate, prietenii ei sunt virtuoşi o privire fulgerătoare şi furioasă, semn că şi-a dat seama de ceva, a străbătut faţa tatălui său.

— Ai fost să o *vizitezi*… nu nega, îmi dau seama după figura ta… ai vizitat-o în secret, fără permisiunea mea! De cât timp, pentru numele lui Dumnezeu? I-ai promis ceva? E însărcinată?

— Tată, e castă, e statornică… nicio femeie pe care o să o găseşti nu ar putea să fie mai delicată, mai devotată… am putea fi fericiţi împreună…

— Dumnezeule, nu ai priceput nimic? Avocaţii, cheltuielile… cât îmi trebuie ca să o mituiesc pe scorpia asta vrednică de dispreţ?

— Tată, nu o interesează nimic. Uită-te la mine, chiar nu poţi să vezi? Asta e dragoste adevărată. Minţile şi inimile noastre sunt una. Voi muri dacă nu voi fi împreună cu ea.

— Vei muri, dacă vei/Z cu ea. O să fii un încornorat! Gata, destul. Eu, tatăl şi stăpânul tău, te încui în această cameră până când vei înţelege că, fie accepţi să mergi la vărul tău în Genova ca să înveţi să te comporţi cumpătat şi să te apuci de o afacere potrivită pentru poziţia ta socială în viaţă, sau voi semna hârtiile prin care te voi trimite la Bastilia datorită faptului că eşti un risipitor… Sunetul uşii trântite a reverberat în întreaga casă, iar cele două femei de pe trepte s-au îndepărtat în tăcere.

*

— Un sol din Anglia se află aici? A spus regele Henri, care pusese deja piciorul, susţinut de un valet, în cureaua de la scara şeii. Primăvara era ocupată să se metamorfozeze în vară. Caii erau adunaţi în curtea grajdului de la Fontainebleu, ogarii de vânătoare neliniştiţi lătrau, iar jumătate dintre curteni erau deja călări, gata pentru vânătoare. Chiar şi regina Caterina, în ciuda

siluetei sale dolofane, călărea pe o şa de damă cu îndrăzneala unui bărbat, pe calul său sprinten, de culoare cenuşie, cu hăţurile strânse în degetele sale grăsuţe, respirând adânc promisiunea unei dimineţi strălucitoare şi nerăbdătoare să o ia din loc.

— Să aştepte, a spus regele legănându-se în şa. Un bărbat cinstit nu-şi pierde vremea cu declaraţiile de război ale unei femei.

Nobilimea franceză a râs la auzul celor spuse şi a repetat cuvintele regelui până când toţi cei curajoşi şi spirituali au savurat gluma. Şi aşa, într-o atmosferă generală de veselie, regele şi curtenii săi au pornit călări să ucidă cerbi, iar solul englez a fost lăsat să-şi odihnească picioarele timp de câteva zile, până când regele considera că e momentul potrivit să audă că Anglia declarase război şi se alăturase trupelor Imperiului germanic comasate pe frontul de nord.

*

— Ai mierea, Madame? a întrebat regina. Lucrèce Cavalcanti i-a întins micul recipient din sticlă în suport de argint.

— Este chiar aici, Maiestatea Voastră, a spus ea, aşezându-l pe masa întinsă din lemn de stejar din apropierea reginei. Regina nici măcar nu şi-a ridicat ochii. Alături de cotul ei stâng se afla o carte deschisă cu însemnări scrise de mână. Caterina de Medici, îmbrăcată neceremonios, într-un capod din tafta de culoare galbenă şi o bonetă din dantelă albă, era ocupată să piseze o pudră cenuşie într-un mojar. Fără corset arăta ca un balon, faţa durdulie era iluminată de inteligenţă concentrată, iar privirea şi-o aţintise asupra operaţiunii. La un moment dat amestecul din mojar arăta satisfăcător, iar regina s-a întors, cu un foşnet ascuţit de tafta, spre doamna de companie.

— Acolo. A spus. Pulbere de geranium şi doar cât ai lua între două degete – dar nu mai mult de atât – de pulbere de nucşoară. Este un leac suveran pentru febra

din această vară. Potoleşte durerile şi pune stavilă nasurilor care curg. Iar acum, adăugând şi mierea, fetiţa mea nu va mai simţi gustul medicamentului. Preocupată, amesteca leacul contra febrei şi l-a vărsat pe tot într-un bol cu capac din porţelan chinezesc, pictat cu figuri mitice.

— Maiestate, nu sunteţi numai o regină măreaţă, ci şi una dintre cele mai blânde şi mai preocupate mame, a spus doamna ei de onoare, făcând semn unei cameriste să se apropie şi să facă curat în urma lor. Regina a oftat.

— Încerc, Lucrèce, încerc. Dar în ciuda înţelepciunii mele, mi-am pierdut gemenii.

— Necazul este soarta fiecărei femei.

— Dar acum mă rog pentru fetiţa mea. Însoţit de un paj care să o anunţe, regina şi însoţitoarea ei au traversat coridoarele de la St.

— Germain până în camera unde bolea Elizabeta de Valois. Neavând încredere nici măcar în tovarăşa sa cea mai apropiată, regina ducea singură remediul cu mâinile ei, ca şi cum, într-un fel, dragostea de mamă s-ar fi putut transmite prin porţelanul chinezesc. Sau oprit în pragul uşii. Ajunseseră prea târziu. Ducesa de Valentinois stătea lângă patul uriaş, cu perdele, în care zăcea fiica reginei. În spatele ei, un doctor ţinea o fiolă cu urină în lumina ferestrei, inspectându-i culoarea. Un alt doctor, în halat lung, îi dădea ordin unui chirurg, care deja deschisese o venă de la încheietura mâinii fetiţei, şi aşezase un lighean din cupru sub braţ ca să colecteze sângele întunecat ce se scurgea. Lângă pat, lângă ducesă, stătea fata înaltă cu părul tiţian care era cea mai apropiată prietenă a Elizabetei. Regina Scoţiei, protejata de Guise a ducesei.

La apariţia reginei, toţi şi-au ridicat privirile, tăcând brusc.

— Am adus un remediu pentru fiica mea, a spus Caterina de Medici, înaintând în linişte.

— Un remediu? a întrebat Diane, ridicând o sprânceană, iar un zâmbet condescendent abia zărindu-i-se pe faţă.

— Pulbere de geranium, a menţionat regina.

— Femei ne-a spus deja ce să facem, a adăugat Diane, iar doctorul cu barbă şi cu fiola de urină s-a întors spre regină şi a făcut o plecăciune adâncă.

— Graţioasă Maiestate, am prescris o serie de purgative care sunt infailibile în aceste cazuri.

— Înţeleg, a răspuns regina, privindu-şi fiica palidă, al cărui sânge dătător de viaţă i se scurgea în lighean.

— Mamă, aş vrea să înghit leacul tău, a spus Elizabeta.

— Aiureli, a comentat ducesa. O să strici tratamentul. Ai încredere în doctori, draga mea. I-am convocat pe cei mai buni din regat. Mama ta nu trebuia să se deranjeze să vină.

— Pricep, a spus Caterina cu vocea ca de gheaţă. Dar când s-a întors să plece, a auzit-o pe ducesă şoptindu-i reginei Scoţiei:

— Cele trei chifteluţe Medici – se pare că ele sunt remediile farmaciştilor. Adolescenta a chicotit. Regina sa oprit dincolo de uşă şi a tras aer adânc în piept. Ochii îi ardeau, însă vocea îi era de gheaţă.

— Lucrèce, a spus regina cu o faţă de oţel. Trimite după Demoiselle de La Roque.

— Maiestate… Lucrèce Cavalcanti pălise.

— Doresc ca fiica mea să fie mai presus decât regina Scoţiei, iar copiii mei să o vadă pe ducesa de Valentinois în colb, la picioarele lor.

— Dar obiectul acela… e blestemat… a murmurat doamna de onoare.

— Asta nu mă priveşte pe mine. În această seară îi voi cere lui Menander Nemuritorul să îmi garanteze că toţi copiii mei vor ocupa un tron şi să o ridice pe fiica mea, Elizabeta, la un asemenea rang încât Diane de Poitiers – baborniţa aia stearpă – nu va merita nici să-i lege şireturile de la pantofi.

*

— Cerule! Respiră aerul ăsta! Cele mai sulfuroase

ape din toată Franţa! De aici poţi să inhalezi numai sănătate! Cât de curând, Sibille, o să te descotoroseşti de starea asta proastă şi o să te simţi din nou aproape cum erai înainte. Ne-am lăsat bagajele împreună cu ale lui Abbé în camerele noastre de la staţiune şi am plecat amândouă să inspectăm băile. Dincolo de băi, lacul, pătat cu lebede şi bărcuţe care treceau din când în când, sclipea liniştit sub soare. Pe poteca de lângă mal, doamne în vârstă, atârnate de braţul însoţitorilor, hoinăreau, aşteptând inevitabila chemare a naturii care acompania apele staţiunii balneare, în faţa noastră se întindeau sălile de baie, cu vestiare, hârdaie, maseuri şi arcade umbroase, toate ascunse în spatele zidului înalt care încercuia baia principală. Aici era posibil să ţi se ia sânge de către un chirurg, ori doctorii sau cadrele medicale competente să îţi analizeze urina. De după zid auzeam sunetele ademenitoare ale celor care se bălăceau în piscina imensă în aer liber, cerând asistenţă sau flecărind. Peste toate acestea plutea o duhoare, un nor ieşit direct din iad.

— Iartă-mă, *mă tante*, dar miroase ca şi cum s-ar fi spart zece mii de ouă clocite. Desigur, te poţi simţi mai bine dacă până la urmă mai eşti în stare să te urneşti din locul acesta.

— Vezi? Te simţi mai bine… ţi-a revenit sarcasmul, în curând vei fi inspirată şi-ţi vei termina minunata ta lucrare epică despre viaţa reginei Clotilde. Tărăgănezi de prea mult timp; evident, ficatul e de vină, aşa cum a spus şi doctorul Lénoir. Trebuie să-ţi reglezi intestinele mai bine…

— Dar ştii, mătuşica, că nu e asta. Nicolas al meu a plecat să ceară permisiunea să se căsătorească şi a dispărut. Sunt sigură că eţmut sub cheie ca un hoţ. Înfiorătorul său tată e în stare de orice, doar ca să-l ţină departe de mine pentru totdeauna. Şi inima mi s-a rupt în bucăţele. Mi-a pierit pofta de mâncare şi toate băile sulfuroase din lume nu or să mă vindece. Şi în fiecare noapte, deşi asta nu i-am spus mătuşii, Menander stătea pe comodă, murmurând:

— Nu ştii că i-a cedat tatălui său? De ce nu? Ochii care nu se văd se uită. Nu te mai iubeşte. I-au găsit o mireasă frumoasă, are doar şaisprezece ani şi e proaspătă ca un trandafir, cu picioare şi mâini graţioase, graţioase, iar acum şi-a dat seama că *tu* eşti un monstru mare, urât şi înfricoşător. Nu a fost decât infatuare, iar acum el a dispărut. De ce nu-ţi doreşti să se întoarcă. Ar fi uşor, dacă nu ai fi la fel de încăpăţânată pe cât eşti de proastă. Niciun bărbat nu te va iubi vreodată fără ajutorul meu. Pune-ţi o dorinţă! Pune-ţi o dorinţă! De ce nu-ţi pui? E atât de simplu.

Dar, deşi am încercat să-mi ţin necazurile doar pentru mine, în timp ce în jurul ochilor pielea mi se ofilea şi îmi apăruseră cearcăne negre, mătuşa a remarcat oricum şi a hotărât să pună în aplicare cura ei bună la toate: apele sulfuroase ale celei mai apropiate staţiuni.

— Ai nevoie să te înveseleşti, Sibille, şi o să te simţi mai bine când îţi voi spune că tatăl lui mi-a scris…

— S-a înduplecat? Inima îmi bubuia.

— Păi, nu prea… dar citind printre rânduri, cred că nu e cazul să-ţi faci griji că Nicolas a capitulat: tatăl lui s-a oferit să-ţi dea bani să renunţi la pretenţiile tale şi să îi scrii o scrisoare lui Nicolas în care îi spui că nu îl mai iubeşti.

— Mătuşico, ce nelegiuire! Sunt ofensată! Ce diavol hain! Sper că l-ai pus la punct!

— Cu greu, draga mea. Vezi, el a deschis subiectul. El a scris, eu se cuvine să-i răspund. Cu ajutorul vărului meu, aici de faţă, i-am scris o scrisoare şireată ca să-l zăpăcesc şi mai mult… ai încredere în mine, draga mea. S-ar putea să-l vezi din nou pe Nicolas al tău.

— Vai, vai, ce de reguli noi a afişat directorul staţiunii aici, a observat Abbé, ca şi cum ar fi vrut să schimbe subiectul. A tras cu coada ochiului un pic ca să citească pe tăbliţa aşezată lângă poartă. Se interzice tuturor, indiferent de posibilităţi, stare, regiune sau provincie, să provoace printr-un limbaj jignitor care ar putea duce la

scandaluri; să poarte arme în incinta băilor; să mintă; dacă vor fi prinşi vor fi aspru pedepsiţi fiindcă sunt scandalagii, rebeli şi nesupuşi înălţimii Sale.

De asemenea, se interzice tuturor prostituatelor şi femeilor indecente să intre la băi sau să fie găsite la cinci sute de paşi depărtare de ele fiind pedepsite cu biciuirea în cele patru colţuri ale oraşului…

Aceeaşi pedeapsă va fi aplicată tuturor celor care vor folosi un limbaj lasciv sau neruşinat faţă de domnişoare, doamne ori alte femei şi fete care vizitează băile sau să le atingă într-un mod ruşinos, ori vin şi pleacă de la băi îmbrăcaţi obscen, contrar decenţei publice…

— Oh, am bolborosit. Bărbaţii şi femeile se îmbăiază împreună? Nu mă aşteptasem la asta. iată-mă aici, sfârtecată de supărare şi se aşteptau să… nu puteam, pur şi simplu nu puteam… poate că dacă mă prefăceam că mi-e rău…

Îngrijitorii de la poartă au deschis-o pentru un domn deformat de reumatism, care era dus pe o targă. I-am văzut făcând o plecăciune.

— Este într-adevăr foarte decent, verişoară a spus Abbé. Toţi bărbaţii sunt îmbrăcaţi cu o cămaşă din olandă, iar toate femeile în lenjerie. Vei găsi cele mai dichisite persoane aici.

— În *lenjeriei* Mătuşico, nu ai spus…

— Să nu te gândeşti să te prefaci bolnavă şi să zaci în pat, Sibille; o să te băgăm în apă pe o tragă, aşa cum l-au adus pe acel domn. Ai nevoie de reparaţii şi o să-ţi facă un bine imens.

— Intraţi toţi? a întrebat îngrijitorul de la poartă, scrutându-ne cu privirea, pentru că eram o privelişte mai ciudată decât domnul de pe targă. Primul venea Abbé, zbârcit tot, cu pălăria largă şi cu o manta neagră, cu ochii strălucitori şi iscoditori ca ai unei veveriţe. La braţul lui se afla bătrâna lui mamă, de o vechime cu adevărat uimitoare, abia fiind în stare să se mai deplaseze pe oasele ei fragile. Apoi mătuşa Pauline, imensă şi orbitoare în

mătase galbenă, sprijinindu-se în bastonul cu mâner din argint şi urmată de un lacheu care-i ţinea deasupra capului o umbreluţă de soare din muselină împodobită, apoi veneam eu, la fel de înaltă şi jalnică, precum o barză, urmată de doi lachei care duceau prosoapele şi halatele de baie şi doi băieţi în livreaua verde a mătuşii care-l cărau pe Senör Alonzo în cuşca lui mare şi aurită la care i se ataşaseră o pereche de mânere la fiecare cap ca să fie purtată mai uşor.

— Toţi, a spus Abbé, îndesând un bacşiș generos în mâna îngrijitorului.

— Pentru maimuţă trebuie să plătiţi separat…

— Spune-i, dragă vere, că maimuţa nu se scaldă.

— Pentru maimuţă oricum plătiţi separat…

— Ar trebui să vă cerem bani pentru că expunem maimuţa şi va fi o sursă de amuzament pentru pacienţi, a remarcat Abbé, mai scoţând câţiva gologani.

— Animalele nu sunt acceptate. Vă las să intraţi doar pentru că e în cuşcă.

— Pur şi simplu nu pot să trăiesc fără să-mi văd iubita mea maimuţică, a anunţat mătuşa Pauline. Şi se topeşte, indiscutabil, se topeşte de dorul meu.

— Hmm. Da, a spus îngrijitorul, cu mâna întinsă. Senör Alonzo s-a tras de buze cu laba strâmbându-se la îngrijitor. Abbé i-a mai pus ceva mărunţiş în mână şi ne-am îndreptat spre băi. În realitate a trebuit să-l luăm pe Senör Alonzo cu noi pentru cuşca lui. Pe fund, sub o scândură, era aşezată cutia lui Menander Nemuritorul, şi speram că ţinându-l în apropierea noastră, nu putea să se mişte rapid şi să se materializeze pe malul apei, imediat după ce l-am fi lăsat în cameră. Bineînţeles că la auzul acestei idei a fost furios.

— Frumoasa mea cutie pe fundul cuştii unei maimuţe! Mă voi răzbuna cumplit!

— Aiureli, i-a răspuns mătuşa. M-am săturat să ne tot sabotezi micile noastre excursii de plăcere. Mergem la băi, iar tu o să ocupi un loc în cuşca maimuţei. Niciun fenomen

supranatural nu are dreptul să fie o complicaţie socială.

— Vă spun că o să scheun, o să urlu!

— Şi toată lumea o să creadă că e Senör Alonzo şi o să te ignore complet.

— Niciodată, niciodată în optsprezece secole…

— Eşti *răsfăţat*, Menander, asta e problema ta. Ai mers mult prea departe. E momentul să pună cineva mâna pe tine.

Aşa că iată-ne, cu maimuţă, lachei, Menander şi tot tacâmul după noi. Numai Gargantua rămăsese la camere, spre marea lui durere, căci se considera un companion de departe mai merituos decât Senör Alonzo, duşmanul lui de moarte.

Să vă spun că nu am mai fost la băi niciodată, nu numai pentru că mă bucuram de o sănătate fără cusur, dar tata ura profund staţiunile balneare, spunând că nu erau altceva decât sălaşuri ale păcatului, unde bărbaţii şi femeile mergeau să se dedea plăcerilor orgiace şi numai o femeie imorală ca sora lui poate să persiste într-un asemenea comportament flagrant. Băile din interiorul arcadei semănau mai degrabă cu consecinţele păcatului, decât cu păcatul în sine, amintind de acele picturi din biserici în care sufletele celor imorali erau fierte în bazine din care ieşeau aburi sulfuroşi. Bazinul avea trepte care se scoborau în apa fără adâncime, iar bărbaţii în cârje, femeile metamorfozate în gnomi şi până şi copiii anemici cu membrele paralizate erau ajutaţi să coboare în apă de către servitori. La un capăt al bazinului, era întins un cort din iută şi acolo mătuşa era ajutată să se aşeze pe treptele cufundate în apă, lenjeria ei imensă ondulându-se în jurul ei pe suprafaţa apei. A fost imediat înconjurată de câteva doamne în vârstă, toate făcând schimburi de informaţii despre afecţiunile lor cu o viteză uimitoare, prea rapid pentru a putea fi urmărite. Peste toate acestea, mirosul respingător se rostogolea ca un blestem. În ceea ce mă priveşte… ei bine, mă rugam ca nimeni să nu mă observe, atât de stângace, atât de dezbrăcată eram, cu lenjeria udă

lipindu-mi-se de trup. Unde să mă ascund? Cât mai adânc, ghemuindu-mă până când apa mi-a ajuns la bărbie, în centrul bazinului, cu ochii închişi strâns, departe de infirmii care plescăiau în apa de pe trepte.

— Sibille, Sibille! O auzeam pe mătuşa strigându-mă. Sunt aici… cu nişte doamne! Mi-ar face plăcere să le cunoşti!

Am deschis un ochi. Peste tot în jurul meu, toţi cei din bazinul condamnat, cu excepţia servitorilor, nu aveau furci.

— Nu sta la soare, Sibille, o să-ţi strici tenul!

Am deschis şi celălalt ochi. În faţa mea, se afla o femeie cu cel mai mare nas din lume. Alta, cu un ochi de porţelan şi cu o gâlcă uriaşă. Oi fi tu simplă, dar nu arăţi atât de groaznic ca *ea*, a şoptit Spiritul meu Inferior minţii mele secrete. Mi-am întors capul spre locul de unde veneau sunetele şi le-am văzut.pe doamnele în vârstă plutind în apa de sub boltă. Şi cel puţin nu eşti la fel de bătrână ca *ea*, mi-a şoptit acel element trist şi micuţ al personalităţii mele. Din nefericire, m-am gândit la cicatricile proaspete care îmi distruseseră braţul şi mâna dreaptă. Dar chiar dacă sunt tânără, frumoasa mea mână a fost distrusă, mi-am zis. Mi-am mişcat degetele. Cicatricele încă mă ţineau şi arătau hidos, roşii şi zgrunţuroase.

Un băiat plăpând cu membrele paralizate era cufundat în apă de către îngrijitori. Ştiam că trebuia să-mi fie milă de el. Dar Spiritul meu Inferior, mic şi deplorabil, mi-a zis, ei bine, cel puţin braţul tău e într-o stare mai bună decât băiatul *ăsta*. Atunci, m-am gândit, ce persoană inferioară eşti, Sibille, lipsită de sensibilitate şi compasiune, căci tot timpul ai considerat că eşti aşa… în loc să simţi milă pentru amărâţii care sunt în jurul tău. Începi să te simţi mai bine pentru că vezi alţi oameni care sunt într-o stare mai rea decât a ta. Acum mă simţeam vinovată pentru că eram mai sănătoasă decât alţii, aşa că eram într-o dispoziţie la fel de proastă ca de obicei. Treptat, cu conştiinţa măcinându-mă, mi-am croit calea

prin apa împuţită până la pata umbrită de sub arcadă.

— Ah, ai venit în cele din urmă, a exclamat mătuşa. Sibille, jur că văd un pistrui! Trebuie să îi mai atentă!

Iar doamnele au renunţat să discute despre o femeie al cărei pântece îi căzuse după naşterea celui de-al patrulea copil ca să acorde atenţie cazului meu pe care îl considerau destul de scandalos.

— Imaginaţi-vă! Un atacator angajat să arunce cu vitriol! Draga mea, ce norocoasă ai fost să scapi de măritişul cu el! Cu siguranţă se aflau la acest punct al discuţiei. Scăpasem de măritişul cu Villasse. Şi în tot timpul cât mă simţeam vinovată, nu era acelaşi gen de vinovăţie ca cea de a fi o ucigaşă, şi în plus, tuturor celor care au vrut să mă căsătoresc cu Villasse li s-a demonstrat că greşeau. În timp ce doamnele sporovăiau, începeam să simt cum proasta dispoziţie sufletească îmi intră la apă. Poate că Nicolas nu a fost convins, poate că mătuşa va reuşi să facă ceva până la urmă.

— Vai, dar cicatricile nu sunt chiar atât de rele, ai putea să porţi o mănuşă ori să ţii un evantai *aşa*…

— Biata mea nepoţică este distrusă pentru că tatăl admiratorului ei, curajosului ei salvator, i-a interzis să se căsătorească cu ea, iar acum el nu o mai vizitează deloc. Sunt sigură că ei îi este teamă în sinea ei că el nu mai vine din cauză că i-au rămas cicatrici.

— E ridicol! O fată frumoasă şi neprihănită ca nepoţica ta? Bătrânul trebuie să-l preamărească pe Dumnezeu pentru norocul lui! Doamna cea în vârstă s-a întors către mine şi a început să mă cerceteze îndeaproape.

— În plus, priveşte, niciun strop nu ţi-a atins faţa, draga mea… ah, dacă aş avea tenul tău… Crede-mă, dragostea lui va deveni şi mai puternică, dacă i-a fost interzisă. Şi când un bărbat este îndrăgostit, găseşte o modalitate de rezolvare. O să-ţi trimită un mesaj… cine ştie? Poate că unul dintre ele chiar a fost interceptat… şi apoi… ah, dragostea!

Începusem să remarc că cerul de deasupra bazinului era foarte albastru. Ambianţa era amuzantă şi veselă. Bolta umbroasă părea fermecătoare şi ademenitoare. Păsările ciripeau în copacii din spatele zidului care înconjura bazinul. Mirosul de sulf aproape că nu se mai simţea; abia de mai puteam să-l percep. Dumnezeule, mătuşa a avut dreptate până la urmă – aceste băi erau foarte tonice.

— …părul tău e atât de gros şi elegant, iar buclele vor fi din nou la modă. Doar o privire fugară şi se va îndrăgosti de tine mai mult ca niciodată. Îţi trimit frizerul meu, e un geniu…

— Vezi, Sibille? Ţi-am spus că ai nevoie de băi. Faţa ta deja arată mai luminoasă, a spus mătuşa.

*

— O fată înaltă şi o doamnă voluminoasă cu un baston? Da, sunt înăuntru, a spus îngrijitorul.

— Atunci lasă-mă să trec, a răspuns căpitanul, încercând să intre cu forţa.

— Oh, nu. Nu fără să plătiţi taxa. Şi trebuie să vă lllsaţi sabia aici, împreună cu ordonanţa. Vedeţi regulile? îngrijitorul i-a arătat cu degetul tăbliţa aşezată la intrare.

— Aceste reguli nu sunt pentru cei de rang. Căpitanul era îmbrăcat splendid, gulerul său înalt era tivit cu dantelă, vesta din catifea maro avea tăieturi din satin de culoarea caimacului, iar haina largă din blană şi fără mâneci era tivită şi brodată cu purpuriu. Pe un şold îi atârna o sabie şi un pumnal şi, deşi era pe jos, nu îşi scosese pintenii de la cizme. Cu felul elegant în care era costumat, prea puţini l-ar fi suspectat că e un vânător de zestre, un datornic care cheltuieşte mai mult decât îşi permite şi un individ care se înjosise atât de mult încât să cumpere o poţiune a dragostei de la Lorenzo Ruggieri ca să o seducă pe sora bogată a prietenului său cel mai bun şi camarad de arme, Annibal de La Roque.

— Oh, nu, sunt regulile regelui şi se aplică tuturor. Fără arme şi fără scandaluri.

— Nu am nicio intenţie să mă cert cu cineva. Vreau

doar să o văd pe Sibille de La Roque.

— Fără propuneri indecente. Şi astea sunt tot regulile regelui.

— Amice, aş putea să te trântesc la pământ pentru obrăznicia ta.

— Nu vă plângeţi la mine, plângeţi-vă administratorului băilor. Puteţi intra doar dacă vreţi să vă scăldaţi. Ăsta-i regulamentul.

— Ei bine, atunci vreau să mă scald, a spus Philippe d'Estouville, scotocind în punguţă.

— Fără arme, a spus îngrijitorul.

Uşurat de arme, căpitanul d'Estouville examina din umbra bolţii, uriaşul bazin. Nu vedea nicăieri capul negru şi creţ al rivalului său. Iscoadele lui l-au informat corect. Băgăreţul mizerabil nu o mai vizita. Fără niciun dubiu că fusese trimis la plimbare. Acum inima ei era liberă. Bun. Doamnele, oare unde erau? Aha, acolo, sub umbrar. Da, iat-o, chiar lângă mătuşa aia bătrână şi ordinară, care a refuzat să-l primească în casă. Dar mai devreme sau mai târziu, Sibille va ieşi din apă, se va usca şi poate va dori să bea ceva răcoritor sub boltă. Poate că dragonul cel bătrân va dispărea în clădire pentru un masaj. Aşa ar putea să-i ofere nepoatei o băutură uşoară. Pentru el era uimitor cât de simplă era noţiunea de poţiune a dragostei şi cât de dificil era, în fapt, să o administrezi. Mai ales când trebuia să te supui superiorului tău care călătorea între moşiile lui, curtea regală, iar acum şi câmpul de luptă, şi când o guvernantă bătrână şi suspicioasă reuşea să-şi bage nasul peste tot. De data asta va trebui să se descurce, iar Sibille se va îndrăgosti de el fără drept de apel, iar problemele financiare vor fi soluţionate pentru totdeauna.

*

Dincolo de porţile băilor, îngrijitorul barase calea unei siluete asemănătoare unui cărăbuş costumat în piele neagră.

— Dar nu vreau să mă scald, ci doar să fac o vizită, spunea Cosmo Ruggieri.

— Nu contează. Dacă vreţi să intraţi, trebuie să plătiţi… Şi fără săbii. La fel şi fără pumnale. Citiţi regulile de neolo. Sunt regulile administratorului, stabilite la ordinele icgelui. Şi nu aveţi voie să intraţi doar ca să vorbiţi cu o doamnă. Şi asta e interzis.

— Nu intenţionez să vorbesc cu nicio doamnă, a spus Ruggieri.

— Ei bine, atunci ce vreţi să faceţi?

— Eu… am probleme cu spatele. Am nevoie de un masaj şi să mi se ia sânge, a răspuns Ruggieri, oarecum neconvingător, în timp ce scormonea în săculeţ după banii de intrare. După câteva minute stătea sub boltă, îmbrăcat doar în cămaşa lungă, căutându-l pe d'Estouville, după care venise aici. Dumnezeule, uite-l în apă, menţinându-se la suprafaţă ca un peşte, croindu-şi calea spre nişte doamne aşezate pe treptele de sub umbrar şi cufundate în bazin. Ce nebunie. Un florentin, care dă o poţiune unui neică nimeni, nu ar eşua să o administreze rapid printr-un şirletic deştept. Dar acest francez nenorocit, arogant şi inutil era o cauză pierdută! A călătorit, a trimis menestrelii să-i cânte la geam în încercarea de a intra în locuinţa ei, a urmărit-o pe vrăjitoare la curte, în loc să meargă direct la ea la una dintre cinele găzduite de marele case aristocratice la care fusese invitată să-şi citească poeziile. Tot ce trebuia să facă era să stea lângă ea şi să bea ceva împreună. Un ratat, un ratat teribil, acest ridicol căpitan francez. Şi îl mai şi enerva îngrozitor, pe el, Cosmo, care trebuia să se ţină după nerodul ăsta peste tot ca să pună mâna pe Stăpânul Tuturor Dorinţelor în minutul în care rămânea fără proprietar! Dacă nu aş fi descoperit că urma să meargă la băi şi nu i-aş fi sugerat să urmeze acest plan, ar fi pus în continuare buza în faţa uşii ei, îşi zicea în sinea sa Ruggieri. Francezii! Ce incompetenţi!

Unde îl ţineau pe Stăpânul Tuturor Dorinţelor? Nu puteau să rişte să călătorească atât de departe fără să îl ia cu ele. Vicleanul florentin iscodea valeţii trântorii, hoinarii, rătăciţii şi îngrijitorii încărcaţi cu prosoape. Nu se vedea

nicio cutie. Şi totuşi nu putea să fie prea departe. Altfel, le-ar fi urmărit şi s-ar fi materializat pe marginea bazinului. Trebuie să fie la vestiar. L-au ascuns în vestiarul femeilor. Ele unde erau? Ah, da, erau acolo, în zona în care două bătrâne, suferind de artrită, erau sprijinite de o matroană puternică să se îndrepte, ca un crab, către bazinul vindecător. La fel de tăcut ca o umbră alungită de seară, Cosmo Ruggieri s-a îndreptat către uşa nepăzită şi s-a strecurat în interior. Brusc, s-a auzit un ţipăt ascuţit şi câţiva îngrijitori au dat buzna în direcţia sunetului, izbindu-se de ghinionistul Cosmo pe care l-au şi înşfăcat fără să stea prea mult pe gânduri. împroşcând cu proteste, l-au târât neceremonios spre poarta staţiunii şi l-au zvârlit afară.

— Dacă te mai gândeşti să te întorci din nou, te băgăm la închisoare atât de repede, încât nici n-o să-ţi dai seama, a ţipat unul dintre ei trântind poarta. Un hohot de râs şi zumzetul unei conversaţii s-au răspândit peste aburii sulfuroşi. Nimic nu se compară cu un scandal pentru a incita conversaţiile printre străini, iar Cosmo le dăduse un motiv întemeiat.

— Ce credea că face?

— Era un hoţ, evident.

Sibille şi mătuşa Pauline s-au uitat una la alta cu subînţeles, iar ochii le străluceau de amuzament când Senör Alonzo a început să danseze şi să ţipe în colivia lui. Simţind că aceasta este şansa lui, d'Estouville s-a bălăcit prin apă până când a ajuns la doamnele de sub umbrar şi a intrat în conversaţie cu ele.

— Un scandal, ce individ groaznic. E aşa o uşurare să ştii că aceste băi sunt atât de bine supravegheate…

*

O briză încântătoare de iunie a încreţit apa lacului şi a purtat sunetul unui tânăr ce cânta la lăută pentru iubita lui, într-o barcă dusă de vânt în derivă pe suprafaţa placidă a apei. Dar individul, căzut în melancolie, dădea de mâncare unor lebede şi nu a observat scena fermecătoare.

Reuşise să evadeze din casa tatălui său, urmat de un singur servitor, doar pentru un singur moment, preocupat de gândul că slăbise atât de mult, că ar fi trebuit să urmeze nişte băi ca să se refacă înainte de lunga şi riscanta călătorie în exil prin Alpi. A repetat iar şi iar ce urma să-i spună. Sibille a lui era acolo, cea mai mare iubire a vieţii sale, iar el avea doar puţin timp la dispoziţie ca să-şi ia la revedere. Ea s-o fi gândit că a abandonat-o? Un alt bărbat o fi profitat de absenţa lui ca să îi spună neadevăruri despre el, ca să-i sădească îndoieli în inimă şi să o câştige de partea lui? Dacă va refuza să-i vorbească? Atunci va pleca în tăcere, se va stinge şi va muri; oare îşi va supăra tatăl şi mai mult, dacă va muri pe străzi ori dacă îşi va da sfârşitul în casa unchiului său din Genova? Nu mai conta, o soartă crudă va aranja lucrurile în modul cel mai tragic cu putinţă.

— Stăpâne Nicolas, nu vă face bine să vă plângeţi şi să vă lamentaţi aici; trebuie să urmaţi tratamentul ca să vă faceţi suficient de bine pentru a putea călători. Hmm, şi-a zis Nicolas, cum o să scap de Bernardo? Am avut noroc să descopăr că ea se află aici. Dar la ce bun dacă nu pot să scap de lacheul tatălui meu? O să-i raporteze totul, Apatic, s-a îndreptat spre poarta staţiunii, bătrânul servitor urmându-l doar la un pas în urma lui.

— Dumnezeule mare, uită-te la plancardă, a spus Nicolas aflat în continuare la distanţă de poartă. Nu pot să intru cu sabia şi cuţitul. Bernardo, poţi să mi le duci înapoi în cameră?

— Nu până nu vă văd că aţi intrat în siguranţă în apă, stăpâne Nicolas. Atâta timp cât aveţi hainele pe dumneavoastră s-ar putea să fugiţi.

— Nu fără sabie. Ştii bine că e prea valoroasă ca să renunţ la ea. În silă, bătrânul privea cum Nicolas se sprijinise de un copac şi cotrobăia în punguţa de la brâu ca să plătească la intrare. Arăta şi mai slab, cu ochii duşi în cap, decât fusese când se îndrăgostise de fiica acelui preot din Bologna, pe care au trimis-o cât de repede cu putinţă

să locuiască cu rudele ei de la ţară. Bietul bătrân, şi-a zis servitorul; individul ăsta nerecunoscător şi incapabil este singurul său fiu.

Dar abia plecase Bemamdo că cea mai ciudată dintre doamnele în vârstă din câte existau s-a grăbit spre apaticul Nicolas, care suspina din toţi rărunchii. Cercurile crinolinei se zgâlţâiau înainte şi înapoi; era încorsetată, iar o înjurătură tipic masculină a ieşit de sub vălul bogat pe care îl purta. Ochii lui Nicolas s-au luminat.

— Ţi se vede barba, i-a spus bătrânei ciudate.

— Tinere, am o boală cumplită, a murmurat Cosmo Ruggieri cu o voce răguşită.

— Într-adevăr cumplită – eşti atât de schiloadă că mergi ca un bărbat, a remarcat Nicolas, cu sprânceana hifingă ridicată sarcastic.

— Ascultă, trebuie să mă ajuţi. Dacă mă sprijin de braţul tău şi plăteşti pentru amândoi, paznicul nu o să îşi dea seama că sunt deghizat.

— De ce te-aş ajuta?

— Pentru că joc un renghi neobişnuit. Un tânăr isteţ ea ţine va putea să fie invitat la cină mulţi ani de aici înainte datorită talentului tău de a repovesti această întâmplare într-un mod haios.

— Un renghi? Cui?

— Unui gentilom snob care o merită pe deplin. Monsieur d’Estouville, dacă ai auzit de el.

— Dacă am auzit de el? Vai, a plătit menestreli ca să fure afecţiunea unei doamne faţă de mine. Am fost nevoit să-i pun pe fugă într-o înfruntare cu sabia, nenorociţii.

— O doamnă? Acea doamnă ar putea fi… Sibille de La Roque?

— Vai… da… sunt atât de faimos? a întrebat Nicolas. Ochii lui Cosmo s-au îngustat şireţi sub vălul bogat.

— Ei bine, chiar în acest moment, *Monsieur* d’Estouville îi prezintă omagiile doamnei la băi. Nicolas s-a albit, apoi s-a făcut roşu de furie.

— Luaţi-mă de braţ, venerabilă doamnă, sunteţi prea

slabă să umblaţi fără baston, a anunţat Nicolas cu voce tare şi au intrat împreună prin poarta staţiunii.

Când Nicolas a ieşit de la băi şi s-a îndreptat spre arcadă, a remarcat că bătrâna doamnă nu putea fi văzută nicăieri. Mă simt ca un prost cu cămaşa fâlfâind pe mine. Cum să-mi iau aşa la revedere? Dar a zărit bărbiţa la modă a lui d'Estouville şi zâmbetul fulgerător şi i-a auzit şi râsul vesel, în timp ce o escorta pe Sibille spre marginea bazinului. Sibille *a lui*, mai frumoasă ca o nimfă, cu capul şi gâtul ivindu-se din apă. Şi în continuare, lenjeria ei udat, când i se lipea de trup, când plutea – simţea cum dârdâie din cap până în picioare. Sacrilegiu! Dezmăţat scârbos, atât de aproape de ea, atât de respingător!

În acel moment, Ruggieri, dezbrăcat de veşmintele sale, se furişa în spatele stâlpului care susţinea bolta, nu departe de spinările bătrânelor doamne flecare şi de cuşca maimuţei care atrăsese câţiva amatori de curiozităţi. Senör Alonzo, încântat de publicul său, îi delecta cu unele dintre gesturile cele mai vulgare de care numai maimuţele sunt capabile

— Încă odată! Oh, ia priveşte! Ropote de aplauze. De pe fundul cuştii s-a auzit un vaiet. Cosmo s-a apropiat. Da, categoric, nu era un sunet scos de o maimuţă. În mijlocul râsetelor a auzit clar cuvintele:

— Niciodată, niciodată nu am fost tratat atât de grosolan…

Da, el era! Nu putea fi decât Stăpânul Tuturor Dorinţelor, aşezat sub o placă pe fundul cuştii maimuţei! Cosmo a privit prompt spre bazin. Sibille îşi făcea apariţia din spatele unui cearşaf mare ţinut de un servitor, iar d'Estouville o urma, ud fleaşcă. În curând se va îmbrăca şi apoi îi va oferi ceva de băut…

Într-un gest cutezător, atât de grăbinc că privitorii au rămas cu gura căscată, Cosmo Ruggieri a deschis cuşca maimuţei şi scotocea sub podea.

— Opriţi-l! Dragul meu Senör Alonzo! a ţipat silueta plutitoare de sub umbrar.

— Maimuţa! îi dă drumul maimuţei!

— Aiii! a urlat Ruggieri iar din mâna unde maimuţa îl muşcase până la os începuse să-i curgă sânge. Maşinal, şi-II (ras mâna afară, şi astfel, Senör Alonzo a sărit din cuşcă, scărpinându-se bucuros şi balansându-se din cracă în cracă, spre umbrar.

— Prindeţi-o, prindeţi-o! strigau privitorii în timp ce îngrijitorii se căţărau pe umbrar. Cu un salt superb maimuţa a ţâşnit pe jgheab, apoi a alergat de-a lungul acoperişului, după care a luat-o la fugă cât l-au ţinut picioarele spre acoperişul clădirii băilor. Era acompaniat de râsete şi urale.

— Oh, a ţipat Sibille, privind pe furiş, pe jumătate îmbrăcată, din cadrul uşii de la ieşirea vestiarului femeilor, cineva i-a dat drumul maimuţei mătuşii. Va fi distrusă, dacă îl pierde.

— Tu, din nou! au strigat îngrijitorii, care, nefiind în stare să prindă maimuţa, l-au prins în schimb pe Cosmo Ruggieri. Vei răspunde în faţa guvernatorului – de data asta te aşteaptă închisoarea.

— Sunt servitorul reginei! Mă aflu într-o misiune secretă! a zbierat Ruggieri în timp ce era târât spre ieşire, întrebaţi-o pe regină! întrebaţi-l pe majordomul ei! întrebaţi-l pe căpitanul gărzilor ei!

În umbra boitei, Nicolas, uimit şi încântat de gălăgia din jurul lui se bucura la nesfârşit descoperind că odiosul Philippe d’Es tou ville, înfăşurat într-un prosop şi cărând hainele după el, a ţâşnit din vestiar ţipând:

— Să nu te temi, domniţa mea, o să-l prind eu!

Şi în timp ce Sibille îşi frângea mâinile, galantul căpitan şi-a aruncat hainele pe o bancă din apropiere şi striga:

— Coboară odată! Coboară! arătând pumnul maimuţei.

Ca şi cum ar fi vrut să-l necăjească, maimuţa, uşoară ca o pană, zbură pe vârful acoperişului până când a ajuns aproape deasupra căpitanului. Cu ochii mici şi negri ca

nişte mărgeluţe, maimuţa îl privea pe d’Estouville aşteptând să se caţere pe o statuie decorativă imensă, reprezentând o nimfă cu o vază, apoi a coborât pe jgheab, chiar până la nivelul de unde putea fi prinsă. Apoi, în timp ce d’Estouville s-a întins după ea, creatura, într-o singură mişcare genială, a coborât de pe jgheab, a sărit pe banca de sub ea şi a furat vesta căpitanului, acompaniat de aplauzele bucuroase ale privitorilor de la băi. Căpitanul, captiv pe statuie, nu putea decât să strige.

Scărpinându-se şi clănţănind, maimuţa a târât obiectul vestimentar pe acoperiş și a tras de el, l-a scuturat şi a încercat să se îmbrace cu el.

— Adu-o înapoi, adu-o înapoi în clipa asta ori jur că te voi ucide! ţipa d’Estouville.

— Să nu îndrăzneşti să ucizi maimuţa mătuşii mele! a strigat Sibille. La celălalt capăt al acoperişului doi îngrijitori aşezaseră o scară, iar unul dintre servitorii mătuşii se căţăra ţinând strâns o sfoară cu care spera să prindă maimuţa năbădăioasă.

— Senör Alonzo e ca şi copilul meu; dacă îl atingi o să te târăsc prin curtea asta până nu o să mai rămână nimic din tine, a ţipat mătuşa Pauline, care era aşezată pe marginea umbroasă a bazinului de câţiva îngrijitori.

Nefiind în stare să se îmbrace cu vesta, maimuţa a scuturat-o şi apoi a aruncat-o. Ceva tare şi strălucitor a sclipit în soare în timp ce cădea dintr-un compartiment secret al vestei, ceva de sticlă. Sclipirea i-a atras atenţia lui Nicolas şi şi-a dus mâna la frunte ca să vadă ce zdrăngănea pe pavaj. Sticluţa verde şi grea nu se spărsese şi nici dopul nu sărise de la locul lui.

— Vai, priviţi aici, a rostit tare, cercetând darul care picase lângă el din cer. Este o sticlă cupoţiunea *dragostei*!

— Dă-mi-o, bastard nenorocit! a strigat căpitanul ţinând strâns prosopul şi mutându-şi atenţia de la maimuţa de pe acoperiş la noul său rival, pe care l-a zărit în penumbră.

— Poţiunea dragostei! *Poţiunea dragostei*! ţipa

Nicolas scăpând din ghiara căpitanului. Nu ai putut să o câştigi cu menestrelii tăi îngrozitori, aşa că urma să-i otrăveşti inima cu poţiunea *dragostei*! Comediantule!

— Nicolas! Oh, Nicolas, te-ai întors! Mi-a fost aşa dor de tine! Unde ai fost până acum? plângea Sibille.

— Cum îndrăzneşti să insulţi un d'Estouville? Te provoc la duel!

— *Tu* mă provoci pe *minei* Ba nu, eu te provoc, netrebnicule!

— Fără scandaluri în staţiune! Aruncaţi-i pe amândoi afară! O să daţi socoteală în faţa administratorului pentru asta! Sunteţi expulzaţi pe viaţă!

— Expulzaţi din stabilimentul ăsta vrednic de dispreţ? O să aveţi de-a face cu unchiul meu, *Seigneur* de Vieilleville…

— Vino la mama, vino la mama, bombonica mea. Oamenii ăştia răi te-au speriat? Mătuşa Pauline, lenjeriai udă dând la iveală părţi uimitor de magnifice din trupul său, ademenindu-l pe Senör Alonzo să coboare de pe acoperiş cu una dintre prăjiturile din rezerva copioasă pe care şi-o lua întotdeauna cu ea în călătorii.

— Nicolas, nu pleca! Ia-mă cu tine! Sibille, farât şireturi, fără nasturi încheiaţi şi desculţă, cu cosiţa udit încâlcită pe spate, alergase din vestiar lângă el.

— Nu pot, Sibille. Trebuie să plec înainte să mit aresteze, a strigat Nicolas, în timp ce îşi trăgea cizmele.

— Nicolas, te voi iubi mereu! plângea Sibille, şi, tristă şi rumenă în obraji ca o nimfă acvatică, l-a îmbrăţişat brusc. Toate evenimentele se petrecuseră instantaneu, iar Nicolas arăta mai întâi şocat şi apoi beai de fericire şi chiar atunci şi acolo, cu cizmele în mâini, a îmbrăţişat-o şi el. Doamnele în vârstă din bazin aplaudau.

— Nu fiţi indecenţi! Sunteţi penalizaţi! O să aveţi de-a face cu administratorul! Doi îngrijitori solizi l-a apucat de gât.

— Sibille, tata mă trimite în exil… te voi iubi mereu… o să-ţi scriu! Nicolas striga peste umăr în timp ce era dus

forţat cu mâinile la spate în urma rivalului său.

— Te exilează? a spus unul dintre bărbaţii care îl ţâra spre ieşire. Hmm. Nu mă mir. Creezi numai probleme.

— Vă spun că fac parte din cea mai nobilă familie din Franţa. Unchiul meu este cel mai apropiat însoţitor al regelui… o să regretaţi asta… Strigătele lui d'Estouvile se auzeau dincolo de poarta de la ieşire.

— Minunat, comentă o bătrână infirmă, care a intrat în apă cu o cârjă şi a fost în stare să iasă din apă fără ajutorul acesteia. Mai bună decât o piesă de teatru. Mi-au dispărut complet durerile.

Apoi s-a întors spre Sibille, care se uita lung după ei şi îşi frângea mâinile.

— Tânără doamnă, nu trebuie să-ţi faci griji. Se va întoarce la tine chiar dacă va trebui să treacă prin iad.

*

— Ce spune mesagerul Papei? a întrebat regele Henri, privind spre cardinalul de Lorraine/în jurul mesei de consiliu, chipurile erau încruntate. Cu un posibil război pe două fronturi, armata lui de Guise fusese chemată din Italia acasă, însă datoriile pe care le acumulaseră în ultimele trei luni erau colosale. Patru sute treizeci şi patru de mii de scuzi, iar în trezorerie nu mai rămăsese nimic.

— Sfinţia Sa, a aprobat strângerea unei noi taxe de la preoţi, în valoare de opt decimi.

— Vreau să faci un inventar al tuturor obiectelor bisericeşti din metale preţioase, a spus regele. În jurul mesei se aşternu o linişte lungă, mormântală. Ultima sursă de bani din regat va fi strânsă şi topită, dacă războiul va mai dura mult timp. Franţa intrase în jocul final.

— Trebuie să mergem la bancherii din Lyon, la cei italieni şi germani. Trebuie să facem un împrumut de cel puţin cinci sute de mii de scuzi, a spus bătrânul Conetabil.

— Spune-le, a rostit regele Henri, spune-le că sunt un prinţ de onoare şi, spre deosebire de regele Philip al Spaniei, o să le plătesc dobânzile.

Pe măsură ce şedinţa se desfăşura, planurile erau

expuse, iar din aceste strategii decurgeau ordinele: venerabilul Conetabil va pleca până la sfârşitul lunii ca să preia comanda războiului de pe frontul de nord şi tuturor bărbaţilor de la curte apţi de luptă li se ordona să îl însoţească. Regele Henri va merge la Compiègne ca să fie aproape de front şi să se alăture personal armatei din nord, la începutul lunii următoare. August, luna căldurii sufocante, va fi şi luna victoriei contra Imperiului.

XVII

— Ce argintărie! Ce pânzeturi încântătoare din în! Oh, draga mea Pauline, ne-ai întrecut pe toate.

Când oaspeţii mătuşii Pauline au intrat în salonul nostru, s-au auzit mici oftaturi de admiraţie la vederea veselei ornată cu zeităţi ce trona pe masă, pe fiecare farfurie fiind întinse bileţele cu numele invitaţilor, iar doi tineri chipeşi cântau la flaut şi recitau într-un colţ. Războiul, tragedia, suferinţa – nimic nu întrerupea întrunirile sociale ale acestor doamne venerabile. Şi-au făcut apariţia îmbujorate de bucurie, îmbrăcate în negrul doliului, fie că erau sănătoase ori cu un picior în groapă. Era ca şi cum şi-ar fi pierdut simţul măsurii faţă de suferinţa altora, în special a mea. Găsisem şi pierdusem dragostea adevărată într-o clipă; nu mai ştiam nimic de soarta lui Nicolas – era la Bastilia în acest moment sau pe drumul pavat cu piatră care-l ducea spre exil? Ce se întâmplase cu duelul contra căpitanului d’Estouville, care jurase că-l va omorî? Nicolas era mort sau viu? Iar eu stăteam aici, trăind o parodie superficială în centrul falselor plăceri.

— E ultimul-lucru pe care îl pot face ca să vă onorez, doamnelor, şi, oh, draga mea Erminette, am făcut totul pentru că nu am sperat niciodată că pot egala salonul tău magnific.

Uite-le cum dansau pe mormântul supărărilor mele. Mătuşa era debordantă, generoasă. Nimeni nu iubea mai mult decât ea după amiezile cu jocuri de cărţi şi reuşise să strângă în jurul ei un cerc de doamne în vârstă, răguşite,

asemănătoare ei – văduve şi soţii ale micilor nobili, ale bancherilor şi a celor cu titluri dubioase, toate emoţionate că aveau o cunoştinţă la curte şi devotate artei bârfei.

— Şi nu o să le egalezi vreodată, drăguţo! Cireşele acelea sunt secretul meu şi nu am să-l spun nici măcar fiicei mele, când mă voi afla pe patul de moarte, a chicotit bătrâna doamnă. Cei doi lachei puternici pe care doamna i-a adus cu ea au ajutat-o să se aşeze într-un scaun tapiţat, i-au acoperit picioarele umflate cu poala rochiei şi au dispărut pe scări ca să caute bucătăresele.

— Se spune că febra i-a împiedicat pe mulţi să participe la înmormântarea lui Madame Cardin. A venit numai nepotul ei şi nici el complet îndoliat.

— Am auzit că ceilalţi au fost cu toţii dezamăgiţi de moştenirea ei Mulţumeşte stelelor, dragă Pauline, pentru o asemenea fată inteligentă şi supusă cum e draga ta Sibille.

— Şi atât de talentată! a strigat o altă femeie, imensă, îmbrăcată în satin şi dantelă neagră.

Bărbatul care interpreta la flaut a pus instrumentul jos şi a început să cânte din gură. „Dulce ciobăniţă, aminteşte-ţi cât de curând se va sfârşi anotimpul iubirii…” Unul dintre versurile mele cele mai delicate, foarte admirate de doamnele de la curte. Nu mai suportam să le aud acum, când toată speranţa iubirii se năruise!

— Am aranjat ca aproximativ jumătate de duzină din cele mai bune lucrări ale ei să fie puse pe muzică, a rostit mătuşa, infatuată. De dragul ei, şi numai de dragul ei, mi-am forţat şinele suferind să coboare ca să asiste la petrecerea acesteia. La urma urmei, scandalul îngrozitor despre înfruntările de la băi era pe limbile tuturor, iar farmecul prezenţei mele va face ca petrecerea să fie invidia prietenelor sale. Şi în plus, când voi muri de supărare, vor vorbi despre mine tot mai multe persoane, fapt care îmi producea o anume plăcere perversă.

— Şi toate despre anotimpul iubirii. Prea scurt, prea scurt! Şi versurile ei sunt mai în vogă ca oricând, acum că draga de ea este obiectul celei mai vestite înfruntări a

sezonului! Gândiţi-vă! D'Estouville a ucis doisprezece persoane în duel. Ah, ce erou!

— Dar vă spun că duelul nu va avea loc. Edictul regelui contra duelurilor, ştiţi bine… vor sfârşi amândoi închişi pentru că au încălcat ordinul regal. Am auzit că regele e furios la ideea de a-şi pierde ofiţerii în lupte personale. Vor fi obligaţi să se împace.

— Pariez bani buni că duelul se va ţine. Îi cunoaşteţi pe tinerii din zilele noastre şi chestiunile lor de onoare. Când a oprit un edict regal duelurile?

— Nu şi când fiecare bărbat disponibil trebuie să fie pe front – regele a promis solemn că o să ordone executarea oricărui individ care se duelează, ca să fie un exemplu…

— Să-l aresteze pe d'Estouville? Niciodată! Unchiul lui Vieilleville are o poziţie înaltă la curte ca să se întâmple aşa ceva…

— Ei bine, atunci celălalt tânăr… familia lui nu are… sânge *vechi*, ştiţi bine. În afară de asta, am auzit că tatăl lui intenţionează să-l trimită la închisoare, sau în exil, aşa încât să nu se poată întâlni cu el' Estouville.

— Habar nu are ce înseamnă o chestiune de onoare. Ar fi mult mai bine să-l vadă mort, decât să fugă de o provocare. Dar apoi am aflat că tatăl său este bancher…

— *Ooh*, bani. Nicio persoană bine crescută nu vorbeşte despre bani…

— Cu toate astea ştiţi cum stau lucrurile în prezent. Nu-i enerva pe bancheri, de dragul împrumuturilor pe care ţi le pot acorda, nu-i enerva pe luterani de dragul mercenarilor noştri germani. Cine a mai rămas? Suntem invadaţi de ţărănoi…

— Nu o lua ca pe ceva personal, Sibille. D'Estouville o să dea clasă întregii afaceri, aşa că duelul nu îţi va afecta poziţia socială. Dacă adversarul o să-şi facă apariţia, Nicolas o să-l facă praf. Şi gândeşte-te! După un asemenea duel monden, poţi avea orice iubit pe care ţi-l doreşti…

— Îndrăgostiţii, bah! Nu induce copilul în eroare, a

strigat una dintre doamne, care-şi scosese proteza din gură ca să poată vorbi mai bine. Cele mai frumoase momente sunt atunci când anotimpul iubirii a trecut. După anotimpul iubirii vine perioada jocului de cărţi! O îmbunătăţire radicală! Taie cărţile, Pauline! Simt că am noroc în această după amiază!

— Să nu te îndrăgosteşti niciodată, Sibille, draga mea! Bărbaţii nu merită! a proclamat Erminette din scaunul ei ca un tron, aşezată în capătul mesei, gâfâind din cauza efortului de a pune cărţile jos şi de a vorbi în acelaşi timp. Tocmai săptămâna trecută am văzut-o pe camerista lui Madame de Bonneville spânzurată pentru că şi-a înecat copilul abia născut, ca să-şi păstreze slujba. Uite unde duce dragostea! La mormânt! Suntem norocoase că am supravieţuit anotimpului iubirii! Aha! Am regina!

— Se spune că tatăl era un preot…

— Bineînţeles. Cine altcineva? Dă-i drumul regelui, dragă Erminette. Banii zornăiau pe masă. Indiferenţa totală a acestor scorpii bătrâne şi vesele, absolut nepăsătoare faţă de necazurile mele, care, până la urmă, me interesau doar pe mine, era insuportabilă.

— Dragă Sibille, tu nu joci astăzi?

— Nu mă simt foarte bine… sunt sigură că nici nu aş avea noroc. Trebuie să mă întind în pat.

— Bea un pahar de întăritor, drăguţo, şi te vei simţi mai bine cât ai clipi din ochi.

— Da, o să-ţi oprim un loc la masă, le-am auzit zicând în vreme ce fugeam pe scări în sus.

*

Departe de observaţiile dure ale jucătoarelor, am luat-o la fugă pe scări, desfiinţată pe de-a întregul de supărare, ca să mă arunc în pat pentru o partidă sănătoasă de plâns. Imaginaţi-vă, deja sfâşiată de durere, am trăit un şoc când, ochii mei, în loc să întâlnească patul meu confortabil şi bine construit, un loc gata pregătit pentru a primi necazurile, au avut de-a face cu o scenă terifiantă.

În faţa mea, întins şi mort pe covor, zăcea singurul

meu tovarăş sincer şi devotat, ultimul meu prieten de pe pământ, Gargantua, cu abdomenul umflat într-un hal de nerecunoscut! Pe şifonier, Senör Alonzo prindea purici satisfăcut, aşa că mi-am dat seama imediat că el a săvârşit îngrozitoarea faptă. Lângă capul lui Gargantua stăteau câteva bucăţi de os dintr-un craniu uman bine mestecate, un fragment din mandibulă, câţiva dinţi maronii, arhaici, şi cutia deschisă a lui Menander Nemuritorul. Ura mi s-a de şteptat în suflet şi am înşfăcat cea mai apropiată armă în îndemână, un prespapier imens, de forma unui cap de leu şi l-am azvârlit în creatura abjectă şi păroasă.

— Maimuţă scârboasă, scârboasă, mi l-ai omorât pe Iubitul meu Gargantua!

Graţios, maimuţa a evitat proiectilul meu şi a sărit pe baldachinul patului.

— Te omor, jur că o să te omor, plângeam, trăgând de un cerc mare şi brodat al crinolinei, pe care îl aveam la îndemână şi mă urcasem în pat în picioare, agăţându-mă de un stâlp al patului cu o mână şi încercând să lovesc maimuţa cu cealaltă mână.

Auzind gălăgie, Baptiste a sosit alergând, chiar când am alunecat şi am căzut pe podea, lovindu-mă atât de rău la spate, încât pentru un moment nu am putut să mă ridic.

— Vai, diavolul ăsta mic a dărâmat cutia de pe comodă, iar ogarul dumneavoastră a mâncat capul magic. Ce dezastru! A încercat să mă ajute să mă ridic, dar am gemut.

— Nu mă atinge. Omoară monstruleţul acesta pentru mine. Uite ce i-a făcut câinelui meu.

— Vino aici, vino aici! Mademoiselle, probabil că şi-a deschis singur cuşca.

— Oh, Gargantua, tu ai fost singura fiinţă de pe pământ care m-ai iubit sincer. Plângeam întinsă pe podea şi incapabilă să fac vreo mişcare din cauza şocului groaznic prin care trecusem.

— *Mon Dieu*, ce dezastru! A mâncat capul magic cu totul! a exclamat Baptiste. Acum regina nu o să te mai

cheme niciodată. Tot norocul tău… oh, îngrozitor, ce ghinion… cum să-i spun lui Madame? Poftim? Regina nu o să mă mai cheme din nou? Capul dispăruse şi eu eram liberă? Oh, vai! Biet ogar credincios, care m-ai eliberat cu preţul propriei tale vieţi. Poate că nu era prea târziu. Poate că Nicolas nu plecase încă. O să-i scriu… da, imediat ce voi putea să mă ridic, o să mă furişez până la el acasă, poate deghizată, şi o să-i trimit vorbă că îl aştept şi că am scăpat în sfârşit de capul blestemat. Am putea să ne căsătorim în secret; o să scăpăm de influenţa nemilosului său tată; o să împărţim amândoi exilul amar. Fără niciun bănuţ, trăind doar din iubire, o să hoinărim prin ţinuturi mai însorite…

— Oh, bietul animal, bietul animal, a murit ca să mă salveze de obiectul ăla cumplit. Am întins mâna să-mi mângâi ogarul credincios, dar din moment ce deocamdată nu puteam să mă mişc, am putut să ajung doar la o porţiune din stomacul lui nobil, sacrificat, şi nu la capul său credincios.

— Madame, o să-l ascundem – oh, Doamne, păzeşte-mă…

— Ah, dacă inima lui generoasă i-ar mai bătea…

— Diavole diavole maroniu şi păros striga

Baptiste. Dacă ar fi să-mi pierd locul în casa asta din această cauză, te-aş arunca mai întâi în stradă…

Baptiste a deschis fereastra larg într-un gest disperat de răzbunare şi a sărit pe un scaun ca să prindă maimuţa şi să o arunce afară. Senör Alonzo a sărit din nou în vârful comodei, scărpinându-se cu satisfacţie la gândul urmăririi, în timp ce briza proaspătă şi înviorătoare invada camera. Dar odată cu aerul proaspăt am simţit ceva, ceva deranjant, ceva care nu murise definitiv în stomacul umflat al lui Gargantua? Am auzit o gâfâială înăbuşită. Câinele meu învia sau hidosul Menander era încă în viaţă în carcasa lui moartă? S-a mai auzit un gâfâit, o respiraţie şi un susur sub buricul câinelui mort şi apoi…

Brusc ochii lui Gargantua s-au deschis într-o expresie de groază absolută. S-a înecat, a bolborosit şi fără ca

măcar să-şi ridice capul a început să verse un lichid galben cu bucăţi maronii dintr-o chestie revoltătoare, dezgustătoare şi urât-mirositoare. Dar chiar în clipa în care am sărit în picioare, speriată de voma hidoasă, şi, trebuie să recunosc, din dorinţa de a-mi salva rochia de mătase, am văzut cum bucăţelele minuscule se asamblau singure în piese mai mari, piesele mai mari unindu-se împreună…

— Aaahî. a strigat Baptiste oripilat. Trăieşte!

Chiar şi maimuţa a încetat să mai sară şi să chiţăie şi s-a aşezat pe galeria perdelei, privind curioasă toată scena.

— Câinele meu… Gargantua… oh, trăieşti, trăieşti! ţipam cu mintea împărţită între bucuria de a-mi vedea câinele în viaţă, însă dezgustată văzând că Menander se reasamblează singur, şi teama că acesta l-a reanimat pe Gargantua printr-o metodă înfiorătoare şi o să-l omoare din nou după ce o să vomite fragmente dintr-un Menander bine mestecat şi parţial digerat. Dinţii maronii, cu rădăcinile lor lungi şi cariate, se târau de-a lungul covorului precum nişte insecte scârboase, căutând oarbe mandibula din care fuseseră smulşi. Fragmentele din craniu vibrau şi ţopăiau pe măsură ce se uneau şi se fixau la locul lor. Bucăţelele de came se lipeau şi ele, o came moale care semăna cu un glob ocular… niciodată în viaţa mea nu-mi doresc să mai văd ieşind aşa ceva dintr-un stomac.

— Niciodată, niciodată în optsprezece secole nu am avut parte de o asemenea jignire, a spus Menander Nemuritorul, scuturând din cap cu putere în timp ce se cuibărea în cutia lui în felul în care o persoană se cuibărea în pat la sfârşitul unei zile grele. Cel mai mare mag din toate timpurile să se reconstituie din stomacul unui câine.

Maimuţa aşezată pe galerie şi-a dezvelit dinţii rânjind la Menander. Până la urmă o fi şi ceva bun în maimuţa asta, mi-am zis brusc, dacă ura mumia suficient de mult cât să dea cu ea de pământ. Ba nu, aminteşte-ţi, că asta nu-l făcea pe Senör Alonzo mai agreabil.

— Bietul, dulcele, curajosul meu Gargantua, te simţi mai bine? am spus mângâind spatele şi abdomenul câinelui şi îmbăindu-i capul cu lacrimile mele. După ce am fost recompensată cu o clătinare din coadă, mai întâi imperceptibilă, apoi plină de bucurie, bătrâna mumie duşmănoasă a zis:

— Toate astea pentru un câine? Eşti cea mai toantă şi sentimentală femeie care a ţinut vreodată un toc în mână.

— Ce-mi pasă mie de părerea ta? Curajosul meu Gargantua şi-a pus viaţa în pericol ca să mă scape de tine.

— Şi-a pus viaţa în pericol pentru o gustare, femeie bătută-n cap. Ar fi făcut la fel şi cu o bucată de şuncă împuţită şi aruncată la gunoaie.

— Prostii. Eşti atât de lipsit de onoare încât nici la altcineva nu ai fi în stare să o recunoşti.

— Onoare, ha! După tot ce am făcut pentru tine ar fi trebuit să plângi deasupra mea şi să mă mângâi! Unde ar fi fost creaţiile tale îngrozitoare fără favorurile reginei, pe care, aş putea să subliniez, *eu* ţi le-am asigurat pe gratis? Nu am fost sănătos la cap să îţi port noroc.

— Mademoiselle a spus Baptiste, cu dinţii clănţănindu-i.

— Aiureli, Menander nu poate face nimic dacă nu îmi exprim o dorinţă, iar oamenii care îl văd sunt prea ocupaţi ca să îşi pună ei dorinţe ca să mai vreau şi eu ceva. Iar eu sunt singura persoană care nu-l vrea şi până la urmă, iată-mă prinsă aici cu el.

— Ai putea să-ţi doreşti să dispar… a spus Menander sugestiv.

— Baptiste, am spus, netezindu-mi rochia, sunt şocată, extraordinar de şocată. Adu-mi un pahar din întăritorul pe care mătuşa îl ţine sub pat sau voi leşina şi mă voi îmbolnăvi grav. Şi trimite-o sus pe Marie… vreau să strângă mizeria asta de aici. Am suspinat adânc. Nu puteam să mă deghizez şi să fug cu Nicolas. Capul m-ar fi urmat şi unde mergea el, ar fi apărut şi régina, ducesa, astrologii acestora, rudele lor o întreagă paradă, o armată

chiar, toţi zgomotoşi, ca să-şi pună dorinţele lor odioase acestei cutii oribile. Şi apoi, oh, Dumnezeule, gândul a năvălit asupra mea, cel mai rău gând dintre toate: să presupunem că eu şi Nicolas reuşim să ne căsătorim? Menander va fi prezent în fiecare noapte în dormitor, făcând mici comentarii scârboase despre cele mai intime momente ale noastre. Cum să fim fericiţi vreodată? Dacă Gargantua avea un stomac mai puternic… La naiba, fir-ar al naibii, o mie de diavoli.

— Ei bine, Gargantua, cel puţin ai încercat, am spus aşezându-mă pe pat, dar cu atenţie, ca să nu îmi deranjez vreun os burduşit.

Câinele mă privea, limba mare şi rozalie atârnându-i din gură şi izbindu-şi coada vesel de covor, ca şi cum nu ar fi încercat niciodată să consume cea mai împuţită cină de pe faţa pământului. Când Baptiste părăsea camera, Menander striga după el:

— Ai putea să-ţi doreşti să stai într-un palat mai bun iar Baptiste i-a răspuns bombănind:

— Nu o să mă prinzi dorindu-mi lucruri păgâne, cap vorbitor…

*

Mirosul de scutece murdare şi varză se răspândise din camerele din dos până în cămăruţa de primire a magicianului. Bărbatul solid îşi aranja trupul cu precauţie, încreţindu-şi nasul ca şi cum s-ar fi temut să nu fie contaminat de scaunul scund, din lemn închis la culoare, pe care se aşezase. Purta haine vechi pentru această vizită în cartierul rău-famat al oraşului, colanţi simpli şi vestă din lână de culoare închisă, acoperite de o mantie fără decoraţiuni, tot din lână neagră, dar totuşi simţea că trebuie să şi le spele sau să le arunce, când va ajunge acasă. Era un bărbat imens, cu o înfăţişare sinistră, pălăria lui neagră din blană de castor era înfiptă adânc peste părul slinos şi încărunţit şi abia atingea bandajul care-i acoperea ochiul stâng. În timp ce vorbea, bătea darabana din degete cu nerăbdare în masa care îl despărţea de magician.

— Vitriolul, Maestre Lorenzo, nu a avut efect.

— Cu siguranţă a ars pielea, Monsieur. Era din cea mai bună calitate, a răspuns Lorenzo Ruggieri.

— A ars cu putere, dar o stea norocoasă a ferit-o şi i-a salvat faţa.

— Ah, v-am avertizat. Oportunitatea înseamnă totul în cazul vitriolului… trebuia să vă apropiaţi suficient cât să nu rataţi ţinta. Cu vraja morţii e complet diferit. E imposibil să te fereşti de o asemenea vrajă bine aruncată, Monsieur Villasse, sau să te ascunzi de ea în cel mai îndepărtat colţ al lumii.

— O vrajă? Nu cred în vrăji. De unde ştiu că obţin ceea ce am plătit? Nu, vreau ceva mai puternic, mai sigur. Ceva care va produce o suferinţă teribilă…

— Se poate rezolva. În fond sunt un maestru în meseria mea. Acum spuneţi-mi din nou toate lucrurile pe care doriţi să le realizaţi. Din câte îmi amintesc, este oarecum complicat.

— Moştenește o avere uriaşă, iar acum este preferata reginei – numai Dumnezeu ştie de ce-şi este curtată de un ofiţer de rang. După ce el se căsătoreşte cu ea, nu mai pot să pun mâna pe proprietatea pe care mi-o doresc eu. Vitriolul ar fi putut să împiedice căsătoria, dar acum… ba nu, e mai bine ca ea să moară. În plus, mai sunt… ah… şi alţii interesaţi…

— Ah, altă moştenitoare a pământului.

— Da. Mai frumoasă, mai bună cu mine şi nerăbdătoare să se căsătorească.

— Căsătorie? Am crezut că următorul moştenitor era un frate.

— Într-un fel sau altul, nu mai contează. El este în armată. Se poate întâmpla orice. Villlasse a ridicat din umeri.

— Ah, cred că încep să înţeleg, a spus Lorenzo Ruggieri lovindu-şi fruntea. Mai întâi femeia, ceva dureros, apoi bărbatul, ceva tăcut. Am dreptate?

— Absolut. Mi-ai citit gândurile, italianule.

— Nu pot să mă abţin să nu admir un individ inteligent care gândeşte în perspectivă. Este o calitate superioară. Prea puţini o posedă, cu excepţia noastră. Dar continuaţi… doriţi o poţiune a dragostei?

— Ha, nu am nevoie. Cei care urăsc aceeaşi persoană trebuie să se iubească între ei. Femeia i-a furat admiratorul surorii sale mai mici, iar când sora a auzit că cei doi se vor căsători, am devenit unul în răzbunarea noastră. Ea nici măcar nu s-a gândit la vitriol…

— Am crezut că ar fi ideea unei femei… a murmurat magicianul pentru sine. Dar Villlasse a continunat, fără să audă:

— Are nevoie de o poziţie socială; provine dintr-o familie mândră, dar săracă. Speculaţiile şi monopolurile mele mă fac un om mai bogat în acest moment; mi s-ar potrivi foarte bine o soţie dintr-o familie veche. Şi e frumoasă, respectuoasă, feminină, spre deosebire de criminala şi lunatica ei soră mai mare, dacă e posibil să vă imaginaţi…

— Trebuie să vă avertizez, Monsieur, că acest impuls de a ucide tinde să scape de sub control – ar trebui să fiţi precaut. Acum, o poţiune a dragostei potrivită…

— Ai face orice ca să-ţi încarci onorariul, nu-i aşa? Mai întâi preţul vitriolului, iar acum încerci să-mi vinzi trei lucruri în loc de două.

— Asta pentru că întotdeauna mă gândesc la binele clientului. Aţi spus că vreţi ca femeia să sufere?

— Da. O suferinţă lentă şi îngrozitoare. Iar pentru bărbat am nevoie de ceva rapid şi să nu fie descoperit.

— Cea de-a doua sarcină este uşoară. Arsenic alb – va fi confundat cu febra de tabără. Intestinele vor fi distruse. Trimite-l într-un pachet cu mâncare de acasă. Cârnaţii sunt mereu cei mai buni. Oamenii dau întotdeauna vina pe cârnaţi…

Lorenzo privea aerul visător, amintindu-şi de primele lui reuşite. Villasse bătea darabana nerăbdător în masănducându-l pe Lorenzo la realitate.

— Pentru prima sarcină, hmm, să mă gândesc Lorenzo Ruggieri a zâmbit dulce şi şi-a dus o mână la inimă. Ah, da, suferinţă groaznică. Ai putea să ţi cont de otrava de broască râioasă – nu acţionează prea repede, suferi îngrozitor, iar sfârşitul este inevitabil. Se întâmplă să am aşa ceva, deci pot să v-o ofer la acelaşi preţ ca arsenicul alb şi mai ieftină decât cea de viperă, după care trebuie să trimit peste graniţă.

— În ce constă… ah suferinţa? a întrebat La Tourette cu ochiul sclipindu-i şi gura deschisă pe jumătate într-o aşteptare voluptuoasă.

— R O suferinţă elevată. Mai întâi o va deranja lumina, apoi pe suprafaţa ochilor îi vor creşte băşicuţe, făcând ca victima să orbească treptat. Între timp, capacitatea intelectuală se va reduce până la cea a unui animal şi dureri ascuţite îi vor sfâşia trupul, mai ales, hâm, părţile reproducătoare…

— Orbire şi dureri? Oh, splendid. Eşti sigur? Străinul îşi freca palmele înmănuşate anticipând lacom.

— Ca şi cum i-ai fi anulat voinţa cu un fier înroşit.

— Ha, şi voi câştiga. Chiar am câştigat, dacă îmi poţi spune cum pot fi sigur că va avea aceste simptome.

— Chiar nu vă place femeia asta.

— Vezi ochiul ăsta? Vezi aici? Villasse s-a ridicat în picioare cât era de înalt, furia făcând ca arterele să-i zvâcnească pe gât, iar faţa i s-a făcut stacojie. Priveşte, priveşte la asta! a strigat ridicând bandajul şi descoperind o masă hidos deteriorată a unei răni, marcată şi arsă de urmele întunecate şi permanente ale prafului de puşcă care i-a explodat în faţă. Ea a făcut asta.

— O împuşcătură puternică. Cum a reuşit? Va fi mai greu să o otrăveşti, dacă este violentă şi nu poate fi ademenită să se apropie de tine.

— M-a împuşcat în faţă, printre obloane, cu puşca tatălui său. Dar fiind o proastă, nu a încărcat-o cum trebuie. A uitat să tragă, aşa că doar a dat foc încărcăturii.

— Hmm. Ce scorpie, aş spune. Prin urmare nu te va

invita să bei un pahar de vin.

— Cred că nu.

— Păi, atunci, îţi ofer inelul acesta, a spus Ruggieri junior dând deoparte o perdea care ascundea câteva rafturi cu sticle şi cutii şi aducând la lumină un cufăr interesant, legat în fier. L-a pus pe masă şi l-a deschis scoţând la iveală câteva obiecte de diferite mărimi, înfăşurate în cârpe. Vezi asta? a întrebat, desfăşurând un obiect micuţ. Un articol frumos. A aparţinut unui împărat, la trei duci şi chiar unui papă. Uite aici, are o fantă minusculă care se deschide ca să dai drumul la otravă într-o cupă când îţi treci mâna cu naturaleţe pe deasupra ei.

— Încântător. Dar nu e pentru mine.

— Evident. Aici am câteva mecanisme care lansează săgeţi pe o distanţă mică…

— Fără săgeţi. Mi-am irosit prea mult timp angajând acel pungaş ca să o urmărească şi să-i arunce vitirolul pe faţă. Vreau ceva care să îşi facă treaba de la sine.

— Păi, ai putea să-i trimiţi un dar…

— Nu de la mine.

— De ce nu de la logonicul acela generos, de viţă nobilă? Trimite darul să-l lase la uşa ei din partea lui.

I torenzo Ruggieri şi-a pus mănuşi în mâini şi a desfăcut un alt pacheţel care conţinea o casetă din catifea purpurie. A deschis-o şi a apucat cu prudenţă din mijlocul căptuşit cu satin o broşă rară cu un ac finuţ şi ascuţit pe spate. Broşa înfăţişa două ramuri împodobite, asemănătoare aripilor superioare ale unei molii, în centru se găsea o perlă mare, aşezată în vârful unui smarald şi a altei perle mai mici. Un lănţişor cu un pandantiv scurt, format din alte perle mici se amesteca printre mărgelele tăiate din aur care atârnau de sub perla cea mare din mijloc. Ramurile din aur, aşezate pe ambele părţi, împodobite cu flori, străluceau de briliante şi perle minuscule. Chiar şi lui Villasse i s-a tăiat respiraţia la vederea unui obiect atât de drăgălaş. Apoi a protestat.

— Hmm. Toate perlele alea. Cred că fac mai mult

decât îmi pot permite.

— Perlele sunt false, dar niciuna dintre persoanele care a primit această bijuterie nu a avut timp să descopere acest lucru. Şi dacă poţi să o recuperezi după ce şi-a făcut treaba, o să ţi-o răscumpăr la jumătate de preţ.

— O să fie orbită. Orice femeie ar fi. Cum funcţionează?

— Vezi aceste floricele? Toate sunt mai ascuţite decât cuţitele. Acul de pe dos are o încuietoare pe care cu greu o desfaci şi e confecţionat din metal. Aşa că e uşor să te înţepi în el. Dacă nu te înţepi în ac, când prinzi bijuteria de o rochie sau la pălărie, te zgârii în flori. Doar o zgârietură mică. O femeie poate să ţină bijuteria în gură. Aripile sunt scobite, iar găurile care umplu suprafaţa sunt prea mici ca să fie observate cu ochiul liber. Şi apoi, desigur, otrava este incoloră, şi ca şi ultima oară, pot picta şi suprafaţa broşei…

— Ultima oară?

— Vă asigur că nu a dat greş niciodată şi şi-a îndeplinit misiunea.

— Excelent. O să angajez un soldat bătrân ca să i-o ducă. Nu va avea nicio bănuială.

— Admir un bărbat decis. Cum rămâne cu băiatul de pe front? O să-i trimiteţi chiar dumneavoastră pachetul?

— Problema o constituie scrisoarea care însoţeşte darul. Cunoaşte scrisul. Ar fi mai bine să fie un cadou de la sora lui.

— Cea care foloseşte arme? a întrebat Lorenzo, deschizând dosul broşei cu mănuşi groase în mâini şi turnând într-un lăcaş minuscul, aproape invizibil, din spatele închizătorii câteva picături de lichid vitros dintr-o sticlă.

— Nu, cea care mă adoră.

— Monsieur, trebuie să mă adresez dumneavoastră ca unuia a cărei profesiune este înşelăciunea. Sunteţi un maestru de prim rang. A sigilat lăcaşul din spatele închizătorii şi a aşezat broşa în caseta din catifea.

— Bineînţeles, a spus Villasse, numărând piesele de aur din punguţa lui, vârând înăuntru o eprubetă micuţă din sticlă şi apoi înfăşurând cutiuţa din catifea într-o batistă din pânză de in ea să fie transportată în siguranţă. Viaţa nedreaptă m-a învăţat toate şmecheriile. M-au înşelat pentru ultima oară oamenii ăştia cu inima rece şi cu sânge de viţă nobilă. Proprietatea aceea trebuia să fie a mea. De data aceasta zeiţa răzbunării m-a făcut genial. Când uşa s-a închis după bărbatul cu mantie neagră, soţia lui Lorenzo l-a chemat la cină. Acesta şi-a scos mănuşile cu atenţie şi a aşezat cutia pe raftul din spatele perdelei.

— Oh, Beatrice, ce muncă! a spus aşezându-se în faţa unui castron cu supă aburind. Însă numai azi am câştigat (axele pentru anul şcolar al micuţului Fortunato. Dar pe line – şi, de asemenea, şi pe Roger – trebuie să vă avertizeze din nou: să nu deschideţi niciun pachet care este adus aici. Un individ ca acesta, după ce şi-a făcut treaba, fără nicio îndoială că se va gândi cu mintea lui de şopârlă infectă să scape de orice martor. Lăudat fie Asmodeus, sunt mai perspicace decât el.

— Unii oameni sunt lipsiţi de recunoştinţă, a adăugat soţia lui, turnând un al doilea polonic de supă pentru amândoi.

XVIII

Argumentele geometrice demonstrează că lovitura este inferioară fandării, aşa cum lungimea cercului este mai mare decât a unei linii drepte. Tăietura este preferată numai de cei care sunt obişnuiţi cu armele vechii şcoli, gentilomi francezi şi englezi care nu acceptă cu uşurinţă noul model italian de floretă, dar ale căror cuvinte şi gesturi inutile sunt ca o vânare de vânt. Dacă întâlniţi asemenea indivizi, atunci aşteptati-i să atace, căci vă vor arăta ce pot, iar cel care se apără va ocupa o poziţie superioară. Dacă adversarul atacă printr-o tăietură, trebuie să fandaţi abil sub lamă. Această fandare, care-i este total necunoscută adversarului, vă dă posibilitatea să paraţi cu lama sau cu mâna stângă pe care trebuie să o

înfăşuraţi într-o piele rezistentă sau într-o mănuşă din zale…

Ca să faceţi faţă unui imbroccata *într-o încăpere scundă, paraţi cu o lovitură într-o parte, la jumătatea lamei, cu mâna stângă, apoi, în timp ce îi opuneţi rezistenţă cu propria floretă, apucaţi-i garda floretei cu mâna stângă şi în acest fel vă dezarmaţi adversarul. Această* botte secrete[15] *a fost împărtăşită de Maestrul Francesco Altoni câtorva dintre elevii săi, căci dacă nu este executată cum trebuie, poate duce la moarte…*

Din SECRETELE ARTEI SCRIMEI ITALIENE

Montvert, N., Sieur de Beauvoir et Châteauneuf-sur-Charentonne, Lyon, 1571

Pe rue de Bailleul, răpăitul tobelor şi scârţâitul picioarelor care mărşăluiau se înălţau până la ferestrele de in etaj. Un grup de suliţaşi cu steaguri fluturând şi ofiţeri călări mărşăluiau ca să se alăture trupelor comasate pe frontul de nord. Femeile strigau şi aruncau cu flori de la caturile superioare ale caselor aliniate la stradă, iar băieţaşii din cartier alergau pe lângă şi în urma soldaţilor încălţaţi cu cizme şi îmbrăcaţi pestriţ, întâmpindându-i cu urale şi fluturând din mâini. Dar o singură fereastră, o fereastră dintr-un turn pătrat cu acoperiş cu vârful ascuţit, era închisă. Din spatele ochiurilor de geam deformate şi verzui, un bărbat îndesat cu o barbă pătrăţoasă, îmbrăcat în mătase, cu un lanţ greu din aur pe piet, cugeta la oţelul scânteietor care se revărsa precum un râu pe străduţa strâmtă. Cizmele mele, suliţele mele, caii mei şi salariile mele în avans, se gândea bancherul Montvert. Mă întreb dacă regele o să plătească dobânda. Desigur, dacă pierdem războiul, întreaga investiţie rămâne în discuţie. Câţi bancheri realişti au finanţat ambele părţi, ca apoi să te asiguri că aduni ceva de la cel puţin unul dintre regi. A suspinat. Regii erau aşa sensibili când venea vorba despre lucruri de genul ăsta; se pare că aceştia întotdeauna consideră că un om trebuie să fie susţinătorul unei singure

15 Legătură secretă (în lb. franceză în original)

tabere. Şi, în fond, trebuie să-ţi alegi un loc de rezidenţă. A suspinat din nou. Regii îţi iau banii, îşi zicea în sinea lui, iar servitorii lor se luptă cu idiotul tău fiu, care este orbit de strălucirea şi de minciunile despre cavalerism. Cine, cine e de partea *mea!*

Dar acolo, purtată în derivă ca o frunză fragilă de toamnă, se afla fiica lui palidă şi sfântă, Clarette. Mâna ei rece îi mângâia sprânceana şi spunea:

— *Padre* mi-o ai aşa de multe griji uriaşe, destăinuieşte-te mie, iar eu mă voi ruga pentru tine.

— Fratele tău mai izbeşte la etaj? a întrebat el.

— Mai tare ca niciodată, din ziua în care l-ai încuia! în cameră. Spune că i-ai distrus reputaţia împiedicându-l să se lupte în duel cu el' Estouville.

— Altceva?

— O mie de alte lucruri, Tată, multe dintre ele nu se cuvine a fi auzite de urechile unei femei.

— Atunci înseamnă că ai tras cu urechea din nou, a spus bătrânul.

— Oh, nu, Tată, nu am cum să nu aud din moment ce îngenunchez şi mă rog pentru salvarea sufletului său chiar în faţa uşii.

— Ah, înţeleg, înţeleg. Ei bine, atunci, crinul, diamantul meu, roagă-te şi pentru salvarea trupului său, să-şi găsească o chemare potrivită în viaţă şi să se căsătorească. Altfel, tu va trebui să-mi faci nepoţi. Copila sfântă şi palidă s-a cutremurat şi a atins crucifixul care-i atârna la gât – unul dintre numeroasele pe care le avea în imensa garderobă.

— Tată, carmelitele…

— Ţi-am spus, şi îţi mai spun din nou, *mia* Claretta, iubitul meu trandafir alb, că nu pot să te sacrific pe altarul lui Hristos. Imediat ce d'Estouville pleacă pe front, plănuiesc să-l trimit pe fratele tău la verii mamei tale din Genova – în lanţuri, dacă e nevoie – iar apoi voi trimite vorbă la Florenţa ca să demarez negocierile cu familia Pazzi pentru un mire cum se cuvine. L-ai prefera pe

Giacomo, care e cu doi ani mai în vârstă ca tine, sau pe Guiseppe, care este cu şase luni mai mic, dar se spune că I cel mai chipeş dintre cei doi? Cu ţipătul unui faun rănit, Idin palidă a zburat din cameră, ca spectrul unei fantome, Iii în ea măcar să i se audă vreun un pas.

— Proasto, a spus tatăl ei privind-o retrăgându-se. Cu dit se va căsători mai repede, cu atât mai bine, înainte de îi se evapora de tot.

La etaj, Clarette şi-a reluat locul bine ştiut din faţa uşii zttvorâte a fratelui său posedat de Satana ca să-şi înceapă din nou rugăciunile pentru salvarea lui. Servitorii şi mama celor două progenituri mergeau în vârful picioarelor pe lângă ea şi vorbeau în şoapte reverenţioase văzând-o că s-a dedicat din nou misiunii ei sfinte.

— O sfântă, o sfântă… murmurau şi era atât de plină de abnegaţie că se prefăcea că nici măcar nu-i aude.

— Oh, Madame, fiica dumneavoastră este o fecioară binecuvântată, a murmurat bătrâna doică a mamei sale, care fusese şi doica lui Clarette şi a lui Nicolas.

— Dumnezeu m-a făcut să sufăr, a auzit-o pe mama ei răspunzând. Mi-a lut gemenii la El, pe tata şi pe fratele meu, dar apoi m-a răsplătit de o mie de ori mai mult trimiţându-mi copilul acesta binecuvântat să-mi fie alinare…

Vocile s-au stins pe hol, iar inima lui Clarette s-a încălzit, dar, desigur, se putea să fie şi rezultatul rugăciunii.

Şi-a ridicat glasul, întrucâtva, sperând ca divinitatea să reia dialogul cu demonii lui Nicolas ducându-l la bun sfârşit. Ea va declama, iar el, nebunul, sufletul rătăcit, prizonierul extrem de plictisit al burgheziei, îi va striga înapoi, din spatele uşii, tot felul de lucruri extrem de interesante. Uneori, îi strecura câte o sarcină sfântă sau câte o broşură cu predici ca să se îndrepte şi atunci Satana însuşi părea să ţâşnească cu puture de pe limba fratelui său, oţelind-o în misiunea ei divină. Până la urmă, dacă nu putea să intre în mănăstire, ce altă bijuterie mai valoroasă

din coroana ei ar putea fi decât salvarea bietului, rătăcitului ei frate mai mare?

Dar în locul imprecaţiilor aşteptate, a urmat o tăcere misterioasă. În uşă fusese tăiată o fantă prin care i se strecura hrana şi băutura şi prin care bărbatul returna oala de noapte. Şi această fantă fusese prevăzută cu o bârnă ca să prevină evadarea prizonierului printr-un şiretlic. Tăcerea e un semn bun, s-a gândit crinul alb al familiei Montvert, poate că e gata să mediteze la greşelile pe care le-a făcut. A dat jos bârna ca să poată să strecoare prin fantă o rugăciune deosebit de puternică, copiată chiar de ea. Dar urechile ei nu au auzit nicio bombăneală şi niciun mârâit. Şi când a privit în cameră, nu a văzut niciun tigru în cuşcă, ci doar un pat nefăcut, un geam spart şi capătul unui cearşaf legat de stâlpul patului.

Ţipetele ei au adunat toată familia şi peste vaietele tuturor şi mâinile frânte de disperare, a auzit, ca într-un vis, vocea tatălui său dând ordine să descuie camera, să sfărâme şi să smulgă drugii de fier. Toată lumea, tata, servitorii, mama, bătrâna doică şi sora au dat năvală în dormitor.

— Băiatul meu a dispărut! S-a dus la pieire! plângea mama, pe jumătate leşinată.

— A fugit pe geam, a spus Bernardo, inspectând frânghia din cearşafuri şi haine vechi, iar sabia şi pumnalul lui lipsesc şi ele.

— Fir-ar să fie! a strigat tatăl lui Nicolas. Nu am ştiut că le avea închise cu el în cameră, altfel aş fi golit-o înainte să-l fi închis aici…

— Am eşuat, plângea Clarette, dându-şi ochii peste cap şi fiind mai palidă ca niciodată, dar în toată agitaţia nimeni nu o observa.

Cât de agasant era totul. Ca de obicei, totul se învârtea în jurul lui Nicolas. Ce blestem să fii cel mai mic membru ui familiei şi fată pe deasupra.

— Mă voi ruga Sfintei Fecioare, a spus ea, un pic mai (are, dar nu a auzit-o nimeni. Mama plângea.

— Băiatul meu, băiatul meu, mort! Tatăl înjura de mama focului şi chiar şi servitorii erau prea ocupaţi să vină la faţa locului, ca să mai remarce bietul suflet palid şi gata de sacrificiu din colţul camerei. În timp ce analizau cu toţii cearşafurile legate de stâlpul patului, s-a aşezat la capul lui amărâtă şi ofensată.

Atunci a zărit ceva neobişnuit pâlpâind şi lucind în lumina unei raze de soare pribege. O sticlă, o sticlă verde pe care fratele ei o procurase de undeva, stătea ca un trofeu pe noptieră. Curiozitatea a început să o macine. Era parfum? Un medicament? A ridicat-o şi a observat că era bine sigilată cu ceară de jur-împrejurul dopului. A întors-o cu dopul în jos şi pe sticlă era gravată o inscripţie: POŢIUNEA DRAGOSTEI. Ce lucru uimitor, şi-a zis. În felul ăsta a devenit Nicolas cel mai iubit? Cum a găsit-o? Bea din ea în fiecare zi? Sau turna câte puţin în paharul cu vin pe care l-a împărţit cu acea curtezană păcătoasă cu care i se interzisese să se căsătorească, în aşa fel încât să-l prefere pe el tuturor celorlalţi iubiţi? Licoarea face ca oamenii să te iubească ori tu să-i iubeşti pe ceilalţi? E nevoie doar de un strop sau de întreg conţinutul? întrebările începuseră să o roadă şi a încercat să se gândească la lucruri sfinte, dar sticluţa diabolică îi tot întrerupea cele mai edificatoare gânduri. De unde o avea? Era scumpă? Mai erau şi altele? în tăcere, a vârât-o în decolteul rochiei, sticla rece înţepându-i pielea şi făcându-i inima să tremure. Dacă cineva ar fi remarcat plecarea ei din cameră, fără să facă niciun zgomot, ar fi observat două pete rozalii ce luau amploare pe obrajii-i albi ca cearşaful.

*

— Sibille, du-te şi trimite-l pe Arnaud să vadă cine bate la uşa din faţă, mă simt absolut mizerabil ca să mă ridic chiar eu. Dacă e doctorul Lenoir, spune-i că ultimul purgativ nu mi-a făcut altceva decât o defecaţie ca fierea, iar guta mă chinuie mai rău ca niciodată. Mătuşa Pauline stătea întinsă în pat şi bombănea, trupul ei semănând cu un morman de perniţe sub aşternuturi, iar cearşafurile

erau date la o parte de pe piciorul bolnav, căci nu suporta să o atingă nimic când avea atacuri ca acesta. În aceste situaţii, patul ei masiv, scuipat, cu baldachin devenea, ca să folosesc cuvintele ei, „un templu al suferinţei”, şi chema doctorul, în ultimă instanţă, şi anunţa că „în curând se va termina totul – nu uita de cutiuţa din fildeş de pe cămin, vreau în mod expres să-ţi aparţină”.

Apoi, bineînţeles, compania, agitaţia şi purgaţia o făceau să se simtă mai bine şi se ridica cât era de mare ordonându-i cameristei, care trebuia să îndure atâtea, să o îmbrace cu ce are mai bun şi zicea:

— Tot timpul cât am zăcut pe patul suferinţei, mi-am tot amintit catifeaua aceea italiană splendidă pe care am văzut-o în prăvălioara din Palais. Nu crezi că ar ieşi o glugă încântătoare din ea? Să mergem să vedem dacă o unii găsim. Însănătoşirea mea este un miracol, un miracol, uit spun – trebuie să merg la catedrală să-i mulţumesc lui I hnnnezeu, iar o glugă nouă pentru această ocazie ar fi un gest de respect. Poate cu o căptuşeală din mătase albastru deschis… şi astfel criza luase sfârşit.

Dar de data asta la uşă nu era doctorul. Pe pragul de la intrare stătea o persoană la care nu ne aşteptam deloc să-şi facă apariţia, cu faţa dură şi brăzdată de cute asimetrice, cu barba şi părul în dezordine, tivul pelerinei stropit de mizeria din Paris stând mărturie călătoriei fulgerătoare pe care o făcuse străbătând tot oraşul.

— Spune-i doctorului Lenoir că am nevoie de o altă pastilă perpetuă; camerista mea nu a reuşit să o recupereze ultima oară din oala de noapte şi sunt distrusă. Grafitul din pilulele luate astăzi este de o calitate atât de proastă încât sunt sigură că una nouă nu o să fie atât de eficientă. Mama mi-a lăsat-o prin testament. Vocea mătuşii venea plutind prin aer din dormitor.

— Nu e doctorul, *mă tante*, am răspuns… este tatăl lui Nicolas.

— Spune-i că nu e binevenit în casa mea, a venit răspunsul. M-a dezamăgit complet şi nu vreau să mai am

de-a face cu el.

— Demoiselle, vă implor, fiul meu este aici?

— Nu a mai fost de când îl ţineţi încuiat. Ultima oară când l-am văzut a fost când a plecat să vă ceară permisiunea să se căsătorească cu mine şi nu s-a mai întors niciodată. Apoi, când a venit la băi să-şi ia rămas bun că pleca în exil, l-aţi încuiat din nou în casă, şi aţi adus lumii întregi la cunoştinţă că îl trimiteţi departe ca să-l scoateţi din ghiarele mele. Monsieur Montvert, sunteţi un om rău, aţi trâmbiţat în cele patru colţuri ale planetei că sunt o curtezană care v-a sedus fiul ca să se căsătorească cu el. Mi-aţi stricat reputaţia şi trebuie să vă invit să plecaţi, aşa cum doreşte mătuşa mea.

— Repu… începuse să se înroşească la faţă, dar s-a abţinut. Demoiselle, sunteţi singura căreia pot să mă adresez. Nicolas a fugit şi astăzi e ziua programată pentru duelul pe care dumneavoastră l-aţi provocat la băi. Sunt sigur că plănuieşte să-l înfrunte pe d'Estouville înainte de miezul zilei, în afara oraşului, unde fie va fi omorât ca un viţel, fie va fi arestat şi executat. Singurul lucru pe care poţi să-l faci, din moment ce e vina dumneata, este să-l rogi să oprească aceeaşi duel mortal, aşa-numit al onoarei. Răzbunătoare cum eşti, cu siguranţă nu vrei ca el să moară.

E în liberate şi nici măcar nu mi-a dat de veste? mi-am zis în sinea mea. Nu mă mai iubeşte. Mătuşa s-a înşelat. Şi venerabilele doamne au greşit. M-a uitat. Şi asta numai din cauza tatălui său. Am simţit cum mi se crapă inima la acest gând. Bătrânul ăsta egoist câştigase. Dar eram hotărât să nu arăt nimic în faţa lui.

— Dacă a fugit, de unde ştiţi că o să se întâlnească cu d'Estouville?

— Pentru că nu a luat nimic cu el în afară de sabia lui, pelerina şi pumnalul. Banii şi restul lucrurilor au rămas în cameră. Demoiselle, pe mine nu o să mă asculte, dar poate că dacă îl implori dumneata… tu ai influenţă…

— De ce eu, o Artaud de La Roque, i-aş cere unui

bărbat să fie laş? Onoarea este totul şi fără ea viaţa nu are nicio valoare. Monsegnieur, vă faceţi singur de ruşine cerându-mi aşa ceva.

— Nu e nevoie să faci pe snoaba. Cred că tu, dintre toţi oamenii, cunoşti valoarea acestor minime cunoştinţe legate de aşa-numitele reguli de onoare. Băiatul meu e cărturar, nu are experienţă şi poate fi executat, dacă autorităţile află despre acest duel. D'Estouville este nu numai suficient de important ca rang nobiliar ca să scape de lege, dar este renumit că ar fi ucis doisprezece adversari pe câmpul de luptă. Ce înseamnă viaţa fiului meu pentru un bărbat ca acesta decât o mândrie în plus că l-a ucis şi pe al treisprezecelea? O să-l pună pe frigare ca pe o friptură, iar eu nu am decât un singur fiu. Unul, înţelegeţi? Şi el este comoara mea cea mai dragă. Dacă ar fi învăţat ceva folositor în viaţă, ar fi făcut ceva pentru el însuşi, ceva mai bun decât să fie hrană pentru viermi.

— *Valoarea*...? Eu? Drept cine mă luaţi? Reputaţia mea era la fel de nepătată ca a unui crin până când mi-aţi mânjit-o cu comportamentul dumneavoastră scârbos... iar acum aţi reuşit în cele din urmă să otrăviţi inima lui Nicolas al meu.

— Mânjit? Mi-ai ademenit fiul într-o scăldătoare publică, iar iubitul dumitale l-a asmuţit provocându-l la un duel care o să-l ucidă? Şi pentru ce? Ca să fi cunoscută ca o femeie pentru care au murit bărbaţii? O să scrii o poezie, despre asta, ca iubiţii tăi să o cânte la curte?

— Iubiţii mei? Bătrân îngrozitor, pleacă odată! Nicolas avea dreptate – ai mintea murdară şi nu ai recunoaşte o inimă curată sau o intenţie onorabilă nici dacă te-ai împiedica de ele în întuneric. Nu *meriţi* un fiu ca el!

— Sibille, ce aud acolo, voci? Am crezut că ţi-am spus că bărbatul acela nu e binevenit în casa mea. În mod sigur ţi-a făcut destul rău... Vocea mătuşii se auzea din dormitor.

— Nu l-am ademenit – îl urăşte pe d'Estouville pentru ceea ce este – un nobil parazit şi un vânător de averi care

urmăreşte moştenirea mea şi nici măcar odată nu l-am primit în casă…

— Moştenire? a întrebat tatăl lui Nicolas, brusc ochii cutreierând mobila şi tapiţeriile din încăpere.

— Ba mai mult, staţiunea este un loc respectabil, iar doamnele cu cele mai înalte poziţii sociale o frecventează şi…

— Dar aţi fost văzută la curte şi sunteţi necăsătorită…

— Am fost invitată de regină…

— Dar verişoara dumneata Matheline a spus…

— Matheline? Ce legătură are ea cu asta?

— A spus a spus că poeziile ţi-au adus amanţi dintre cei mai importanţi şi că ea intenţiona să se apuce de scris, era ultima nebunie printre doamnele de la curte…

— Amanţi? Amanţi? Nu am amanţi! Toţi vor cutia reginei de care nu pot să scap! Viaţa mi-a fost distrusă de Menander Nemuritorul şi singura persoană din lume care m-a înţeles şi căreia i-a păsat de mine a fost Nicolas, iar dumneata mi l-ai furat. Sper că sunteţi mândru de ceea ce aţi făcut. E numai vina dtimitale, aţi provocat acest scandal, iar el a venit la băi ca să-şi ia la revedere, şi dacă ne-aţi fi lăsat să ne căsătorim, nu s-ar fi întâmplat niciodată, niciodată…

— Menander Nemuritorul? Cine e ăsta?

— Sibille, vă aud pe amândoi. Ţi-am spus să-l dai afară. Dar acum, dacă a trăncănit, adu-l aici. Trebuie să-l privesc în faţă. Vocea mătuşii, destul de puternică pentru cineva care avea o boală mortală, a răzbătut prin uşa deschisă de la dormitor.

— Cine e? îmi pare rău, trebuie să plec… Nicolas…

— Spune-i să vină aici sau o să-l blestem de o să i se ridice părul pe spinare, a spus mătuşa. Familia, averea, toate i se vor nărui dacă nu vine să mă vadă acum. Spune-i că Menander Nemuritorul îi doreşte prezenţa. L-am văzut pe Monsieur Montvert albindu-se la faţă. Şovăia să treacă pragul casei, a aruncat rapid o privire lungă spre cameră,

a respirat adânc şi a păşit înăuntru.

— Vrăjitorie, a murmurat. Nu păcat, ci vrăjitorie. În ce bucluc v-aţi băgat? Am oftat adânc.

— Veniţi şi vedeţi, am spus.

— O să-mi salveze băiatul? a întrebat.

— Numai cu un preţ pe care nu aţi fi dispus să-l plătiţi, i-am răspuns.

— Aş plăti cu sufletul meu, a răspuns el şi în acel moment ura mi s-a evaporat şi mi-a fost milă de el, atât de milă, că abia am putut să suport greutatea acestui sentiment. Cred că înţelegeam chiar mai mult decât ceea ce voia el să spună.

— Să nu-i cereţi nimic lui Menander, am spus. E un diavol, vă va răstălmăci dorinţa şi o va perverti. Îi distruge pe toţi cei care se încurcă cu el. Marele Nostradamus mi-a spus cândva că Menander e poarta deschisă spre Iad. Eu… vă voi însoţi oriunde vor stabili să se întâlnească pentru duel, chiar dacă asta îmi va distruge reputaţia. îl voi implora pe Nicolas să-şi trădeze onoarea de dragul dumneavoastră. Dar nu mă faceţi vinovată, căci o să vă arăt că sunt şi un alt fel de om.

Bătrânul s-a întors şi m-a privit drept în faţă, cercetător, tăcut, sălbatic. Ochii săi erau plini de frică şi regret. Apoi, cu paşi hotărâţi, ca un bărbat care merge la spânzurătoare, s-a îndreptat spre camera mătuşii, unde cutia deschisă a lui Menander Nemuritorul stătea pe o masă sculptată, închisă la culoare şi cu ornamente, aşezată lângă fereastră.

— Ei, ei, ei, a spus Menander, vocea lui semănând cu foşnetul frunzelor uscate, un alt om nerăbdător să-şi piardă sufletul. Sufletul ţi-e mort oricum, Domnule Bancher, şi eşti obligat să scapi de el. De ce nu pentru o cauză bună? Monsieur Montvert s-a apropiat şi s-a depărtat de masa care susţinea cutia, ca şi cum l-ar fi cercetat pe Menander din toate unghiurile, meditând, calculând.

— Acum când îţi văd privirea murdară nu am niciun

dubiu că eşti un trişor mai mare decât monarhii cărora le-am împrumutat bani. Nu-şi plătesc niciodată dobânzile şi rareori returnează împrumutul. Tu ţi-ai respectat vreodată promisiunile, Domnule Cap Drăcesc?

— Întotdeauna le dau devotaţilor mei ceea ce-şi doresc, nici mai mult, nici mai puţin. Sunt riguros, încredinţează-mi dorinţa ta şi ţi se va îndeplini, haide, e atât de simplu şi, oricum, cine vede sufletul? Fără nicio îndoială acesta este imaginar şi nu îţi va lipsi nimic… Dar în locul ispitei şi dorinţei, faţa bancherului s-a oţelit, iar buzele i s-au încreţit de scârbă şi dezgust.

— Am cunoscut oameni ca tine, a spus el. Negustori duri, comercianţi de bunuri recuperate şi vânzători ai părului femeilor moarte. Totul e un târg, nu-i aşa?

Bătrânul bancher s-a întors către mine, iar ochii îmi cercetau fiecare umbră şi colţişor al feţei.

— Spune-mi, Demoiselle, de când vrăjitoria e o pasiune? Faci lucrul ăsta să vină la tine cu vreo vrajă diavolească? Sau l-ai animat scăpându-l de la spânzurătoare?

— Nu. Acest obiect se afla în mâinile unui străin şi a ajuns la mine accidental, iar acum nu mai pot să scap de el, deşi am încercat de multe ori. Regina îl vrea pentru ea, aşa că îl păstrez pentru suvemă şi i-l duc când vrea să-i pună o dorinţă. Nu mi se permite să călătoresc prea departe de ea, în cazul în care apare ceva brusc pe care regina şi-l doreşte.

— Deci acesta este secretul. Cât de diferit este de ceea ce mi-am imaginat! îmi cer scuze, Madame Toumet, pentru deranj. Trebuie să îmi retrag cuvintele. Ştiu că Sieur de La Roque-aux-Bois, fratele dumneavoastră, Madame…

— Şi v-aţi imaginat că fiica lui este la fel de neruşinată ca tatăl ei – o aventurieră fără niciun bănuţ care mi-a câştigat graţiile şi apoi s-a folosit de mine ca să ajungă la curte şi să se îmbogăţească şi care acum vrea un soţ prostuţ drept acoperire pentru aventurile ei.

— Nu sunt lucruri nemaiauzite, a răspuns Montvert bancherul. Femeile ambiţioase sunt mai numeroase decât cele oneste în vremurile astea imorale.

A ridicat din umeri ca şi cum ar fi vrut să scape de amintiri vechi.

— Dar acum, când viaţa fiului meu e în pericol, trebuie să vă pun câteva întrebări. Acest cap dezagreabil, viu, mumificat îţi îndeplineşte dorinţele, am înţeles bine?

— Dacă rostiţi cuvintele de pe cutie.

— Şi asta-i tot, îţi ascultă dorinţa şi ţi-o îndeplineşte?

— Da, într-adevăr. Vă recomand să fiţi foarte atent la cuvinte. Dacă vă doriţi ca fiul dumneavoastră să rămână în viaţă, atunci o să-şi piardă vederea. Dacă vă doriţi să fie sănătos, s-ar putea să-şi piardă minţile. Jocul lui Menander este să vă puneţi o altă dorinţă care să o repare pe precedenta, şi tot aşa, până când vă săpaţi propria groapă în care veţi sări de oroare şi dezgust.

— Aşa că nu îţi va acapara numai sufletul, deşi este atât de lacom să acumuleze, încât te sileşte să îi cedezi înainte de vreme?

— Mai mult sau mai puţin aceasta este idecă. Am privit câţiva oameni nesăbuiţi făcând exact acest lucru de când au venit la noi.

— Şi regina?

— Ea are o voinţă de oţel – îşi drămuieşte dorinţele foarte atent.

— Şi voi?

— Noi nu ne exprimăm dorinţele. Nu are un trup ca să ne forţeze, în fond, şi poate să intre în scenă numai atunci când oamenii îşi doresc ceva, aşa că nu poate să ne facă nimic de unul singur.

— Totuşi vorbeşte în şoaptă noaptea. Spune lucruri îngrozitoare, am adăugat.

— Şopteşte cât e noaptea de lungă, ispiteşte oamenii să-şi piardă sufletele, îi face pe necunoscuţi să hoinărească prin casă. Mă tem, Demoiselle Sibille, că deşi nu mi-am format cea mai bună părere despre caracterul

dumneavoastră, că acesta nu este genul de povară pe care mi-aş dori ca fiul meu să o suporte în viaţă. Nu va putea să progreseze prea mult în carieră cu toate aceste întreruperi nocturne şi, mă tem, că are o voinţă slabă.

— Vă înţeleg în totalitate, a spus mătuşa. Este genul de situaţie pe care nici măcar averea imensă pe care fina mea o va moşteni de la mine abia o poate compensa.

Când a văzut că săgeata sa şi-a atins ţinta, mătuşa a zâmbit slab sub mustaţa închisă la culoare, un zâmbet atât de mic încât pudra de pe chip nici măcar nu i s-a încreţit hi coada ochilor.

— Ei bine, atunci m-am hotărât, a spus Monsieur Montvert.

— Iar dorinţa dumneavoastră? a întrebat Menander cu ochiul strălucind diavoleşte sub pleoapa zdrenţăroasă, ca o crustă.

— Dorinţa mea este ca Sibille să fie amabilă şi să vină să-mi convingă băiatul să nu se lupte. E mai rău să ai de-a face cu el decât cu regele Portugaliei.

— Ce? a ţipat Menander. Nu îţi pui o dorinţă?

— Bineînţeles că nu, a răspuns Scipion Montvert pe un ton repezit. Sunt bancher şi iau deciziile pe baza cheltuielilor şi veniturilor. Costul tău este ridicat, beneficiul dubios şi nu ai mijloace prin care să recurgi la forţă. Regele Portugaliei le are. Să lăsăm un alt fraier să fie atras de magia ta.

Mătuşa râdea zgomotos.

— Banchere, îmi place cum gândeşti, a spus ea.

— Iar eu, Madame, vă respect, a răspuns el, făcând o plecăciune în faţa patului uriaş cu baldachin în care zăcea mătuşa mea. Şi acum, dacă îmi daţi voie, jos mă aşteaptă un cal de curse cu desagi şi o scrisoare de credit. Dacă Sibille îmi va spune unde se vor înfrunta cei doi şi dacă o veţi lăsa să vină cu mine, fiul meu se va urca pe acest cal şi va ieşi din ţară înainte ca d’Estouville şi secunzii lui să sosească.

Mătuşa a dat din cap aprobator.

— Aduceţi-o teafără înapoi, a adăugat. Este cea mai mare comoară pe care o am.

— Vă promit, Madame.

— Dar… aveţi un cal în plus? Aţi ştiut tot timpul că o să vă însoţesc?

— Demoiselle, sunt un dobitoc uneori, dar niciodată prost. Şi când văd dragostea, o recunosc. Nu m-am îndoit niciodată că, dacă o să judeci situaţia corect, o să mă ajuţi.

Şi am ştiut că în mintea lui a adăugat: chiar dacă te va costa Nicolas pentru totdeauna.

*

— Eh, prieteni se pare că laşul a rupt-o la fugă, a spus Philippe d'Estouville, cercetând câmpul de luptă. Bălăriile unei veri târzii, pe jumătate uscate şi culcate la pământ, stăteau mărturie pentru popularitatea locaţiei drept punct pentru înfruntările ilicite. Potecile înguste considerate străzi ocoleau locul şi numai câteva mori de vânt izolate dominau zona părăsită. În depărtare, o mână de călători grăbiţi puteau fi zăriţi pe şoseaua principală care ducea spre Porte St.

— Antoine, ruta pe care cei care participau la duel părăseau oraşul. În interiorul cetăţii, pe turnurile întunecate ale Bastiliei, flamure strălucitoare fluturau în briza dimineţii. Se anunţa deja că ziua va fi pârjolitoare. D'Estouville a descălecat şi însoţit de secunzii lui, au mers la pas în sus şi în jos, căutând semne ale apariţiei suitei rivalului său şi terenul cel mai apropiat care i-ar fi putut aduce un avantaj cât de mic posibil.

— Aşteptaţi un pic… cineva iese pe poarta oraşului, ba nu, doi… trei.

— Sunt pe jos. Cu siguranţă nu sunt ei. Chiar şi băieţii bancherilor au catâri. Grupul de ofiţeri a râs.

— Cu cât îl veţi ucide mai repede, cu atât mai bine, a npiis secundul lui d'Estouville. Sora mea a făcut de ruşine întreaga familie permiţându-i unui asemenea individ să iiică parte din compania ei.

Annibal de La Roque a lăsat să alunec, printr-o

sinucitură, de pe mâneca cămăşii sale o sticlă verde. Zumzetul muştelor se ridica din petele negre de pe pământ. Sângele ultimului bărbat care şi-a întâlnit rivalul în acest loc părăsit încă mai persista sub buruieni.

— Se apropie. Ei, ei, se pare că până la urmă o să îmi adaug şi cea de-a treisprezecea victimă pe listă.

— Cine sunt secunzii lui? Gentilomi? Unul arată a fi student.

— Îl cunosc pe celălalt… e fiul hangiului de la „Calul Alb”. Tatăl lui a încercat să-i cumpere un loc în suita lui Monsieur St.

— André.

— Şi nici măcar depravatul ăla de locotenent Peyrat nu l-a vrut? Din nou, ofiţerii râdeau.

— Ia uitaţi-vă la el, cred că a adus o floretă. Nu ştiam că oameni ca el au aşa ceva. Ce păcat că nu este el cel provocat la duel. Aşa ar fi putut să-şi aleagă cu ce armă luptă… îmi imaginez că ar fi ales cuţite pe care le folosim la cină.

— Se spune că englezii îi permit celui care este provocat la duel să-şi aleagă armele…

— Aşa fac englezii… rămân tot timpul în urmă. În timp ce Nicolas şi secunzii lui se apropiau, d’Estouville a strigat: Până la urmă, Montvert, de ce ai venit?

— Am venit să-mi apăr onoarea, a răspuns Nicolas, folosind declaraţia formală impusă de codul duelului, adăugând apoi: Numai că onoarea ta nu mai există de mult, tu şi *poţiunea dragostei*. O păstrez acasă ca amintire a ultimei noastre întâlniri şi o să-ţi aşez armele lângă ea, după ce te voi învinge.

— Poţiunea dragostei? Foloseşti *poţiunea dragostei* pe sora mea? a întrebat Annibal, prietenul lui d’Estouville făcându-se stacojiu din cauza furiei.

Cel de-al doilea secund i-a spus, fără să se alarmeze:

— Philippe, nu-l lăsa să te perturbe cu vorbăria lui inutilă. E o şmecherie. Apoi, în timp ce d’Estouville răbufnea, secunzii au verificat lungimea lamelor, uitând

complet de sarcina lor principală, aceea de a încerca să aplaneze conflictul.

Aproape neobservaţi de grupul bărbaţilor îmbrăcaţi în veşminte închise la culoare care stăteau de vorbă pe câmp, şase arcaşi călări au părăsit poarta oraşului şi au cotit de pe drumul principal spre poteca care trecea pe lângă morile de vânt. Căpitanul lor purta cu el ordine scrise să execute edictul regal contra duelurilor. D'Estouville, din consideraţie deosebită faţă de legăturile familiei sale, va fi eliberat din funcţie şi trimis în mare grabă pe frontul din nord. Băiatul lui Montvert urma să fie executat ca să servească şi celorlalţi drept exemplu.

— Acolo, a spus căpitanul remarcând siluetele îngrămădite pe care la repezeală le-a cântărit din ochi pe rând. La semnalul lui, călăreţii, zornăind din harnaşament, au dat pinteni cailor şi au pornit-o la galop. Brusc, căpitanul a ridicat mâna făcându-le semn să se oprească. Au dat onorul… au început. E o luptă serioasă. Să aşteptăm până când d'Estouville îşi va apăra onoarea.

— Ha, numărul treisprezece e norocos! Pun şase coroane pe d'Estouville.

— Ăsta nu e pariu. Pariază pe cât de mult va rezista Mndentul înainte să fie înjunghiat.

— Dar dacă va fi ucis, cum va mai fi executat?

— I se va expune cadavrul în public. Asta ar trebui să fie de ajuns ca să le provoace silă fiilor negustorilor să-i mai imite pe cei mai buni decât ei.

Arcaşii s-au oprit foarte aproape de locul luptei. Călări aveau o perspectivă excelentă… şi, în fond, un duel ilegal cu o moarte în final? Era mai bun decât o coridă, era cel mai sângeros sport.

De la depărtarea aceea puteau auzi zăngănitul şi alunecarea lamelor din oţel. În faţa lor se luptau doi bărbaţi, braţele stângi ale acestora fiind înfăşurate în mantii, braţele drepte mânuind florete italiene grele, după noua modă.

— Uite… o greşeală… e pe locul înalt… ha, acum

celălalt e la vale!

— O lovitură… ba nu, priveşte, d’Estouville are o platoşă pe sub vestă…

— O fandare… a parat curat!

Spadasinii erau apropiaţi şi răutăcioşi, cu priviri feroce şi lac de transpiraţie. Apoi, au ţâşnit brusc în lături, au încrucişat săbiile rapid, atât de grabnic că abia puteai să-ţi dai seama de ce se întâmplă, cu ochiul liber.

— Picioarele lui, nu am mai văzut aşa ceva până acum…

— D’Estouville… tăietura… nu, a pierdut-o…

— Să nu vă îndreptaţi acum spre ei, o să le stricaţi atacul, a spus căpitanul arcaşilor.

Pe flancul opus, un grup mic. de oameni se adunase să asiste la deşfășurarea duelului. Cei avizi de curiozităţi se ţinuseră după soldaţi ca să urmărească arestarea şi fuseseră răsplătiţi cu un spectacol nemaipomenit. Se auzeau strigăte de încurajare şi se puneau pariuri. Lângă ei stătea un alt grup de spectatori şi un valet care ţinea doi cai, unul cu o pereche de desagi umflaţi aşezaţi în spatele şeii. Un bătrân ţinea strâns mâna care ieşea de sub mâneca unei fete înalte şi deşirate.

— E prea târziu. Nu, Demoiselle, nu te arunca între săbii. Băiatul meu… nu, parează acum… da, ce e asta, lovitura asta ciudată, din fandare? Poate… oh, Dumnezeule, bastardul are o platoşă pe sub vestă. Nicolas este condamnat…

La răspântia de drumuri, lângă morile de vânt, trăsura unei doamne trasă de un catâr se hurduca între doi călăreţi şi era urmată de un bărbat şi un băieţel urcaţi pe şaua unui cal îndreptându-se spre adunarea de pe câmp. Fără să fie auzită de morari şi de cai, pe măsură ce se apropiau, vocea unei femei se ridica în rugăciune.

— Preamărită Sfântă Fecioară, cruţă viaţa fratelui meu ca să poată să-şi îndrepte sufletul prin căinţă şi o viaţă de fapte bune…

— Grăbiţi-vă, oh, grăbiţi-vă, striga mama lui Nicolas

călăreţului de pe catârul din faţa trăsurii. Mergi înainte, maestre, se mai poate să-l salvezi!

Chirurgul, împreună cu servitorul şi instrumentele lui îngrămădite în spatele şeii, a dat pinteni mârţoagei sale şi a trecut în galop în faţa trăsurii. Înaintea lor zăngănitul şi clinchetul săbiilor suna exact a afacere serioasă. Un client, poate doi, şi chiar mai mulţi dacă se amestecau şi secunzii, aşa cum făceau de cele mai multe ori.

Clarette se îmbrăcase în acea dimineaţă în muselină ni bă unduitoare, întocmai precum ofranda unei fecioare, îi îşi pieptănase părul în cozi aşezate în cercuri pe sub urechi, atât de slab şi de neglijent prinse încât s-ar fi putut desface în momentele de mâhnire, reprezentând imaginea unei feminităţi divine şi stăruitoare care nu ar fi putut trece neobservată nici de cel mai insensibil martor. Când trăsura s-a apropiat de câmpul de luptă pătat de sânge, a coborât, aşezându-se direct între arcaşii călări şi dueliştii care se înfruntau, acolo unde priveliştea era ireproşabilă. A îngenuncheat, rostind rozariul şi ridicându-şi ochii spre cer.

Era ceva vicios în mormăieli, în mirosul transpiraţiei şi în sunetul oţelului. Ceva care a întrefupt-o din rugăciune şi a determinat-o să privească înapoi spre pământ şi să remarce cea mai frumoasă pereche de mustăţi pe care o văzuse în viaţa ei, un profil de vultur, o mânecă pătată în chip romantic cu sânge şi o vestă transpirată şi sfâşiată din loc în loc. Niciunul dintre aceste lucruri nu aparţineau fratelui său, dintotdeauna imoral şi prea iubit. Ele aparţineau individului nevinovat şi galant pe care fratele ei plin de păcate încerca cu răutate să-l omoare. Subit, a simţit o furnicătură pe sub corsetul strâns legat al rochiei. Ar fi putut fi inima ei, dar de fapt era obiectul străin, sticluţa verde, a cărei duritate îşi făcea simţită prezenţa. Îi amintea de iubire şi gândul în sine, în prezenţa străinului transpirat, i-a provocat un spasm şi o arsură care i-au străbătut corpul până în cele mai stranii unghere… z

D’Estouville era ud fleaşcă acum şi gâfâia. Adversarul

său avea o tehnică de luptă neobişnuită pentru o persoană fără rang. Numărul treisprezece nu va fi aşa de uşor de învins cum se aşteptase. Floreta italiană era o armă nouă în Franţa, trădând loviturile vechiului stil pe care le cunoşteau toţi bunii spadasini, recompensând însă fandările uşoare, parările înşelătoare şi *bottes* italiene, cunoştinţe ţinute secrete de către şireţii maeştrii floretişti străini. D'Estouville a deschis de câteva ori prea larg atacul, loviturile lui lăsau o deschidere, un minunat, o secundă, sub braţul drept. Dar defectele apărării lui erau amintite de platoşă, care parase deja două fandări directe şi o contralovitură inteligentă, floreta alunecând pe platoşă, prinzându-se în mânecă şi făcându-i o tăietură superficială pe braţul drept. Iar el parase, fără graţie, o lovitură joasă şi se rănise deasupra genunchiului stâng. Genunchiul începuse să cedeze, însă observase că numărul treisprezece obosea vizibil, gâfâia, iar atacurile îi scădeau în intensitate. Nu avea rezistenţa unui soldat care se antrenează zi de zi. Se apropiau de sfârşit. Un atac rapid la trupul adversarului, culcându-l la pământ, o înţepătură aproape la centru, prin inimă Poţiunea dragostei, într-adevăr. Umilinţa lui va fi în curând înecată în sânge, iar Sibille va fi la picioarele lui, venerându-l, aşa cum întotdeauna femeile îl venerează pe cel care a ieşit victorios.

Dar ce era cu atacul acesta ultim, rapid şi disperat? Rapid, dur şi nu îndreptat împotriva toracelui său – nu, dar unde? împotriva sabiei. Nu mai văzuse aşa ceva. Individul se apropiase cumva de el şi înşfăcase garda spadei lui d'Estouville cu mâna stângă, aşezându-şi piciorul drept peste piciorul stâng al adversarului său. Feţele asudate se aflau la câţiva centimetrii depărtare.

(Tind d'Estouville a apucat strâns şi a tras în forţă de sabia nu, şi-a menţinut echilibrul aşezându-şi piciorul peste cel ni oponentului său sprijinindu-se de trupul acestuia, însă genunchiul adversarului l-a izbit în pielea protectoare şi a căzut la pământ. Lovitura secretă a

maestrului Altoni. Nu era elegantă, dar era eficientă.

Următorul lucru pe care l-a auzit a fost ţipătul unei femei, în timp ce de-a curmezişul pieptului său cădea o povară grea, adăugându-se la confuzia şi agonia sa. O sabie îi străpungea inima? Nu, era faţa simplă şi curată a unei fete în alb, cu părul desfăcut, care se azvârlise în faţa lamei învingătorului.

— Clarette, pacoste ce eşti! l-a auzit pe oponentul său zicând, deşi nu putea să-l zărească prin claia de păr negru care i se împrăştiase pe faţă. Dă-te la o parte! Am câştigat, iar el şi-a pierdut viaţa şi armele.

— Nicolas, bestie ce eşti! Cum poţi să faci aşa ceva? Femeia caraghioasă îl ţintuise la pământ; părul ei îl făcea să strănute şi tot nu putea să vadă aproape nimic… apoi cineva… o femeie?… s-a aruncat spre numărul treisprezece. Nu mai sta niciun moment aici… vin după tine… calul tău… o auzea vorbind, iar vârful ascuţit al sabiei care plutise, ameninţător peste ochiul său stâng a dispărut.

După aceea, printr-o perdea de păr negru, mirosind a apă de trandafiri, a văzut soldaţi în dezordine şi a auzit strigăte, zgomote de paşi şi galopul nebun al unui cal care pleca de la locul faptei. Zăngănitul bărbaţilor înarmaţi şi ordine contradictorii se pierdeau în vacarm, iar povara de pe pieptul său plângea:

— Laşilor! Să numdrăzniţi să-l atingeţi! Nu vedeţi că e rănit?

— Căpitane, celălalt a fugit…

— Ei bine, îl avem pe acesta…

— …sunt chirurg… rănile lui trebuie îngrijite…

— Am eu a spus o voce de femeie – femeia aruncată peste el? – şi a simţit mişcări şi un alt volan bogat din muselină i-a întunecat vederea. Este… un… tonic revitalizant…

— Dă-te la o parte de pe mine, femeie, a spus d’Estouville. Mă faci de ruşine, oricine ai fi.

— Nu… până când nu bei asta. Un lichid pârjolitor i-a

fost strecurat cu forţa printre buze şi înainte de a putea să tuşească, şi-a pierdut cunoştinţa.

*

Gărzile, care ezitaseră să înşface o domnişoară în muselină de pe trupul celui care pierduse duelul, se holbau paralizaţi de uimire cum aceasta a smuls dopul unei sticluţe pe care o scosese din sân, i-a turnat bărbatului câteva picături în gură, după care ea a băut restul. Înainte de a fi înghiţit, s-a prăbuşit peste victima sângerând, întocmai ca şi cum ar fi fost moartă. Chirurgul i-a despărţit şi şi-a pus urechea peste pieptul fiecăruia. Inimile încetaseră să le mai bată.

— Morţi, a anunţat. Amândoi.

Regretul din vocea lui era sincer. Întreaga călătorie fusese o pierdere de timp. Îşi pierduse două slujbe şi probabil va irosi o grămadă de timp cu nenorocitele de anchete oficiale. Oh, Soartă, scorpie bătrână şi răutăcioasă, şi-a zis în sinea sa.

— Fata mea, binecuvântata mea copilă! ţipa o femeie bogată şi înnebunită, care s-a dat jos din trăsura ei.

— Cine este? a întrebat căpitanul.

— Fiica mea, sora lui… cine s-ar fi gândit că purta o asemenea răzbunare în inima ei? plângea bătrânul Monsieur Montvert. L-a otrăvit pe cel care l-a invitat la duel şi apoi s-a omorât şi ea, ca să scape de pedeapsă.

— Era o fată atât de bună, o fată liniştită. Se ruga tot timpul. Mergea la slujbă în fiecare zi… plângea cu sughiţuri Madame Montvert. Soldaţii, privitorii, mulţimea se adunaseră în jurul celor două cadavre, cu ochii măriţi din cauza şocului şi a groazei.

lată-i întinşi pe pământ, chipeşul ofiţer rănit, cu gura deschisă ca a unui peşte mort, cu vârfurile cizmelor ridicate în sus, iar de-a curmezişul cadavrului său, domniţa romantică, îmbrăcată în muselină, cu părul negru desfăcut, revărsându-se ca un râu peste cele două trupuri. Era pur şi simplu prea mult. Majoritatea privitorilor era copleşită şi a început să plângă.

— Luaţi-i, a ordonat căpitanul. Ce…?

Mâna bărbatului mort s-a mişcat uşor.

— Priviţi, fata se mişcă… am auzit-o suspinând, a spus cineva.

— Doctore, eşti un idiot… sunt vi…

— Jur, nu le bătea inima…

Încetişor, cu un oftat adânc, domnişoara drapată în alb şi-a ridicat capul şi a privit faţa bărbatului rănit cu o pasiune plină de admiraţie. El a clipit des, a deschis ochii şi nimeni nu avea cum să interpreteze greşit privirea pe care i-a aruncat-o fetei; era o privire plină de adoraţie. Priveau fix, iar obrajii li s-au îmbujorat. Inimile lor, fiind atât de apropiate, au început să le bată la unison. Dragostea, dragostea absolută, dragostea infinită, îi cucerise.

— Rana aceasta urâtă de la umăr va trebui bandajată, Monsieur… a spus doctorul.

Iar Sibille, a cărei privire ascuţită nu pierduse niciun moment al dramei, şi-a zis: mulţumesc lui Dumnezeu pentru toată diversiunea asta nebună… Nicolas este aşa departe că nu-l vor mai prinde niciodată.

— Nu… nu înţeleg, a rostit tatăl lui Nicolas, arătând uimit.

— Nu ştiaţi că scria o carte despre arta scrimei utilizând floreta italiană? l-a întrebat Sibille.

— Nu, vreau să spun că ceea ce i-a dat fiica mea individului ăluia să bea… ce a făcut?

— Mă tem că s-au îndrăgostit pentru veşnicie, a răspuns Sibille, ridicând sticluţa goală şi scrutând-o cu privirea în timp ce strălucea în soare.

— Îndrăgostită… de un ofiţer risipitor? Un filfizon? Un parazit care va trăi toată viaţa cu mâna în portofelul meu?

— Ei, cel puţin are o genealogie bună, iar într-o zi, ştiţi, va primi şi un titlu nobiliar.

— Mănăstirea… de ce nu am ascultat-o când m-a rugat? a bombănit bătrânul bancher.

*

În apartamentul sărăcăcios care mirosea a varză fiartă, Lorenzo Ruggieri ţipa la soţia lui.

— Beatrice! Iar ai folosit arsenicul meu alb ca să otrăveşti şobolanii? Sticla e goală!

— Oh, dragul meu, nu e goală deloc. Vezi semnul pe care l-ai făcut pe ea? Nu l-am atins.

— Ţi-am spus de o mie de ori să nu-ţi mai bagi nasul în obiectele mele. Să presupunem că cineva îmi oferă bani frumoşi pentru o otravă de calitate şi eu nu am cantitatea suficientă, nu se adresează altcuiva?

Soţia lui Lorenzo îşi legăna cel mai mic bebeluş pe şoldul ei şi amesteca în supa cu adevărat gustoasă din picioare de porc şi usturoi, preferata soţului său.

— Oh, micuţul meu, vorbea liniştit de una singură. Când va gusta din supa asta, o să treacă furtuna. Nu o să observe niciodată că am umplut sticla lui urâtă şi veche cu ceea ce a mai rămas din celelalte. Oh, ce meserie am şi eu, tot mut ingredientele de colo-colo ca să fac rost de suficientă otravă pentru şobolani ca tu să fi în siguranţă şi să dormi tihnit! Păcate, câte păcate sunt în lumea asta imorală! Şobolanii trebuie omorâţi, nu oamenii. Şi ce dacă am umplut sticla aceea cu poţiunea dragostei şi cu remedii pentru stomac? Ce are dragostea? Lumea are nevoie de mai multă dragoste. Mai multă iubire şi mai puţini şobolani, iar noi am trăi cu toţii în linişte, drăgălaşule.

Copilul nu a spus nimic, dar s-a înveselit la auzul vocii mamei sale, cu faţa plină de adoraţie.

XIX

După amiaza toridă din sudul Franţei l-a condus pe Nostradamus spre un loc umbros din grădina lui, către o bancă răcoroasă de sub un copac, unde s-a aşezat pe pernuţa lui preferată ca să citească o scrisoare. Deasupra lui frunzele verzi foşneau uşurel, iar creaturile minuscule fojgăiau de colo-colo, fâlfâiau din aripi şi ţârâiau. În apropiere, sunetul apei clipocind într-o fântână mică îi gâdilau plăcut urechea, dar, mai presus de toate acestea,

chiotele de bucurie ale copiilor săi antrenaţi în joc. Trandafirii încărcaţi de flori îşi trimiteau mirosul încântător spre norişorii care se deplasau încetişor în aerul cald şi doar cel mai riguros simţ al datoriei îl făcea pe bătrânul doctor să renunţe la deliciosul pui de somn la care îl invita după amiaza.

Scrisoarea era de la bătrânul lui profesor, sclipitorul şi străvechiul Guaricus, care puricase arhivele de la Roma la porunca lui şi găsise, într-o carte cu secrete de mult timp pierdută, contractul original dintre Menander Nemuritorul şi stăpânul lui, Lucifer, Stăpânul Infernului.

— Hmm, a mormăti Nostradamus, recitind scrisoarea pentru a zecea oară. Trebuie să fie ceva aici… ia să vedem, Viaţa Eternă şi puterea asupra Sorţii muritorilor în condiţiile următoare…

— Ce faci cu hârtia aceasta, Papa? Citeşti o poveste? Micuţul César, cu părul creţ, un caracter precoce, cu ochii rotunzi, îl privea cu atenţie. Era un băieţel care încă mai purta fuste lungi şi grosolane, călărind un băţ cu un cap de cal pictat.

— Ce fac? Eh, salvez Franţa, micuţul meu César, a spus bătrânul.

— Doar cu hârtie?

— Cu hârtie şi cu înţelepciune, băiatul meu, a răspuns Nostradamus. Într-o vei înţelege cât de multă suferinţă poate fi economisită aplicând corect cele două ingrediente.

— Eu voi folosi o sabie… la galop, la galop! a strigat băieţelul descălecând de pe căluţul de jucărie ca să se alăture verilor săi mai mari.

— Şi dacă scăpăm de Menander, vei avea parte de o lume şi mai bună, a spus Nostradamus urmărindu-l cu privirea pe băieţel.

Când s-a întors la scrisoarea lui, bătrânul profet s-a gândit că nu e de mirare că Menander a avut destinul pe care îl are acum. A mers şi a semnat acest pact ambiguu, iar soarta i-a fost în mod clar pecetluită. Menander a fost

înfrânt; ochii îi erau înceţoşaţi, iar Nostradamus şi-a imaginat că pactul conţinea mai multe decât lăsa să se vadă. Nu e de mirare că acum vrea să facă acelaşi lucru cu toată lumea. Ia să vedem… odată cu moartea trupului – *trup*, ha! – s-a terminat cu capacitatea de a îşi exprima propriile dorinţe – ăsta era un truc murdar. Hmm… şi conform paragrafului 3B, trebuie să îndeplinească orice dorinţă exprimată, numai dacă nu este imposibilă din punct de vedere logic. Ce interesant, chiar şi Iadul are propriile lui limite… şi acum, din nou horoscopul ăla. Să văd…

Nostradamus a despăturit ciorna neprelucrată a horoscopului lui Sibille, cu toate modificările pe care le făcuse ca să-i realinieze destinul cu adevărata dată de naştere pe care i-o dăduse Pauline Tournet. Şi ce aniversare avea! Cea mai norocoasă posibil, date fiind circumstanţele actuale. Iar noua dată aducea o schimbare radicală a caracterului unui crin plăpând şi nestatornic. Această fiinţă, un Capricorn cu ascendent în Săgetător, era curajoasă, ingenioasă şi pasională. Categoric o îmbunătăţire radicală a caracterului persoanei care încerca să fie, şi-a zis în sinea lui – dar nu e vorba numai de data naşterii, mai e şi altceva. Să socotim lunile – hm, şapte, opt, nouă – acum să presupunem că este prima născută în familie, au declarat data naşterii falsă la nouă luni după căsătoria părinţilor, aşa că, pentru a obţine data naşterii reală, mai socotim încă odată – da, asta este. Fata a fost concepută cu trei luni mai devreme. Cine a fost adevăratul tată? Dacă nu e cel care a crescut-o, atunci avem de-a face cu o încurcătură aici…

În acea noapte, în pofida zăpuşelii din odaia de la mezanin, Nostradamus stătea, înfăşurat din cap până în picioare într-o mantie, în camera lui secretă de lucru în faţa vasului cu apă şi îl invoca pe Anael.

— Nu mai ai niciun pic de bun simţ, Michel? Ar trebui să fi în pat. Cămăruţa asta este mai fierbinte decât fundul iadului.

— Anael, în dulapul tău, păstrezi şi trecutul, la fel ca viitorul?

— Bineînţeles. Trecutul este doar un reziduu al viitorului. Am totul pe aici, pe undeva…

— Poţi să îmi arăţi o scenă din trecut?

— Mă întrebam când o să ajungi aici. Viitor, viitor, viitor, numai asta îmi cer toţi. Cunoscătorii *veritabili* preferă trecutul. Este un gust de departe mult mai elegant şi rafinat. Ai vrea să vezi încoronarea de la Charlemagne? O am aici la îndemână.

— Mă gândeam la altceva. Ştii bine ce vreau.

— Michel, eşti un bătrân cu mintea bolnavă.

— Te rog, face parte din cercetare.

— Totul pentru binele suprem de a scăpa de Menander, deh? Michel, mă uimeşti. Totuşi, cred că am ceva… Partea superioară a toracelui lui Anael a dispărut în dulap şi s-au auzit zăngănituri, bubuituri şi zornăieli, căci tot felul de lucruri erau întoarse pe toate părţile în acesta. Ce erau aceste lucruri, cu greu putea spune Nostradamus. Întotdeauna scoteau nişte sunete ciudate cât timp ce îngerul scormonea printre ele, încât doctorul era plin de curiozitate să ştie sub ce formă evenimentele trecute şi viitoare erau depozitate în ele. Evident nu păreau a fi cărţi.

— Fă valuri în apă, Michel. Nu pot să găsesc momentul exact, dar am ceva aici care o să-l găsească.

Nostradamus a mestecat apa cu bagheta lui magică şi pe măsură ce undele se domoleau, a văzut o scenă stranie. Era întuneric şi bărbaţi cu torţe se aplecau asupra unui alt bărbat mort în stradă. Fusese întins de piciorul unei scări, iar băltoaca de sânge împrăştiat care picurase în jurul lui şi pe dalele pavajului de sub trupul său se vedea neagră în lumina torţelor. Departe de torţe, un băiat suspina fără să se controleze – ba nu, nu era un băiat – părul lung i se desfăcuse şi îi alunecase de sub o bonetă aşezată pe vârful capului. Era o fată dezghizată în hainele unui băiat. Fuga pe ascuns a celor doi iubiţi eşuase. Un bărbat cărunt care stătea în picioare lângă cadavru şi-a

băgat sabia în teacă şi cu paşi repeziţi a înşfăcat fata de păr şi i-a ţinut faţa deasupra bărbatului mort. Chipul bătrânului era inflamat de furie, iar gura deformată se mişca – dar viziunea era prea veche ca profetul să audă ce spunea.

— Câţi ani are băiatul mort, a întrebat Nostradamus.

— Doar optsprezece, a răspuns Anael.

— Mi se pare ceva cunoscut la el… nasul, da… asta este. Dar ea este mai mare. Jur că e imaginea lui Sibille, Poeta Jalnică.

— Mi-aş dori să nu fi atât de dur cu ea, Michel. Eu o plac. Şi ţi-am spus, intenţionez să o strecor în istorie doar ca să te sfidez. Are talent, să ştii. Numai că nu e folosit cum trebuie. Şi e atât de *simţitoare*. Eşti un bătrân gelos.

— E tatăl ei, nu-i aşa? Fata de lângă scară este însărcinată?

— În două luni, bătrân îngust la minte.

— Te rog, sunt doctor.

— Tot o vechitură obtuză la minte eşti. Acum ce vrei să faci?

— Mi-am dat seama cum să termin cu faptele netrebnice al lui Menander odată şi pentru totdeauna, a spus Nostradamus.

— În cel fel? a întrebat Îngerul Istoriei.

— M-am uitat la contractul original cu diavolul şi nu există cale să-l ucidem. Cu toate astea, mai există o metodă…

— Deci tu crezi că poţi să-l păcăleşti pe diavolul în persoană?

— Dar desigur – nu e francez şi nu este Nostradamus, a spus bătrânul, bătându-se cu degetele uşurel peste frunte şi zâmbind uşor ironic. Conform celor scrise în contract, trebuie să îndeplinească orice dorinţă i se cere. Şi am descoperit ceva la Menander. Când doi oameni au scopuri opuse, îi trebuie mult timp ca să găsească o cale să iasă din încurcătură. Aşa că vicleşugul este să-l ţinem atât de ocupat încât să nu mai aibă timp să mai facă şi altceva.

Prin urmare, dacă pot să-i cer îndeplinirea unei dorinţe a cărei esenţă este contradictorie, ceva imposibil, va trebui să tot lucreze şi să lucreze şi nu o va mai duce niciodată la bun sfârşit.

— Ei, ei, a spus Anael pliindu-şi aripile. Ţi-a luat ceva timp, dar în cele din urmă ai găsit soluţia, muritorule. Şi nimeni nu poate să spună că ţi-am sugerat-o eu.

— Şi cu informaţiile din acest horoscop acum e simplu. Tot ce trebuie să fac este să-i scriu mătuşii lui Sibille că fata trebuie să-i ceară tatălui său, Sieur de La Roque, să-i facă o favoare, iar creierul lui Menander va fi înnodat pentru totdeauna, căci tatăl ei nu este tatăl adevărat. Iar în ceea ce priveşte faptul că fata ar putea să-şi pierdă sufletul punându-şi o dorinţă, am să-i spun mătuşii sale că nu trebuie să-şi facă nicio grijă, chiar dacă şi-ar dori şi luna de pe cer. Vezi adevărata dată a naşterii? Mătuşa a fost atât de preocupată să o ascundă, încât nu s-a gândit niciodată la semnificaţia ei. Miezul nopţii în Ajunul Crăciunului. Ora exactă dintre douăzeci şi patru şi douăzeci şi cinci decembrie. Nici măcar Satana nu se poate târgui cu cineva născut la ora binecuvântată. Menander ar trebui să fie atât de fericit.

— Nu pot să spun că este cea mai inteligentă dorinţă, dar cu siguranţă va merge, a spus Anael, arătând un pic condescendent.

— Ai ştiut tot timpul, nu-i aşa? a spus Nostradamus. Trebuie să-ţi spun că nu a fost cinstit din partea ta să-mi provoci asemenea încurcături.

— Eu trebuie să *păstrez* evenimentele istorice, nu să le schimb, a strâmbat din nas Anael. Nu pot să încalc regulile pentru tine. Nostradamus îl privea dojenitor pe Anael.

— Anael, jur… toate sugestiile acelea… eşti un trişor, Anael. Până la urmă ai şi ceva uman în tine.

— Uman? Dezgustător. Bineînţeles că nu, a comentat Anael.

*

Când arbaleta a lovit marginea din exterior a ţintei îndepărtate, s-a auzit un ropot de aplauze înmănuşate din galeria doamnelor de onoare, care se adunaseră în spatele arcaşului. După ce un servitor în livrea de catifea a îndepărtat arbaleta istovită din mâna reginei Scoţiei, un altul i-a adus o a doua săgeată, a aşezat-o în noua armă şi a aşezat-o pe masa lungă şi îngustă din faţa femeii.

— E vorba de distanţă, comenta regina Caterina, şi, în plus, suflă şi o briză care-i taie calea. Ţinteşte în ea, draga mea.

Timp de o secundă, unul dintre norii albi rătăciţi pe cer a acoperit soarele, iar arcaşii de la Luvru, aşezaţi pe locul care cândva fusese marea grădină de lângă Sena a regelui Charles, au fost învăluiţi într-o umbră care s-a depărtat rapid. Femeile şi câţiva servitori priveau de la balcoane şi de la geamuri, numai câţiva gentilomi de rang fiind prezenţi şi aceştia pentru că erau prea bătrâni ori prea bolnavi ca să meargă la război. Ducesa de Valentinois, care stătea deoparte sub un baldachin, s-a înfiorat şi şi-a strâns şalul în jurul ei, peste decolteul alb. Nu participase nicicând la sporturi de teren, dar nu se gândise niciodată să lipsească de la vreun eveniment la modă. Trebuia să-şi ţină uneltele, printre care se numărau şi cele două regine din faţa ei, în poziţiile lor.

După ce soarele a ieşt din nori, roşcata mlădioasă a ridicat arbaleta şi a spus, aruncând o ocheadă trufaşă bondoacei regine a Franţei:

— De data asta o să mă descurc mult mai bine. Cu pălăria cu pene aşezată cu dibăcie pe o parte, mânecile de satin matlasate şi brodate strălucindu-i în lumina soarelui, iar faţa gingaşă încreţită de concentrare, nicicând nu arătase mai mult ca acum ca o zână care ochi a centrul îndepărtat. Dincolo de ţintă şi de zidurile înalte, fluviul verde curgea grăbit, lăsând în urmă un miros persistent, umed şi neplăcut. Ducesa de Valentinois aproba din cap şi vorbea cu guvernanta reginei Scoţiei, una dintre doamnele care stăteau în picioare, adunate în jurul ei sub baldachin.

Ea o alesese pe guvernantă, aşa cum alesese şi pe toţi îngrijitorii progeniturilor reginei. Atât de recunoscută era grija ei faţă de moştenitorii tronului Franţei, că însuşi regele o considera, în stilul lui imprecis, un fel de mamă oficială a lor.

— Micuţa noastră regină se descurcă bine pentru cineva atât de tânăr, a spus ducesa, cu voce liniştită şi complice, întocmai ca şi cum *ea* ar fi fost mama şi regina, şi nu italianca.

— Într-adevăr, se descurcă, a spus soţia regelui Henri căreia nu-i scăpase comentariul incisiv. Tonul Caterinei de Medici era atât de mieros, calculat şi fals agreabil şi în mod evident conţinea o aluzie răutăcioasă ascunsă, încât o parte dintre privitorii mai în vârstă şi-au amintit brusc cum, proaspăt sosită în Franţa ca mireasă în vârstă de paisprezece ani cu propria galeră a Papei, l-a întrecut pe marele rege Francis întâiul într-o competiţie similară. Regele Francis a râs zgomotos şi a întrebat-o ce alte vicleşuguri mai ştia. Dar acelea au fost vremurile vechi, vechea curte, înainte ca ţara să-şi înceapă ciudata şi nefireasca prăbuşire către un declin incert, iar râsetele răsunau cumva mai cristaline şi fără maliţiozitate…

Mecanismul arbaletei s-a crăpat, iar săgeata a vâjâit în momentul în care a zburat propulsată de forţa fetei de cincisprezece ani şi s-a înfipt în mijlocul cercului ţintei.

— Cu mult mai bine, dragă, a spus Caterine. Dă-mi voie să încerc şi eu.

S-a alăturat tinerei aşezată în spatele mesei, în vreme ce un servitor stătea în patru labe ca să încarce un alt set de arbalete. Rochia cu o croială elaborată, brodată şi cu jupoane masive, cu guler cu pliseuri strâmte şi rândurile de bucle artificiale acoperite de o pălărioară din mătase, încărcată cu pene şi cu bijuterii, complica, şi nu simplifica, înfăţişarea reginei care şi aşa se îmbrăca fără gust. În timp ce micuţa femeie durdulie a apucat arcul cu mâini de cunoscător, una dintre servitoarele cele mai tinere ale ducesei şi-a reprimat un zâmbet. Cum ar putea

italianca să perceapă în spatele ei o frântură mută de zâmbet batjocoritor? Şi cu toate acestea şi-a dat seama de zâmbetul batjocoritor, la fel de clar cum a simţit direcţia vântului pe obrazul veştejit şi a evaluat tăria şi tensiunea săgeţii, cu toate că nu a lăsat să se întrevadă nimic din toate acestea. Privirea ei întunecată şi ageră spiona cu coada ochiului, iar săgeata a aterizat în centrul ţintei. A fost înconjurată de aplauze din partea doamnelor loiale care îi admirau „escadrila zburătoare”, însă de sub baldachin nu s-a auzit niciun zgomot.

În timp ce servitorii întindeau mesele cu băuturi răcoritoare şi gustări, ducesa a fost auzită făcând o remarcă către una dintre doamnele ei de companie:

— Ah, dar bineînţeles că regele m-a consultat întâi pe mine… nu poţi fi prea atent când e vorba de întrevederile pe timp de război… şi, desigur, mi-a cerut să-l însoţesc la tabăra sa de la Compiègne…

Gura reginei s-a micşorat şi s-a strâns. Era o şmecherie a soarelui care-i trecea prin faţa ochilor sau ochii îi zvâcneau de o furie ascunsă din cauza gurii sparte a *dragei* ducese ale cărei vorbe ajunseseră până la ea? Calmă, Caterina s-a întors spre Madame Gondi, sobră şi discretă în rochia ei din mătase verde intens.

— Măi, măi, atât de multe întrevederi noi, majoritatea provenind din partea rudelor ducesei. Cred că a venit vremea pentru un mic… interludiu artistic. Trimiteţi după Demoiselle de La Roque şi spuneţi-i să-şi aducă şi *prietenul* cu ea… vreau să-i comentăm… poeziile…

*

Era mijlocul lui august, la apogeul arşiţei, când prin geamurile deschise nu sufla nicio briză, ci pătrundea doar duhoarea străzii, când am fost din nou convocată de regină. Când cei şase călăreţi înarmaţi, toţi îmbrăcaţi în livreaua regală, zăngănind pe dalele din piatră, s-au oprit la uşa noastră, pe străduţa strâmtă din faţa casei s-a produs o mare hărmălaie şi agitaţie.

— Aha, a spus mătuşa, auzind vacarmul de afară prin fereastra deschisă. Bănuiesc că până la urmă vei reuşi să scapi de arşiţă. Ţi-am spus că asta se va întâmpla. *La Reine des Epees*[16] mi-a ieşit în cărţi seara trecută. Auzeam zgomotele făcute de bărbaţii care erau primiţi în casă pe uşa de la parter şi voci spunând: „… ordinul reginei…”

— Sper, a răspuns bătrânul Monsieur Montvert, care trecuse pe la noi ca să-i dea un mic sfat financiar mătuşii, că acesta nu este un semn de rău augur.

De când duelul îi lărgise universul familiei, Montvert căutase din ce în ce mai mult să asculte sfaturile mătuşii despre viaţa lui încâlcită de familie iar acesta, în schimb, îi oferea nişte indicii inteligente despre investiţiile care aproape că îi dublaseră averea.

— Oftaturile, suspinele la geam, redactarea scrisorilor, toate astea mă înnebunesc, spunea el. De când a băut licoarea aia, Clarette nu a mai fost niciun moment aşa cum o ştiam. Soţia mea m-a forţat să iau legătura cu tatăl lui d’Estouville, un bătrân care vânează cu fervoare un titlu nobiliar, şi care mi-a cerut să-i dublez zestrea fetei. Ce ipocrizie! Dacă sângele nou e atât de stricat, atunci cum e posibil ca numai banii să rezolve acest inconvenient? De ce nu am ascultat-o când voia să se călugărească? La preţul ăsta aş fi putut să înzestrez o mănăstire întreagă! Fiecare scrisoare scabroasă pe care i-o trimite papiţoiul ăla ridicol de pe front o ascunde la piept, apoi se miorlăie şi se ofileşte ca şi cum ar avea febră! Toată ziua stă la pupitru! Costul curierilor! Ah, e bine să ai o locuinţă liniştită. Dacă învăţatul doctor Nostradamus se grăbeşte şi îţi spune cum să scapi de capul mumificat, în căminul tău o să domnească o ordine perfectă Bătrânul bancher s-a mai servit cu câteva dintre prăjituricile mătuşii şi apoi s-a cuibărit neglijent în fotoliul tapiţat pe care Abbé îl frecventa de obicei, însă acesta ieşise să audă un nou cântăreţ la flaut despre care se zvoneau multe.

16 Dama de Pică (în limba franceză în original)

— Mă îndoiesc că Dama de Pică e un semn rău, a adăugat mătuşa, înclinându-se spre el, vocea căpătând un ton plin de înţelesuri, din moment ce Regele de Treflă stătea peste ea.

— Mă tem că îmi lipsesc noţiunile jocului de tarot. Ce înseamnă asta?

— Dragul meu Scipion, tu eşti Regele de Treflă. Nu ţi-ai dat seama? Acum, în ceea ce priveşte renta…

— Nu pot să ţi-o recomand, cunoscându-i pe organizatori, ţi-aş recomanda mai bine… Dar a amuţit la sunetul cizmelor care urcau scările.

— O să-mi strâng lucrurile, am spus eu când ofiţerul a fost introdus în micuţul nostru salon de la etaj. De câte ori se trimite după mine, am o escortă impresionantă. Regina nu vrea să rişte cu Menander.

Pe măsură ce mă depărtam de casă călare, însoţită de escorta regală, cu Gargantua alergând alături de mine şi cutia lui Menander într-o traistă de cânepă legată în spatele şeii, nu puteam să mă abţin să nu mă gândesc cât uram să mă deplasez de colo-colo cu mumia asta milenară după mine. Pe de o parte, când era caniculă, întotdeauna mirosea înfiorător, iar pe de altă parte, nu puteai ştii niciodată ce comentarii indecente o să emită în public, doar ca să mă facă să mă simt prost. După ce am trecut de străduţele strâmte în drum spre palat, l-am auzit fredonând un cântec dezmăţat, pentru ca oamenii să creadă că eu îl interpretam. Din fericire pe străzi era multă agitaţie, din cauza zgomotelor şi strigătelor negustorilor nu mai putea fi auzit. În cele din urmă am ajuns la porţile curţii principale a castelului, dar a trebuit să merg pe jos restul drumului, căci nu făceam parte din familia regală, iar curtea era întinsă şi pietrele din pavaj ascuţite şi fierbinţi, iar Menander duhnea şi rostea lucruri dezgustătoare pe sub nas şi îmi doream să pot să i-l dau reginei şi să plec în vacanţă la ţară.

Am urcat scara exterioară în grabă pe lângă gărzile de onoare, prin uşile imense şi ornamentate şi prin

coridoarele băltind a urină, înţesate de valeţi, cameriste şi câţiva curteni care erau bolnavi sau răniţi şi incapabili să-l însoţească pe rege în tabăra sa de pe frontul de nord. Am mai urcat încă două şiruri de trepte interioare şi în cele din urmă am fost introduşi într-o anticameră cu un aer înăbuşitor, fără geamuri. Aici gărzile au plecat, lăsându-mă în grija lui Madame Gondi, doamna de onoare italiancă, una dintre cele mai apropiate tovarăşe şi confidente ale reginei.

— Câinele acela… e uriaş. Trebuie să asiste şi el? a întrebat ea.

— Oh, Madame, vă cer mii de scuze, dar singura dată când nu l-am luat cu mine, cineva a şi încercat să arunce cu vitriol pe mine. E mare, dar foarte blând. Ca şi cum m-ar fi înţeles, Gargantua s-a întins pe jos, la picioarele mele şi a gemut impetuos, mai tare decât foalele unui fierar.

— Vitirol… a spus Madame Gondi, aproape doar pentru sine, asta sună a… ba nu… nu poate fi.

Ce poate avea împotriva unei femei care nu-i este rival? apoi tare, cu o voce vag temătoare:

— Ştie cineva – a ghicit cineva – secretul celui nemuritor?

— Madame, nimeni nu ştie decât eu şi cu naşa mea şi niciuna dintre noi nu a suflat un cuvânt. Este un lucru oribil pe care îl posedăm, am spus eu, scoţând cutia lui Menander din traista de cânepă, şi îmi complică viaţa îngrozitor.

— Complicaţie? a spus Madame Gondi uimită. Nu e tocmai cuvântul pe care l-aş folosi.

S-a răsucit şi a zgâriat uşa interioară din anticameră, iar una din doamnele de companie a reginei a deschis-o, după care s-a retras. Regina scria scrisori; câteva stăteau deschise pe pupitrul ei. Scrisori către guvernantă cu indicaţii despre copii, scrisori în care cerea funcţii pentru prietenii ei italieni, alte scrisori fuseseră deja împăturite şi sigilate. În spatele pupitrului, într-un colţ, trona o măsuţă cu două lumânări negre arzând pe ea, chiar şi în arşiţa

strălucitoarei zi de vară. îl aştepta pe Menander; probabil că programase întâlnirea cu el în calendarul ei: „Marţi după amiază, consult capul nemuritor”. Era doar imaginaţia mea. Am văzut că îşi pusese pe ea, peste îmbrăcămintea de la curte, o mantie din pânză albă a unui adept, special croită cu zeci de pliuri pe umeri şi panaşul ei regal brodat în argint în stânga pieptului. În mod evident îşi lua puterile magice şi mai în serios din momentul în care intrase în legătură cu Menander. Ce amăgire a vanităţii umane este mumia aceea milenară, mi-am zis. Îi împinge pe oameni exact în direcţia în care aceştia visează ca să-i ruineze cât mâi repede. Dar apoi o voce piţigăiată din străfundurile minţii mele a spus: „Şi dacă nu-i ruinează? De ce nu-ţi pui şi tu o dorinţă să obţii ceea ce vrei?” Taci, i-am spus vocii, vorbeşte diavolul. I-am înmânat cutia reginei şi am ieşit din cameră cu spatele făcând o plecăciune, trântindu-mă cu un oftat pe băncuţa din anticameră, chiar faţă în faţă cu locul unde Madame Gondi îngenuncheată îşi rostea rozariul cu o viteză care sfida şi fulgerul.

Uşa nu fusese zăvorâtă, iar regina era prea ocupată ca să o audă crăpându-se şi bălăbănindu-se. Prin deschizătura îngustă, i-am auzit vocea catifelată, murmurând incantaţii neinteligibile, dar din bun simţ, am evitat să ascult. Apoi râsul sinistru şi înfundat a lui Menander a întrerupt chiar şi rugăciunile lui Madame Gondi, care a făcut ochii mari şi a tresărit. Amândouă am auzit vocea reginei, spunând cu fermitate:

— Doresc să fiu respectată în consiliul soţului meu, în chestiunile de stat.

— Va fi aşa cum vă doriţi, Mărită Regină, l-am auzit pe Menander răspunzând.

— Şi cât mai repede, a spus ea. Madame de Valentinois, femeia aia bătrână şi arogantă, deţine în continuare suveranitatea în inima soţului meu, în ciuda a ceea ce mi-ai promis şi nu ai făcut absolut nimic pentru ultima mea dorinţă.

— Timpul vă va arăta adevărul, Mărită Regină, a spus Menander, dar detectasem o urmă de îmbufnare în vocea lui. Lucrurile mari impun acţiuni considerabile. Mă implic în lucrarea mea. Roma nu a fost construită într-o zi şi nici inima unui rege atotputernic nu se schimbă peste noapte.

— Supune-te magiei mele, o, servitor neascultător, a spus regina şi a rostit o altă incantaţie. Dumnezeule, învaţă lucruri noi în permanenţă, mi-am zis, auzind cum a închis trântind capacul cutiei lui Menander. La noapte o să mă ţină trează să-i ascult nemulţumirile. Mi-aş dori ca Nostradamus să se grăbească şi să îmi trimită secretul prin care să scap de el.

Din coridorul din afară s-a auzit un ţipăt, însoţit de lipăitul paşilor grăbiţi ai unei femei. După aceea s-a auzit o izbitură în uşa exterioară a anticamerei. Regina şi-a făcut apariţia din camera interioară.

— Ce se întâmplă? a întrebat regina, semnalizând că uşa exterioară este deschisă. Acolo stăteau câteva doamne de la curte, dând din mâini „una dintre ele în lacrimi. Le însoţea un mesager proaspăt sosit de la tabăra regelui de la Compiègne, care a îngenuncheat făcând o temenea şi a prezentat noutăţile.

— Regele, soţul dumneavoastră, vă trimite vorbă că armata din nord, intenţionând să întărească garnizoana de la St.

— Quentin, a fost înfrântă de forţele Imperiului…

— Armata din nord este pierdută? a spus regina, cu un calm de moarte, iar mesagerul a dat din cap aprobator, fără să scoată un cuvânt.

— Conetabilul Montmorency a fost rănit şi luat prizonier, iar mareşalul St.

— André a fost şi el capturat…

— Dar fiul meu, care e cu regele la Compiègne? a întrebat regina.

— Delfinul a fost trimis la sud de Blois, pentru a fi în siguranţă, iar regele vă cere să trimiteţi toţi copiii casei regale şi pe regina Scoţiei să i se alăture acolo. Mulţimea

adunată în jurul nostru era ţeapănă din cauza şocului. Câteva doamne începuseră să plângă.

— Ce altceva mai îmi comandă regele, soţul meu? Femeia scundă şi respectabilă stătea în picioare hotărâtă şi neclintită. Privirea era ageră, fără ca ochii să-i înoate în lacrimi. Atunci am văzut că în spatele mamei bondoace, dispreţuită şi mieroasă, se ascundea o altă creatură: o fiinţă splendidă de oţel, cu toate acestea înzestrată cu şiretenia mută a unei cobre. Tăinuise de toată lumea, chiar şi de propria-i persoană, acest aspect splendid şi periculos al personalităţii sale, mi-a trecut acest gând ca un fulger prin minte. Vai de cel care va elibera vreodată adevărata creatură din carapacea sa cu bijuterii şi iluzii feminine.

— Doreşte să dezgoliţi odoarele din mormintele regale şi din catedrala din St.

— Denis şi săle. trimiteţi în sud ca să fie păstrate în siguranţă, a spus mesagerul.

— Conetabilul, vechiul meu tovarş de taclale, e prizonier şi rănit, a spus regina, dând din cap cu uimire.

Ne gândeam toate la războinicul acela şiret şi bătrân. Cum s-a putut întâmpla aşa ceva?

— Au spus dacă mai trăieşte Conetabilul Montmorency?

— Nu ştie nimeni. Patru mii de soldaţi sunt căzuţi pe câmpul de luptă şi solii nu s-au oprit încă din numărat. La auzul acestei veşti inima mi s-a oprit. Neînfricatul meu frate Annibal. Trăia sau era deja mort? Dar singura iubire pasională a lui Clarette, Philippe d’Estouville? Şi ce se întâmplase cu ceilalţi zeci de tineri de la curte: iubiţi, fii, fraţi. Însă Caterina de Medici era la fel de calmă ca atunci când cosea la tapiţeria ei.

— A căzut şi St.

— Quentin? a întrebat ea.

— Nepotul lui Montmorency, Coligny, apără în continuare oraşul, dar sunt în inferioritate numerică categorică.

— Când va cădea Saint-Quentin, drumul spre Paris va

fi deschis. Parisul nu are fonduri, nu are trup. Guise este încă în Italia. Cine a mai rămas să ne apere capitala de armata Imperiului? Şi soţul meu, regele?

— Este devastat de pierderea lui Monmorency – a trimis după Madame de Valentinois ca să aranjeze rugăciuni pentru însănătoşirea Conetabilului şi a ordoant ca maestrul Paré să încerce să treacă liniile inamice să-i oblojească rănile. Consiliul a fost convocat, dar nu s-a reunit încă. A dat ordine pentru o procesiune solemnă la Notre Dame.

— Aşa, şi-a zis regina în şoaptă pentru sine. Aşa stau lucrurile. A trimis după ea şi nu după mine. Ducesa tot îl ţine strâns în mână şi îi slăbeşte mintea cu sfaturile ei proaste. Trebuie să-l implorăm cu toţii pe Guise să se întoarcă şi să ne salveze, iar când o va face, el va domni, indiferent cine se va afla pe tron.

Apoi cu voce tare, s-a adresat mesagerului:

— Întoarce-te la maiestatea sa regele, soţul meu, şi spune-i că totul se va face după cum a comandat.

Iar când mesagerul a plecat, regina s-a întors spre Madame Gondi.

— Trimite-i un mesaj soţului tău şi spune-i că şi el şi alţi bancheri care au mai rămas în Paris sunt chemaţi mâine într-o audienţă. Apoi trimite-mi cameristele să îmi pregătească hainele de doliu. Voi apărea cu doamnele mele de onoare în faţa Parlamentului.

— Dar Maiestate, regele nu v-a dat niciun ordin…

— Niciun ordin? Sunt regină. El nu este aici şi îţi spun că nu voi pierde Parisul pentru că el se află sub vraja acelei cotoroanţe. Acestea sunt ordinele mele. Dumnezeu m-a făcut pe mine regină şi m-a aşezat aici ca să acţionez în palatul regelui. Eu, regina, voi implora Parlamentul să strângă fonduri pentru apărarea oraşului. Vă veţi îmbrăca toate în negru, aşa cum o voi face şi eu, ca membrii Parlamentului să înţeleagă că însuşi tronul se află în pericol. Procesiunile la catedrală sunt şi ele foarte bune, dar în ciuda aceea ce spun toate familiile vechi, armatele

au nevoie de bani, nu de panaşuri şi cavalerism. Iar tu, Demoiselle… şi aici s-a răsucit pe călcâie, ca şi cum m-ar fi observat că rămăsesem cu gura căscată – vei rămâne aici până mâine dimineaţă. Intenţionez să-ţi supun prietenul la probe. Vreau să oprească înaintarea armatei Imperiului.

— Tipic unei Medici, mi-am zis, pune rămăşag cu ea însăşi şi face afaceri şi cu Dumnezeu şi cu Mamon în acelaşi timp şi, pe deasupra, îl mai amestecă şi pe Diavol.

*

Veştile s-au răspândit repede, şi chiar când apărarea garnizoanei Saint-Quentin se dezlănţuise cu furie, familiile bogate şi-au trimis proprii doctori să facă călătoria de peste 90 de kilometri, ca să găsească şi să-i aducă acasă pe fiii răniţi ai acestora. Rapoarte sinistre veneau de pe traseu, primăriile şi pasajele oraşelor gemeau de trupurile pe moarte ale celor răniţi, care reuşiseră să se târască până la Paris, ca să fie îngrijiţi. Biata Clarette suferea aşteptând ca servitorii pe care tatăl ei îi trimisese în nord să afle veşti despre Philippe şi Annibal. Dar şi aceştia dispăruseră în haos, fără nicio îndoială luaţi cu arcanul la oaste şi de când nu mai dăduseră niciun semn de viaţă, se temea de ceea ce era mai rău.

— Ce bine că Nicolas nu se mai află în ţară şi este în siguranţă cu verii lui din Genova, altfel ar fi pus mâna şi pe el. Trimit pe front orice bărbat apt pentru serviciul militar, a spus Monsieur Montvert. Şi cu asta a început să ţeasă planuri cu mătuşa ca să-şi scoată din oraş soţia şi fiica, ca şi cele mai semnificative bunuri ale casei, împreună cu noi.

— Dragul meu Scipion, fii sigur de faptul că veţi fi cu toţi bineveniţi în casa mea din Orléans pe toată durata acestui război înfiorător.

— Draga mea doamnă, găzduirea va fi temporară. Războiul nu mai poate dura mult. Ambele tabere sunt distruse. Singura întrebare care se pune este care dintre ele va rezista mai mult. Şi dacă nu va fi tabăra noastră, Parisul va cădea înaintea ca să fie proclamată pacea.

— Scipion, uneori cred că tu eşti profetul şi nu

maestrul Nostredame.

— Nu, mă tem că nu sunt. E vorba de bunul simţ la care trebuie să facem apel în faţa exagerărilor.

— Cum ar arăta omenirea, dacă toţi s-ar ghida după bunul simţ? În ceea ce priveşte transportul bijuteriilor soţiei tale – casa mea are un seif îngropat, dar eu i-aş sugera să şi le coasă în corset pe durata călătoriei…

În timpul acelor săptămâni anormale, când întregul oraş aștepta victoria sau capitularea cetăţii Saint-Quentin, un mesager a lăsat la locuinţa noastră din rue Cerisée o cutiuţă spunând că era pentru mine de la Philippe d'Estouville. Dar înainte să apucăm să-l descoasem, şi-a luat tălpăşiţa.

— Mătuşico, e o greşeală. Clarette nu a mai primit o scrisoare de săptămâni, iar el îmi trimite bijuteria asta fabuloasă? Nu pot să o ating… îi aparţine ei, sunt sigură. Dar apoi m-am gândit: cumva să însemne că vrea să-i fiu amantă? Dacă o să i-o dau lui Clarette, o să fie distrusă. Dar e prea valoroasă să scap de ea. Aşa că am pus cutiuţa în măsuţa mea de toaletă, considerând că întreaga afacere e terminată şi, apoi, forţată de şirul evenimentelor, am uitat de ea.

*

Zvonurile şi veştile circulau amestecate în proporţie egală în aceste vremuri groaznice. Ba că Nevers va aduce întăriri la St.

— Quentin, ba că a fost învins. Regele Philip al Spaniei a sosit ca să supravegheze atacul. Trupele regelui Philip au fost respinse printr-un atac eroic. Dar în cele din urmă, chiar înainte de începutul lunii, au sosit veştile că oraşul Saint-Quentin a căzut, într-o orgie de sânge şi jaf. Isteria se instalase, iar străzile Parisului gemeau de care pline cu mobilă şi femei panicate care îşi ţineau strâns copiii urcaţi peste bunurile lor, de bărbaţi bogaţi, care încercau să cumpere mai mulţi cai, de mulţimi de oameni călări pe catâri şi măgăruşi sau mergând pe jos, împingând cărucioare, cu toţii încercând să treacă dincolo de porţile

oraşului, spre sud. Dar mătuşa şi bătrânul bancher perspicace îşi trimiseseră deja cele mai bune piese de mobilă şi diverse obiecte preţioase în sud, la casa ei din Orléans şi nu mai rămăseserăm decât noi, soţia şi fiica lui, să ne mutăm, conform planului pe care îl puseseră la cale cu săptămâni în urmă.

— La revedere, dragile mele, a spus Monsieur Montvert. Vă voi da de ştire dacă oraşul va fi salvat, iar dacă nu, uraţi-mi o scăpare norocoasă.

Ne-a îmbrăţişat pe toate, după care ne-a lăsat în grija lui Abbé pe toată durata călătoriei, apoi s-a îndepărtat că să nu-i vedem chipul înlăcrimat. Şi cu asta caravana noastră neobişnuită a ieşit din curtea casei în mulţimea isterică de refugiaţi, ce se revărsa ca un râu prin rue St.

— Antoine. Trăsura mătuşii, ale cărei perniţe au fost înţesate în ultimul minut cu lucruri de valoare cusute în interiorul lor, se balansa şi se strecura prin mulţime, făcând-o pe Madame Montvert, care călătorea alături de mătuşa Pauline, să ţipe. Călăream câte doi pe un cal şi ne temeam ca animalul să nu se sperie şi să se panicheze din cauza aglomeraţiei; strigătele vizitiilor se prăbuşeau peste carele ţintuite locului şi catârilor împovăraţi cu bagaje. Spaima răspândită pe străzi nu era cea care apasă ca o lespede din piatră pe inima mea. Ştiam că în ritmul în care înaintam am fi ajuns la amiază la La Roque-aux-Bois. Gândul că mă voi întoarce din nou acasă mă făcea să mă simt ticăloasă şi să mă tângui în sinea mea; auzeam în mintea mea, iar şi iar, schimbul acela nemilos de replici dintre mătuşa şi tatăl meu. Chiar şi gândul că îmi voi mai îmbrăţişa odată mama nu a putut face să dispară neliniştea.

Dincolo de zidurile oraşului, pe măsură ce mulţimea de refugiaţi se subţia de-a lungul drumului, întinzându-se pe o distanţă prăfuită fără de sfârşit, mătuşa a ridicat perdelele trăsurii şi a început să vorbească cu mine.

— *Simt* că nu eşti în apele tale, a spus ea ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. Nu-ţi mai face griji. Există nişte

reguli ale ospitalităţii, iar eu sunt sora lui. Se va gândi tot timpul la banii mei. În plus, aducem oaspeţi distinşi cu noi. Te asigur că se va comporta impecabil.

Acasă. Odată ce relaţiile dintre noi s-au distrus, puteam să mă mai întorc vreodată? Bineînţeles, bineînţeles, îmi tot spuneam în repetate rânduri. Va fi plăcut. Vom sta de vorbă, surorile mele şi cu mine, vom citi cărţi şi vom bârfi, ca în vremurile vechi. O să le arăt noile mele lucruri drăguţe. O să-i povestesc mamei noutăţile pe care nu i le-am putut scrie în scrisori. Vom fi cu toţii fericiţi din nou. Va fi bine. Trebuie să fie bine. Îmi spuneam neîncetat lucrul acesta, în ritmul lent al potcoavelor cailor, pe măsură ce peisajul îmi devenea din ce în ce mai familiar.

*

Două zile mai târziu, o siluetă înaltă şi greoaie, înfăşurată într-o pelerină cenuşie, şi-a făcut apariţia la prăvălia negustorului de mănuşi care se afla pe partea opusă casei din rue Cerisée. Avea o barbă sură şi părul cărunt şi soios îi ajungea până la nivelul umerilor. Un ochi îi era acoperit de un bandaj din mătase neagră.

— Ei bine, ce veşti ai acum pentru mine? E cineva bolnav în casă? Au trimis după vreun doctor?

— Nu s-a întâmplat nimic din toate acestea şi mi-am pus băiatul să ţină casa sub observaţie zilnic, de când aţi fost ultima oară aici.

— Eşti sigură? a întrebat Thibault Villasse, dând drumul câtorva monezi în palma desfăcută a femeii.

— Sunt foarte sigură. Mărturisesc cu mâna pe inimă. Dar nu o să mai fie nevoie să mai veniţi – întreaga familie a plecat acum două zile, din cauza războiului ăstuia îngrozitor, şi nu ştiu când se vor întoarce.

— Ce păcat, ce păcat – dar nu ai observat niciun semn de boală?

— Nici măcar unul. A încălecat pe un catâr mare împreună cu camerista şi călăreau atât de bine dispuse ca şi cum ar fi plecat la bal.

— La naiba! Poate că mesagerul nu a adus cutiuţa… a spus Thibault Villasse, îndepărtându-se să cerceteze porţile încuiate de peste drum.

O altă persoană se afla deja la poartă, un individ plin de colb, îmbrăcat în haine confecţionate din pânză de casă grosolană, un comisionar obişnuit, ce lovea în portiţă şi nu primea niciun răspuns.

— Nu ai noroc, amice? l-a întrebat Villasse, iar curierul s-a întors spre el, în mod evident un gentilom, răsuflând uşurat.

— Am încercat de două zile să-i înmânez această scrisoare lui Madame Toumet, dar nu găsesc niciodată pe nimeni acasă.

— Sunt un prieten de familie, a spus Villasse cu vocea fină ca mătasea. Mă tem că s-au refugiat în sud. Plănuiesc să le urmez în următoarele câteva zile. Vreţi să le duc scrisori?

— Tot ce am este această scrisoare…

— Desigur. Nu e cinstit să nu vă primiţi onorariul… spuneţi-i celui care v-a trimis că Sieur de La Tourette o va duce la reşedinţa lui Madame Toumet din Orléans Villasse a zornăit câţiva bănuţi, scoţându-i dintr-o punguţă în faţa ochilor orbiţi ai comisionarului.

— Vai, vă mulţumesc, Monsieur de La Tourette, sunteţi extrem de generos… a spus curierul îndesându-şi arginţii lui Villasse la piept. Iar când a plecat, Villasse a băgat degetul mare sub sigiliul pe care nu l-a recunoscut şi în timp ce parcurgea prima pagină, un zâmbet morbid i se răspândea treptat pe faţă.

— Ah, ia uită-te! O scrioare… şi… ha! Au minţit toţi anii ăştia! Data naşterii ei este douăzeci şi patru decembrie, şi nicidecum unsprezece februarie. A numărat lunile în sens invers pe degete. Asta înseamnă… a fost concepută înainte de căsătorie… ah, ar putea fi chiar un bastard! Cine ar fi putut crede asta despre mama ei corectă şi mieroasă. Ce secret! Era prea bună pentru mine? Cu siguranţă un avocat isteţ ar putea să se

folosească de aceste informaţii ca să îmi grăbească cazul…

Dar, pe măsură ce citea mai departe, i-a căzut falca de uimire. Vrăjitorie? Stăpânul Tuturor Dorinţelor? Cine ar dori să pună capăt puterilor unui cap magic, nemuritor? Din fericire, ea nu cunoaşte secretul prin care să-l reducă la tăcere… dar eu îl ştiu… trebuie să intru în posesia lui… nu o să stric ceva atât de extraordinar! Dorinţe! Ha! Aş putea să-l ţin ocupat următorii o sută de ani! Dar trebuie să mă prefac; regina îl deţine deja, aşa reiese din scrisoare. Dacă îl fur, ce poate să facă regina? O să îmi pun dorinţa ca să nu poată să-l recupereze. Femeile… sunt atât de nesăbuite, că nu gândesc niciodată în profunzime.

Dar să presupunem că pune mâna pe el altcineva? Fir-ar să fie! E nevoită să se oprească la La Roque pe traseu! Hercule de La Roque, nenorocitule, nu o să pui niciodată mâna pe capul *meu* magic – trebuie să o opresc… Şi atât de ocupat era Villasse cu plănuirea primei lui dorinţe, că nu s-a oprit niciun moment ca să citească şi cea de-a doua pagină, pe care era scris horoscopul lui Sibille.

*

Când Villasse s-a întors la grajdul unde-şi lăsase calul, l-a prins pe grăjdar chiar în momentul în care i-l vindea ilicit unui străin ce voia să părăsească oraşul. Fără să aibă nici cea mai vagă bănuială, Villasse i-a dat vânt grăjdarului şi l-a zvârlit cât colo pe fugar, apoi a încălecat pe cal şi s-a alăturat gloatei care se călca în picioare pe drumurile ce duceau spre porţile oraşului. Cu un singur ţel în minte, fără să privească în dreapta sau în stânga, şi-a croit drum spre Pont aux Meuniers, călărind ca un vizitiu, împingând călătorii într-o parte şi lăsând în urma lui un şir de blesteme. Sub pod, morile Parisului huruiau şi gemeau; apele verzi ale Senei gemeau de bărci încărcate până la refuz, înţesate cu oameni şi mobile, care plecau de pe chei. La porţile oraşului, a trebuit să aştepte, blestemând şi răbufnind, căci un detaşament de mercenari elveţieni, proaspăt sosiţi, intrau în oraş cu steagurile fluturând.

După ce a ajuns pe teren deschis, a mânat nebuneşte,

depăşind căruţe care se deplasau încetişor şi înspăimântând alţi călărăţi care, la vederea căutăturii arzătoare a ochiului său, îi făceau loc să treacă. Toţi cei care l-au văzut nu aveau nici cea mai mică îndoială că era un nebun, trimis într-o misiune criminală.

Trecuse doar jumătate de zi când a văzut în faţa lui, aproape de cotitura familiară a drumului, dependinţele familiei La Roque-aux-Bois, bine cunoscuta hulubărie deasupra porţii principale şi curtea prăfuită care se întindea dincolo de ea. Găinile zburau din faţa calului său asudat şi plin de praf, care călca cu paşi repezi şi mărunţi şi în scurt timp a traversat podul şi a zvârlit lacheului frâul calului, ce stătea la baza scărilor intrării principale. Aici a dat peste Laurette, care îl spionase de la o fereastră de la etaj şi se grăbise să îl întâmpine la uşa din faţă. Cerule, şi-a zis bărbatul, e o drăgălaşă, arşiţa verii îi umezise buclele-i blonde cu transpiraţia care i se scurgea pe obrajii rozali. Şi nu e de mirare că e atât de diferită de sora ei, atât de feminină, atât de primitoare – sunt surori doar pe jumătate. Dumnezeu ştie ce lacheu sau preot s-a furişat pe sub fustele maică-sii şi a făcut-o pe Sibille.

Dar chiar nu pot să mă căsătoresc cu Laurette, aşa drăgălaşă cum e, acum că ştiu secretul. Familia nu este suficient de respectabilă pentru mine, mai ales că am planuri să acced şi mai sus. Mai întâi o să-mi doresc o poziţie, un loc la curte, apoi, câteva moşii arătoase cu titluri nobiliare – oh, da, şi un castel micuţ şi plăcut într-o zonă de vânătoare… Dar în acest moment am nevoie de Laurette am nevoie de ea ca să scotocească prin lucrurile soră-sii şi să-mi găsească acel cap. Trebuie să fie împachetat într-un fel. Şi odată ce am pus mâna pe Stăpânul Tuturor Dorinţelor, îmi voi dori o soţie bogată şi cu poziţie socială, cu o frumuseţe mai elegantă…

Faţa lui Villasse s-a încreţit într-un zâmbet blajin care a asigurat-o pe Laurette că pasiunea lui era în continuare neştirbită, chiar şi după ce a fost în oraşul plin cu toate acele frumuseţi desăvârşite, îmbrăcate după ultima modă.

E tot al meu, şi-a zis în sinea ei, văzând-o ca pe o recompensă pentru enervarea nemaipomenită ca urmare a întoarcerii surorii ei mai mari, îmbrăcată frumos şi după câte se pare fără nicio cicatrice, în compania unei fete bogate din capitală şi a mamei acesteia. Mai rău, creatura palidă, cu părul negru, şi cu jupoane din mătase şi cercei cu diamante a făcut paradă în faţa ei de o posibilă logodnă cu *Philippe d'Estouville* şi a mărturisit că are o duzină de scrisori de dragoste de la el, pe care le vârâse în pieptu-i oribil, urât şi plat! Era suficient cât să facă o fată geloasă şi să o trimită imediat la biserică, ca să se roage să fie ucis în următorul atac al spaniolilor.

— Dragă Monsieur Villasse, i-ai adus micuţei tale prietene ceva de la Paris? a spus Laurette, fluturând din gene.

— Vai, dar am o adevărată comoară pentru tine, a răspuns Villasse.

— E aici? în traista ta? E mică sau mare?

— E cât se poate de mare, păpuşică drăguţă, dar nu ţi-l dau acum, ci mai târziu.

— Nu acum? Laurette s-a prefăcut bosumflată. Dar ce zărise pe chipul lui, aruncându-i o privire furişă pe sub încântătoarele ei gene întoarse? Ceva aspru, un pic distant, un pic *preocupat*! A văzut pe cineva în capitală mai frumoasă decât ea, mai desăvârşită, mai bine îmbrăcată? Cu siguranţă nu mai frumoasă, dar posibil mai dichisită. Minţile bărbaţilor sunt sucite de lucruri de genul ăsta.

— Sora ta a ajuns acasă? a întrebat Villasse. Inima lui Laurette s-a chircit de durere. Văzuse bogăţia şi noile cunoştinţe ale soră-sii şi a ales-o pe ea?

— Cerule, da, dar cum ai ştiut?

— Jumătate din Paris a fugit şi când i-am găsit casa abandonată, m-am gândit că s-ar putea să fie aici. Asta era, asta era – hotărâse să o urmărească pe soră-sa din nou, căuta să-i câştige încă odată simpatia. Ce drept avea Sibille să fure singura şansă a surorii ei mai mici de a se căsători şi a avea o moşie? Oh, de ce nu i-a fost distrusă

faţa? Ar fi fost mult mai simplu.

— E aici cu jumătate din omenire. Au sosit ieri, ca nişte cerşetori, cu un bătrân ridat Abbé care suferă de indigestie şi nu poate să mănânce nimic şi cu mătuşa Pauline care a rupt scaunul pe care s-a aşezat şi o plictisitoare bătrână, Madame de Montvert şi îngâmfata de fiică-sa. Tata a vrut să le dea afară, dar ruşinea de a nu fi ospitalier cu o rudă ar fi fost prea mare, aşa că a cedat. Vor pleca într-o zi sau două, după ce ne vor fi mâncat toate proviziile.

— Ah, perfect, a spus Villasse, iar Laurette s-a neliniştit şi mai tare. Drăgălaşa păpuşică a lui Thibault îi va face acestuia un favor? *Nu o* să duc nicio scrisoare, s-a gândit Laurette, cu sufletul plin de răutate.

— Iubitei tale îi face mare plăcere să te facă fericit, a spus ea.

— Atunci, draga mea, aş vrea să iei ceva pentru mine dintre lucrurile surorii tale… o cutie… este a mea şi o vreau înapoi. E o cutie neobişnuită… are ceva, ei bine, ceva neplăcut înăuntru… o să o recunoşti, când o vei vedea.

— Dar ce este?

— Păi, um, este… ah, un specimen anatomic. Ştii că sora ta întotdeauna a desenat oase… acesta este un cap.

— Un *capi* Capul unei *persoanei*

— Ei bine, ah, mda. E doar un cap. Unul vechi. Nu-ţi face griji, e împachetat cu mare grijă. Dar am nevoie de el înapoi. Şi când o să mi-l aduci, dragul tău Thibault va avea o surpriză plăcută pentru tine – un inel cu diamant mai mare decât oricare dintre inelele purtate de regină…

Când i-a văzut ochii scânteind, a zâmbit, acel zâmbet special pe care îl arborează un bărbat când ştie că a judecat perfect slăbiciunile celuilalt. Ce înseamnă un diamant pentru un cap magic? Un fleac, şi-a zis. E a mea – e servitoarea mea, pot să fac orice vreau.

— Să mergem înăuntru ca să-mi prezint omagiile părinţilor tăi. Cât despre înţelegerea noastră ne întâlnim

mâine, imediat după masa de prânz, lângă zidul vechi din spatele livezii. Cunoşti locul – unde se lărgeşte gârla şi se adapă vitele.

— O să-mi aduci şi tu micuţul meu cadou încântător? îl am la mână, şi-a zis Laurette. Dacă e vreun secret cu acest cap şi el i l-a dat, iar acum îl vrea înapoi, atunci când o să-l aflu, va *trebui* să se căsătorească cu mine. Dacă aş avea o rochie de mătase…

— Şi cadoul şi mult mai mult de atât, micuţa mea comoară drăgălaşă. Au intrat împreună în casă şi după ce Villasse şi-a prezentat omagiile tatălui ei, a plecat.

— Ce a fost *asta*! a bodogănit Hercule de La Roque după ce Villasse plecase. I-am plătit dobânda noului împrumut luna trecută şi iată-l din nou aici, rânjind ca un lup, oferindu-şi omagiile ca un vecin. Am crezut că e la Paris.

— *Asta* are legătură fără nicio îndoială cu Sibille, a spus soţia lui, continuând să coasă la un set nou de perne.

— Ar fi trebuit ca fata noastră să aibă un ideal mai înalt, a adăugat tatăl lui Sibille.

*

Întrucât toate fetele împărţeau aceeaşi cameră, era o treabă uşoară pentru Laurette să aştepte până după cină, când toată lumea cobora la parter sau ieşea afară, iar ea se va întoarce la etaj să caute cutia misterioasă. Camera era înţesată de cufere şi cutii aruncate de-a valma, desfăcute şi nedesfăcute, alături de pernuţele din trăsură, care fuseseră burduşite cu obiecte misterioase. O duzină de rochii superbe din mătase şi catifea atârnau în şifonier, iar casetele cu bijuterii şi fiolele cu parfumuri scumpe fuseseră îngrămădite pe măsuţa de toaletă, abandonate neglijent. Clarette agăţase un şir de mătănii frumoase din fildeş în colţul oglinjoarei sale, iar într-o casetă deschisă, într-un talmeş-balmeș de obiecte elegante şi graţioase, Laurette a văzut o brăţară din aur gravat, bătută cu diamante, care i-a făcut inima să i se strângă de durere. Era a lui Sibille sau a lui Clarette? Ce mai conta? Cel mai

bine ar fi arătat pe mâna lui *Laurette*. O să probez brăţara, s-a gândit ea, şi inelul acesta încântător de aici. Crucea cu un rubin în mijloc ar arăta încântător la gâtul meu? Da, era chiar elegantă. Ce păcat că nu am găuri în urechi, şi-a zis în timp ce deschidea un sertar, iar apoi o casetă în care a văzut mult râvniţii cercei cu diamant.

Oh, cerule, ce şal minunat din mătase. Nu e o culoare potrivită pentru o brunetă – arată mult mai drăguţ purtat de o blondă. Şi l-a înfăşurat în jurul umerilor în mai multe combinaţii, apoi şi l-a legat la gât, acolo unde strălucea şi ieşea în evidenţă. O să am şi eu lucruri de acest fel când mă voi căsători cu Thibault. Ah, uită-te în oglindă – aş fi putut fi primită la curte, dacă aş fi arătat aşa. Dacă Thibault m-ar vedea arătând atât de bine, şi-ar da seama că nu aş avea egal, dacă m-ar îmbrăca cum se cuvine. Ah! Ce e cutiuţa asta din catifea purpurie, plină de pliuri, şi ascunsă atât de adânc sub aceşti ciorapi, ca şi cum ar conţine un secret? O broşă şi ce broşă! Ce perle valoroase, ce model delicat şi feminin – ca o floare, ca un fluture. O să o prind chiar aici, ca să strâng şalul în cute încântătoare sub chipul meu… au! Ce închizătoare micuţă şi ascuţită are! Da, acum e gata. Ce frumoasă sunt acum. *Madame* de La Tourette. Întrucât nu am fost prima născută dintre fete, nu voi fi niciodată Demoiselle de La Roque. Ci numai Laurette Artaud. Nu e just. Mai ales atunci când cei care merită lucruri drăguţe nu le primesc.

După ce Laurette şi-a supt sângele care ţâşnise din înţepătura de la deget, a început să scotocească după o cutie neobişnuită şi nu a trecut mult timp până când s-a gândit să dea deoparte rochiile din şifonier. Acolo, strălucind pe fundul şifonierului, în colţul din spatele corsetelor cu volane şi a crinolinelor spânzurate, stătea o cutie antică din argint poleit. A îngenuncheat şi s-a întins după ea, auzind un zgomot foarte ciudat. Semăna întocmai cu sforăitul unui câine, numai că în cameră nu dormea niciun câine, şi nicio altă creatură nu ar fi încăput pe sub şifonierul cu picioare scurte. A tras cutia afară şi a

remarcat desenele bizare şi cuvintele stranii de pe ea, apoi a deschis-o. Înăuntru exista un suvenir care îţi îngheţa sângele în vene – un cap antic, stafidit, cu o piele zdrenţuită prin care se întrezărea, pe ici, pe colo, albeaţa oaselor craniului. Printre buzele putrezite se întrezăreau dinţii subţiri şi maronii, iar ochii erau închişi. Aici era ciudăţenia: sforăitul părea să vină de la obiectul urât şi învechit din cutie. Ceva nu este în regulă, şi-a zis fata. Cum poate un asemenea lucru să sforăie? Nu are plămâni prin care să respire. Probabil că e o înşelătorie a vântului care bate afară. Cât priveşte capul în sine, văzuse rămăşiţe umane mult mai stricate, sfâşiate în bucăţi pe marginea drumului şi, la urma urmei, morţii sunt morţi, iar inelul cu diamant e un inel cu diamant. Nici măcar nu s-a întrebat cine era, pentru că nu era genul de întrebare la care voiai să-i afli răspunsul.

A înfăşurat cutia într-o faţă de pernă, apoi şi-a mai aruncat o privire în oglindă. Nu ar fi rău dacă ar *împrumuta* puţintel obiectele astea drăguţe, doar ca să arate bine pentru Thibault şi să-i amintească că arăta chiar mai bine, când se împodobea cu lucruri scumpe. Nu i-a luat decât câteva minute ca să iasă pe poartă şi să alerge până în livadă, lângă ruinele zidului bătrân de lângă gârlă. Aici, Villasse îşi legase calul de creanga joasă a unui pom şi aştepta în picioare, într-o haină veche de vânătoare şi cizme înalte, curăţându-şi unghiile cu un cuţit greu. Când a auzit fâşâitul picioarelor ei prin iarba uscată, a ridicat ochii privind-o însetat. Bijuteriile sunt de vină, s-a gândit în sinea ei. Arăt ca o doamnă de la curte. E surprins că arăt atât de bine.

— Ai adus cutia mea? a întrebat el, fără ca măcar să o salute.

— O am chiar aici, dar unde este inelul meu?

— Mai întâi cutia – trebuie să văd ce este în ea. În mare grabă, ca un nebun, a sfâşiat faţa de pernă şi a înşfăcat cutia, abţinându-se cu greu să cerceteze zeitatea bizară cu cap de cocoş înainte de a-i desface

deschizătoarea. La vederea priveliştii din interior, chiar şi el s-a oprit şi şi-a ţinut respiraţia. Lucrul mort şi mumificat se mişca şi – consternarea consternărilor, pleoapele zbârcite s-au deschis dând la iveală doi ochi diavoleşti care te priveau insistent!

— Ce lepră m-a mai furat şi de data asta? a întrebat Menander. Muncă, muncă, muncă! Trag şi eu un pui de somn şi… oh, ce faţă drăcească minunată! Simt că am un tovarăş de suflet. Şi cealaltă faţă la fel – ce ochişori duri ai pe chipul acela drăgălaş, draga mea. Spune-mi ce doriţi, dar să fiţi rapizi – nu pot să stau nici măcar să colectez un alt suflet. Din nefericire, sunt nevoit să mă întorc de unde am venit.

— În primul rând doresc un inel cu un diamant uriaş care să se potrivească pe degetul acestei fete…

— Nu, nu… ce fel de vrăjitor eşti tu? Mai întâi recită cuvintele scrise pe cutie… Menander era ursuz.

— Thibault, ce e asta? Este magie neagră?

— Este un secret străvechi cunoscut drept Stăpânul Tuturor Dorinţelor.

— Bine, atunci când termini, cere-i o rochie din mătase şi o iapă albă cu un harnaşament argintiu, iar după ce ne căsătorim, poţi să-i ceri un castel pentru mine…

— Să ne căsătorim? Tu crezi că mă voi căsători cu *tine*? De ce te-aş lua pe tine de soţie, când cele mai frumoase fete educate şi bogate din regat pot fi ale mele acum că am acest obiect magic? Nu am nevoie de o ţărăncuţă ca să-mi fie soţie.

Laurette a scos un ţipăt şi s-a aruncat spre Villase cu atâta sălbăticie încât Menander i-a căzut în noroi la picioare.

— Ce faci scorpie – am scăpat cutia. Încetează! Bestie mică, broşa ta m-a zgâriat. I-a dat o palmă cu putere şi a trântit-o la pământ. Numai în momentul în care îşi sugea zgârietura de pe deget, a observat broşa pe care fata şi-o agăţase pe rochie. Îngrozit, s-a dat un pas înapoi. De unde ai luat broşa asta? Broşa surorii tale?

— Dacă poţi să-ţi dai seama, urâtanie bătrână, mi-am pus-o ca să mă fac mai frumoasă pentru tine! E o glumă! Eşti la fel de urât ca un căpcăun, monstrule cu un singur ochi! Meriţi o broască râioasă să-ţi fie mireasă! în timp ce vorbea, sângele i se prelingea din nas şi l-a şters cu dosul mâinii.

— Dacă nu ai fi proastă ca o broască şi lacomă ca o căţea, nu te-ai fi atins niciodată de lucrurile surorii tale. Eu i-am trimis broşa aia, năroado, şi e otrăvită.

— Otrăvită?

— Cu un venin care acţionează lent, dar este fatal. Broască râioasă distilată, din câte îmi amintesc. Dar eu mai am vreme de trăit. Am să-i cer Stăpânului Tuturor Dorinţelor să fiu teafăr şi nevătămat şi să asist la mormântarea ta şi să te plâng. Gândeşte-te la mine când vei muri şi mă vei scăpa de greutăţi. A adunat iute capul de pe jos, l-a aruncat în cutie şi a încălecat pe cal. Fata alerga după el urlând, trecând prin gârlă, dar calul, care înainta rapid, i-a stropit podoabele de pe ea din cap până în picioare, înainte ca Villasse să dispară ca o nălucă pe drumul principal. Suspinând, udă şi însângerată, Laurette se clătina nesigură pe picioare spre casă, unde a dat nas în nas cu tatăl ei care venea de la grajduri.

— V Villasse… a fost tot ce a reuşit să articuleze.

— Ţi-a furat fecioria? a întrebat-o tatăl ei, faţa arzându-i de furie.

— N… nu, mi-a furat capul magic care îndeplineşte dorinţele…

Hercule de La Roque îşi privea fiica drăgălaşă şi pragmatică. Semăna identic cu el şi o iubea din acest motiv. Sângele îi şiroia din nas, un ochi i se învineţise, iar hainele îi erau stropite cu apă şi nămol.

— De unde ai luat toate bijuteriile alea? Prin magie? a întrebat el, privind-o cu ochi ageri şi evaluatori. Broşa aceea, cu perla uriaşă în mijloc, valora răscumpărarea unui rege.

— N… nu, din lucrurile lui Sibille. Broşa… broşa, el

zice că e otrăvită cu o otravă letală şi l-am zgâriat cu ea. Tată, trebuie să iau capul înapoi, ca să îi cer să nu mor. L-a luat şi mi-a spus că o să-i ceară capului ca otrava să nu acţioneze asupra lui şi să nu-şi mai bată capul cu mine, aşa încât să nu mai fie nevoit să ne căsătorim. Tată, a spus că o să vină la înmormântarea mea!

— Nu e invitat, a replicat tatăl. Un cap, un cap care îndeplineşte dorinţe… însă Villasse a ajuns departe. Cum naiba să-l prind? Nu-ţi face griji, Laurette. Acţionează lent, ai spus? Voi înşeua un cal chiar acum şi am să ţi-l aduc înapoi. Dar dacă îi cere să mor şi eu?

— Ştiam – a spus fata smirocăindu-se – că mă vei salva, Tată.

— Bineînţeles că da. Un cap care îndeplineşte dorinţele – ce lucru care merită să-l posezi. Vorbeşte? Se îndreptau spre casă acum.

— Da, spune lucruri oribile. Dar mai întâi trebuie să rosteşti cuvintele de pe cutie.

— Şi ce altceva a mai spus? Totul e important.

— A… a spus, jur că îmi amintesc exact – că trebuia să se ducă undeva, aşa că grăbeşte-te…

*

După ce a trecut hotarele moşiei La Roque-aux-Bois, Villasse şi-a oprit calul la umbra unui copac bătrân şi a deschis cutia. Ceva era în neregulă, cutia licărea în lumina după amiezii şi era greu să citeşti cuvintele inscripţionate deascupra încuietorii. Abia începuse să recite formula când vocea mumiei, uscată şi foşnind ca frunzele moarte, a spus:

— Prea târziu.

— Ce vrei să spui cu prea târziu?

— Plec. Sibille Artaud de La Roque e proprietara mea, iar eu sunt legat de ea…

— Întoarce-te! Să nu îndrăzneşti să dispari! Trebuie să mă ajuţi să-mi dispară otrava din sânge.

— Păcat, e prea târziu, la revedere… Şi cu asta, şi Menander şi cutia lui deveneau din ce în ce mai

translucide şi s-au făcut nevăzute chiar din mâinile lui Villasse. Înnebunit, Thibault Villasse a întors calul şi a pornit-o la galop în direcţia de unde venise. Şi tot drumul îşi biciuia calul în spume şi se întreba cât timp a spus blestematul ăla de astrolog că va trece până când otrava îşi va face efectul? O suferinţă de nedescris, a spus astrologul, acţionează lent. Cât de lent? Câte ore, zile, săptămâni?

*

După ce au trecut pragul fermei, Hercule de La Roque şi cea de-a doua fiică a lui au auzit un ţipăt înspăimântător care venea de la etaj. La auzul ţipătului, Abbé, care moţăia cu o carte în braţe, a sărit dintr-odată în picioare. Brusc, lui Hercule i s-a părut că din toate direcţiile roiau spre odaia fetelor o gloată de femei insuportabile: Clarette şi mama ei au aruncat cât colo crinolinele brodate şi au dat năvală, în sus, pe scări, soţia şi sora lui veneau de la bucătărie, ca şi celelalte fiice ale lui împreună cu Sibille, stângace şi banală ca întotdeauna sub podoabele ei, toate reacţionând la urletul de ajutor al lui Isabelle. Bărbatul le-a împins pe toate la o parte şi a intrat în cameră, unde a dat peste cea de-a treia fiică nefolositoare a sa cuprinsă de isterie, în timp ce o cutie deschisă, care conţinea un cap viu şi cumplit prindea formă în mijlocul patului.

— Tacă-ţi gura, cretină mică, şi pune-ţi o dorinţă, spunea capul. Poţi avea tot ce-ţi doreşti. Nu te costă decât sufletul tău, însă e la fel de superficial ca şi al tatălui tău, şi nici nu merită deranjul să-l mai păstrezi. Un sacrificiu atât de mic şi atât de multe lucruri încântătoare pot fi alte tale. Nu ţi-ar plăcea să ai un ponei?

Dar Isabelle urla în continuare.

— E viu! Şi e groaznic de urât! Mama!

— El e! E capul magic! a strigat Laurette.

— Ştiu, i-a răspuns tatăl ei. Dar în loc să pună mâna pe cutie, a înşfăcat-o pe Sibille şi i-a întors mâna la spate, răsucindu-i-o într-o strânsoare de fier. În sfârşit, îngâmfat-

o, fată bătrână fără sevă, eşti şi tu bună la ceva. Pune-i o dorinţă pentru mine, Sibille.

— Ce… ce vrei să spui, Tată?

— Am auzit ce a spus capul. Crezi că vreau să-wi pierd sufletul punându-i eu dorinţe? Nu, tu îi vei spune dorinţele mele. Mai întâi, vreau avere şi un palat pe valea Loirei. Grăbeşte-te, ori jur că o să-ţi rup braţul!

— Dar, Tată, otrava… a strigat Laurette, cu vocea între suspin şi ţipăt.

— Mai târziu, mai târziu. Mai întâi lucrurile importante. Sibille, fiica mea supusă, transmite-i dorinţele mele. Ia blestemul asupra ta.

— Tată! a ţipat Sibille cu vocea complet şocată la auzul cererii lui nefireşti. E imoral! Nu o voi face!

A încercat să scape, dar a strâns-o şi mâi tare de braţ, făcând-o să plângă de durere.

— Nu poţi să mă obligi! a zbierat disperată.

— Oh, nu pot? Ia mai gândeşte-te odată, hoaţă de moşteniri – doreşte-ţi să ajungi în iad pentru mine. Dă-mi înapoi banii pe care i-ai furat. Ţi-aş tăia gâtul cu plăcere pentru ceea ce ai făcut. Asta înseamnă dreptate.

Femeile din încăpere au icnit de spaimă, când Sieur de La Roque şi-a scos cuţitul de vânătoare şi l-a lipit de gâtul lui Sibille.

— Cine o să mă oprească? a strigat, iar sudoarea îi lucea pe frunte. Vă spun că e *umerit* să îmi exprim aceste dorinţe – obiectul ăsta este al meu de drept!

Ochii îi scânteiau din cauza nebuniei generate de lăcomie.

— Şi ce bine mi-a făcut mie vreodată, fata asta bătrână intrigantă? Bună de nimic, vicioasă, rea din naştere… în cele din urmă am găsit un lucru pentru care eşti şi tu bună… Exprimă-ţi dorinţele în locul meu, Sibille, deschide gura sau nu o să-ţi mai pui nicio dorinţă în viitor.

Nimeni nu a avut curajul să se mişte. Chiar şi mătuşa Pauline, imensă în cadrul uşii, înţepenise îngrozită. În tăcerea nefirească a camerei aglomerate, aproape că ai fi

putut să auzi bătăile inimii lui Sibille. Întrucâtva, în secret, întotdeauna a crezut că sub această carapace dură a cruzimii şi a dispreţului, tatăl ei o iubea. Acum privise în adâncul inimii lui şi nu a găsit nimic acolo. Absolut nimic. Castelul iluziilor pe care şi le-a făcut o viaţă întreagă s-a prăbuşit în ţărână, aşa că a început să plângă. Pierduse totul. Nu-i mai rămăsese nimic, nici iubire, nici familie, nimic. Iadul lui Menander ar fi putut să provoace o durere mai mare ca aceasta?

— Prin Agaba – se smiorcăia – Cuvintele magice de-abia se auzeau din cauza sughiţurilor şi a plânsului.

— Şi să nu foloseşti cuvinte meşteșugite. Să-i fie clar că palatul este pentru mine.

— Doresc – plângea în continuare – să-i dăruieşti tatălui meu, Monsieur Hercule de La Roque – alte smiorcăieli – o avere uriaşă… şi… un palat pe valea Loirei…

— După ultima modă – într-o stare bună – cu resurse excelente pentru vânătoare…

— D… după u… ultima modă – într-o stare bună – cu resurse excelente pentru vânătoare…

— În sfârşit, Sibille, a spus Menander. Şi ce însărcinare am avut – una dintre cele mai dure din ultimii o mie de ani. Nu o să simţi prea mult lipsa sufletului tău. Oricum, nu că mulţi oameni ar avea suflet în vremurile astea. Şi majoritatea timpului o persoană nici măcar nu şi-l simte.

— Hercule, monstrule hain. Cu cât vei muri şi vei fi îngropat mai repede, cu atât va fi mai bine pentru familia ta, a spus mătuşa Pauline, chiar şi mai palidă decât de obicei sub pudra ei albă.

— Dar Tată, otrava… a spus Laurette, transpirând de spaimă.

— Nu acum; îmi doresc şi tinereţe eternă, a spus tatăl fără să slăbească strânsoarea braţului lui Sibille sau a cuţitului. Dă-i drumul, Sibille, pune-i dorinţe pentru mine.

— Îmi pare foarte rău, a intervenit Menander. Încă

lucrez la prima dorinţă.

— Ei bine, pune-o pe listă şi apoi îndeplineşte-mi-o, a spus Hercule de La Roque cu vocea nerăbdătoare.

— Nu merge aşa, i-a răspuns Menander. Mai întâi trebuie să îmi dau seama cum să îndeplinesc o dorinţă, după care pun Soarta în mişcare, şi abia după aceea pot să mă apuc de lucrul la următoarea dorinţă…

— Ar trebui să fie simplu. Puterile tale magice nu sunt de ajuns să-mi dea un simplu palat?

— Oh, am oferit regate la vremea mea. Şi chiar acum sunt angajat în acţiunea de crea un haos în mintea lui Philip al Spaniei, ca întreaga armată a Imperiului să întârzie să invadeze Parisul. Te anunţ că lucrez la acţiuni măreţe.

— Păi, atunci, grăbeşte-te. Vreau tinereţe veşnică, după care puterea absolută de a comanda toate creaturile vii – şi odată ce am dobândit aceste lucruri, cred că, până la urmă, am să te păstrez şi pe tine Sibille. Tu vei continua să îi pui capului dorinţe în locul meu. Totuşi eşti o fiică ascultătoare. Cerule, voi putea să-l comand pe rege, pe împărat, pe Papă!

— Nu încă, bătrân lacom. Ţi-am *spus* că trebuie să termin de meditat la prima dorinţă. Nu pot să fac nimic cu celelalte până nu o soluţionez pe prima. Va trebui să aştepţi, i-a spus Menander.

— Ce e atât de greu să te gândeşti la un castel cu o rezervaţie pentru vânătoare?

— Nu e vorba de palat, ci de persoana pentru care…

— E pentru mine, al naibii cap prost! Pentru mine! Hercule, Seigneur de La Roque!

— Ei, nu e chiar aşa. Este pentru tatăl lui Sibille, ca şi pentru tine. E greu să oferi un palat la două persoane, mai ales când una dintre ele e deja moartă…

— Ce vrei să spui? a întrebat Hercule de La Roque, dând drumul braţului lui Sibille, expresia feţei devenindu-i dintr-odată extrem de bănuitoare.

— Ţi-am spus, trebuie să meditez i-a răspuns

Menander Nemuritorul, închizând ochii.

— Trezeşte-te, trezeşte-te, gunoi afurisit – să nu îndrăzneşti să închizi ochii în faţa mea!

Hercule de La Roque, înnebunit de furie şi dându-şi brusc seama de cele întâmplate, s-a năpustit spre pat şi a înşfăcat cutia zgâlţâind-o. Capul s-a rostogolit pe podea şi l-a apucat de o ureche cu care a rămas în mână. În ţipetele înspăimântate ale femeilor, i-a dat un şut capului, apoi la călcat în picioare. Dar până şi el a făcut un pas înapoi îngrozit când, din materia turtită, capul a început să-şi reia forma şi a spus:

— Nu poţi să mă laşi *în pace să meditezi* Ţi-am spus să nu mă deranjezi cât sunt *ocupat*.

— Unde este Sibille? a urlat Hercule de La Roque, privind înnebunit în jurul lui. Căţea afurisită! Ea mi-a făcut asta.

Dar toate femeile o rupseseră demult la fugă. Numai sora lui, Pauline, un munte uriaş de came, sprijinindu-se în bastonul ei, rămăsese în cameră.

— Ei bine, Hercule, se pare că ai făcut-o din nou de oaie. Ce dorinţă stupidă ai rostit. Dacă ţi-ai fi exprimat singur propria dorinţă, chiar în acest moment ai fi stat într-un palat frumos. Iar după părerea mea, totul a fost o risipă – după calculele mele eşti lipsit de suflet de cel puţin trei decenii.

— Pauline, ştiam că am un motiv întemeiat să te detest.

— Poate că dacă o să-l păstrezi pe Menander o perioadă lungă, lungă de timp, o să te trezească, a spus Pauline pe un ton sarcastic.

— M-am gândit mereu că fata astă nu era din sângele meu. Dar ziua de naştere, data botezului – când am venit acasă, am văzut dovada…

— M-am culcat cu preotul, Hercule, ca să schimbe datele.

— Tu? Aşa urâtă?

— Atunci eram frumoasă, dacă eşti bun să-ţi

aminteşti, şi m-am căsătorit în grabă, de dragul banilor, cu un bărbat pe care nu-l iubeam. Preotul era chipeş, Hercule, şi inteligent… şi… m-a iertat de păcate…

— Nu meriţi să fi iertată de păcate, Pauline.

— Într-adevăr, însă doar pentru un singur lucru pe care l-am făcut. Şi mi-a spus că Dumnezeu mă va ierta dacă fac milostenii.

— Milostenii pentru ce? Pentru că te-ai culcat cu el?

— Nu, pentru că mi-am trădat cea mai bună prietenă, pentru că şi eu îl iubeam pe bărbatul care o alesese pe *ea*. Mă iei în batjocură? Să nu îndrăzneşti. Eram capabilă să iubesc din tot sufletul şi să fiu pasională în tinereţe, iar tu şi tatăl nostru… din pricina lăcomiei tale… s-a dus totul de râpă… Pauline a scuturat capul amintindu-şi aceste lucruri, iar faţa ei palidă şi stranie era o mască de amărăciune şi regret.

— Când au plănuit să fugă şi să se căsătorească în secret, eu am sprijinit corespondenţa dintre ei. Cât de otrăvită de invidie eram! Acela a fost păcatul, Hercule. Invidia. Tatăl lui m-a binecuvântat când le-am trădat planurile şi apoi l-a ucis ca pe un câine. Mort! Niciodată nu m-am gândit că o să fie omorât! Iar eu am fost cauza…

— Dacă e aşa, Pauline, atunci este singurul lucru onest pe care l-ai făcut în viaţa ta…

— Viaţa mi-a fost otrăvită de acea faptă, otrăvită. Încă mai port o amuletă care conţine o batistă îmbibată cu sângele lui şi mulţi ani de zile i-am păstrat cartea de rugăciuni…

— Cartea pe care i-ai dat-o lui Sibille! *Asta* era! Baborniţă vrednică de dispreţ!

— Mi-am dedicat toată viaţa încercând să mă revanşez – o viaţă plină de regrete… da, am aranjat să ascund data naşterii, când erai plecat în război… aş fi adoptat-o de când era un bebeluş, dacă m-ai fi lăsat…

— Nu *merita* asta…

— Dar acum este a mea şi o să fac tot ce e cu putinţă ca să fie fericită.

— Pauline, târfa…

— Ai fi făcut orice ca să te căsătoreşti cu o moştenitoare, nu-i aşa? Chiar şi să conspiri şi să ucizi. Tu şi cu tatăl lui Hélène l-aţi dezbrăcat şi i-aţi aruncat cadavrul în râu în noaptea aceea. Să nu-mi spui că nu a fost aşa, pentru că ştiu. Dar nu ştiai că te-ai ales cu rămăşiţele.

— Nenorocitul ăla bătrân… şi el a minţit. Toţi aţi minţit.

— Servitorii i-au vândut hainele. I-am găsit cărţile, cureaua, amuleta pe care obişnuia să o poarte la gât. Citeam în fiecare zi din cartea lui de rugăciuni. Câte lacrimi am vărsat deasupra cărţii aceleia! Egoismul este cea mai cumplită ticăloşie…

— Minciuna ta m-a costat şansa vieţii mele…

— Ai avut şanse, Hercule, dar le-ai irosit pe toate. Iar eu am îndreptat tot ceea ce s-a putut. Însă tu cu ce te-ai ales… ha! E o glumă… o glumă cosmică…

— Ai pus un ou de cuc în cuibul meu… aş putea să te ucid pentru asta…

— Nu cred, Hercule. Lumea ar şti că ai făcut asta, dacă aş muri aici, iar vărul meu, Abbé, are foarte multe relaţii. Ca să nu mai pomenim de bunul preot care m-a iertat. A ajuns departe, Hercule – nu cred că vrei să ştii cât de departe. Îţi imaginezi că aş fi acceptat vreodată ospitalitatea ta fără să am martori? Când ş-a întors şi a ieşit grăbită din cameră, fratele ei, orbit de furie, a apucat cutia cu capul în ea şi a mai scuturat-o odată cu putere.

— Dispari, sunt ocupat, i-a spus capul.

— Afurisit să fii, i-a răspuns Hercule de La Roque. Eşti prea cretin ca să înţelegi că dorinţa aceea era pentru *mine* – eu, Hercule de La Roque?

— Nu asta a spus fata – dacă nu îţi convine, du-te şi aranjează cu ea, i-a dat replica vocea maliţioasă.

— Sibille, a strigat Hercule de La Roque, enervându-se şi mai tare. Da, Sibille – am să aranjez lucrurile cu ea.

Arterele îi zvâcneau, iar căldura şi furia îi pătaseră

faţa roşie ca purpura; a ieşit ca o furtună pe uşă şi a coborât scările ca un om nebun, surd la râsul drăcesc al obiectului din cutia pe care o ţinea sub braţ.

Dar la jumătatea scărilor, ţinând strâns în continuare cufărul magic, a observat că cineva îl aştepta jos, cu sabia scoasă din teacă. Faţa bărbatului era descompusă şi bântuită, iar hainele erau mânjite de pete de sudoare de la cursa chinuitoare pe care tocmai o încheiase. Era Thibault Villasse.

— Hercule, dă-mi cutia, a spus Villasse. În vocea lui se citea disperarea.

Otrava îşi făcea deja efectul? Simţea deja o durere sfredelitoare sau o arsură? Astrologul spusese că simţi arsuri? Sau îţi atacă ochii. Cam aşa ceva. Nu mai avea timp. Nu avea timp de discuţii şi de explicaţii.

— Dă-mi-o, grăbeşte-te! a repetat Villasse cu o voce stridentă.

— Nu. Niciodată. E a mea, a spus Sieur de La Roque, furia dublându-i-se. Nu mi-am încheiat socotelile cu Sibille. Acum dă-te din calea mea, ţărănoiule.

— Milogule! Cum îndrăzneşti să-mi stai în cale! a strigat Villasse, cu faţa schimonosită de furie. Dintr-o singură mişcare, s-a aruncat înainte şi l-a înjunghiat pe Sieur de La Roque chiar pe scările propriei reşedinţe. După ce cutia a căzut lângă cadavru, iar sângele ţâşnea dintr-o arteră tăiată, Villasse a înhăţat trofeul însângerat şi a şters-o pe uşă. Mâinile îi tremurau când a recitat cuvintele magice, iar sudoarea îi picura de pe frunte.

— Prin Agaba, Omthnet, Baal Agares, Marbas, te conjur. Almoazin, Membrots, Sulphae, Salamandrae, deschideţi-mi uşa întunecată şi acordaţi-mi atenţie Oferă-mi cea ce îmi doresc. Îndepărtează otrava din trupul meu.

— Nu mă deranja acum, mă gândesc.

— Îndeplineşte-mi dorinţa, lucru blestemat, a spus Villasse scuturând cutia.

— Ţi-am *spus*, nu mă mai deranja. Meditez. Când o să termin, mă voi ocupa şi de dorinţa ta. Dar în această clipă,

lucrez la altceva. La averea şi palatul tatălui lui Sibille. Sau a acestui personaj, La Roque. Nu ai decât să aştepţi să-ţi vină rândul.

— Încetează cu vorbăria, diavole, şi dă-mi ceea ce ţi-am cerut! urla Villasse şi era atât de concentrat asupra cutiei că nu a văzut fermierii voinici care se apropiau pe la spate, fără să scoată un sunet, cu frânghii şi furci.

— Nu pot, i-a răspuns capul, iar Villasse a scos un ţipăt în momentul în care şase bărbaţi au sărit pe el deodată.

— Legaţi-l!

— Omorâţi-l!

— Nu, nu-l atingeţi. De ce să plătim noi? El l-a ucis pe stăpânul nostru. Legaţi-l şi duceţi-l la judecător.

Toată noaptea, zăvorât într-un grânar fără geamuri şi aşteptând să sosească judecătorul, Thibault Villasse a încercat, de nenumărate ori, să judece care era cea mai înfiorătoare moarte, cea pe care i-o stabilea legea, sau cea pe care justiţia lui Dumnezeu o hotărâse pentru el. Şi care dintre ele va veni prima?

XX

Sute de luminiţe slabe licăreau în întuneric ca nişte ochi portocalii strălucitori. Şi pe trepte erau lumini, acolo unde servitoarele curăţau sângele, lumânări pâlpâiau şi în salon, pe mese şi pe bufeturi, în timp ce mama şi mătuşa Pauline spălau şi întindeau trupul tatălui meu pe o masă demontabilă aşezată în mijlocul încăperii. Iar eu bântuiam ca o stafie prin camerele întunecate, urcam şi coboram scările, printre ochii care păreau că mă iscodesc în permanenţă. Era ultimul dar al tatălui meu – să mă lase inertă. Simţeam goliciunea şi răceala din interiorul meu, acolo unde înainte vorbeau voci calde, se contraziceau, compuneau poezii şi se minunau de frumuseţile naturii. Undeva în noapte le-am ascultat pe Isabelle şi Françoise întrebându-l pe Abbé cu voci tremurătoare, dacă sufletul tatălui era în Rai şi l-am auzit pe Abbé Dufour plescăind din limbă şi spunând că era pe *undeva*, cu siguranţă, dar

ar trebui să consulte o autoritate spirituală mai înaltă decât el. Dar sufletul meu, sufletul meu unde era?

În dimineaţa următoare, judecătorul şi subalternii lui au venit şi l-au luat pe Thibault Villasse, plin de paie din cap până în picioare, şi nu se ştie din ce motiv se simţea prea slăbit ca să meargă pe picioarele lui. A trebuit să fie azvârlit pe un catâr, mormăind şi vorbind de unul singur ca un om care şi-a pierdut minţile. Laurette fusese dusă în patul ei, presupun în stare de şoc, dar mama şi mătuşa au insistat să se întindă singură pe un pătuţ din dormitorul mamei, în loc să zacă în patul cel mare pe care-l împărţeam toate. Pe mine şi pe Clarette nu ne-au lăsat să intrăm şi când le-am văzut ieşind din cameră, mătuşa purta o pereche de mănuşi groase şi ducea un obiect pe care nu l-am identificat, iar mama avea o pereche de foarfeci.

— Sper că boala nu e contagioasă, a spus Madame Montvert cu teamă în voce.

— Nu, a suspinat mama. Nu e contagioasă. Rugaţi-vă pentru fiica mea, Madame; numai inima unei mame poate să înţeleagă prin ce trec acum.

— Sunteţi foarte curajoasă, a spus Madame Montvert. După ce se însănătoşește şi războiul acesta înfricoşător se termină, vă implor să veniţi amândouă să petreceţi o vreme în casa mea ca să vă ajute să treceţi peste perioada asta nefastă, de pierderi şi nenorociri.

A doua zi, în momentul în care am trecut pe lângă servitoarele care frecau petele de sânge de pe balustrada de alamă, sentimentul acela apăsător, greu ca fierul, care-mi învăluise trupul şi inima, s-a spart şi valuri de şoc şi teamă m-au copleşit, plângeam şi tremuram pentru pierderea suferită şi de frică că Dumnezeu mă va ucide pentru fapta mea înfiorătoare. Adusesem pe scârbosul de Menander în casa tatălui meu şi îi provocasem moartea.

— Eu l-am ucis, propriul meu tată, şi e numai vina mea. Sunt cea mai păcătoasă şi mai inumană fiinţă de pe faţa pământului şi până şi sufletul mi l-am pierdut. Am plâns, prăbuşită în lacrimi la piciorul scărilor

înspăimântătoare. În spatele meu s-au auzit paşi lenţi şi ciocănitul unui baston.

— Draga mea, a spus mătuşa, ridicându-mă şi punându-şi braţul în jurul meu. E timpul să-ţi spun ceva… nu ţi-ai ucis tatăl, nici pe departe. În ceea ce priveşte sufletul tău, e în continuare în siguranţă înăuntrul trupului tău.

— Ce vrei să spui? I-am cerut ceva lui Menander… mi-a luat sufletul… tata m-a obligat, iar acum e mort…

— Să o luăm cu începutul, draga mea. Adevărata dată a naşterii tale ţi-a fost ascunsă, aşa cum am ascuns-o şi faţă de fratele meu. Ai fost născută în acel ajun binecuvântat, când niciun suflet nu poate fi pierdut…

— De Crăciun? Nu în februarie? am spus înţepenită de mirare. Am început să socotesc înapoi pe degete…

— Da, miezul nopţii de Crăciun, în mănăstirea din Saint-Esprit pe care tu o iubeşti atât, unde fratele meu îşi închisese proaspăta şi tânără lui soţie cât timp a fost plecat pe front…

— Dar, dar… mă bâlbâiam… cum? Tatăl meu nu era tatăl meu? Până la urmă nu eram fiica eroului de la Pavia?

— Este evident, draga mea. Fratele meu nu este tatăl tău. Tatăl tău… Şi aici mătuşa Pauline a cedat, incapabilă să mai scoată un cuvânt şi s-a uitat în altă parte, lacrimile prelingându-i-se pe faţa palidă.

— Dar tatăl meu era un… un… gentilom? Simţeam cum *eu*, care spusesem şi făcusem atâtea de-a lungul acestor ani, fiica războinicului, palidul trandafir poetic, mă evaporam şi senzaţia mă îngrozea.

— Ei bine, presupun dacă pui la socoteală şi străinii. Străinii care sunt botezaţi, dar nu sunt născuţi creştini…

— Poftim?

— Mă tem, draga mea, că aflând adevărul, nu va trebui să-l spui niciodată. Vei trăi o viaţă îngrozitoare, între două lumi, fără să fi acceptată în niciuna dintre ele… Dar tatăl tău eră genial, frumos, un cărturar care putea să citeze din toate scrierile sacre, care studiase secretele

anatomiei şi astrologiei… eu… eu… vreau să spun mama ta… l-a iubit dincolo de cuvinte şi voia să-şi trăiască viaţa cu el, indiferent cât ar fi costat-o. Vocea mătuşii Pauline suna ca şi cum ar fi aparţinut unuia dintre spiritele care îi bântuiau casa.

— Fluxul sangvin din plămâni… mama ta era bolnavă de aşa ceva, la fel şi fratele ei, asta a fost motivul determinant. Tatăl ei i-a trimis pe amândoi în sud la un tratament al unui doctor renumit, iar eu îi însoţeam. Nopţile de vară… Montpellier, oraşul ştiinţelor… stăteam pe acoperiş, cu stele deasupra… da, acoperişurile sunt plate acolo, nu abrupte ca aici, ca să se scurgă zăpada… şi pe acoperişul casei farmacistului de alături erau studenţi la medicină, care cântau în limba lor la lăută. Erau seri frumoase, privind acoperişurile oraşului, toate scăldate în lumina lunii şi ascultam o muzică ciudată în aerul parfumat cu iasomie…

— Dar… cum, vreau să spun, de ce… um…

— Fratele ei a murit acolo şi a trebuit să plecăm ca să-i ducem cenuşa acasă. Dar ei, prietena mea cea mai dragă… şi… şi… cu el… au descoperit că nu pot trăi unul fără celălalt. El i-a scris. Ea i-a răspuns. El a venit şi a căutat-o, aici, la casa bunicului tău… au plănuit să fugă pe ascuns. Dar tatăl mamei tale le-a descoperit planurile şi cu ajutorul fratelui meu, l-au ucis.

— Am ştiut întotdeauna că nu mă potriveam în peisaj, am spus în cele din urmă.

— Mă tem că nu, draga mea. Dar mama ta te iubea prea mult ca să te lase la măicuţe, iar eu te iubeam şi mai mult ca să te văd îndepărtată sau să-ţi lipsească ceea ce-ţi trebuia. Erai copilul *lui* şi din câte ştiu, ultimul membru al familiei acestuia. Îmi amintesc că odată a spus că era singurul copil al tatălui său. Aşa că vezi, în numele dragostei pe care i-am purtat-o, trebuie să trăieşti şi să te căsătoreşti cu Nicolas.

— Prin urmare tatăl meu nu este tatăl meu, dar el este cel care mi-a ucis adevăratul meu tată?

— Da, mă tem că aşa stau lucrurile. Deci, nici nu poţi afirma că ţi-ai ucis tatăl. În plus, lăcomia fratelui meu l-a ucis. Lăcomia şi un anume egoism viclean care până la urmă s-a extins mai mult decât trebuia – cred că însuşi Dumnezeu te consideră în totalitate nevinovată de vinovăţia morţii lui.

— Dar cum a aflat bunicul meu data fugii lor?

— Nu nu ştiu cred că a pus mâna pe vreo scrisoare… a spus mătuşa şi după tonul vocii ei am ştiut că nu trebuie să mai întreb acest lucru şi altă dată.

Ce bizar şi ce îngrozitor – tata mi-a ucis tatăl. Mama s-a reîntors acasă în calitate de unică moştenitoare. Iar recompensa tatălui meu pentru rolul pe care l-a jucat în această înşelătorie a fost mariajul, pământurile, titlul feudal de La Roque-aux-Bois. Cine nu ar fi încercat să pună mâna pe o scrisoare, când ar fi câştigat o asemenea avere? O avere dobândită uşor şi dusă pe apa sâmbetei…

O săptămână mai târziu ne-am îndreptat spre casa mătuşii din Orléans, deşi mama a insistat să mai rămânem la fermă. Am lăsat-o plutind din cameră în cameră, cu ochii goi ca şi cum ar fi fost deja moartă, consolându-şi fiicele mai mici, dar într-un fel ciudat, absent. Era ca şi cum, după ce anii ei de chin luaseră sfârşit, prea puţin ar mai fi rămas din şinele ei adevărat. Anii de pedeapsă, de resentimente înăbuşite, de neîncredere i-au ros sufletul care devenise la fel de palid şi translucid ca una dintre fantomele mătuşii.

Din fericire, Madame Montvert şi fiica ei nu erau genul de oameni care să citească sufletele oamenilor şi erau fericite că părăseau în cele din urmă La Roque-aux-Bois, cu crimele ei îngrozitoare. Când am sosit în Orléans, şi-au exprimat surprinderea faţă de mobila mătuşii, draperiile din catifea, argintăria, rochiile ei antice şi bizare, câteva dintre ele fiind decretate „absolut perfecte” pentru a fi modificate pentru Clarette. Şi, bineînţeles, mai era şi verişoara Matheline, al cărei soţ era un prieten bun al lui Monsieur Montvert, care pur şi simplu nu putuse să

stea deoparte, „în pofida întregului scandal, draga mea. Şi e pur şi simplu *cumplit* – se spune că Villasse şi-a pierdut minţile şi nu rosteşte decât prostii despre capuri vorbitoare desprinse de trup”.

— Capuri desprinse de trup? Dumnezeule, cu siguranţă că e nebun, a spus mătuşa Pauline. Mai serveşte-te cu aceste migdale confiate delicioase, draga mea, şi mai povesteşte-ne despre tine.

— Oh, ştiţi că urăsc să vorbesc despre mine. Dar micile mele după amiezi culturale au devenit un *centru de gravitaţie* al vieţii rafinate a acestui oraş. Oaspeţi distinşi – atât de mulţi! Toată lumea a auzit de cercul meu! Numai ieri, un gentilom *foarte* distins – nu voi da nume – *m-a implorat* cu lacrimi în ochi să primească şi el o invitaţie. *Dragă* Clarette, *insist* să participi şi tu împreună cu mama la marţea viitoare – imaginaţi-vă! D’Estouville nu a rezistat până la urmă săgeţilor lui Cupidon! Ce partener *distins* pentru tine! Iar unchiul său este un preferat al regelui! Iar Sibille, şi voi toţi – dacă aş putea să-l *conving* pe Abbé să participe marţea viitoare şi să ne citească cele mai recente completări ale monografiei sale despre viaţa ţestoaselor! Tragedia, tragedia… toată lumea vorbeşte… sunt sigură că eşti mult prea îndurerată ca să lecturezi, Sibille, dar dacă ai putea doar să-ţi faci *apariţia*…

Şi să satisfac curiozitatea şi pofta de bârfă a tuturor prietenelor tale, mi-am zis în sinea mea. Matheline, nu o să te schimbi niciodată. Există un motiv pentru care toată lumea pe o rază de şaisprezece kilometri râvneşte să ia parte la *cenaclul* tău şi acela nu este „*Observaţii despre viaţa ţestoaselor*”. Abbé s-a înclinat graţios în scaunul său, dându-şi consimţământul, şi a zâmbit enigmatic, făcându-mă să mă gândesc că ştie ceva, dar nu o să spună nimic despre el.

— Cerule, cum poţi să faci faţă unui asemenea succes? a întrebat mătuşa.

— Încerc, încerc… dar trebuie să înţelegeţi că uneori sunt atât de *secătuită*… din fericire mult iubitul meu soţ

este un sfânt – în acest moment Clarette şi mama ei s-au uitat una la alta sugestiv, căci îl cunoşteau foarte bine pe „sfântul” în discuţie – şi extrem de generos cu mine – trebuie să veniţi amândouă să vedeţi minunatele eşantioane de materiale pe care mi le-a trimis de la Paris – desigur or să vi se pară comune – Clarette, dragă, rochia aceasta minunată din catifea pe care o ai pe tine – *culoarea*, nuanţele, sunt ultimele tendinţe la modă! Bineînţeles, dacă Parisul cade, va fi aşa păcat, nu vor mai putea să-mi trimită materialele, asemenea *privaţiuni*, când sunt *disperată* să port ceva la modă în această iarnă… dar soţul meu mi-a scris că ceva a *paralizat* armata imperială – stau în tabără şi nu au înaintat de la Saint-Quentin niciun *pas* către Paris… de săptămâni de zile stau pe loc şi nimeni nu înţelege de ce – îl aşteaptă pe ducele de Guise să sosească din sud… se spune că regele Philip a devenit maleabil…

Acum era rândul meu să mă uit cu subînţeles la mătuşa. Menander. Nu ştiu ce metode pusese în practică înainte de ultima dorinţă pe care trebuia să o îndeplinească, însă se părea că acţionau ca roata norocului. Ne-am gândit că probabil îşi încetase orice activitate şi pe timpul nopţii, căci l-am auzit respirând şi mormăind de unul singur: „Nu, nu în felul acesta… ei bine, dar dacă aş proceda aşa? Ba nu, nici aşa nu e bine…” ne-am dat noi cu presupusul. Această poartă de intrare spre iad fusese închisă, iar forţele diavoleşti nu mai lucrau deocamdată prin intermediul lui – însă cele vechi erau în continuare puse în libertate. Bizar, bizar. Dar cine eram noi să înţelegem acţiunile infernului?

După ce Matheline a plecat luând cu sine foşnetul mătăsii, înconjurată de rezonanţa ca aburul unui nor de bârfe expuse numai parţial, ne-am uitat una la alta ca şi cum ne-am fi gândit la acelaşi lucru în acelaşi timp. Abbé Dufour a dat din cap ne venindu-i să creadă, Madame Montvert şi fiica ei s-au întors către mine, după care neam uitat cu toţii la mătuşa Pauline. „Dacă Matheline ar fi

bănuit vreodată că Menander a fost mai mult decât o fantasmă a lui Villasse, nu am niciun dubiu că l-ar fi avut şi pe el invitat de onoare”.

*

În toamna acelui an, în timp ce întreg oraşul era ticsit cu refugiaţi din Paris care-l aşteptau cu sufletul la gură pe ducele de Guise să sosească din sud, eu abia îmi dădeam seama de ceea ce se petrecea în jurul meu. Fiul cel mai mare al noului nostru intendent de la fermă a sosit într-o clipă amiază cu ştirea că trebuie să mă întorc negreşit acasă: Laurette era pe moarte. Era afectată de aceeaşi maladie stranie care îl curăţase pe Villasse în închisoare, înainte ca anchetele să se fi terminat. Boala se manifesta prin dureri înfiorătoare, convulsii şi băşicuţe supulente. Fără să ezit vreun moment, am încălecat pe locul însoţitorului de pe şaua calului de la fermă şi am călărit împreună cu fiul intendentului toată după amiaza aceea şi toată noaptea, sperând contrar tuturor aparenţelor, că nu vom ajunge prea târziu. Ce straniu arătau copacii în noaptea aceea şi cât de bizare erau ţipetele bufniţelor. Calea ne era luminată de o semilună strălucitoare, uneori acoperită de nori negri împinşi de vântul toamnei. Vârtejuri de frunze se răsuceau de-a lungul drumului îngust şi bătătorit. Copacii întindeau braţe dezgolite către cerul negru. Într-un târziu tumul întunecat se contura nedesluşit deasupra noastră, iar intendentul ne aştepta, cu o lampă în mână şi ne-a deschis poarta principală. În noaptea aceea ferma părea sinistră şi bântuită. Crime vechi, secrete apăsătoare şi suferinţe pătaseră fiecare pietricică bătută de la pervazul de ardezie până la uşile acareturilor din curte şi grânarele mai negre chiar şi decât cerul nopţii de smoală. Cum am putut să cresc într-un asemenea loc, să trăiesc şi să respir?

— Demoiselle Sibille, e aşa bine că aţi venit acasă. Preotul a sosit deja, iar sora dumneavoastră a cerut să vă vadă, a spus bătrâna Marthe, cu un şal peste cămaşa de noapte, aşteptându-mă în picioare cu o lumânare. Am

urmat-o la etaj unde Laurette zăcea în pătuţul din camera mamei. Chiar şi la lumina lumânării am observat lichidul gălbui care se scursese din băşicuţele purulente şi pătaseră cearşafurile. Mâinile scoase peste cuvertură frământau aşternuturile convulsiv şi gemea de durere. Degetele i se înnegriseră. Faţa i se umflase şi i se deformase. Am văzut-o pe mama aplecată peste ea, ştergându-i sângele care i se scurgea din urechi. O moarte atât de înfiorătoare; îmi îngheţase inima. Moartea pe care Villasse o gândise pentru mine. A fost just ca el să moară chinuit de propria-i răutate, dar Laurette, încântătoare, drăgălaşă, un pic duşmănoasă – sinceră să fiu – cu siguranţă că nu făcuse nimic ca să merite un asemenea sfârşit.

— Vino mai aproape, a spus mama. Îţi repetă numele întruna, aşa că am trimis după tine, deşi nu eram siguri că o să mai ajungi la timp.

— Sunt sigură că doreşte să-şi ceară iertare şi să-i dai ultima binecuvântare, a spus preotul. În acest ceas, când cerul este atât de aproape, ne împăcăm cu lumea în care trăim.

M-am aplecat deasupra patului ca să o aud mai bine.

— Sibille, e numai vina ta. Ai lăsat broşa aceea printre lucrurile tale ca să mă otrăveşti. Tu eşti cea care m-ai ucis, aşa că te blestem până la ultima răsuflare pe care o mai am în trup. Am sărit înapoi, ca şi cum aş fi fost împuşcată.

— Broşa era otrăvită? Cum a fost posibil? Era un cadou de la Philippe d’Estouville.

— Şşş… şşş! a spus mama cu ochii măriţi de groază. Dar vocea lui Laurette devenea şi mai puternică, faţa i se acoperise cu o roşeaţă bizară, iar corpul îi tremura din cauza unei furii anormale care precede un anumit tip de convulsii.

— Philippe! Philippe al meu! Mi l-ai furat cu rochiile tale argintii şi cu bani! Banii mei şi moştenirea pe care mătuşa Pauline ar fi trebuit să mi le dea mie! Acum ştiu

totul!

A încercat să mă apuce de stofa rochiei ca să mă tragă mai aproape, dar mi-am îndepărtat mâna, înţepenită de oroare.

— Ea e mătuşa mea, nu a ta! Locul tău nu a fost niciodată aici! Mi-ai furat locul, zestrea, totul! Cu ce drept ţi-ai salvat faţa de vitirol? Pah! îl scuip eu acum! Otravă! Otrava de broască ţestoasă cu care m-ai otrăvit tu! Te scuip cu otravă! Suferă şi mori, ticăloaso!

Ochii i se învârteau cu sălbăticie în cap ridicându-se în capul oaselor, membrele i se zguduiau şi a scuipat cu salivă însângerată în direcţia mea, dar nu m-a nimerit.

— Mademoiselle, sufletul tău nemuritor! a ţipat preotul, Laurette şi-a dat ochii peste cap, gâtul i se zbătea convulsiv, iar braţele îi tremurau sălbatic.

— Părinte, nu vorbeşte sufletul ei, ci furia din ea… deliră, a murmurat mama.

— Te… te… blestem… din… mormânt, a reuşit să articuleze înăbuşit cu gura crispată şi limba aproape paralizată.

— Nu e vina mea! am strigat.

— Nu, a şoptit mama. Este a mea. Mama tremura şi se contorsiona de durere, iar faţa i se făcuse cenuşie.

— Mamă, niciodată…

— Pauline m-a implorat să i te dau… ea nu a putut niciodată să aibă copii. Dar tatăl tău, bietul prostănac, voia să o sfideze, iar eu… eu nu am rezistat să renunţ la tine.

— Mamă, este o crimă să iubeşti? Nu este vina ta.

Laurette îşi pierduse forţa de a mai vorbi şi stătea întinsă sufocându-se şi icnind.

— Madame, trebuie să începem, a spus preotul, făcându-le semn tuturor celor aflaţi în cameră să se apropie pentru ultimele ritualuri. Laurette abia mai putea respira acum şi părea inconştientă. În momentul în care să rostit şi ultima rugăciune, respiraţia lui Laurette se oprise. Isabelle şi Françoise, martore tăcute ale acestei scene înspăimântătoare, se retrăseseră şocate, înghesuindu-se

una într-alta, în colţul din spatele patului mamei.

Servitorii aprinseseră lumânările la capul şi picioarele pătuţului şi au strâns cearşafurile ca să dezbrace şi să îmbăieze trupul lui Laurette. Cearşafurile erau ude fleaşcă de transpiraţie însângerată.

— Nu, nu o atingeţi, a spus mama. O voi spăla singură.

I-au adus un lighean mare din alamă cu apă şi l-au aşezat pe noptiera de lângă pat. Au scos bucăţi de cârpă, o fâşie din pânză de in cu care legau maxilarul şi o prelată.

— Nu, Sibille, nici tu nu trebuie să o atingi. E copilul meu. I-a închis ochii ficşi şi, în linişte, i-a desfăcut singura coadă lungă şi groasă în care părul lui Laurette fusese împletit pe timpul bolii. Cu tandreţe, mama a început să-i pieptene buclele blonde şi încâlcite.

— Mamă, m-a blestemat, a spus că eu am otrăvit-o. Îţi jur că nu am făcut aşa ceva.

— Nu, a răspuns mama obosită. Nu ai ucis-o tu, dar broşa a fost otrăvită de Thibault Villasse şi ţi-a trimis-o ţie printr-un şiretlic.

Avea faţa cenuşie şi aspră în timp ce o dezbrăca pe Laurette de cămaşa de noapte pătată.

— Ia-o şi arde-o, i-a spus cameristei.

Când a început să spele frumoasele picioare învineţite ale surorii mele a spus:

— Era frumoasă. Nu înţeleg de ce tu* nu ai atins-o niciodată.

— M-am gândit că fiind de la Philippe aparţinea de drept lui Clarette, dar apoi mi-am zis că dacă o să i-o dau ei, ar fi putut să creadă că Philippe nu-i e credincios, eu fiind cauza. Aşa că am pus-o la păstrare – dar nu am atins-o – asta a fost greşeala mea. Mama spăla cu buretele faţa deformată şi rece a cadavrului.

— Atât de vânătă, a adăugat ea. Atât de rece.

Îi împletea din nou părul lui Laurette şi i-l aşeza în spirale superbe şi aurii în vârful capului.

— Fetiţa mea frumoasă, spunea mama. Biata mea

copilă frumoasă.

— Mamă…

— Tu ai adus-o aici şi Laurette a mea a probat-o şi din cauza acestui moment de vanitate este moartă. Vocea mamei ascundea o oboseală mormântală. Sibille, pleacă de lângă mine şi părăseşte încăperea. Te-am iubit cândva, dar acum nu mai suport să-ţi văd faţa. Nu pot să te mai iubesc.

— Mamă! am ţipat, dar s-a depărtat de mine îndreptându-se către cadavrul vânăt şi dezolant al surorii mele. Cocoşată ca o bătrână, a început să se scuture din cauza suspinelor.

Rece ca gheaţa, am ieşit ca o stafie pe uşa deschisă. Cumva, într-un fel, ştiam că Menander era cauza acestor nenorociri. Oribila lui maliţiozitate secretă provocase, ca o infecţie, toate aceste dezastre. Era ca o pânză de păianjen care aduna în jurul lui toată slăbiciunea şi ticăloşenia şi le înfăşură pe toate într-un ghem mare. Poarta iadului, a spus Nostradamus. Dar Menander nu crease o poartă nouă, căci aceasta exista deja, a trebuit doar să o găsească.

Stând în capul scărilor, împietrită, abia putând să mă mai mişc, ţinând strâns o lumânărică, preotul mi s-a adresat.

— Demoiselle, trebuie să vă rugaţi pentru amândouă.

— Sora mea… sora mea m-a blestemat… repetam întruna.

— Tocmai de aceea trebuie să vă rugaţi pentru ea, a spus bătrânul blajin. Numai tu o poţi salva.

Întunericul de la etaj ne înconjura pe amândoi; părea plin de ameninţări.

— Ce vreţi să spuneţi? am întrebat.

— Ţi-am auzit răspunsul şi ştiu că eşti cinstită şi corectă. Numai cei vii se pot ruga pentru cei morţi. Şi când cei răi se roagă pentru cei ticăloşi, nebuni şi damnaţi se salvează şi ei. Ameninţarea din întuneric se retrăsese un pic mai departe, în colţuri.

— E adevărat? am întrebat, abia deschizând gura din cauza durerii din piept, care parcă îmi strangula gâtul.

— Este cuvântul lui Dumnezeu. Rugaţi-vă, rugaţi-vă fără încetare.

— Mă voi ruga, am spus. În acest moment, la noapte, pentru totdeauna.

Întunericul părea mai puţin de nepătruns, flacăra lumânării mai strălucitoare.

— Ştiu că aşa vei face, a spus preotul. Iar acum, iartă-mă, dar trebuie să însoţesc aceste suflete pierdute.

— Pe cine să învinovăţesc? Cine a început totul? am întrebat. Mintea îmi era plină de întrebări. Vilasse, tata, bunicul? Cine fusese lacom, cine fusese răzbunător? Cine a început nebunia care s-a răspândit peste generaţii, lăsând un şir de vieţi ruinate în urmă? Puteam să jur din privirea preotului că ştia ce voiam să spun.

— Sunt întrebări greşite, mi-a răspuns el cu vocea catifelată. Întrebarea corectă este cine va fi cel care va opri toate acestea?

În noaptea aceea nu am dormit deloc şi când mă opream din rugăciuni şi din plâns îmi ridicam privirea spre cer de nenumărate ori şi rosteam în întuneric: *eu* voi fi cea care va opri şirul de nenorociri.

*

— Sibille, Sibille! O scrisoare de la Philippe! A fost rănit la Thionville şi se reface la Senlis. E bine, Sibille şi e în siguranţă! Nu a mai putut să-şi folosească braţul drept luni de zile, aşa că nu se mai poate întoarce pe front! Şi mai scrie că fratele tău e un erou! Oh, nu e Philippe al meu minunat? îşi aminteşte de toţi în scrisorile lui! Clarette alergase la uşa casei mătuşii ca să mă întâmpine cu ultimele ştiri. Şifonată, ciufulită şi disperată am fost ajutată să descalec de pe Flora de Baptiste, care fusese trimis să mă aducă înapoi de la fermă. Clarette era îmbujorată de fericire. Cum poate să se comporte aşa, mi-am zis, când îmi simt inima ca o piatră?

— Clarette, mă bucur pentru tine…

— Ştiu că eşti tristă… e normal. Am plâns zile întregi când mi-am pierdut surioara. Dar acum sunt împăcată la

gândul că ştiu că e îngerul meu păzitor din Rai – exact aşa cum va fi şi sora ta pentru tine… M-am uitat la faţa ei dulce şi pufoasă, incapabilă să priceapă ceva şi i-am răspuns:

— Ai dreptate, e un gând care mă îmbărbătează.

— Iar tata ne-a trimis vorbă că bizara întârziere a împăratului le-a permis să întărească zidurile oraşului şi să aducă mai multe arme – spune că numai dacă ducele de Guise se va întoarce la timp cu armata lui, atunci Parisul va fi salvat.

— Asta e minunat, Clarette.

— O să fii atât de fericită, Sibille! Ne-a spus că trimite un curier săptămâna viitoare la Genova şi dacă vrei să-i trimiţi şi tu o scrisoare lui Nicolas în pachet…

— Nicolas! Bineînţeles că da! O să o scriu astăzi!

— Vezi? *Ştiam* că asta o să te mai înveselească puţin. Sibille, o să fiu aşa încântată dacă într-o zi o să devenim surori – ştiu că niciodată nu o să pot să o înlocuiesc pe Laurette…

Şi e un lucru bun că nu poţi, am gândit. Nicolas… oh, dacă ar fi fost aici, totul ar fi fost în regulă. Dar apoi, când intram în casă braţ la braţ cu Clarette, am avut o revelaţie nemaipomenită: Menander îşi pierduse puterile. Nu fusese în stare să mă urmărească până la fermă! Cutia lui nu mai avea întotdeauna strălucirea aceea lucioasă, iar când se zgâria, abia îşi mai revenea. Iar uneori, deşi am crezut că e din cauza luminii, cutia părea să devină transparentă, datorită efortului de a gândi. Da, categoric, forţele îi slăbeau. Iar dacă Menander nu mai era bun de nimic, atunci cea mai mare barieră în calea măritişului meu cu Nicolas dispărea! Numai dacă aş fi putut să găsesc o cale să-l aduc pe Nicolas înapoi din exil fără să risc să fie executat pentru că se duclase ilegal…

În seara aceea, după cină, am dus o lumânare în odaia mea şi am scotocit după hârtie şi condei. Îi voi scrie lui Nicolas o scrisoare nemaipomenit de frumoasă, mi-am zis, cu aluzii despre soarta lui Menander pe care numai el

le poate descifra. Căutând în sertarul mesei mele de scris, am dat peste câteva dintre cele mai recente eforturi poetice ale mele amestecate printre foi goale, dintre acestea trei poezii nestilizate fuseseră extrem de lăudate de către doamnele de la curte.

Le-am luat în braţe şi le-am răsfoit. Mi-am zis că admirându-mi singură poeziile mă voi simţi mai bine. După toate aceste orori, Arta… Dar în locul sentimentului călduţ de satisfacţie care ar fi trebuit să mă umple din cap până în picioare, mă simţeam ca şi cum mi-aş fi citit lucrările cu ajutorul unor lentile care urâţeau. Cât de formale, de înzorzonate, de lipsite de sentimente adevărate erau aceste poezii! Nişte creaţii mecanice, concepute să flateze pe cei lipsiţi de gust, concepute să mă flateze pe mine… Oh, Dumnezeule, ascultaţi-o pe aceasta despre Moarte: „Mantie de amărăciune în doliu, acoperă-mă…” Conţine la fel de multe sentimente cât ar putea o doamnă de societate să simtă la moartea unei veveriţe. Iar aici aveam un poem despre anotimpuri, plin de metafore amestecate şi despre o ciobăniţă pe nume Phyllis. Groaznic! Cum am putut fi atât de seacă şi sterilă? Cum de am înţeles atât de puţine despre viaţă? Nefericită din cauza eşecului şi a iubirii pierdute, mi-am aşezat capul pe coala albă pe care o întinsesem pe masa de scris şi am plâns, udând hârtia şi nemaiputând să o folosesc.

Scrisoarea mea. Scrisoarea mea către Nicolas. Trebuie să mă apuc de scris. Am luat o foaie uscată de hârtie şi mi-am înmuiat pana în călimara cu cerneală. Capul îmi zvâcnea în mod straniu şi auzeamcum îmi bubuie sângele în urechi, pe măsură ce aşezam primele cuvinte la începutul paginii. Imaginea lui Nicolas mi-a apărut în minte. Tot ce exista în mine, tot ceea ce eram eu îi aparţinea în totalitate. „Iubite, gardian adorat al inimii mele”, am scris, dar după asta îmi vine foarte greu să descriu ceea ce s-a întâmplat. Cuvintele ţâşneau, bătute în argint, din adâncurile inimii mele zdrobite. Curgeau de la sine. Rima şi măsura se revărsau pe foaie la fel de natural

ca şi sângele pulsând. Mi-era foarte cald şi febra pusese stăpânire pe mine. Pana continua să alunece pe hârtie ca şi cum ar fi fost posedată. Şi din toate acestea a izvorât un poem – un poem cum nu mai compusesem niciodată până atunci şi cum ar fi fost posibil să nu mai scriu nicicând. Agonie şi pasiune pe hârtie. Mă durea ca şi cum aş fi fost evisceralã, iar epuizarea care a urmat era asemănătoare morţii. Priveam ceea ce aşternusem pe hârtie şi nu-mi venea să cred ochilor.

— Nici mie nu-mi vine să cred. Nu credeam că ai aşa ceva în tine, a spus o voce desprinsă de trup. În colţul cel mai înalt de lângă tavan am văzut o pereche de ochi galbeni strălucind. În jurul lor, aproape invizibilă, plana umbra obscură a unei perechi de aripi de corb şi, ici-colo, obiecte minuscule care sclipeau ca nişte scântei.

— Nici eu nu credeam, Monsieur Anael, i-am răspuns, căci îl recunoscusem pe apropiatul lui Nostradamus. Această experienţă a fost… prea dureroasă să o repet.

— În general aşa este. Şi îţi vei da seama că nu se face la comandă. De aceea poezia de la curte este atât de superficială.

— Ei bine, din moment ce creaţiile mele sunt cunoscute la curte, de ce să nu scriu în continuare superficial?

— Pentru că acum cunoşti diferenţa. Şi eşti în stare de lucruri mult mai bune. E prea uşor să mulţumeşti curtenii cu lucruri superficiale… acestea nu îi înspăimântă.

— Nu… nu mai pot… fi ceea ce am fost.

— Şi de ce ai mai fi? Mie îmi plac dialogurile tale. Ultimul pe care l-ai creat a fost excelent…

— Dar nu pot… acesta a fost doar… oh, am avut un gând. O idee se ivise în mine ca o viaţă nouă, fragedă. Aş putea scrie un alt poem… ce părere ai despre un dialog plasat în Purgatoriu, între demonii neînsemnaţi şi marii păcătoşi şi curtezanele din toate timpurile? Mă voi inspira după cinele oficiale ale verişoarei Matheline – seamănă

suficient de bine cu Purgatoriul…

— Oh, îmi place asta! a spus Îngerul Istoriei. Dacă ai nevoie chiar şi de cele mai mici detalii istorice, voi fi încântat să ţi le pun la dispoziţie…

— De acord! am strigat, proaspăt încurajată, în timp ce mai luam o coală de hârtie. Şi aşa am scris nu numai singurul poem pe care l-am considerat bun, ci şi o lungă scrisoare către Nicolas, ba mai mult, în acea noapte am început prima parte a lucrării *Cena*, sau „Petrecerea de la cină”, care a fost tipărită de zece ori în primele şase luni. E greu de spus dacă lucrarea în sine sau urmaşele ei au fost mai populare şi dacă ele m-au făcut faimoasă aducându-mi pseudonimul de „Cavalerul Piscului”, ceea ce era un fapt adevărat. Dar într-un fel, a fost un ultim blestem al lui Menander, căci în acea noapte mi se dăduse darul de a discerne arta adevărată de cea falsă, cel mai crud dar dintre toate, mai ales pentru un poet.

*

Era târziu, într-o clipă amiază de ianuarie, când un mesager grăbit a apărut la Porte du Temple, una dintre porţile fortificate ale zidurilor ce înconjurau Parisul. Calul, lac de sudoare, scotea aburi în aerul rece, iar călăreţul arăta sigiliile de pe scrisoarea pe care o aducea. După o scurtă oprire s-a îndreptat călăre spre Luvru, pe străduţele strâmte, iar trecătorii se făcuseră ciorchine în jurul soldaţilor de la poartă.

— Ce este, ce este? strigau văzând expresia de pe feţele lor şi auzind strigătele de mirare.

— Pentru Dumnezeu, ducele de Guise a luat Calaisul! Englezii au fost aruncaţi în mare!

Dar mesagerul nu auzea strigătele de veselie; se afla deja la jumătatea drumului spre Les Toumelles. Sute de lumânări străluceau la ferestrele înguste din Salle Pavé, iar sunetele estompate ale muzicii au îngheţat în întunericul începutului de iarnă în clipa în care mesagerul urca treptele largi de la intrarea principală. La castel avea ïoe un bal în cinstea căsătoriei celui de-al doilea fiu al

ducelui de Nevers. Regele dansa, şi pe măsură ce lungul şir de perechi avansau în paşi de dans, şi-a întors capul spre agitaţia de la uşă şi a văzut un bărbat îmbrăcat în negru îndreptându-se spre el.

— Ce este, Robertet? a întrebat regele ieşind din rând. Muzica s-a oprit.

— Maiestatea Voastră, ducele de Guise a cucerit Calais, a răspuns secretarul regelui. Vestea s-a răspândit rapid prin toată încăperea, ridicând în aer strigăte de bucurie.

— Calais a fost luat? Cum, când?

— Englezii erau complet nepregătiţi. Când au încetat să mărşăluiască, armata noastră şi-a plasat tunurile în poziţie de tragere spre ei şi au bombardat forturile de la periferie. După două zile de bombardamente, am spart zidurile şi ieri comandantul englezilor a predat fortăreaţa

Restul poveştii abia a mai putut fi auzit din cauza bolboroselilor, strigătelor, invitaţiilor de a ţine toasturi.

— Calais, de necucerit…

— Ha! Răzbunare pentru Saint-Quentin!

— Regina englezoaică a regelui Philip este o nebună – se spune că a cerut întăriri, comandantul, dar ea i-a scris că nu există niciun pericol…

— Femeile nu ar trebui să ia parte la un război…

— Înecaţi-i pe nenorociţi în mare…

Regele a fluturat din mână către galerie şi muzica a început din nou – o fanfară la trompetă – şi odată cu ea au venit şi ovaţiile. Cine nu se bucura că ultima fortăreaţă a englezilor din Franţa fusese cucerită? însă bucuria cea mai aprigă şi mai nemărginită din încăpere aparţinea cardinalului de Lorraine. Fratele lui, Guise, cucerise fortăreaţa. Montmorency nu mai putea să amâne căsătoria nepoatei lor, Mary, regina Scoţiei, cu Delfinul. Cucerind Calais, de Guise cucerise în cele din urmă Franţa. Mary se va căsători cu Delfinul, Delfinul va urma la tron, apoi Mary va domni asupra Delfinului, iar unchii ei vor domni peste ea. Şi după ce vor controla Franţa şi Scoţia, vor

reintroduce Inchiziţia în Anglia…

*

Sub cerul mohorât şi cenuşiu, încărcat cu zăpada care urma să cadă, regele şi Delfinul, însoţiţi de oficiali importanţi, preoţi, nobili ofiţeri şi un tren lung de bagaje, ieşeau pe porţile oraşului şi se îndreptau spre Calais, înaintând prin peisajul pustiu de iarnă din nord. Acolo vor arbora steaguri strălucitoare şi îşi vor face intrarea triumfală, recompensându-i pe cei viteji cu pământuri şi stabilind dreptul de răscumpărare al prizonierilor englezi de rang, curăţind catedrala pângărită şi restabilind ritualul slujbei catolice.

În urma lor, în interiorul zidurilor Parisului, în palatul Les Toumelles, Caterina de Medici tocmai terminase de dictat răspunsurile unei voluminoase corespondenţe oficiale.

— Aceste petiţii pot aştepta până când regele, soţul meu, se întoarce, a spus ea, după ce a terminat de citit câteva documente cu sigilii înmânându-i-le lui Robertet. Acestea, însă, trebuie expediate imediat.

Lua decizii rapid şi sistematic, iar modul ei de abordare era eficient. Nu îşi ascundea nota triumfală din voce. Regele lăsase în mâinile ei guvernarea ţării până la întoarcerea sa. Odată cu apariţia sa dramatică, îndoliată din cap până în picioare, în faţa Parlamentului, şi apelul pentru strângerea de fonduri, încununat de succes, asemănător unui om politic, regele i-a acordat un nou respect şi o consulta în multe chestiuni politice şi diplomatice. După ce Robertet a făcut o plecăciune retrăgându-se din încăpere, a trimis după doamnele de onoare să o însoţească la slujba zilnică care se ţinea în capelă. După slujbă mergeau la cină, servită în maniera în care funcţiona un ceas, *huissier de salle* mergând în faţa *écuyer* care ducea *nef*, urmaţi de parada disciplinată a unui maître d’hôtel, responsabilii de cămări, purtătorii regali ai tăvilor cu mâncare şi alaiul celor care serveau la masă şi al pajilor de companie.

Formalităţi, şi-a zis Caterina, în timp ce îngenunchea la slujbă, femeile şi curtenii mai mici în rang înconjurându-o. Sunt ordine şi ritualuri care îi ţin pe oameni supuşi faţă de Dumnezeu ca şi faţă de regele lor. Acesta este secretul domniei de durată – să nu laşi nicio fisură în ritual, nicio dezordine în ceremonial. În acest fel totul este bine. Gândul i-a zburat de la ritualul sacru care se desfăşura în faţa ei, prin care Dumnezeu era convocat să fie prezent sub forma anafurei, spre ritualurile păgâne ale micului ei cabinet, unde ţinea sub călcâi forţele demonice şi acolo ordinea era necesară. Ritualul strict l-a împins pe acel răutăcios şi nefolositor Menander să acţioneze şi în cele din urmă iată şi rezultatul: putere, influenţă, toate în cel mai firesc mod cu putinţă, iar ducesa de Valentinois făcea spume de furie căci petiţionarii se îngrămădeau mai degrabă în jurul reginei, decât în jurul ei.

O căldură plăcută a umplut pieptul matern al reginei; clopoţelul suna în altar. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru victoria mea, şi-a zis în gând, într-o manieră complet lipsită de logică, în timp ce anafura era ridicată în aer. Într-adevăr, dacă tot a gândit aşa, probabil Dumnezeu a fost cel care i-a adus gloriosul triumf personal. În mod sigur lucrurile bune veneau întotdeauna de la Dumnezeu, aşa că o persoană înţeleaptă şi plină de sensibilitate cum era ea a câştigat influenţa corespunzătoare în chestiuni administrative, fără nicio îndoială, prin lucrarea divină. Acum că Dumnezeu îi arătase că era de partea ei, poate că ar trebui să renunţe să mai consulte obiectul acela perfid şi să se devoteze activităţilor creştine în timpul ei liber, redobândindu-şi astfel sufletul după această mică deraiere…

Ziua victorioasă se scurgea în continuare – cina, audienţele din Galerie des Courages şi la sfârşitul ei, momentul conversaţiilor liniştite şi lecturile printre doamnele ei, care fie lucrau la gherghefurile cu broderii, fie jucau dame sau tric-trac, ori. se devotau activităţilor destoinice lecturând cu atenţie. În cele din urmă, afară,

norii întunecaţi de deasupra şirurilor de turnuleţe bogat împodobite ale castelului s-au deschis şi au început să slobozească primii fulgi albi de zăpadă. Însă în camera decorată cu tapiţerii un foc strălucitor ardea în şemineul imens şi ornamentat. Iar în inima Caterinci căldura persista. Aşezată pe o băncuţă tapiţată, cu picioarele ridicate pe un scăunel, a ridicat ochii din carte ca să inspecteze încăperea.

— Ce citiţi acolo? a întrebat ducesa de Valentinois, faţa ei îngustă şi albă privind peste umărul reginei.

— Istoria Franţei, a răspuns regina, şi aici am descoperit ce des concubinele s-au amestecat în afacerile regilor.

Ducesa, tăcută şi palidă, s-a retras că să studieze fulgii de zăpadă care zburau pe geam în număr din ce în ce mai mare. Degetele ei subţiri şi acoperite cu inele erau încordate ca nişte gheare. Am fost o proastă, şi-a zis în sinea ei. L-am împins pe rege în războiul ăsta de partea familiei de Guise şi acum uite în ce poziţie am ajuns. Ei au ocupat poziţii importante, mulţumită mie, şi deja sunt nerecunoscători. De ce să le mai pese de amantă, când moştenitoarea legitimă este de-a lor? Ce se va întâmpla când vor ajune până la urmă să controleze afacerile regatului? Cât de repede sunt uitate favorurile, medita ducesa, văzând-o pe regină ridicând ochii din carte ca să converseze un moment cu ducesa de Guise. Ce moment încântător, ce zâmbete. „Concubină”, spusese regina. Uită-te la ele cum au năpădit pe ea. Iar după ce se va întoarce regele, vor vedea că încă mai am autoritate.

*

Pe timpul iernii drumurile erau într-o asemenea stare că nunta Delfinului cu regina Scoţiei a trebuit să fie amânată până în primăvară când regele şi regina Navarrei puteau să părăsească regatul lor muntos ca să ia parte la ceremonie. Şi numai după ce apele mării s-au potolit, a fost posibil ca şi împuterniciţii desemnaţi de Parlamentul scoţian să se aventureze în traversarea oceanului. Coroana

Scoţiei nu călătorea singură, căci în ciuda cererii regelui Franţei, Parlamentul scoţian a refuzat să pună în primejdie preţiosul obiect.

Pe la jumătatea lui aprilie, când au sosit împuterniciţii, aranjamentele lungi şi complicate ale unirii celor două regate începuseră. Primele au fost tratatele aduse de împuterniciţii scoţieni: regina Scoţiei în vârstă de şaisprezece ani a semnat actele prin care ţara ei îi va garanta libertăţile străvechi, şi, deşi se căsătorea cu un rege francez, dacă va muri fără vărsare de sânge, coroana ve reveni moştenitorilor Scoţiei. Apoi au venit contractele secrete prezentate de viitorul ei socru şi unchii de Guise, iar pana ei a zgâriat la fel de entuziastă foia, promiţând exact opusul: că tronul Scoţiei va reveni regelui Henri şi moştenitorilor lui pentru totdeauna, chiar dacă ea va muri de moarte bună, obligându-se ca întregul venit al Scoţiei să fie cedat Franţei, tot ceea ce regina ar putea să promită ţării sale şi ar prejudicia interesele regelui Franţei fiind caduc.

După ce Scoţia a semnat tratatele în secret, ceremoniile au continuat cu logodna formală a micuţului prostănac cu faţa tâmpă şi roşcata orgolioasă pe care acesta o adora. Cei care asistau la semnarea actului de logodnă în marele hol de la Luvru, în prezenţa regelui şi ai reginei, a Nunţiului Papal şi nenumăraţilor demnitari ai bisericii, au observat în cei doi tineri o pereche încântătoare de tăbliţe de ardezie goale care aşteptau să fie scrise cu ambiţiile celorlalţi. Păreau nişte prostuţi delicios de aroganţi, atât de uşor condus de linguşitori, de pretinşii prieteni şi de invidii secrete. Lupii de la curte îşi lingeau buzele anticipând.

*

Era dimineaţa devreme, în data de douăzeci şi unu aprilie. Mulţimile şi amatorii de curiozităţi începuseră să roiască în piaţa pavată cu piatră din faţa catedralei Notre Dame. Acolo, la marginea pieţei, un bărbat cu înfăţişare înfloritoare, cu o barbă castanie vârstată cu gri, a coborât

după un chipeş armăsar negru ca să intre în vorbă cu două doamne într-o litieră deschisă, trasă de un singur cal.

— Ei, dragile mele, desfătaţi-vă ochii; fără îndoială că niciodată în viaţa voastră nu o să mai asistaţi la o asemenea nuntă costisitoare. Una dintre doamne era o persoană imensă cu o pălărie cu o croială bizară, peste care pusese un văl, cu intenţia clară de a opri orice rază periculoasă şi rătăcită a sferei strălucitoare de pe cer să-i atingă tenul. Cealaltă era înaltă şi slabă, cu nasul acvilin, cu expresia feţei inteligentă, dar marcată de o tristeţe ascunsă. Lângă caleaşcă, călărind în spatele unui valet în livrea, se afla o fată brunetă ai căror ochi luceau de idilicul eveniment. O nuntă; ce ar putea fi mai frumos? înaintea lor, în piaţa catedralei, tâmplarii ridicaseră o platformă cu boltă şi o galerie, care era acum împodobită cu ghirlande din frunze de viţă de vie. În faţa impozantei intrări principale a catedralei, lucrătorii aşezau un baldachin din catifea albastră, presărat cu flori de crin aurii şi imprimată cu blazoanele noului rege al Scoţiei şi ale reginei acestuia.

— Tată, întotdeauna trebuie să vorbeşti despre cheltuieli? a întrebat fata brunetă. Sunt sigură că regele nici măcar nu ţine cont de asemenea lucruri când vine vorba de o nuntă regală.

— Cât mai multe laude exagerate şi paradă; regele strânge bani pentru această nuntă încă din ianuarie când l-a chemat la el pe ministrul de finanţe. Bancherii din Lyon au refuzat să-i mai împrumute vreun gologan; a fost nevoit să stoarcă bani de la moşieri.

— O nuntă ieftină ar fi însemnat că nu e în stare să finanţeze războiul; atunci regele Philip şi-ar redubla eforturile. Să nu faci niciodată economii când e vorba de paradă, Sibille, ţine minte asta, a spus doamna de proporţii considerabile însoţitoarei sale din caleaşcă.

— Am închiriat o fereastră chiar acolo, la etaj, pentru procesiunea religioasă, a spus bărbatul cu barbă pătrăţoasă, arătând cu degetul în sus. O să aveţi o panoramă perfectă.

— Nu aş vrea să pierd nimic, a spus doamna voluminoasă, rearanjându-şi cutele vălului. Când au ajuns la fereastra lor închiriată, mulţimea umpluse piaţa în aşa măsură încât suliţaşii au trebuit să deschidă calea spre baldachinul sub care avea loc ceremonia de nuntă.

*

Privitorii adunaţi în piaţă auzeau explozia goarnelor din palatul episcopului anunţând procesiunea care se îndrepta spre catedrală. Sunetul muzicii şi uralele mulţimii se apropiau din ce în ce mai mult şi în sfârşit parada şi-a făcut apariţia. Muzicanţii, duzini, ba nu, mai mult de atât, toţi îmbrăcaţi în roşu şi galben deschideau calea, întâi tobele, apoi goarnele, împărţind mulţimea din piaţă, apoi veneau oboaiele, flajeoletele, violele, chitarele şi ţiterele. Încântarea mulţimii a crescut odată cu apariţia celor o sută de gentilomi ai casei regale, splendizi în cape căptuşite cu satin, mantale din mătase grea, veste din brocart şi încărcaţi cu podoabe: lanţuri de aur, pălării cu pene şi broşe, jartiere brodate cu fir din metale preţioase, pantaloni bufanţi sau largi, înţepeniţi cu păr din coama calului sau cu broderii. Murmurul şi bolboroseala crescândă a mulţimii se intensificau: cerule, acela era Villeville! Uite-l pe Nevers! Eşti sigur? Priveşte cât de mare este medalionul acela din aur! apoi şi-au făcut apariţia lorzii şi prinţii bisericii. Stareţii, episcopii şi arhiepiscopii mergeau în faţa cardinalilor: Bourbon, Lorraine, Guise, Sens, Meudon şi Lenoncourt, glorioşi în mătase roşie, chipiile lor roşii şi cu colţuri inspirând teamă şi admiraţie. După aceştia, cardinalul Trivulzio, reprezentant al Sfântului Scaun, se deplasa încet, impunător, precedat de doi purtători care duceau o cruce enormă şi un sceptru greu din aur solid.

— Iată-l şi pe Delfin. El este mirele! strigau privitorii din mulţime. Feţele se îngrămădiseră la geamurile de deasupra pieţei ca să aibă o privelişte mai bună.

— Cine este cel care-l însoţeşte? Priviţi, este regele Navarrei!

Deasupra mulţimii, cocoţată la geam, Madame Montvert l-a văzut pentru prima oară pe fiul şi moştenitorul lui Henri al II-lea.

— Arată îngrozitor de scurt pentru cei paisprezece ani ai săi, a spus ea.

— Sunt sigur că va creşte, i-a răspuns soţul. Se spune că va fi un rege mare într-o bună zi. Am auzit că însuşi Nostradamus a prezis acest lucru.

— Oh, iat-o şi pe mireasă! Priviţi-i rochia! a spus Clarette. Iar acesta este regele! Exact ca în portretul de pe monezi!

Sub fereastră, în mijlocul mulţimii fracţionate şi stăvilite de gărzi, Mary, regina Scoţiei, se îndrepta spre ceremonia religioasă, flancată de regele însuşi şi de unchiul ei, eroul momentului, ducele de Guise, învingătorul de la Calais, asasinul englezilor, salvatorul Franţei. La vederea lor, uralele pentru Delfin, cumva lipsite de pasiune, s-au intensificat şi au crescut cu forţa unui tunet. „Viaţă lungă regelui!” „Viaţă lungă ducelui!” „Viaţă lungă… viaţă lungă…” Iar mireasa, în vârstă de numai şaisprezece ani, înaltă, alb-rozalie, ce frumuseţe! „Viaţă lungă viaţă lungă…” ovaţiona mulţimea.

Rochia ei, o minunăţie despre care să tot povesteşti la gura sobei: cusută cu fir de argint, împodobită cu pietre preţioase şi acoperită cu o capă din catifea violet brodată cu aur. Peste părul auriu roşcat trona o coroană din aur acoperită cu perle, diamante, rubine, safire şi smaralde, iar în centru un granat uriaş evaluat la cinci sute de mii de coroane. „Viaţă lungă… viaţă lungă…” în urma ei, regina Franţei şi regina Navarrei. „Viaţă lungă celor trei regine! Viaţă lungă… viaţă lungă…”

La intrarea în catedrală, regele Henri şi-a scos un inel de pe deget pe care l-a înmânat Cardinalului care va oficia ceremonia, iar nunta a fost celebrată sub bolta din catifea şi aur, în faţa uşii catedralei. Când proaspeţii căsătoriţi, mirele şi mireasa, şi alaiul de nuntă au intrat în catedrală să asiste la slujbă, heralzii care au rămas afară

au aruncat cu monezi din aur şi argint spre mulţime, strigând: „Mărinimie! Mărinimie!”

Privind agitaţia de sub fereastră, în timp ce trupurile din piaţa catedralei se loveau unele de altele, urlând şi înhăţând banii, Monsieur Montvert a remarcat:

— Prefer o fereastră pentru asemenea ocazii. Nu ştii niciodată ce se întâmplă când atât de mulţi oameni sunt adunaţi la un loc. Şi cu asta a trimis după cina pe care o comandase din timp, clapon rece şi raţă, şuncă feliată, trei feluri de vin şi o varietate de gemuri dulci.

— Agitaţie afară, agitaţie şi înăuntru; întotdeauna e mai bine să nu te amesteci, a spus Madame Toumet, tăindu-şi încă o felie de şuncă.

— Adevărat, adevărat, a spus Monsieur Montvert, mângâindu-şi barba. Dar de cele mai multe ori te trezeşti implicat fără să vrei. Este o modalitate prin care ne ţin ocupaţi. Presupun că oficialităţile consideră că e mai sigur în acest fel.

Şi nimeni nu ştia dacă se referea la războaie, la noua bătălie pentru influenţă, ori la ceva cu totul diferit.

*

Şase luni mai târziu, în toiul negocierilor pentru pace cu regele Spaniei, regina Mary a Angliei, distrusă, hidropică şi stearpă, se afla pe patul de moarte. Zăcea în patul ei imens, înconjurată de medici, preoţi şi doamnele de onoare care o jeleau, dându-şi duhul puţin câte puţin, până când, înainte de rugăciunea finală, a rostit câteva cuvinte atât de neclare, încât doctorul a trebuit să se aplece deasupra ei ca să le audă.

— Deschide-mi inima după ce voi muri şi vei găsi scris pe ea Calais.

Când mesagerii trimişi din Anglia au ajuns la Luvru, însuşi regele Henri s-a dus la nora lui adolescentă ca să o informeze că acum era regina legitimă a Angliei.

Regele-delfin, moştenitor al tronului Franţei, şi regina-delfân, soţia lui, şi-au unit blazoanele cu cele ale Angliei, aşteptând să preia tronul ţării.

Departe, în Escurial, veştile au ajuns în cele din urmă şi la urechea regelui Philip al Spaniei că soţia lui englezoaică, bătrână şi stearpă, era moartă. Aşezat la masa de scris imensă, de la care conducea jumătate de planetă, a scris o scrisoare şi a sigilat-o. În ziua următoare, ambasadorii au plecat călări la Paris. Ordinele pe care le duceau erau acestea: Regele Philip al Spaniei propunea să întărească pacea cu Franţa prin căsătoria cu micuţa Elizabeta de Valois, fiica în vârstă de paisprezece ani a regelui Franţei.

*

— E absolut indecent felul în care se privesc, a spus Monsieur Damville, utăindu-se la mirele şi mireasa aşezaţi pe podiumul de la masa principală. Servitorii alergau în sus şi în jos de-a lungul uriaşului hol al reşedinţei Hotel Montvert, ca să toarne vin în pahare şi să defileze printre mesele lungi pline cu invitaţi cu feluri noi de mâncare, de fiecare dată care mai de care mai exotice. Femei căsătorite cu bonete pe cap, bărbaţii purtând pălăriile lor cele mai bune, aerul aprins de zarva şi muzica din galerie: era un banchet de nuntă de neuitat, deşi, aşa cum spuneau invitaţii de rang, oarecum exagerat, un pic cam extravagant pentru un bărbat care provenea dintr-o familie dubioasă, mai ales când atât de multe dintre familiile cele mai bune ale regatului erau falite în urma războiului.

— Da, căsătoriile nu ar trebui făcute niciodată din dragoste, spunea tovarăşul său de la cină, care cu greu durează o săptămână după ce se termină ceremonia. Ar trebui încheiate în folosul celor două familii care dăinuieşte permanent.

Mireasa, atât de mărunţică, brunetă şi cu obrajii rozalii, tăia friptură pentru mire, al cărui braţ drept era bandajat în mătase neagră.

— Aş fi refuzat invitaţia, dacă nu aş fi auzit că însuşi Sieur de Vieilleville în persoană vine. Invitatul examina argintăria grea de pe mesele lungi, camera fabulos mobilată, picturile rare, lambriurile poleite cu aur, şirurile

de ghirlande atârnând pretutindeni şi îşi încorda nările ca şi cum ar fi mirosit ceva neplăcut.

— Unchiul lui… în vremurile acestea şi cel mai bun nobil de viţă trebuie să-şi aducă tributul bancherilor, a spus tovarăşul, înţepând un *pomme dorée* şi tăind o chifteluţă condimentată şi tăvălită prin şofran şi gălbenele.

— Am auzit că atunci când zestrea fetei a fost stabilită la două sute de mii de coroane, tatăl mirelui şi-a dat binecuvântarea. Tovarăşul de la masă s-a oprit să mai devoreze o aripă de fazan ca să o ude cu vinul dintr-un pocal pe care îl împărţeau amândoi.

— Şi asta şi favorurile şi titlurile pe care regele le-a conferit bancherilor…

— Biraques, Gondi, unde se vor opri?

— Nu până în momentul în care dobânzile împrumutului pentru război nu vor fi plătite, iar apoi, bineînţeles, va avea loc celebrarea nunţilor care păstrează pacea… nu, astea sunt timpuri imorale, când bancherii sunt făcuţi gentilomi mai repede decât larvele se transformă în muşte.

— Cu toate acestea, trebuie să recunoşti că această poveste de iubire întruneşte cerinţele unei căsnicii adecvate: d’Estouville îşi reface averea, iar acest individ, Montvert, este cu un pas mai aproape de tron.

— Şi totuşi este obscen. Uită-te cum se agaţă de el. A lăsat să se înţeleagă că tot eroismul lui de la Thionville a fost inspirat de ea – ce absurd; nici măcar nu era amanta lui. Cum să te îmbraci în culorile fiicei unui bancher? Ah, un alt toast… da, să bem… viaţă lungă şi bogăţie! Şi cu un strigăt plin de bucurie, invitaţii au ridicat din nou pocalele în aer.

În timp ce oaspeţii se înghesuiau în dormitor ca să-i vadă pe cei doi miri în pat şi să fie martori la consumarea căsătoriei, mama miresei stătea de vorbă cu o tânără înaltă, cu faţa tristă, îmbrăcată toată în negru.

— Oh, draga mea, va fi cea mai mare fericire a vieţii mele să-l văd pe Nicolas aşezat la casa lui la fel de bine ca

sora lui, a spus femeia mai în vârstă. Tânăra a suspinat.

— Nu văd cum va fi vreodată posibil, a spus ea.

— Să nu subestimezi niciodată isteţimea dragului meu Monsieur Montvert, a spus mama cu o voce satisfăcută. Cu noile lui cunoştinţe, are speranţa că va negocia iertarea lui Nicolas aşa încât acesta să se poată întoarce în ţară. Câţiva bănuţi pe ici, pe colo, ştii… negocierile semnării tratatului de pace merg bine şi ultimele zvonuri spun că va avea loc o nuntă regală. Ultima speranţă a lui Monsieur Montvert este că se va declara o amnistie generală, dacă prinţesa Elizabeta se va căsători cu regele Spaniei. Soţul meu plănuieşte să se apropie de el atunci. Dar să nu ştie că ţi-am spus eu; iubeşte surprizele. Şi din moment ce, ei bine, acel… um… mic *obiect* din cutie nu mai constituie o problemă, nu mai are nici cel mai mic dubiu faţă de justeţea mariajului vostru. Ştii bine, draga mea, că soţul meu vă stimează din ce în ce mai mult şi pe tine şi mai ales pe mătuşa ta…

Cei care stăteau în preajma lor au observat cea mai uimitoare metamorfozare a feţei tinerei femei. Culoarea ia revenit în obraji, iar strălucirea care o înconjura aproape că putea fi pipăită.

XXI

Face parte din iscusinţa regilor de a masca un tratat prost de pace printr-o petrecere extraordinară. Şi ce petrecere va fi aceasta: o nuntă dublă, urmată de o festivitate publică grandioasă, prin care fiica regelui se va căsători cu vechiul inamic, regele Spaniei, printr-o derogare, iar sora regelui, fată bătrână, se va mărita cu ducele de Savoia. Pentru toată această afacere uriaşă lucrătorii, ţesătorii, pictorii şi tâmplarii roboteau zi şi noapte ca să transforme tot Parisul într-o sală de recepţie. Traseele pe unde va trece procesiunea au fost împodobite cu stindarde, odoarele bisericeşti au fost scoase de la păstrare ca să împodobească catedrala, iar când trotoarele de la Luvru şi chiar şi de la Les Toumelles au fost considerate prea mici pentru mulţimea uriaşă de invitaţi şi

demnitari, larga stradă St.

— Antoine, care trece prin faţa palatului Les Toumelles, a fost transformată în loc de defilare pentru nuntă. O platformă lucrată cu grijă a fost ridicată în faţa palatului pentru doamnele importante şi distinşii oaspeţi şi fiecare fereastră cu vedere la stradă fusese rezervată şi închiriată – unele chiar de două ori, de mai mulţi proprietari lipsiţi de scrupule. Zile întregi cu muzică, baluri mascate, ospăţuri publice, sporturi, baluri, defilări vestimentare, cine nu era fericit într-un asemenea moment fantastic? însă cei mai fericiţi erau bancherii italieni, care acordaseră un împrumut cu o dobândă ridicată pentru toate aceste petreceri, căci regatul era aproape falit din pricina ultimului război contra Imperiului, iar pacea însemna că împrumuturile le vor fi returnate.

În camerele de pe rue de la Cerisée, Scipion de Montvert mânca prăjiturele de pe o tăviţă din argint şi comenta profiturile investiţiilor unor fonduri mici care îi fuseseră încredinţate de către Pauline Toumet.

— S-au dublat, draga mea, s-au dublat. Este o investiţie pe care aş fi făcut-o şi pentru iubita mea mamă, dacă ar mai fi fost în viaţă. Singura întrebare este dacă vrei să reinvesteşti banii în continuare sau să-ţi încasezi acum profiturile. Câteva tablouri mari şi scumpe, de natură religioasă, îi priveau din holul din spatele lor. Madame Toumet, în dorinţa de a-şi redecora casa, ca urmare a prosperităţii sale în creştere, adăugase ciucuri aurii oricărui obiect din cameră, care nu era mobil.

— Cât timp avem la dispoziţie, dragă Monsieur de Montvert?

— Corabia pleacă luna viitoare, dar tot mai rămâne vreme ca să investim în cargo – oricum, nu te sfătuiesc să-ţi bagi toţi banii în el…

— Da, într-adevăr, a spus mătuşa Pauline cu un chicotit subtil. Există întotdeauna riscul de a fi atacaţi de piraţi.

— Şi am o surpriză pentru voi două – am închiriat o

cameră exact faţă în faţă cu podiumul principal, cu două ferestre late excelente. Aş fi onorat dacă tu şi cu mătuşa ta vă veţi alătura mie şi micii mele familii ca să privim turnirul. Proaspătul meu ginere va fi însoţitorul unchiului său. Este o mare onoare, după cum ştii. Montvert arăta profund mulţumit de sine. Şi cine ştie, Demoiselle Sibille, poate veţi fi inspirată pentru unul dintre micile dumneavoastră prinosuri poetice care sunt atât de populare printre doamnele de la curte.

— Vai, vom fi încântate să acceptăm, a spus Madame Toumet. Sibille trebuie să uite de dorul lui Nicolas.

— Fii curajoasă, dragă, dragostea va triumfa. Am făcut deja demersuri la maître d'hôtel al regelui privind posibilitatea de a-i cumpăra iertarea, dar este delicat, înţelegeţi. Iar în acest timp, învaţă o meserie. Într-o zi sper că mi se va alătura în afaceri.

— Aş fi plecat într-o secundă să fiu cu el, dacă nu ar fi fost regina, a spus Sibille, care nu se apropiase de prăjiturele. L-aş urma până la capătul pământului în picioarele goale şi până la sfârşitul vieţii mele. Nu puteţi să mă ajutaţi să fug?

— Vei putea cu greu să i te alături dacă tu sau restul familiei vom fi morţi. Vezi, dacă obiectul acela odios din cutie se tot ţine după tine, singura persoană care te va proteja de cei care şi-l doresc este regina, iar singurul lucru care te protejează de regină este cutia şi teama ei că ai putea să-i pui dorinţe pentru tine însăţi. Să sperăm că nu o să afle niciodată că Menander este prea ocupat să pună în mişcare alte intrigi răutăcioase de-ale lui. În momentul în care va descoperi acest lucru, mecanismul nu va mai funcţiona – atunci vei avea şi mai mari necazuri. Cea mai bună cale de a ascunde amestecul ei din trecut cu diavolul este – ei bine – mă tem, nesănătoasă pentru tine. Florentinii sunt foarte răzbunători, draga mea, şi îşi ascund secretele bine – crede-mă în această privinţă, căci şi eu sunt unul dintre ai lor.

— Ce minte ai, Monsieur de Montvert – e ca

mecanismul unui ceas bine uns. Nu îţi scapă nimic. De ce nu mai iei o prăjitură? Mătuşa a făcut un gest spre tăviţă.

— Ah, sunt delicioase, a spus Montvert servindu-se cu încă o bucăţică. Trebuie să iei o prăjiturică, draga mea, ca să nu slăbeşti. Trebuie să-ţi menţii puterea minţii. Te afli într-o situaţie delicată şi doar forţa minţii te va scoate din ea. Dacă stăm să ne gândim, chiar şi eu, un părinte care face gafe, am interpretat cândva greşit legăturile tale la curte.

S-a oprit ca să înghită şi ultima prăjiturică, apoi a măturat cu mâna firimiturile care îi căzuseră pe haină.

— Dar am fost aşa de încântat să descopăr că eşti şi virtuoasă şi ai şi origini alese şi trebuie să recunoşti că adevăratul impediment al căsătoriei tale este mult mai supărător şi complex decât cele obişnuite. În primul rând posezi o cutie blestemată; un neajuns categoric pentru a-mi deveni noră. Mă temeam că nu vei putea să scapi niciodată de influenţa lui diabolică. Acum că poţi scăpa de cutie, faptul că ştii secretele reginei te pune într-un pericol mai mare ca înainte. Numai dacă, desigur, păstrezi cutia, care inspiră teamă, iar în anumite persoane cel mai uimitor imbold de a-şi lepăda sufletele. Oricum, dacă o păstrezi, eşti în pericol permanent de a fi atacată de cei care doresc cutia. O dilemă – una mult mai complexă decât cea a lui Menander, mă tem. Îmi vine greu să îmi imaginez o cale de scăpare, numai dacă nu fugi undeva unde nu te pot ajunge agenţii reginei şi să îngropi cutia într-o loc necunoscut. Dar apoi, suntem absolut siguri că şi-a pierdut abilitatea de a te urmări? E o problemă, o problemă – trebuie să aşteptăm să vedem cum lucrează Soarta ca să ne arate calea.

*

— Regina Spaniei, da, regina Spaniei! Dorinţa mea cea mai dragă mi s-a îndeplinit, exact aşa cum mi-am dorit. Toţi copiii mei să domnească într-o zi, am spus, şi ce minunat că va deveni regină exact la aceeaşi vârstă la care eu am fost trimisă în Franţa. În zilele cu baluri, spectacole

şi festivităţi care au urmat nunţii fiicei sale, Caterina de Medici s-a apucat cu ghearele de orice amănunt, sorbind din ochi şi glorificând amintirea care va fi pentru totdeauna gravată în inima ei: Elizabeta în inima marii catedrale, într-o rochie înţepenită cu bijuterii, în momentul în care coroana imperială a Spaniei a fost aşezată pe capul ei mic şi strâmt. Alături de ea, împuternicitul regelui Philip, ducele de Alva, cu bărbiţa lui lungă şi subţire, cu gulerul din dantelă ţeapăn în jurul feţei sale înguste şi înconjurată de floarea aleasă a nobilimii franceze, ale căror origini se pierdeau în negura timpului, aducând omagii fetiţei sale, Elizabeta ei, care era proclamată regină a Spaniei. Regina celui mai mare imperiu din toate timpurile. Regină a doua continente, a doua lumi, a răsăritului şi a apusului. Era o răzbunare şi faţă de insultele ducesei de Valentinois şi pentru anii de pretinsă prietenie. Fiica *ta* trebuie să se căsătorească aşa cum i se cuvine unei prinţese de sânge. Fiica *mea* este o regină-împărătească.

— Soarta, Maiestate. Mulţumită dumneavoastră, casa de Valois este destinată să păşească înainte dintr-un moment de glorie în altul. În timp ce o cameristă strângea şireturile corsetului Caterinci, Madame Gondi aducea juponul brodat cu aur, din şifonierul încuiat, iar Madame d'Alamanni rochia cu bijuterii pe care regina o va purta la balul mascat al serii. Mâine va avea loc cel mai mare şi ultimul eveniment înainte ca Elizabeta să plece spre Toledo: Turnirul celor trei regine. Şi apoi apoi Elizabeta va pleca.

— Ce riscuri mi-am asumat şi ce griji – şi toate în secret! Este un sacrificiu, un sacrificiu de mamă. Deja îmi pare rău după compania Elizabetei. Este atât de isteaţă şi atât de desăvârşită pentru cei paisprezece ani ai săi. Nădejdea mea, bucuria mea… dar reginele trebuie să ducă o viaţă diferită de a celorlalţi… oftă Caterina. Dintre toţi copiii ei, Elizabeta era partenera ei adevărată, fiica ei preferată. Dintre toţi pruncii ei, era singura care nu era

bolnavă, schiloadă, retardată, ci avea ochi strălucitori şi piele măslinie, avea o minte ageră şi plină de tact, plină de vioiciune. Ce chinuri a suferit până a crescut-o, căci a fost bolnăvicioasă în copilărie. Şi ce lucru rar, cât de preţioasă şi destoinică era comoara ei! Dar acum vor fi regine pentru totdeauna. Elizabeta va sta mereu la dreapta Caterinei când se vor întâlni, întocmai cum vor sta la Turneul celor trei regine care va încununa festivităţile de a doua zi. Şi, în secret, viermele satisfacţiei se răsucea în măruntaiele Caterinei; la stânga va sta regina Scoţiei, nora ei tăioasă, sau regina-delfin, aşa cum era acum numită. Regina unei jumătăţi de insulă sărăcăcioase, capricioasă şi răsfăţată, având ani de aşteptat până să ocupe locul de onoare al Caterinei, în timp ce *Elizabeta*. Elizabeta ei, era regina *Spaniei* şi a celui mai puternic imperiu de pe pământ. Ah, poţi să spui tot ce vrei, regină Marie, despre „fiicele negustorului”, astăzi fiica *mea* este regina *Spaniei*!

Un paj în livrea de mătase hoinărea printre multitudinea de doamne, cameriste, jupoane şi cutii cu bijuterii.

Nerăbdătoare, regina s-a întors spre micuţul paj slab şi deşirat în vârstă de doisprezece ani, vlăstarul diform al unei case mari, atât de nerăbdătoare de fapt, că servitoarea care-i prindea gulerul, abia a reuşit să nu o zgârie pe gât.

— Ce a spus regele, soţul meu, când i-am trimis culorile mele să le poarte în turnirul de mâine?

— Maiestatea Voastră, a croncănit pajul, vocea lui în schimbare alternând de la tonurile joase la cele înalte, din cauza emoţiei, maiestatea sa, regele, a spus… că… va purta culorile… ducesei de Valentinois.

— Mulţumesc, a răspuns regina rece ca gheaţa. În sinea sa, bucuria şi gloria se transformaseră în stană de piatră, o piatră funerară, grea şi tare. Ducesa de Valentinois îi otrăvea fiecare moment de fală. Cât va mai dura, cât va mai trebui să aştepte până când cealaltă dorinţă să-i fie îndeplinită?

*

În grajdurile regale ale castelului Les Toumelles, o armată de potcovari, grăjdari şi servitori munciseră în ultima săptămână de la răsăritul până la apusul soarelui. Răgetele leului din menajerie şi ţipetele păunilor din parc se amestecau cu zăngănitul şi zornăitul potcoavelor de cai şi a armurilor modificate pentru turnir, cu strigătele servitorilor de a face loc liber, căci unul dintre armăsarii imenşi şi sălbatici era adus de la grajduri în stalul său. Apoi urma ţesălatul, periatul, lustruitul, ferchezuitul şi poleitul potcoavelor – toate dichiselile care fac ca armăsarul unui nobil ce participă la un turnir să sclipească în soare ca metalul lustruit. Căruţe cu ovăz, băieţi cu găleţi de apă, şelari cu frâie noi, împodobite cu argint, îşi încrucişau cărările şi îşi făceau loc unii altora, căci grajdurile erau foarte aglomerate. Unii dintre invitaţi se urcaseră pe propriii lor cai pentru turnir. Toţi îşi aduseseră echipamentul personal, iar oamenii şi harnaşamentele trebuiau stivuite şi ele pe undeva.

— Regele va călări pe Le Victorieux? l-a întrebat un grăjdar pe dresorul calului regelui.

— Fără lauri sau frunze de castan. Regele se va îmbrăca tot în alb şi negru în onoarea ducesei de Valentinios şi vrea un cal negru. Pe cel care l-a adus ducele de Savoia, Le Malhereux. Cel aflat în ultimul staul. Iar Le Defiant să fie şi el pregătit.

Un băiat a adus imensul armăsar turcesc, un dar de la viitorul cumnat al regelui, din staulul său şi l-a legat între doi stâlpi. În timp ce doi grăjdari periau uriaşul armăsar negru ca să strălucească puternic, cel care a pus întrebarea s-a apucat de sarcina delicată de a-i lustrui fiecare dintre imensele potcoave. Pe măsură ce trebăluia, fluiera încetişor. O să aibă o privelişte bună mâine, chiar dacă de la nivelul solului.

*

În noaptea aceea, Caterina de Medici, regina Franţei, vrăjitoare amatoare, diletantă într-ale magiei, s-a trezit

ţipând. Era târziu în noapte, chiar foarte târziu, şi pe holurile umbroase ale Luvrului torţele sfârâitoare arseseră aproape până la capăt. Un arcaş se oprise pe scara care ducea sub apartamentele reginei crezând că a auzit ceva, dar s-ar putea să fi fost o pisică, sau poate briza indiscretă a nopţii. Cearşafurile reginei erau încâlcite şi ude de transpiraţie şi i s-a părut că alunecase brusc de la o înălţime mare. Teroarea pândea în colţurile baldachinului din brocart al patului ei, iar în urechi îi vibra râsul prăfos şi metalic al capului mort şi putrezit de secole. În imaginaţia ei, capul se ascundea în cutia lui pe undeva prin cameră şi îşi bătea joc de ea.

— Dorinţa inimii ţi-a fost îndeplinită, mărită regină. Timpul ţi-o va demonstra, a spus mumia, cu o voce care foşnea ca frunzele moarte. Iar viziunea, viziunea care o trezise din somn, nu şi-o putea scoate din minte: soţul ei, regele, zăcând gol şi mort într-o baltă de sânge, cu ochii ca nişte răni înfiorătoare şi sângerânde şi gura larg căscată într-o ultimă expresie de oroare şi surpriză.

— Nu asta, nu asta, oh, Doamne, nu asta am vrut, spunea regina, sau murmura, ori gândea – nici ea nu ar fi putut să spună exact.

— Oh, toate astea, ba chiar şi mai mult, a spus vocea uscată şi sinistră.

— Am îndepărtat influenţa Dianei de Poitiers, ducesă de Valentinois, asupra soţului tău pentru totdeauna, aşa cum ţi-ai dorit.

— Ce se petrece, Maiestate? a întrebat camerista care dormea pe patul cu rotile, înfăşurându-şi cearşafurile în jurul trupului gol şi grăbindu-se să tragă perdelele grele ale patului. După perdele, regina avea faţa ca o mască de groază, se holba la ceva invizibil, localizat undeva, în apropierea stâlpilor patului. Ceea ce vedea regina erau litere de foc, care explodau şi-i pârjoleau inima şi măruntaiele:

— Leul cel tânăr îl va învinge pe cel bătrân într-o singură înfruntare…

O singură înfruntare. Nu o înfruntare în război, ci o luptă contra unei persoane. Regele ia parte la turnir mâine. Nu o să-l lase să se lupte cu un bărbat care poartă un leu pe scut. Ah, să nu se întâmple nimic. Sfântă Fecioară, iartă-mă, protejează, salvează…

— Prea târziu, a şoptit capul.

Camerista a văzut buzele reginei rostind o rugăciune. Fără să scoată un cuvânt, a tras perdelele la loc şi s-a retras. Dar nu a mai luat-o somnul în noaptea aceea.

*

Ziua era frumoasă şi luminoasă şi mulţimea bucuroasă umpluse până la refuz toate ferestrele disponibile şi acoperişurile de pe rue St.

— Antoine, unde grilajele vopsite în culori strălucitoare, care demarcau arena, fuseseră ridicate şi proaspăt răzuite de noroi, toate aveau aceeaşi grosime şi erau aliniate la acelaşi nivel, peste dalele de piatră brăzdate de sub ele. Din fiecare turnuleţ din Les Toumelles, palatul împodobit cu foişoare, fluturau în vânt stindarde noi confecţionate din mătase. Tribuna doamnelor era acoperită cu un baldachin şi împodobită cu tapiţerii în culori vii şi lucitoare, iar în centru, ocupând locurile de onoare, stăteau cele trei regine, care mai de care mai strălucitoare ca cealaltă. Numai o singură persoană era acră şi furioasă şi îşi ascundea adevăratele sentimente în spatele unei măşti chiar mai elaborată decât cea în spatele căreia regina Franţei, cu faţa palidă şi rotundă, îşi ascundea teama. Bărbatul furios, care stătea în tribuna rezervată demnitarilor străini şi prinţilor bisericii, era ambasadorul Angliei. Remarcase că pe fiecare stindard şi pe broderia de pe mânecile fiecărui crainic era cusut blazonul reginei-delfin, care atârna şi de pe grilajele tribunei alături de blazoanele reginelor Franţei şi Spaniei, pe scurt, fiecare haină regală franceză cu blazoane, conţinea stema Angliei. Nu s-ar fi putut face o declaraţie mai clară de război între Mary, regina catolică a Scoţiei, moştenitoare a tronului Franţei şi Elizabeta, tânăra regină

protestantă a Angliei. Dar pentru francezi, totul făcea parte din măreţia zilei respective. Triumful inevitabil al alianţei catolice făcea parte din planul măreţ al lui Dumnezeu pentru Franţa. Ce drept avea ambasadorul fiicei nelegitime a unui rege divorţat să se plângă?

Cu buzele strânse şi încheieturile degetelor albe, regina Franţei cu faţă mică de spiriduş a auzit goarnele crainicilor anunţând sosirea regelui în arenă. Biletul pe care i-l trimisese, oare îl primise? Am avut un vis, scria în el. Nu intra în arenă azi. Aminteşte-ţi cuvintele lui Luc Guaric şi ale lui Nostradamus. Acesta este cel de-al patruzeci şi unulea an.

Regele, îmbrăcat conform tradiţiei cu o pelerină alb şi negru, purtată peste armura de un negru strălucitor şi gravată cu aur, s-a oprit la capătul câmpului de luptă, s-a înclinat de pe şaua înaltă de turnir, aşezată pe spatele lui Le Malheureux ca să ridice bileţelul.

— Superstiţii, a spus regele, mototolind hârtia şi aruncând-o cât colo. Mă consideră un fraier? Un rege nu se retrage din competiţie odată ce şi-a anunţat intenţia de a participa.

Apoi s-a adresat hotărât micuţului paj:

— Spune-i reginei, soţia mea, că voi participa la turnir astăzi, şi că voi ieşi învingător.

Însoţitorul său i-a înmânat lancea şi s-a ghemuit pe cal. Era un călăreţ frumos, călărind ţanţoş, şi pe măsură ce înainta în arenă ca să se prezinte, cu penele coifului zburând în bătaia vântului şi armura sclipind, îl răsplăteau ovaţiile pline de admiraţie şi respect ale mulţimii. Încă nu am îmbătrânit, gândea regele. Nici nu m-am îngrăşat prea mult. Pot să le mai arăt câte ceva bărbaţilor de douăzeci de ani. Şi-a tras vizorul barat cu aur peste ochi, apoi la semnal, a dat pinteni armăsarului negru. Cei doi călăreţi s-au izbit cu o bufnitură; lancea regelui s-a sfărâmat, iar adversarul său a rămas fără cal. Ovaţii şi aplauze. Regele Franţei era în continuare regele echitaţiei. Putea regele Spaniei, bătrânul acela cu privirea înceţoşată, să se

descurce la fel de bine? în standuri a văzut-o pe Diane fluturându-şi batista spre el. Soţia lui, palidă şi corpolentă, nici măcar nu a zâmbit la triumful lui. Câtă vreme va mai fi înhămat de această italiancă impasibilă şi superstiţioasă, fiica unui negustor?

S-au auzit din nou goarnele şi încă odată regele a triumfat în arenă. Să-i îngăduim ducelui de Alva să se întoarcă la stăpânul lui, bătrânul acela care se ascunde în palatele sale, şi să-i spună că regele Franţei, Henri, este un maestru al echitaţiei şi încă mai are forţă pe câmpul de luptă. Le Malheureux avea pete de sudoare pe trupu-i zvelt, iar bucata de pânză lungă, brodată cu alb şi negru de sub şa îi atârna neglijent de o parte şi alta. Cel de-al treilea şi ultimul concurent; căpitanul gărzilor scoţiene, are numai douăzeci şi opt de ani! O competiţie vrednică de el!

Când Montgomery a fost anunţat şi a înaintat călări în arenă, buzele reginei s-au albit. Tânărul, călare pe un superb cal murg aparţinând grajdurilor regale, ducea pe braţul stâng un scut vopsit cu stema casei sale: scos în relief, pentru ochii reginei, ca şi cum ar fi fost pictat în loc, un leu roşu trona în mijlocul blazonului. Leul cel tânăr… gândul îi bâzâia prin creier. Aici este moartea. Ultimul competitor, după care cele trei curse impuse de regulamentul turnirului vor fi onorate. Marie, regină a Paradisului, se ruga femeia în tăcere când cei doi cavaleri înarmaţi până-n dinţi zornăiau în arenă, îndreptându-se unul către celălalt. S-au izbit cu o bufnitură tunătoare; Montgomery stătea ţeapăn, regele s-a clătinat, dar şi-a revenit. Pierduse… o curea de la scara şeii. Femeile din jurul reginei au icnit, apoi au strigat, ca şi cele de la ferestre şi din mulţimea de la sol. Însă regina stătea cu faţa de oţel şi îşi simţea inima cum îi pompa din nou sânge în organism. Rugăciunile sale au primit un răspuns. Regele supravieţuise. La noapte va dansa, va lua cina, îşi va lua rămas bun de la fiica lui. Totul era bine. Acest moment de pericol trecuse; şaizeci şi nouă de ani, spusese Nostradamus. Regatul îşi va reveni de pe urma acestui

război dezastruos şi inutil. Diviziunea religioasă care separa ţara va înceta şi va deveni cel mai grozav regat dintre toate teritoriile catolice ale lumii creştine. Franţa va lua Anglia, va pune capăt ereziei, îl va servi pe Dumnezeu şi va deveni atotputernică. Apoi, spre oroarea ei, a văzut că soţul ei nu a descălecat la capătul pistei.

În timp ce câţiva servitori ştergeau calul de sudoare, regele Henri a acceptat să bea apă, după care a înapoiat cupa goală.

— Mi-am pierdut o curea, a spus el. Montgomery m-a făcut să pierd o curea de la şa; vreau să mă înfrunt încă odată cu el.

Sieur de Vieilleville, complet înarmat şi călare pe cal pentru următorul turnir cu Montgomery a răspuns.

— Sire, v-aţi achitat cu onoare de întrecere, iar acum este rândul meu. Nu vă urcaţi din nou pe cal.

Dar regele, înfuriat şi bombănind, s-a gândit la ruşinea de a fi pierdut o curea în faţa ducelui de Alva.

— Dă-te la o parte, a răspuns regele, vreau să îl înfrunt din nou pe Montgomery; de data asta îl voi înfrânge.

De la depărtare, regina a văzut cele două siluete stând de vorbă în spinarea cailor. S-a întors spre fiica ei.

— Regele, tatăl tău, doreşte să participe şi la cea de-a patra înfruntare. Fata subţirică, în vârstă de paisprezece ani, s-a uitat la ea, fără să înţeleagă. Trei paji stăteau în picioare în spatele reginei, ca să-i fie la dispoziţie pentru orice mic serviciu. Regina l-a trimis pe cel mai rapid dintre ei să alerge până la capătul arenei cu un mesaj.

Lunga pauză a demoralizat mulţimea. Cele trei curse ale regelui se terminaseră. Ce se întâmpla? Un murmur neliniştit se ridica din public, făcându-l pe rege să-şi respecte, fără doar şi poate, decizia luată.

— Trimite-ţi un mesaj lui Montgomery că tot regele se va întâlni cu el. Insist să-mi iau revanşa.

Vieilleville şi-a privit suveranul lung şi aspru.

— Maiestate, de trei nopţi am fost bântuit de vise

urâte. Vă implor, nu participaţi la această ciocnire. Eu sunt aici; aţi făcut faţă competiţiei cu onoare. Lăsaţi-mă pe mine să mă înfrunt cu Montgomery, pentru binele domniei voastre. Doi paji alergau spre rege, unul în livreaua lui Montgomery, altul în culorile reginei.

— Ce spune Montgomery? a întrebat regele.

— Maiestatea Voastră, spune că l-aţi onorat şi imploră să nu i se ceară să concureze din nou împotriva domniei voastre, a spus băiatul.

— Spune-i să fie pregătit, a răspuns regele. Îi ordon. S-a uitat la cel de-al doilea paj şi şi-a ridicat sprâncenele negre. Faţa lui lungă avea o expresie dispreţuitoare. „Ce mai spune regina, soţia mea, de data asta?”

— Maiestate, regina vă imploră, din dragoste pentru ea, să nu îl provocaţi pe Montgomery din nou.

Împodobit din cap până în picioare în culorile amantei, s-a uitat în jos şi a rostit cu o ironie inconştientă:

— Spune-i că tocmai din iubire faţă de ea voi participa la următoarea cursă şi şi-a coborât vizorul cu bare aurii. Asistentul său, impulsionat de un avânt bizar, i-a verificat cataramele armurii şi încuietoarea vizorului. Toate păreau bine fixate. La comanda regelui, goarnele au sunat, iar suveranul, împrospătat, s-a îndreptat iarăşi spre arenă. În timpul deplasării, un băieţel a ieşit alergând din mulţime:

— Sire, nu vă luptaţi, a strigat copilul după el, dar regele nu l-a mai auzit.

În tunetul potcoavelor grele, cei doi cai echipaţi şi călăreţii lor înarmaţi se îndreptau unul spre celălalt în galop. Lancea regelui a ratat ţinta, iar Montgomery a lovit scutul înclinat al regelui un pic deasupra centrului. Lancea s-a sfărâmat în bucăţele, iar vârful lung şi ascuţit s-a rupt. Dar chiar în momentul în care lancea se sfărâma, a alunecat în sus, iar Montgomery, într-un moment de uluire şi şoc, nu a îndepărtat ciotul suficient de repede. Era prea târziu. Ciotul rupt a ricoşat în sus peste scutul înclinat, lovind vizorul regelui, care s-a deschis.

Mulţimea l-a văzut pe rege înclinându-se în şa, apoi alunecând uşor spre pământ. Toată lumea şi-a ţinut respiraţia şi a ţipat. „Regele a căzut!” înainte ca servitorii regelui să se adune în jurul lui ca să-i scoată armura, Caterina a avut, de la standuri, viziunea coşmarului ei: faţa regelui, acoperită cu sângele care ţâşnea, ţâşnea de nepototlit, din ochiul lui drept, din care aşchiile enorme ale lăncii rupte ieşeau în afară hidos.

*

Cocoţată la o fereastră a unei camere închiriate din rue St.

— Antoine, o tânără înaltă şi ascuţită îşi pusese mâna la gură şi gemea din cauza şocului. O altă tânără se răsucise pe loc uşor, îşi dăduse ochii peste cap şi leşinase în poala mamei sale. Mătuşa Pauline şi Montvert, bancherul, se priveau plini de subînţeles.

— Asta schimbă totul, a spus mătuşa.

— Voi trimite imediat după Nicolas. Noul regim nu va mai fi preocupat să-i urmărească pe cei care se duelează la băi.

— Dar dacă cineva va bănui ca acesta este manopera lui Menander, Sibille va fi în mare pericol.

— Exact. Dar nu e vorba de oricine, ci de regină.

— Cât timp regele trăieşte, toate speranţele sunt în el.

— Iar dacă moare, va urma o perioadă impusă de patruzeci de zile de doliu, timp în care regina va fi sechestrată. Ambele evenimente ne lasă timp la dispoziţie. Se pot căsători în secret, iar Nicolas poate să o scoată din ţara. Sper că Sibille nu urăşte soarele cu aceeaşi aversiune ca şi domnia voastră, Madame.

— Se spune că e foarte sănătos să mergi în Italia în acest anotimp, a spus mătuşa. Şi, deşi ceilalţi membri ai familiei se aflau în aceeaşi cameră cu ei, erau atât de şocaţi de ceea ce văzuseră că nu au auzit un cuvânt din discuţia celor doi.

Bătrânul Conetabil în persoană, însănătoşit şi pus în

libertate odată cu încheierea războiului, şi marele Guise, învingătorul de la Calais, îl duceau pe rege pe braţe în Les Toumelles.

— Vreau să merg, a murmurat suveranul la piciorul scării impunătoare de la intrare, dar a trebuit să fie sprijinit de câţiva alţi lorzi de la curte. În spatele lui venea un grup de personalităţi care îl transportau pe moştenitorul ce îşi pierduse cunoştinţa. Un semn rău, au spus cei care fuseseră martori la procesiunea sinistră care intra în palat. În noaptea aceea au zăvorât porţile palatului, iar Montgomery, tânărul leu, şi-a împachetat catrafusele în grabă şi a părăsit ţara.

Întins în patul grandios şi drapat, regele se zbătea între starea de inconştienţă şi luciditate, ziua se amesteca cu noaptea într-un talmeş-balmeș de chirurgi, demnitari care vorbeau în şoaptă pe coridoare şi de acte, care i se prezentau pentru o semnătură plăpândă.

— Poate că se va întrema; doctorii spun că rana nu e mortală, rostea regina către Madame d'Alamanni, când a părăsit patul bolnavului, ca să se odihnească vreo oră sau două. Dar ochişorii ei bulbucaţi, măriţi de spaimă şi vinovăţie, spuneau o altă poveste.

— Chiar eu l-am auzit pe asistentul lui Maître Paré spunând că dacă nu i-a penetrat creierul, îşi va pierde doar ochiul, i-a răspuns doamna de companie.

— Şi nu are febră, a spus regina. Dacă nu are febră, cu siguranţă se va pune pe picioare.

Îi văzuse deja pe fraţii de Guise, înalţi şi aroganţi, intrând şi ieşind din camerele unde fiul ei bolnav şi imbecil zăcea îmbărbătat de soţioara lui roşcată, vanitoasă şi ambiţioasă. Nu avea nevoie de visuri profetice ca să-şi dea seama cum vor sta lucrurile în viitor, dacă soţul ei nu se va mai scula de pe patul de suferinţă. În timp ce străbătea coridoarele între operaţiile succesive, frângându-şi mâinile, inima îi îngheţase din cauza fantasmelor şi a închipuirilor. În cea de-a treia zi, s-a mobilizat odată cu sosirea la palat a renumitului Vesalius, supus al regelui

Spaniei şi cel mai bun anatomist din lume, iar regele a chemat muzicanţii şi a jurat să facă un pelerinaj după ce se va însănătoşi. Şi-a amintit că nu mâncase şi a luat puţin vin şi carne fiartă de pasăre, apoi, în noaptea aceea, a dormit dreaptă ca lumânarea într-un scaun de lângă patul regelui, liniştită de respiraţia lui regulată.

Dar în cea de-a patra zi temperatura a început să-i crească şi niciun tratament nu a putut să o ţină pe loc.

*

În faţa porţilor zăvorâte ale palatului Les Toumelles, Diane de Poitiers, ducesă de Valentinois, a fost îndepărtată ca o cerşetoare.

— Ordinele reginei, a spus garda, în timp ce ducesa, cu ochii roşii de furie, faţa palidă şi încordată, a zburat în fugă spre trăsura ei împodobită şi poleită. Servitorii au tras perdelele şi pe măsură ce garda privea cei doi cai negri drapaţi în alb, care cărau balansându-se, povara închisă etanş, se gândea: cum a putut să vadă regele ceva la *cal* E mai bătrână decât bunica mea şi e la fel de stafidită ca o prună.

În holul de primire al vilei sale luxoase din Paris, ducesa de Valentinois se plimba în sus şi în jos pe covorul gros turcesc, oarbă la trecerea timpului. Persoane lipsite de orice merit, paji, bârfitori, toţi cei cărora în anii trecuţi nu li se permitea să pună piciorul dincolo de porţi, erau acum bine veniţi în Les Toumelles şi poftiţi înăuntru.

— Trăieşte regele? Se va face bine? repeta întruna, cu faţa tensionată şi bântuită.

În cea de-a patra noapte s-a trezit ţipând din somnul ei indus de opium şi a cerut ca femeia care o însoţea să meargă imediat la arcaşi ca să-l aresteze pe ghicitorul Simeoni, dar femeia a crezut că halucinează şi i-a mai turnat ducesei încă o doză de medicament.

În dimineaţa aceea, când ducesa primea în audienţă, a observat că multe feţe familiare din aristocraţia înaltă erau absente. Curtea palatului ei era lipsită de petiţionari, cina, la care primea multă lume, rămăsese fără invitaţi,

înnebunită, a trimis un mesaj printr-un curier la capul familiei care îi datora atât de multe favoruri, dar Guise i-a răspuns rece, anunţând-o că erau o familie obişnuită care are de-a face cu domnitori legitimi, nu cu foste amante.

— Dar e în viaţă, trăieşte încă, a spus ea. Pentru Dumnezeu, nu voi fi tratată în felul acesta atâta timp cât încă el mai respiră. Cu toate acestea, cu fiecare oră care se scurgea, părea că ducesa abandonată îmbătrânea din ce în ce mai mult.

Ridurile i se adânceau, iar faţa ei albă căpătase o tentă cenuşie. Era ca şi cum, pe măsură ce regele era purtat spre moarte, magia care o ţinuse tânără dispărea. A pus mâna pe o oglinjoară de pe toaletă şi deasupra corsetului ei cu bijuterii şi a gulerului imaculat din dantelă, o faţă străveche se uita fix la ea. O faţă… ca… oh, Cerule, a mumiei acelea oribilă din cutie. Stafâdită, putrezită… ba nu, chiar *era* obiectul acela vulgar, înfiorător. Şi când se holba îngrozită la propriul chip, obiectul din oglindă i-a făcut cu ochiul, cu pleoapa descojită şi pieloasă. Ţipând, ducesa a aruncat oglinda ce s-a făcut ţăndări izbindu-se de podea, împrăştiind cioburi de sticlă peste tot. Dar nimeni nu a auzit-o.

Umbrele după amiezii se înmulţeau, iar ducesa, care stătea singură în dormitorul ei, mâncarea zăcând neatinsă pe o tăviţă de lângă pat, auzi o bătaie timidă în uşă. Un paj, trimis de garda de la poartă, i-a adus un mesaj sigilat cu blazonul casei regale. L-a rupt la repezeală. Era o scrisoare adresată „Mamei Poitiers” – bătrânei mame Poitiers, nu ducesei, nu dragei verişoare, nu nimic. Era de la regină. Îi cerea să returneze bijuteriile coroanei, fondurile statului, castelul şi darurile trezoreriei şi moşiile regale pe care regele i le oferise. Regina dorea ca Chenonceau, palatul alb cu brizele lui plăcute şi sărbătorile pline de voioşie, să troneze ca un tort de nuntă pe malul râului Cher. Scrisoarea era la fel de rece şi precisă ca bisturiul unui chirurg şi îi îngheţase inima reginei.

Trebuie să trăiască, trebuie să trăiască, îşi tot spunea în gând ducesa, îngenunchind pe scăunelul de rugăciune împodobit, de lângă pat. Şi totuşi, o şoaptă ca frunzele uscate i-a ajuns la urechi: ţi-ai dorit ca regina să nu aibă nicio influenţă asupra lui, şi iată! nu va avea. Ţi-am îndeplinit dorinţa inimii.

*

În pivniţele de la Les Toumelles patru criminali în cătuşe solide erau duşi în mare grabă în faţa butucului înălţat al călăului.

— Nu acum, nu acum, pentru numele lui Dumnezeu, urla unul dintre ei, când l-a văzut pe gâdele mascat sprijinindu-se în secure.

— *In nomine patris*, *fâlio*, *et spiritu Sandu*", intona preotul care îi însoţea, terminându-şi rugăciunea cu semnul crucii. Încăperea umedă, din piatră, mirosea a şoareci şi a mucegai.

— Acestea sunt ordinele. Doctorii au nevoie de capetele voastre, a spus călăul. Tu eşti oricum condamnat la moarte. Ce mai contează dacă este acum sau mai târziu?

În încăperea următoare, sub bolta grea din piatră, aşteptau cei mai renumiţi chirurgi din lumea întreagă. Când au auzit ultima din cele patru *bufnituri* greoaie, au dat din cap aprobator unii către alţii şi şi-au legat şorţurile groase din piele peste veste; capetele erau pregătite. Prospeţimea era esenţială; materialul experimental trebuia să se afle, pe cât posibil, în aceeaşi stare ca şi capul regelui. Pe o masă lungă din stejar erau întinse rămăşiţele despicate de lancea fatală şi câteva seturi de instrumente de disecţie. Chirurgii au ridicat privirile când s-a deschis uşa şi doi dintre asistenţii călăului au intrat cu un hârdău, cărând cele patru capete, acoperite de sânge.

Însuşi celebrul Vesalius a ridicat primul cap din hârdău, apucându-l de păr, şi aşezându-l pe masă. Ceilalţi chirurgi, asemenea lui Vesalius, fără veste pe ei şi cu mânecile suflecate, au poziţionat capul în timp ce Ambroise Paré – chirurgul personal al regelui, strălucitul

medic de pe câmpul de luptă care l-a salvat pe cicatrice, inventase ligatura arterelor, revoluţionase tratamentul rănilor provocate de glonţ – a ridicat lancea zdrobită. Cu o singură lovitură precisă, a condus arma despicată în ochiul drept, exact sub acelaşi unghi sub care pătrunsese şi în ochiul regelui. Vesalius a luat scalpelul şi a deschis craniul.

Capetele moarte, cu bărbi erau adunate ciorchine în jurul mesei pe care era deschis craniul.

— …aici, partea inferioară a osului sfenoid…

— …lungimea, este aceeaşi?

— …nu e nicio îndoială. Lancea a penetrat creierul…

— …aşchiile mai profunde care au rămas în ochiul regelui pot fi înlăturate fără a sângera fatal?

— …dacă nu le scoatem, otrava nu se poate scurge din rană…

— …otrăvirea creierului…

— …o infuzie de sânge proaspăt…

— …o altă operaţie…

Până în momentul în care şi cel de-al patrulea cap a fost disecat, chirurgii au stabilit că vor menţine acelaşi tratament pentru rana regelui. Ştiau că indiferent ce ar fi făcut, s-ar fi dovedit a-i fi fatal.

*

În cea de-a zecea zi, regele şi-a recăpătat cunoştinţa pentru scurt timp şi a cerut să-l vadă pe Delfin.

— Fiule, o să rămâi fără tată, dar nu fără binecuvântarea lui. Mă rog. lui Dumnezeu ca tu să ai mai mult noroc decât am avut eu. Băiatul plăpând şi bolnăvicios a leşinat, iar când şi-a revenit şi s-a trezit în camera sa a început să plângă:

— Dumnezeule, eu cum să trăiesc, dacă tatăl meu moare? Şi cu toate că însuşi atotputernicul cardinal de Lorraine i-a oferit mângâiere, într-o fracţiune de secundă, naivul băiat a întrezărit aburii obscuri ai viitorului ce i se deschidea în faţă şi a ştiut că nimic nu poate să-l salveze, nici proaspăta lui soţie, nici isteţii lui unchi prin alianţă, nici mama lui, grijuluie ca o cloşcă. Moartea îl privea prin

acea deschizătură şi îi transforma şira spinării stricată în lichid.

În acea noapte, în timp ce regele horcăia, chirurgii s-au sfătuit şi au căzut de acord asupra unei ultime măsuri disperate: vor face o trepanaţie a craniului. Dar când au îndepărtat bandajele, din ochi s-a revărsat atât de mult puroi încât şi-au dat seama că nicio intervenţie de care aceştia erau capabili nu ar fi putut salva creierul regelui. Au bandajat la loc capul ars de febră şi au chemat după preoţi să vină şi să îndeplinească ultimele ritualuri.

*

Tradiţia impunea că văduvele Franţei să poarte alb, dar să fie zăvorâte în camerele lor, însă Caterina de Medici a ordonat să îmbrace haine negre de doliu, aşa cum purtau văduvele unor familii inferioare casei regale şi întocmai cum se îmbrăcau curtenii italieni. Broderiile din aur strălucitor, luxul, catifelele lucitoare, mătăsurile cu picăţele au fost aruncate cât colo, cărate pe braţe de către doamnele de companie ale reginei, iar meşterii au venit să-i drapeze în negru apartamentele de la Luvru, mobila şi ferestrele. Rătăcind prin camerele întunecate, cu faţa umflată de plâns, îngenunchind pe scăunelul de rugăciune fără să fie în stare să-şi ţină ochii pe cartea de rugăciuni, stând trează noaptea în beznă, regina era bântuită de gânduri chinuitoare. Într-o noapte, şi-a trezit servitoarele ca să le spună că trebuie să-şi schimbe însemnele de pe blazon. În ziua următoare, când sperau că a uitat, regina a trimis după un cărturar de la Colegiul de Istorie şi a îndepărtat curcubeul, pe care însuşi bătrânul rege Francis i-l oferise, şi cu mâna ei a schiţat un ciot de lance sfărâmată într-un cartuş, iar sub el motto-ul: *Lacrimae hinc*, *hinc dolor* – „Aici sunt lacrimi, aici e mâhnire”.

Dar în tristeţea fără de sfârşit a încăperilor ei drapate în negru, atât de întunecoase că trebuiau luminate cu lumânări şi în timpul zilei, regina a auzit un fâşâit de haine putrezite, scoase din mormânt, şi un râs ascuns care răsuna ca pietrele aruncate într-o criptă. Şi apoi vocea

care o făcea să se răsucească de durere în interior s-a apropiat, iar capul îi bubuia ca şi cum ar fi vrut să explodeze:

— Mărită regină, ducesa nu-i va mai stăpâni inima. Vezi cum ţi-am îndeplinit dorinţa inimii?

Dar Caterina era o Medici şi era concepută dintr-o substanţă rezistentă. A murmurat în umbră: Nu ai câştigat încă. Voi căuta o magie şi mai puternică. Te voi învinge.

Oh, grandioasă regină, ce adversar destoinic eşti. Nu am întâlnit pe cineva asemănător în o mie de ani. Dar înainte să te gândeşti să-ţi salvezi pielea, aminteşte-ţi şi celelalte dorinţe.

— Copiii mei! a icnit regina.

— Cerule, da, copii tăi. Îţi aminteşti ce ţi-ai dorit? Ca regina Scoţiei să nu aibă influenţă asupra fiului tău…

— Nu, nu!

— Oh, dar nu am terminat – şi ţi-ai dorit ca toţi să ajungă la tron. Priveşte cum am aranjat lucrurile ca să-ţi îndeplinesc cea mai mare dorinţă dintre toate.

Oţel topit picura în trupul reginei şi se solidifica. Doamnele care răspunseră chemării micului clopoţel de argint, pe care suverana puse mâna, li s-a părut că văd ceva în colţul camerei, ce semăna cu o statuie, o fantomă, un demon şi pusese stăpânire pe silueta reginei.

— Madame Gondi, a spus obiectul de granit din colţ, trimite un curier să ia cel mai rapid cal din grajdul regelui să ducă această scrisoare la Salon de Provence, la casa lui Nostradamus. Spune-i să vină la Chaumont şi să ne întâlnim acolo.

Şi când Madame Gondi a dispărut, i s-a adresat lui Madame d’Alamanni.

— Madame, cum stau lucrurile la curte şi cum se prezintă fiul meu, regele?

— Maiestatea Voastră, fiul dumneavoastră s-a îmbolnăvit, dar a dat ordine ca mareşalul St.

— André şi Conetabilul Montmorency să aibă onoarea de a-l păzi pe rege în timpul celor patruzeci de zile de

doliu.

— Nimeni altcineva decât fraţii de Guise l-au învăţat aceste lucruri. Deci acum, cu alte cuvinte, fraţii de Guise domnesc nestingheriţi.

— Da, Maiestate.

— Şi până la finalul celor patruzeci de zile, Conetabilul şi mareşalul neputând să se dezlipească de catafalc, nu va mai exista nimeni şi nimic care să le stea în cale.

— Maiestate, ei vor deţine puterea pe durata perioadei suferinţei dumneavoastră.

— Orele mele de chin s-au sfârşit. Aş dori să-l chem pe trezorierul regelui ca să mă pună la curent cu situaţia financiară a regatului. Am auzit că fostul rege, soţul meu, a spus că soldaţii nu au fost plătiţi în ultimii trei ani.

— Dar, Maiestate…

— Fără niciun dar. Acesta este un motiv de răzmeriţă. Şi aş dori să ştiu dacă luteranii au început să-şi scoată feţele la iveală acum că la domnie se află un copil. Aduceţi-mi pamfletele lor; vreau să ştiu ce scriu în ele, şi ei şi predicatorii lor perfizi. Dacă au scris un cuvinţel împotriva mea, vor fi prinşi şi spânzuraţi. Şi… oh, da, trimite-ţi după Demoiselle de La Roque. Vreau să vină la Chaumont unde mă voi sfătui cu ea între patru ochi. Trimite-ţi şi un străjer ca să fiu sigură că nu se răzgândeşte. Este un sacrificiu pe care trebuie să-l facă pentru binele tronului. Dar… spuneţi-i… spuneţi-i că… regina are o recompensă specială pentru toate serviciile ei.

*

Chiar în aceeaşi seară, un curier rapid din Genova trăgea de hăţuri un armăsar turcesc extenuat şi intra în curtea clădirii băncii Fabris & Monteverdi din Lyon. După ce a lăsat pachetul cu mesaje celui mai în vârstă dintre fraţii Fabris, s-a oprit doar cât să guste ceva în fugă şi să schimbe caii, după care a plecat mai departe la drum prin noapte. Luna era doar pe jumătate plină, suficient cât să lumineze drumul, şi în pofida faptului că nu transporta

nimic de valoare, curierul înveşmântat în negru era înarmat cu o floretă italiană, un pumnal lung, o milostivire tainică, o archebuză şi o legăturică cu praf de puşcă agăţată de gât. Faţa lui Nicolas era suptă de oboseală şi nu se mai bărbierise în ultimele două săptămâni, dar căutătura îi era hotărâtă. Tatăl lui, bătrânul lui tată stângaci şi nemilos, îşi dezvăluise în cele din urmă latura umană. Printr-o scrisoare trimisă din Paris, îl asigura că îi ierta totul, îi dădea permisiunea să se căsătoească şi îi mai scria că, dacă nu se grăbea, dragostea vieţii lui va zăcea în mormânt.

XXII

— Moarte vrăjitorului! Deasupra mulţimii care ţipa în Place de Grève, figura înfăşurată în pelerină şi priponit!! de stâlpul înalt abia se zărea.

— Moarte lui Nostradamus! Bărbaţi şi femei cu saboţi şi haine aspre se îmbulzeau ca să arunce şi mai multe paie pe grămezile de lemne.

— Ardeţi-l pe magicianul care l-a ucis pe rege!

— *Au feu*, *au feu*!" Un bărbat a pus un şomoiog aprins în paiele care au ars mocnit un moment, apoi au izbucnit într-o limbă de foc subţire. La marginea pieţei, lângă grilajul ornat al porţii principale de la Hotel de Ville, o jumătate de duzină de arcaşi cu coifuri largi şi platoşe cu zale din oţel leneveau cu armele lângă ei.

— Cine este Nostradamus? a întrebat un arcaş.

— Nu ai auzit? Un vrăjitor care a aruncat o vrajă de moarte asupra regelui. Flăcările ajunseseră la tivul mantiei, iar fumul dens acoperea restul siluetei.

— Pentru cine lucra?

— Se spune că pentru oamenii reginei Angliei… Din mulţime s-a ridicat un chiot de bucurie când flăcările au izbucnit brusc prin efigia umplută cu paie ce a dispărut într-o vâlvătaie aprigă.

— L-au vânat peste tot, dar i-au pierdut urma. Aşa că au fost nevoiţi să se mulţumească cu ceva…

— Ha! Dacă-şi mai arată vreodată faţa în Paris, o să

fie întâmpinat cu căldură, asta-i sigur!

— Toţi vrăjitorii ar trebui să fie arşi. Arşi aici, iar apoi să ardă şi în iad.

— Ei bine, Anael, a spus Nostradamus, care privea scena în apele vasului profetic, dacă aş plănui să vizitez oraşul ăla nenorocit încă odată, cu siguranţă nu aş face-o acum.

Chiar şi la miezul nopţii, arşiţa zilei era în continuare captivă în camera de la mezaninul casei din Salon, iar lui Nostradamus, cu faţa lac de sudoare, îi părea rău pentru mantia groasă de sub pelerina sa de profet. La lumina lumânărilor, alama inelelor, care reprezenta sistemul solar scânteia fără strălucire, iar trupul lui Anael abia putea fi zărit, cu excepţia unor vapori închişi la culoare.

— Nu sunt foarte raţionali, a remarcat figura întunecată. Să prezici viitorul nu e acelaşi lucru cu a-l face să se întâmple.

— Parizieni. Îngrozitoare personaje. M-au plătit prost, Inchiziţia m-a ameninţat, iar acum îmi ard chipul. Ţi-am povestit vreodată despre hanul acela care se numea Saint-Michel? Aşternuturile erau murdare şi mi-au cerut un preţ exagerat pentru oţetul acela oribil pe care-l numeau vin…

— De o sută de ori, Michel. Ai îmbătrânit şi ai devenit ursuz. Ce poate fi mai rău de atât? Eşti aşa uituc încât mereu eşti în toane proaste.

— Eu? Niciodată! Mintea mea e la fel de ascuţită ca o cutie nouă plină cu ace. Dar cu siguranţă nu o să mai plec din nou la drum. Indigestia mea, ca să nu mai spun de ingratitudinea unor indivizi ca *aceştia*…

— Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş baza pe asta, Michel, i-a răspuns Îngerul Evenimentelor Trecute şi Viitoare.

*

Acum îmi amintesc ziua cu exactitate, pentru că era ziua în care am mers la editor cu ciorna finală a noii mele piese, *Cena*, care nu era scrisă în stilul meu tipic elevat,

dar era ceea ce îmi dorisem cu înflăcărare să fie. Dacă nu o să le placă, ei bine, păcat, dar e treaba lor, mi-am zis. Când am pus jos manuscrisul, editorul mi-a înfăţişat spre cercetare şpalturile savuroasei ediţii cu chenar negru a colecţiei mele în curs de apariţie, ce conţinea poeme de inimă albastră la modă, intitulată *Grădina Amărăciunii*, pentru a fi distribută numai în cele mai exclusive cercuri de la curte. Colecţia, reunind în aceeaşi măsură, compoziţii sincere, dar şi false, şi ascultând şi laudele editorului, m-au aruncat într-o stare în care meditam la ipocrizie, fapt ce mi-a inspirat o altă idee de a scrie o nouă lucrare, *Dialog*, şi eram atât de acaparată de ea că m-am trezit mergând prin spatele unei scări, lucru care aduce întotdeauna ghinion.

Când am păşit în salonul meu, după ce m-am întors acasă, am observat că se întâmplase ceva îngrozitor. Mătuşa Pauline, la fel de albă ca una dintre stafiile din casa ei, cu cearcăne adânci în jurul ochilor, stătea nemişcată pe scaunul ei mare şi tapiţat. Lângă ea Abbé stătea în picioare, mai zbârcit decât de obicei, cu faţa agitată. În jurul lor aşteptau şase arcaşi înarmaţi din cap până în picioare, în culorile reginei-mamă.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— Maiestatea sa, regina-mamă, doreşte să vă consulte şi porunceşte să luaţi cu dumneavoastră cutia pe care o aveţi în custodie. Sosise ceasul. Mi-a stat inima în gât.

— Dar… dar maiestatea sa nu locuieşte în Paris, am spus.

— Doreşte să veniţi la Chaumont, iar noi am fost trimişi să ne asigurăm că ajungeţi teafără până acolo, a răspuns căpitanul arcaşilor.

— Trebuie să împachetez câteva lucruri, am adăugat.

— Nu e nevoie. Nu trebuie să împachetaţi nimic, ci să veniţi direct. Aceasta este cutia, cea aşezată acolo? Menander stătea la locul lui obişnuit pe bufet, scoţând bâzâitul acela fin, preocupat, pe care îl făcea tot timpul

când era cufundat în gânduri, prea slab ca să fie perceput. Cutie aducătoare de necazuri şi ghinioane, bună de nimic, mi-am zis în sinea mea. Aici se sfârşește totul. Când suverana îşi va da seama că nu eşti în stare de nimic, va decide că ştiu prea multe secrete – iar eu nu o să mai mă tem de tine că mă ai în grijă. Dar îţi jur, Menander, nu o să te las să ieşi triumfător. O să mă gândesc la ceva…

În timp ce ne îndreptam zornăind spre porţile oraşului, m-am uitat la feţele încruntate ale bărbaţilor care mă înconjurau şi am încercat să-i antrenez în conversaţie, însă nu am primit niciun răspuns, iar unul dintre ei, mai tânăr decât ceilalţi, a privit în altă parte. Respectă ordinele, m-am gândit. Se tem că poate o să încerc să scap. Călărind spre sud, prin peisajul schimbător de toamnă de la ţară, devenea din ce în ce mai clar că nimic bun nu mă aştepta la castelul izolat al reginei, atât de departe de prieteni şi rude, fără nimeni care să mă ajute.

*

Deja se întunecase de-a binelea, iar straja de noapte ieşise în drum, când Madame Toumet l-a trimis pe Baptiste, înarmat cu un iatagan, să răspundă unei bătăi frenetice în uşă.

— Madame Toumet, sunt eu, Nicolas, a răzbătut strigătul prin uşă, iar mătuşa s-a ridicat din pat, şi-a pus boneta de noapte pe cap şi i-a permis cameristei să o îmbrace cu un capod de casă imens şi să aprindă o lumânare pentru ea. Când a intrat în salon, în faţa ochilor ei stăteau în picioare în cadrul uşii Nicolas şi tatăl lui, înfăşuraţi în mantii groase şi cărând lampioane.

— Intraţi, intraţi şi luaţi loc, le-a spus ea, iar lumânările scurte se mutau ici şi colo prin întuneric, servitorii trăgând scaunele şi aducând o sticlă cu vin şi pocale din bufet.

— Unde-ţi este nepoata? a întrebat bătrânul. Fiul meu a ajuns chiar în această seară. Un preot aşteaptă la capela din St.

— Jaques de la Boucherie şi îi vom vedea căsătoriţi

chiar în această noapte, iar în zori vor pleca din ţară, înainte ca spionii reginei-mame să bănuiască vreodată ce s-a petrecut.

— Am trimis un băiat la tine acasă acum mai puţin de o oră. Nu ai primit mesajul meu? a spus mătuşa. Au venit şi au luat-o.

— A plecat? a întrebat Nicolas, cu ochii plini de deznădejde. Unde, pentru numele lui Dumnezeu, ţi-au spus unde?

— La Chaumont-sur-Loire, a răspuns mătuşa Pauline. Sub pază serioasă.

— Un loc cumplit, a adăugat Scipion Montvert. Se spune că regina-mamă păstrează la Chaumont un turn înfiorător pentru farmece magice, împrăştie descântece cu ajutorul profeţilor şi vrăjitorilor pe care îi adună acolo.

— Castelul acela păcătos este un semn de rău augur. Este limpede că doliul reginei s-a transformat până la urmă în furie şi răzbunare. Şi asupra cui ar trebui să cadă răzbunarea? Nu asupra reginei, pentru că se foloseşte de magia neagră, ci asupra capului lui Menander, ori chiar asupra lui Sibille, pentru că se află în posesia lui. Nu există niciun dubiu în mintea mea că şi-a făcut planuri să distrugă capul lui Menander Nemuritorul.

— Şi cu el pe Sibille a mea, a adăugat Nicolas, cu o expresie îngrozită. Voi pleca, voi pleca chiar în acest moment…

— Chiar şi pentru un Montvert, porţile Parisului nu vor fi deschise până zori, a spus Madame Toumet. Vă implor să rămâneţi aici la noapte. Am nevoie de companie.

După ce l-au convins pe Nicolas că trebuie să doarmă câtuşi de puţin, bătrânul bancher s-a întreţinut cu mătuşa, golind sticlă după sticlă de vin, în vreme ce lumânările au ars până la ras.

— Singurul meu fiu, înţelegi… a spus bătrânul.

— Am vrut să o cumpăr de când s-a născut… a spus mătuşa.

— Fie că îl las să plece, ori că rămâne – îl pierd

oricum, a adăugat bătrânul bancher, sprijinindu-şi capul în mâini. Iubirea este un dezastru…

— E mai cuminte să alegem calea cea cuvenită şi rânduită, a fost de acord mătuşa. Dar în mintea ei şi-l imagina pe tatăl său stând lângă ea, semnând contractul de căsătorie cu bărbatul pe care nu a putut să-l iubească niciodată.

— Tinerii trebuie să se căsătorească aşa cum se cuvine şi, abia apoi să înveţe să se iubească, a spus bancherul, dar în inima lui se înălţa imaginea unei fete cu faţa măslinie şi ochi negri care-şi umplea ulciorul, la o fântână din Florenţa. Cu grijă, iute, şi-a şters imaginea din minte şi a înlocuit-o cu chipul îngust şi bolnăvicios al soţiei sale, moştenitoarea unei familii bune, un premiu, alegerea tatălui său. Bineînţeles, tatăl lui avea dreptate. Tatăl lui avusese întotdeauna dreptate. Aşa au taţii mereu dreptate.

— Da, aşa ar trebui să decurgă evenimentele, a zis mătuşa, turnându-şi altă cupă de vin. Dar în locul lui Montvert, vedea un tânăr voios şi frumos, care cânta la lăută împreună cu prietenii lui pe un acoperiş plat din sudul ţării. Două fete palide şi un băiat plăpând, veniţi la o cură în staţiune, stăteau pe acoperişul din apropiere, ascultând muzica de sub stele. Oh, ce a simţit în inima ei amintindu-şi momentul. Cât de mult l-am iubit. Dar nu a fost pentru mine, i-a şoptit sufletul. Cel puţine Hélène a iubit o dată în viaţă. Dar eu, niciodată. Aşa a fost soarta mea.

Apoi l-a văzut pe cel după a cărui inimă tânjea zăcând în balta propriului său sânge la piciorul unei scări şi a auzit din nou strigătul acela şi i-a revăzut pe cei care-i scotoceau prin haine şi îi aruncau cartea de rugăciuni, iar bătrânul a ridicat scrisoarea de dragoste care-l adusese pe băiat acolo şi a rupt-o în bucăţele înfuriat. Sânge, sânge peste tot. Bătrânul a mânjit cu sânge faţa lui Hélène în timp ce o lovea, şi-a cufundat mâinile în sânge iar şi iar şi l-a întins peste ea, sfâşiindu-i hainele, cămaşa şi vesta fratelui ei mort. Iar fata urla, cu părul plin de sânge, cu gura ca o

rană prin care se scursese viaţa tânărului său iubit. Ce mai conta că bătrânul îi promisese martorului nevăzut că nu le va face rău? Minţise, iar ea asistase la o scenă înfiorătoare. Amintirea îi strângea inima mătuşii ca o menghină. Moarte şi iubire. Cercul se închisese. „Dragostea este un blestem”, a spus femeia.

Dar bătrânul bancher nu i-a mai răspuns. Adormise în scaun, beat mort, cu capul căzut pe spate. Când a început să sforăie, mătuşa Pauline a observat o lacrimă rătăcită lucind pe faţa lui nerasă. I-a aşezat cu grijă mantia peste silueta mătăhăloasă şi s-a îndreptat clătinându-se spre pat, unde toată noaptea a visat sânge.

*

În întuneric, docherii auzeau sunetul vâslaşilor deasupra apei, iar cele două torţe cocoţate pe prova vasului se apropiau licărind în noaptea neagră ca doi ochi portocalii. Luna nouă, argintie, strălucea deasupra lor, în timp ce norii negrii, plutitori ascundeau, sau dădeau la iveală, petice de stele. Fluviul Loire, apă neagră între maluri negre, ridica luminile tremurătoare şi portocalii, care păreau să se împrăştie ca uleiul pe suprafaţa întunecată. În spatele bărbaţilor de la docuri, caii se mişcau nerăbdători, harnaşamentul lor zăngănind slab, iar siluetele negre ale unei trăsuri şi ale unor bărbaţi călări care purtau felinare, abia puteau fi desluşite cu greutate.

— E aici, a murmurat un străjer.

— La timp. Au spus că va sosi aici în această după amiază.

— Curentul este slab în această perioadă a anului.

Barca a pocnit surd, apoi s-a frecat de doc, iar o pereche de bărbaţi vânjoşi au ridicat o formă umană de la pupa.

— Am ajuns, Maestre, a spus unul dintre bărbaţi. Vă rog, puneţi o vorbă bună pentru mine.

— La regina-mamă sau la spirite?

— La amândouă, dacă aveţi ocazia. Amintiţi-vă că fiul meu îşi doreşte o barcă. Pe dealul înalt din depărtare, se

zărea o fortăreaţă albă ale cărei turnuri cu acoperişuri ascuţite scânteiau leneş în lumina stelelor.

— Sper că nu se aşteaptă că voi urca pe jos până acolo, a spus Nostradamus, stând pe doc şi netezindu-şi veşmântul şifonat în felul în care o găină ciufulită îşi ciugulea penele neascultătoare. A făcut un pas sau doi de probă, lăsându-se greu în baston.

— Uf! Guta mea! mai rău ca niciodată. Vă spun că aceasta este ultima călătorie pe care o mai fac. Misiuni secrete, într-adevăr! O jumătate de duzină de străjeri înarmaţi au coborât din barcă după Nostradamus.

— E al vostru, s-a adresat ofiţerul comandant unuia dintre călăreţii de pe doc. Ţineţi minte, regina vă va mânca urechile dacă nu ajunge viu şi nevătămat. Nu poate să se deplaseze decât câţiva paşi, vrea două perne din fulgi, nu mănâncă nimic prăjit şi nu bea vin decât dacă are mai mult de cinci ani vechime. Succes.

Bătrânul doctor, împreună cu un pachet enorm, misterios, au fost urcaţi în trăsura care-i aştepta; apoi escortaţi de călăreţi care purtau torţe şi-au început ascensiunea spre castel pe cărarea abruptă şi şerpuită. Prin pădure bufniţele cântau. Unul dintre străjeri şi-a făcut semnul crucii superstiţios. Cine ştie ce magie demonică zace în pachetul acestui îngrozitor profet al sorţii? Nu erau bufniţe, ci creaturile lui Satan, întâmpinându-i pe cei de teapa lor.

Regina-mamă stătea trează până târziu în apartamentul ei, aşezată la masa de scris, la lumina lumânării. Îi scria lui Madame de Humières, discutând despre îngrijirea iubitului ei bebeluş, Hercule, căci traversa perioada ultimelor boli ale copilăriei. „… şi am fost asigurată că inhalarea fumului de lemn de tisă ars este un leac sigur care dizolvă otrava din plămâni în combinaţie cu aplicarea unei cataplasme cu ulei de crin şi levănţică…”

S-a auzit o bătaie în uşă. Una dintre doamnele reginei a deschis şi a anunţat că Maestrul Nostredame a sosit în cele din urmă.

Regina a trimis pe toată lumea să aştepte afară, adunându-se în spatele uşii, în speranţa că vor prinde din zbor vreun secret discutat înăuntru. Punând degetul la gură, una dintre doamnele de companie a îngenuncheat şi şi-a lipit urechea de gaura cheii, însă era în zadar. Singurul cuvânt pe care l-au auzit a fost „Ruggieri” rostit de bătrânul profet indignat.

— ...adevărat, nu i-am cerut sfatul ca să echipez Camera Astrologului din turn – are tot ce ţi-ai dori, Maestro – dar înţelegi că nu puteam să am încredere în el pentru o treabă atât de delicată ca aceasta.

— Cosmo Ruggieri nu ar fi putut să construiască nicio oglindă magică, chiar dacă viaţa lui depindea de asta, a declarat ţâfnos Nostradamus.

— Chiar dacă ar fi *putut*, a răspuns regina-mamă, „şi ar fi luat tălpăşiţa şi ar fi vândut informaţiile tuturor duşmanilor mei. În plus, ştii că doar pe tine te consider singurul profet autentic.

— După cât se pare, tentativa lui Ruggieri a eşuat.

— De unde ştii? a întrebat femeia bondoacă în negru.

— Am profeţit acum două zile în urmă, în barcă, după ce am fost târât cu forţa în această călătorie fiind asigurat că previziunile mele vor fi exclusive. Puterile mele sunt un blestem, a bombănit profetul.

— Trebuie să ştiu, a adăugat femeia pe un ton misterios, întrerupându-se ca şi cum era incapabilă să mai adauge ceva.

— Ce anume? a întrebat Nostradamus, prefăcându-se întrucâtva surd.

— M-am gândit că poate puterile tale ţi-au spus ceva, a răspuns regina-mamă, ca o viespe.

— Chiar dacă ar fi aşa, vreau să aud cererea din gura ta.

— Foarte bine atunci, vreau să ştiu care va fi viitorul tronului Franţei.

Adică vrei să ştii cât timp vor ocupa culcuşul cald regina Scoţiei şi fraţii de Guise, şi-a zis în sinea lui

bătrânul profet.

— Oglinda fermecată este un obiect foarte delicat. Din fericire am început de pe traseu cele patruzeci şi două de zile de purificare, aşa că vom fi pregătiţi la următoarea lună plină.

— Eşti liber, i-a spus mărunţica regină în negru. Când părăseşti încăperea, spune-le servitoarelor mele să intre. Şi aminteşte-ţi că, dacă nu-mi vei trăda încrederea, vei avea parte de recompense grase.

Mai repede m-aş asigura că primesc un pat decent la noapte, a bodogănit bătrânul profet. Mai degrabă ţi-ai ţine promisiunea în privinţa asta. Poate că ar trebui să cer un avans înainte de a mă adresa oglinzii. După ce o să vadă ce profeţeşte oglinda, o să plec cu mâinile goale. Hmm.

Dar cum să procedez cu subtilitate? Poate că o să-i spun că am nevoie de câteva coroane pentru ierburi rare şi mirodenii ca să fac o vrajă şi am nevoie de lichidităţi ca să le procur. Nu mai vreau să împrumut şi de data asta bani ca să mă întorc acasă.

*

La nouă ore după sosirea nocturnă a lui Nostradamus la castel, Nicolas a ajuns la Chaumont pe lumină. Cocoţat în şaua căluţului său, s-a oprit ca să studieze castelul din faţa lui cufundându-se în deznădejdea misiunii lui. Chaumont era aşezat pe creasta unui deal verde, deasupra fluviului Loire. împresurat de păduri, era izolat şi sumbru, o construcţie cu patru aripi dispuse într-un pătrat, cu desăvârşire fortificată, o fortăreaţă ce trebuia să fie remodelată ca să ajungă un palat al plăcerilor după noua modă. Acoperişurile înalte, cu vârfurile ascuţite şi acoperite cu plăcuţe de ardezie, se ridicau deasupra turnurilor albe; geamurile erau înguste şi singura modalitate de acces în castel era printr-un pod basculant. Cum, cum să intru? Plin de praf şi dezamăgit, reflecta îmbufnat la dificultăţile de a fi un erou în vremurile acestea moderne. În vremurile vechi ar fi călărit cu armura pe el, ar fi izbit în scutul care stătea agăţat la poartă şi ar

fi cerut să-l înfrunte pe guvernatorul castelului într-o luptă dreaptă, eliberând-o astfel pe domniţa neputincioasă din ghearele tâlharilor haini. Dar acum era îmbrăcat într-o vestă de piele şi într-o pelerină scurtă şi prăfuită şi călărea un cal pestriţ, de închiriat, care nici chip nu semăna cu un cal de luptă al unui cavaler, aşa cum nici el nu semăna cu un cavaler. Ei bine, şi-a zis în gând, vremea cavalerilor s-o fi apropiind de sfârşit, însă epoca gândirii e abia la începuturi; în fond, la ce e bun un creier?

În mod cert podul basculant nu era lăsat înainte de lăsarea serii şi în timp ce examina terenul, a observat că toţi bărbaţii călări, cei înarmaţi şi persoanele de rang erau oprite şi chestionate. Însă din palat intrau şi ieşeau, aproape ca şi cum nu ar fi fost observaţi, căruţe cu grâne şi fân, bătrâne cu coşuri pline cu ouă pe care le duceau pe cap, porcari care mânau turme de guiţători, lăptărese cu vaci cărora nu li se punea nicio întrebare. Tocmai ceea ce-i trebuia, s-a gândit Nicolas, în timp ce-şi ducea calul de căpăstru la hanul din sat ca să se odihnească la grajd, ca apoi să urce dealul într-o incursiune solicitantă. În faţa lui, o căruţă trasă de boi, încărcată cu butoiaşe de vin se chinuia să avanseze pe drumul brăzdat de făgaşe. Proprietarul butoiaşelor coborâse din căruţă ca să împingă de la spate, în timp ce băiatul care mâna boii îi pocnea cu biciul peste spate, dar echipajul nu se putea urni din loc.

— Hei, omule, dă-mi voie să te ajut, a strigat Nicolas, binecuvântând toate stelele norocoase că nu se afla totuşi în armură; după ce au schimbat câteva replici, şi-a zvârlit centura sabiei şi mantia în căruţă, pentru a nu fi deconspirat, şi s-a alăturat negustorului de vin să mişte căruţa din şanţurile săpate în drum. Nici că se putea mai simplu, s-a gândit în timp ce treceau pe lângă gărzi, fără să fie întrebaţi nimic şi recuperându-şi sabia din căruţă. Şi înainte ca cineva să aibă timp să-l întrebe ceva, s-a ascuns după cea mai apropiată uşă care s-a deschis în curtea pavată cu bolovani. Mergi ca şi cum ai avea treburi, şi-a spus în gând.

— Hei, flăcăule, unde mergi? l-a întrebat căpitanul arcaşilor care se odihnea pe trepte.

— Mesaj de la Signor Gondi pentru maiestatea sa, regina-mamă, a rostit arborând un autentic accent italian.

— Ha! Bancherul! Data viitoare, să-mi aduci şi solda! Prefăcându-se că nu vorbeşte franceza foarte bine, Nicolas a dat din cap agreabil, în felul în care se comportă străinii când nu înţeleg o glumă, şi a grăbit pasul spre palier. Un gând neplăcut i-a trecut prin minte. Cum îşi va da seama unde este ascunsă Sibille în marele conglomerat din piatră?

— Băiete, apartamentele reginei-mamă sunt în direcţia aceea, i-a strigat garda. Cu o mână, străjerul i-a indicat o direcţie incertă fără ca Nicolas să se dumirească prea bine.

— *Mille grazie*", a spus Nicolas.

— Străini afurisiţi, a replicat străjerul, scuipând pe treptele din piatră.

Prefăcându-se că ştie în ce direcţie se îndreaptă, Nicolas a apucat-o în direcţia indicată de mâna străjerului, până când l-a pierdut din vedere, apoi a apucat de guler un paj care ducea o carafă cu apă şi care i-a spus că regina tocmai părăsise camera astrologului. Camera astrologului, şi-a zis Nicolas. Acolo trebuie că a pus capul acela îngrozitor care vorbeşte. Şi unde e capul, nici Sibille nu poate fi prea departe. Cu mâna pe mânerul sabiei, a urcat scările observatorului din foişor care ducea spre camera astrologului. Plonjând printr-o uşă deschisă, s-a trezit într-o odaie înaltă, cu ziduri din cărămidă în care ultimele raze ale asfinţitului se filtrau nedesluşit prin ferestrele înalte şi înguste. Un vas rotund, folosit de alchimişti, stătea într-un şemineu uriaş, iar un pat cu perdele era aşezat într-un colţ şi o masă de lucru lipită de un perete, încărcată cu cărţi, sticluţe şi un craniu uman.

— Intră, a spus o voce din umbră, iar Nicolas a perceput cu greutate forma bărbii lungi aparţinând unul bărbat de înălţime medie care stătea ascuns în capătul

îndepărtat al camerei. Pe o măsuţă de scris din faţa lui se găsea un obiect plat şi metalic; în faţa măsuţei era o colivie cu porumbei. Bărbatul era îmbrăcat cu o bonetă şi un halat de doctor. Uniforma medicilor din Montpellier, nu a celor din Paris. îl cunosc, s-a gândit Nicolas. Ne-am întâlnit. Cel care i-a salvat braţul lui Sibille de a nu fi ars de vitriol şi care mi-a spus în ce zodie sunt născut. De ce se află aici?

— Te aşteptam, i-a spus bătrânul.

— Doctore Nostradamus, ce faceţi aici?

— O misiune secretă, i-a răspuns marele profet, păşind din umbră ca să-l întâmpine pe Nicolas. Dacă vrei să ştii, sunt angajat în pregătirea unei oglinzi fermecate, pentru care mă aştept să fiu plătit mai puţin decât ar merita. Aşa că iată-mă aici, transportat ca un sac de orz în toiul nopţii, şi toate din pricina conştiinţei vinovate a unei doamne de vârsta a doua. Nu că mi-ar fi cerut *mie* sfatul când a trebuit să repare lucrurile. Oh, nu. I-a consultat pe Cosmo Ruggieri, Simeoni, Guaricus, orice şarlatan bătrân care-i trecea pragul… dar nu şi pe Nostradamus, care a ştiut tot timpul că nu ar fi trebuit să pună mâna pe Nemuritor. Iar tu de ce te afli aici?

— Am crezut că deja ştiţi şi asta, a răspuns Nicolas.

— Nu, am avut doar un vis prevestitor că vei veni aici, plin de praf, plictisindu-mă când cu una, când cu alta. Spune ce vrei şi hai să isprăvim.

— Trebuie să fie Soarta, a spus Nicolas, oarecum copleşit. Am venit să o salvez pe Sibille Artaud de La Roque, singura femeie pe care o voi iubi vreodată, sechestrată şi ţinută aici în secret. Dar habar nu am unde să o găsesc. Însă dumneata, profet fiind, evident că o puteţi găsi numaidecât.

— timp. Poeta. Te aşteptţi *ca eu* să o găsesc? Ar fi (trebuit să-mi dau seama. Oamenii se aşteaptă ca eu să găsesc tot ce au pierdut ei, a spus bătrânul doctor. Dar spune-mi, ce te face să crezi că se află aici?

— Este vorba despre mumia aceea antică şi scârboasă căreia i-a rămas fidelă, a răspuns Nicolas.

Mătuşa ei, Pauline, crede că regina s-a hotărât să scape de el pentru că i-a provocat moartea regelui. Şi odată ce se va descotorosi de cap, la fel o să facă şi cu Sibille care ştie totul despre acest lucru.

Pe negândite, Nicolas a pus un genunchi în pământ în faţa bătrânului şi şi-a scos pălăria pe care a strâns-o la piept.

— Maestre, trebuie să ne ajutaţi. Vă implor să ne ajutaţi. Dacă i se întâmplă ceva lui Sibille, va trebui să mă omor şi îi voi sfâşia inima tatălui meu.

— Şi nu pe a ta, eh? Venerabilul doctor a chicotit. Oh, voi, tinerii. Tânăr fiind, eram şi eu pătimaş – dar după înţelepciune.

— Nu vreau mai multă înţelepciune decât am acum. O vreau pe Sibille. Ajutaţi-mă, ajutaţi-mă să o salvez, Maestre!

— Ah, dragul meu flăcău. Deseori în viaţă dobândim mai multă înţelepciune decât ne dorim. Dar, fie aşa cum vrei – văd că ai chef să scoţi sabia împotriva străjerilor palatului în tentativa de a o salva pe acea domnişoară, lucru zadarnic ce te-ar duce la un deces timpuriu. Prin urmare, lasă sabia deoparte şi încrede-te în mine. În această seară, la miezul nopţii, regina se întoarce ca să citească ceea ce a ordonat. Am un plan.

— Un plan? Doar un plan?

— Dar este un plan al lui Nostradamus, tinere.

— Nicolas, vă rog.

— Nicolas, atunci. Deci, Nicolas, rămâi să mă ajuţi. Sunt prea înţepenit ca să fac totul singur. Nu ştiu ce e în capul ei, de mă târâie de colo-colo în halul ăsta. Aş fi putut să-i trimit ceva prin poştă… Respectabilul doctor începuse să bombăne deschizând colivia porumbeilor.

— Ce trebuie să faceţi? a întrebat Nicolas.

— Păi, mai întâi, scotoceşte prin lada de colo, am nevoie de o tibie de om.

— O ce?

— Fluierul piciorului. Şi, dacă te interesează o să-ţi

arăt cum să hipnotizezi o pisică…

*

— Te urăsc, te urăsc, te urăsc. Uită-te ce ai făcut acum, mă adresam cutiei lui Menander, care stătea pe podea în faţa mea, pe un morman de paie putrezite. Singura sursă de lumină din încăperea mică, cu ziduri din piatră, era o lumânare care pâlpâia într-un sfeşnic ieftin din fier. Printr-o crăpătură intra un curent de aer care împrospăta atmosfera. Dar nu exista nicio fereastră. Nici măcar un scaun, iar pereţii şi podeaua erau pline de igrasie şi acoperite de mâzgă. Stăteam pe jos, picioarele îmi îngheţaseră, iar fundul îmi amorţise.

— Taci din gură, mă gândesc, a răspuns obiectul din cutie, după care s-a cufundat din nou în tăcere. Acesta trebuie să fie cel mai adânc beci din tot donjonul din Chaumont, mă gândeam. Probabil că e o farsă de m-au încuiat aici. Altcineva a făcut asta, nu regina. Cineva care vrea să pună mâna pe Menander, ceea ce înseamnă că sunt ca şi moartă. Cine ar putea să mă audă dacă voi ţipa aici, în fundul pământului, în spatele unei uşi atât de groase? apoi gândul mi-a zburat la Nicolas, care nu o să afle niciodată ce s-a întâmplat cu mine şi am izbucnit în lacrimi şi am plâns cu sughiţuri o lungă perioadă de timp. De ce mi se dăduse darul iubirii şi prin el, patima artei veritabile, dacă totul era pe cale să se sfârşească în acest fel? Am plâns până la epuizare, când am auzit zornăitul unor chei, iar uşa s-a deschis spre interior. Pe prag stătea un străjer cu un inel de chei şi o torţă arzând. În spatele lui veneau două gărzi şi un individ uriaş și tăcut, cu un şorţ din piele, care ducea un sac încăpător. Au intrat în încăpere fără să scoată un cuvânt. În urma lor a mai apărut un străjer cu o torţă, după care în faţa mea apăru însăşi regina. Era îmbrăcată toată în negru, cu un văl bogat care-i acoperea faţa. Vălul nu prevestea nimic bun.

— Mademoiselle de La Roque, cel puţin ai putea să te ridici când regina intră într-o încăpere.

— Îmi pare teribil de rău, dar mi-au înţepenit

articulaţiile, iar picioarele mi-au amorţit, am răspuns, având o tentativă de a mă ridica în picioare, dar fără să fie finalizată. La urma urmei, dacă tot o să fiu omorâtă, manierele elegante încetaseră să mai ocupe locul predominant în conştiinţa mea.

— Sunt sigură că înţelegi, aceasta este o problem!! de stat şi nu are nicio implicaţie personală. Poeziile tale vor dăinui după moartea ta; cred că va fi o mângâiere pentru tine.

— Aş prefera să am copii care să trăiască după mine. Sunt sigură că planurile pe care le aveţi în minte sunt în totalitate incorecte.

— Am venit să-l distrug pe Menander şi, deşi este regretabil că eşti legată de el, prezenţa ta la curte este un sacrificiu pe care trebuie să fiu pregătită să-l fac.

Vocea reginei suna foarte neplăcut şi rece şi cu greu aş fi putut să o consider amabilă. Oh, Sibille, mă admonesta Sinele meu Superior, îţi sprijini credinţa ta drăgălaşă şi neşovăielnică în miere şi falsitate, iar acum eşti osândită. Bietul Nicolas îţi va căuta mormântul în zadar şi o să fie distrus pentru totdeauna. O imagine foarte poetică. Dar Sinele meu Inferior mi-a spus: nu o lăsa să se debaraseze de tine aşa uşor. Gândeşte-te! Gândeşte-te! Răsuceşte-i pumnalul vinei în piept şi s-ar putea să se înduplece.

— Sângele meu te va blestema pe vecie, am spus, dar nu părea să o fi afectat câtuşi de puţin.

— Sunt deja blestemată, a răspuns regina, şi e numai vina ta că mi-ai adus fiinţa aceea diabolică şi nefastă din cutia care-ţi stă la picioare. Ştiai că o să îmi aducă nenorociri. Tu ai cauzat moartea regelui prin vrăjitorie.

— Îmi vine greu să cred. În fond, tu ai vrut asta şi dacă nu ai fi trimis după el, nu ar fi fost niciodată legat de *mine*, iar eu aş fi fost fericită desenând plante şi compunând poezii în casa tatălui meu, chiar în acest minut. De fapt, nu aş fi fost deloc fericită acolo, dar nu ajuta la nimic, dacă i-aş fi spus asta.

— Asta se întâmplă când femeile nu sunt mulţumite cu ceea ce au şi caută glorie şi favoruri, a spus regina. Să-ţi fie învăţare de minte; încununarea gloriei unei femei este să-şi servească familia. Tot ce s-a întâmplat este din vina ta. Eşti norocoasă că sunt aşa miloasă. Daţi-mi cupa şi flaconul…

A întins o mână spre bărbatul cu şorţ care ţinea sacul încăpător, iar acesta a scos un flaconaş și o cupă din metal pe care i le-a înmânat reginei. A desfăcut-o şi la un semn bărbatul a luat-o şi a aşezat-o lângă mine.

— Acţionează foarte rapid. Poţi să alegi asta sau o cale mai lentă. Trebuie să pricepi că această încăpere este foarte mică şi nu vreau să-mi stropesc tivul cu sânge.

— Ce vrei să spui? am ţipat, zbătându-mă să mă ridic în picioare.

— Oh, *acum* poţi să te ridici. Am ştiut mereu că eşti obraznică. Da, sunt sigură că meriţi asta. Ţineţi-o cât deschidem cutia, a spus regina. În timp ce mă luptam cu gărzile, bărbatul cu şorţ a scos din traista lui un ciocan din lemn şi şapte ţepuşe lungi din oţel şi s-a îndreptat direct spre cutia lui Menander.

— Opriţi-vă, s-a auzit o voce uscată din interior. Îmi întrerupeţi raţionamentul.

— Te asigur că vei fi absolut liniştită de acum încolo, creatură păguboasă, a spus regina.

— Ce intenţionezi să faci? am urlat.

— Încuiaţi uşa şi apoi zidiţi-o aşa încât să nu se poată vedea nimic. Aceşti servitori au fost aleşi pentru că sunt complet muţi. Nimeni nu va sufla o vorbă despre soarta ta sau a vrăjitoriei cumplite cu care l-ai distrus pe rege. Şi tu şi Stăpânul Tuturor Dorinţelor veţi fi îngropaţi pentru eternitate.

— Mincinoase! Nu am făcut niciodată asta! Tu ţi-ai dorit toate astea… Plângeam şi loveam străjerul care mă ţinea, încercând să mă eliberez şi să parcurg pe uşă afară înainte de a fi îngropată de vie pentru totdeauna. Unul dintre străjerii care nu scoteau niciun cuvânt m-a înşfăcat

şi l-am muşcat şi m-am zbătut, dar mâinile lui îmi ţineau braţele strâns. Rochia mi s-a sfâşiat în timpul zbuciumului şi, pentru un scurt moment, am reuşit să parcurg jumătate din distanţa până la uşă. Regina a ţipat iritată când i-am înhăţat rochia, însă am fost luată pe sus de către un străjer uriaş ca şi cum aş fi fost un morman de zdrenţe şi azvârlită de peretele opus al micuţei încăperi întunecate. Uşa s-a trântit şi mi se pare că am auzit-o pe regină spunând: „Cum îndrăzneşti!” înainte ca lumina torţelor să dispară. Mă durea tot corpul. Lumânarea s-a răsturnat şi s-a stins în mocirlă şi rămasă singură în beznă am auzit sunetul înspăimântător al unei chei care se răsucea în broască. Bâjbâiam pe jos. Şi conţinutul cupei se împrăştiase pe podea. Mă întrebam cât timp dura să mori de foame în întuneric?

Dincolo de uşă auzeam scârţâitul mortarului netezit.

— Daţi-mi drumul, daţi-mi drumul! Nu înţelegi! Menander nu poate să mai îndeplinească nicio dorinţă. E mult prea ocupat, nu vezi? Nu mai e bun de nimic!

Prin uşa grea, am auzit vocea slabă a reginei:

— Dar dragă, nu înţelegi? Nu vreau ca niciun suflet viu de pe faţa pământului să ştie ce au adus cu sine dorinţele mele. Iar tu, numai tu, ştii care au fost dorinţele mele şi cum li s-a răspuns.

— Nu e *cinstit*\ am strigat la uşa zăvorâtă.

— Nimic în viaţă nu e corect, a răspuns vocea dincolo de uşă, estompându-se.

Nu auzeam decât scrâşneşte şi lovituri, căci cărămizile erau aşezate una peste alta.

Nu mă voi lăsa, nu voi ceda, Nicolas are nevoie de mine, mă gândeam, pipăind înnebunită dalele de piatră ca să găsesc sfeşnicul cu toartă şi o farfuriuţă rotundă cu o ţepuşă în care înfigeai lumânarea şi mi-am amintit un lucru. Uşa se deschidea în interior. Nu era închisoare, ci o încăpere în care se depozita ceva, un loc în care nimeni nu s-ar gândi să caute o fiinţă umană, un loc de care nimănui nu-i va fi dor după ce tragi zăvorul în urmă. Cuiele

balamalelor uşii erau pe interior. Dacă aş putea să le smulg şi să le dau jos, aş putea folosi sfeşnicul să râcâi şi să dau jos mortarul înainte de a se întări. Cât ar dura? Mi-am lipit urechea de uşă. Nu auzeam nimic. Însă dincolo de uşă exista un zid din cărămizi. Dacă străjerii stăteau de pază, vor auzi. Dar dacă eu nu pot să-i aud, nici ei nu mă pot auzi pe mine, nu-i aşa? De ce nu am cercetat uşa mai îndeaproape când am avut lumină? Şi dacă nu erau cuiele acolo? Şi dacă erau prea grele şi prea înţepenite ca să fie mişcate? Panicată şi terorizată, cu degetele reci ca gheaţa, am început să pipăi în beznă muchiile uşii.

XXIII

Luna plină strălucea distorsionat prin cerculeţele groase din sticlă verzi care împodobeau fereastra odăii astrologului. Cu ajutorul lui Nicolas, Nostradamus pregătise încăperea pentru profeţia grandioasă pe care regina o ceruse. Cele patru nume sacre fuseseră scrise în colţurile oglinzii fermecate, un dreptunghi din oţel şlefuit, cu sângele unui porumbel mascul, iar oglinda fusese înfăşurată într-o pânză albă din în care nu mai fusese folosită niciodată. Nostradamus, cu capătul unei cruci din cărbune, a trasat cercul magic dublu şi simbolurile sacre, iar Nicolas s-a spălat, a scos la iveală oasele umane, a prins şi a hipnotizat pisica ce stătea întinsă complet înţepenită, dar în viaţă, alături de craniu, tibie, şi de cercul magic. Afară, o bufniţă cânta în pădurea din spatele castelului.

— Va fi aici la miezul nopţii, a spus bătrânul profet, îmi pare foarte rău, dar trebuie să pleci departe de această încăpere când voi chema spiritele. Noi vom sta în cercul magic, dar tu…

— Vă veţi aminti de Sibille, nu-i aşa? a întrebat Nicolas.

— Cum aş putea să uit? Trebuie doar să ai încredere în mine. Dacă vrei, poţi să priveşti în odaie de afară. Când vei vedea că o să părăsească încăperea, te întorci şi o să-ţi spun cum a mers.

— Maestre, a spus Nicolas scoţându-şi din nou pălăria şi îngenunchind în faţa bătrânului înţelept, dacă planul domniei tale o va salva pe Sibille a mea, îmi voi numi primul fiu născut după dumneavoastră.

Măi, măi, şi-a zis Nostradamus, urmărindu-l pe tânăr depărtându-se, şi când te gândeşti că se spune că tinerii nu mai au deloc maniere. Acest flăcău ştie cum să respecte un profet.

La cinci minute după miezul nopţii, regina scurtă şi îndesată, îmbrăcată în negru, a poposit la uşa odăii astrologului şi şi-a poftit servitorii să rămână afară. Însuşi venerabilul doctor a condus-o în cercul magic. A simţit tremurul fin care îi străbătea mâna; faţa ei grăsună era albă ca cearşaful.

— Unde este oglinda fermecată? a întrebat ea.

— Acolo, pe cămin, înfăşurată în pânză, Maiestate, a răspuns Nostradamus.

— C… cum lucrează? a întrebat regina.

— Nu intră în acţiune de una singură. Trebuie să invocăm forţe puternice. Veţi fi în cea mai mare siguranţă în interiorul cercului magic. Cu ochii mici şi bulbucaţi măriţi de o copleşitoare superstiţie, însă cu paşii hotărâţi, regina a intrat în cerc.

— Trebuie să cunosc soarta fiilor mei şi a tronului Franţei, a spus regina.

— Puterea oglinzii este incontestabilă din acest punct de vedere, a spus Nostradamus, dezvelind dreptunghiul din oţel care stătea pe cămin. Şi în tot acest timp se gândea: femeie necugetată, pur şi simplu nu ai putut să te abţii, nu-i aşa? Probabil că i-ai cerut lui Menander ca toţi copiii tăi să ajungă regi şi acum *eu* trebuie să descurc încurcăturile în care te-ai băgat şi să o scot la capăt fără să fiu şi eu executat. Foarte bine, teama şi frica sunt cei mai buni apărători ai mei. Cu un gest de rău augur, a presărat o buruiană pe cărbunii care ardeau domol. Un nor de fum cu un miros straniu s-a ridicat în aer.

— Ce este asta? a întrebat regina. Hmm, gândea

Nostradamus, probabil că o să încerci şi tu să faci acelaşi lucru imediat după plecarea mea. Mai bine ai rosti nişte incantaţii în greacă, arabă şi latină.

— Este şofran, mirosul preferat mai cu seamă de Îngerul Anael, custodele evenimentelor trecute şi viitoare.

— Îngerul lui Venus, a murmurat regina. îl am pe talismanul meu.

Şi-a pipăit agitată talismanul vrăjit care-i atârna în jurul gâtului.

— El este uşa, gardianul secretelor pe care le cauţi, a spus Nostradamus, şi a început să psalmodieze în câteva limbi necunoscute într-o asemenea manieră că regina nu a îndrăznit să-l întrerupă. Până la urmă, din amalgamul de limbi supranaturale şi înfricoşătoare, a putut să distingă în franceză: *„O Roi éternel*! *O Ineffable*! *Daignez envoyer à votre serviteur très indigne votre ange Anael sur ce miroir…"* Ah, în fine, îl invocă pe Anael, s-a gândit regina, care tremura toată. Ce puternic, ce periculos era Nostradamus, care putea să cheme asemenea fiinţe atotputernice din lumea întreagă!

Dar oglinda, oglinda începuse să se mişte, fără să fie acţionată de forţa omului. Nu s-a răsturnat pe cămin, ci a rămas ţeapănă în picioare ca şi cum ar fi fost susţinută de o forţă invizibilă. Apoi o umbră, o umbră întunecată care semăna cu o mână imensă, părea să se ridice şi s-a înclinat pentru a oglindi o altă lume nevăzută dincolo de odaia din turn. Şi peste tot în jurul oglinzii, reginei i se părea că vede luminiţe bizare şi scânteietoare, răsucindu-se şi sclipind pe un fundal albastru închis. Un chip, oare acela era un chip lângă tavanul înalt? O faţă imensă, frumoasă şi înspăimântătoare, care se uita fix la ea cu nişte ochi galbeni bătrâni, bătrâni…

— Arată-ne, O, Anael, soarta tronului Franţer intona Nostradamus.

Oglinda s-a schimbat şi a proiectat o cameră neagră pe ai căror pereţi atârnau tapiţerii stranii de culoarea sângelui închegat. În cameră se plimba micuţul François,

cocoşat de greutatea mantiei lui nou nouţe de la încoronare, mâna dreaptă strângând cu putere sceptrul Franţei, exact ca şi cum ar fi fost în catedrală. Avea şaptesprezece ani şi nasul îi supura.

— Fiul meu, regele, a şoptit Caterina de Medici.

Solemn, băiatul a făcut un singur tur al camerei drapată în stacojiu.

— Ce înseamnă asta? a murmurat regina.

— Aş! a spus Nostradamus. O a doua nălucă a apărut în oglindă. Fiul ei, Charles, ceva mai mare decât era în prezent, având poate doar zece ani, posibil cu un an mai mult decât acum, se încovoia sub greutatea coroanei Franţei, cu sceptrul în mână, cu mantia prea largă pentru trupul său nedezvoltat. În tăcere, în oţelul şlefuit, a început să se răsucească prin cameră. Unu, doi, trei, socotea regina, până când a ajuns la paisprezece, după care băiatul a dispărut. Brusc, regina a înţeles farsa îngrozitoare pe care i-o jucase Menander, modul în care îi îndeplinise dorinţa inimii. Ca şi cum i s-ar fi confirmat ceea ce a intuit, cea de-a treia nălucă îi apărut în oglindă. Un tânăr chipeş, sclivisit, cu câţi vil cercei cu diamante. Coroana arăta ca o bijuterie de prost gust pe capul său. Avea ochii înguşti, faţa perfidă şi uneltitoare. Cine era? Dar inima mamei lui îl cunoştea. Henri, preferatul ei, bebeluşul ei frumos, îmbrăcat în acest fel. Cu paşi mărunţi, cu picioarele încălţate în papuci de mătase, şi-a început circuitul prin dormitor. Regina a numărat de şaptesprezece ori, înainte ca viziunea să dispară. Menander, monstrule, s-a gândit regina. I-ai făcut pe toţi fii mei regi *ai aceleaşi ţări*. Toţi vor muri de tineri. François va domni un an, apoi va muri. Apoi Charles va domni paisprezece ani, ceea ce înseamnă că nu va apuca cel de-al treizecilea an al existenţei sale. Şi Henri. Încântătorul, fermecătorul, simpaticul Henri. Inima i se transforma din ce în ce mai mult într-o stană de piatră. Dar unde este Hercule? Următorul suveran va fi Hercule, ori vreun nepot. Da, un nepot. Arată-mi că toate eforturile mele nu au fost în zadar.

La început nu a recunoscut figura din oglindă. Scurt şi muşchiulos, cu pasul hotărât şi înţepat, înfăţişarea lui nu arăta ca a unui Valois. Dar nasul… era ceva familiar în nasul acela mare. Nasul bătrânului rege Francis, sau mai degrabă, al surorii lui, instalat în faţă… Nu! Dumnezeule, trebuie să fie… fiul regelui Navarrei şi al protestantei ăleia înfumurate şi infatuate, Jeanne d'Albret! Burbonii au preluat tronul! „Nu!" a ţipat regina. „Niciodată!"

— Nu poţi să *taci*? a spus Nostradamus murmurând fioros. Ia, priveşte ce ai făcut. Patruzeci şi două de zile de purificare şi ai stricat oglinda magică.

Era adevărat. Oglinda de oţel se sprijinea din nou de şemineu, cu baza odihnindu-se pe poliţă. În ea nu se reflectau decât pereţii acoperiţi cu cărămidă ai odăii astrologului. Mangalul împrăştia în continuare fum în cameră, luna apusese şi singura luminiţă provenea de la şirul de lumânări arse, de diferite mărimi aşezate pe masa de lucru, pe noptieră şi pe masa de scris din colţ. Afară, noaptea, impenetrabila noapte, părea că învăluie lumea în moarte şi tristeţe.

— Nu vreau să ştiu nimic mai mult decât atât, a spus regina cu vocea rece şi distantă. Un singur lucru doresc să mai aflu, dar tu nu mi-l poţi spune.

— Şi care este acela?

— Prin ce vrăjitorie pot să desfac lucrarea acestui cap înfiorător.

— Oh? Şi ce cap groaznic este acesta? a întrebat Nostradamus, vocea sunându-i la fel de inocent ca şi a unei fetiţe de cinci ani.

— Cosmo Ruggieri, fie ca Dumnezeu să-i blesteme ochii, mi-a spus că toate dorinţele mele pot fi îndeplinite de Capul Nemuritor al lui Menander Magul.

— Ah, în cercetările mele am dat peste multe referiri la acest obiect. Printr-o întâmplare, locuieşte într-o cutie din argint poleit cu imaginea stranie a unui zeu cu cap de cocoş pe capac?

— Ştii despre ce e vorba, a gemut regina. Ajută-mă,

Maestre. Spune-mi, voi trăi suficient de mult cât să desfac lucrarea lui?

Nostradamus a măsurat-o din cap până în picioare dintr-o singură privire şi s-a prefăcut că intră în transă deasupra ultimului fum din mangal.

— O, Anael, o viziune, a intonat. Da, da… văd ceva, Cuvinte de foc, scrise pe cerul nopţii.

— Ce cuvinte? a ţipat regina.

— Viaţa reginei se va sfârşi exact la o zi după cea a persoanei care acum se află în posesia capului lui Menander Nemuritorul.

— Oh, nu se poate aşa ceva, este peste putinţă! striga regina. Tocmai l-am îngropat – adică pe ea – şi dacă deschid mormântul, atunci altcineva ar putea să pună mâna pe cap şi să-l folosească împotriva mea.

— U… unde sunt? a întrebat Nostradamus pretinzând că e ameţit din cauza viziunii.

— Nu pot să las obiectul ăla în libertate, chiar dacă asta mă va costa viaţa. L-am bătut în cuie.

— Mărită regină, Maiestate, destoinică precum sacrificiul pe care îl plănuiţi, trebuie să vă spun că într-un text străvechi – pe care îl am aici – există o cale de a distruge pentru totdeauna puterile capului.

— Dar, dar, el nu poate muri. Vocea reginei era frenetică.

— Ah, nu poate muri, dar poate fi ţinut într-o stare din care nu mai poate comunica cu cei vii…

— Nu pot să citesc cartea aceea.

Bineînţeles că nu poţi, gândea Nostradamus. Altfel ai şti că este o reţetă pentru ploaia cu broaşte.

— Vă voi scrie traducerea, a spus Nostradamus, aruncându-i reginei o privire. Dacă Sibille ar fi urmat instrucţiunile pe care-i Le-a trimis odată cu horoscopul, i-ar fi distras capului atenţia pentru vecie. Dar o cunoştea pe regină. Era o diletantă, o amatoare înfocată a magiei făcută de una singură, orbecăind. Dacă ar putea fi convinsă că ea a fost cea care a neutralizat capul, s-ar

putea să fie mai generoasă faţă de Sibille şi să trăiască o vreme cu iluzia că puterile ei erau suficient de considerabile ca să schimbe soarta îngrozitoare pe care o pusese în mişcare. Nu poate să facă decât bine, se gândea în sinea lui Nostradamus, cât timp transcria o reţetă complet falsificată, dar care suna foarte pompos, pe o bucată de pergament.

— Ce sunt semnele astea mărunte? a întrebat regina, dând brusc impresia că era în mare grabă.

— Acesta este semnul crucii, iar acesta, conturul unui cerc şi acesta este bestia înfiorătoare cu trei capete. îl faci aşa…

— Oh, a spus regina, ochii ei de garguie fiind şi mai voluminoşi ca înainte, căci îşi dădea seama că era iniţiată în secretele cele mai avansate ale magiei.

— Să nu întârziaţi, a spus Nostradamus. Trebuie să trăiţi. Puterile mele mi-au spus că numai dumneavoastră sunteţi capabilă să salvaţi regatul.

*

Nostradamus curăţa toate prafurile magice şi ştergea cercul magic cu o mătură când Nicolas a intrat în odaie.

— Oh, ai venit, tinere. Poţi să ridici tu tibia în locul meu? Guta mea, ştii… Un bătrân ca mine nici nu ar trebui să se aplece. Când Nicolas a ridicat tibia, pisica, cu coada groasă şi rigidă ca un pămătuf, s-a trezit cu un scheunat şi a fugit să se ascundă sub pat.

— Unde este Sibille? Aţi salvat-o? Spuneţi-mi unde este şi o să-mi croiesc calea spre ea cu sabia. Venerabilul doctor privea faţa neliniştită a tânărului şi a surâs blajin.

— Nu-ţi face griji pentru domniţa ta. Puterile îmi spun că regina o să aibă grijă de ea pentru tot restul vieţii ei.

Pe scările strâmte din piatră alergau doi lucrători cu târnăcoape, purtătorul torţei şi regina, a cărei rochie neagră din mătase foşnea pe trepte. Au traversat cea mai adâncă pivniţă în care se depozitau vinurile, unde praful se depusese în straturi groase pe butoaie, până la locul gol

din zid unde cărămizi noi mascau ceea ce odată fusese intrarea într-o magazie rezervată pentru cele mai rare soiuri, distilate după preferinţe. O cărămidă fusese împinsă din vârful zidului şi zăcea sfărâmată pe dalele de piatră. Din spatele uşii zidite veneau sunete sârguincioase care semănau cu nişte râcâieli.

— Obraznică, pur şi simplu obraznică, a spus regina, în lumina torţei trăgând cu ochiul prin cărămida lipsă din zid. Ce credea că o să facă după ce ieşea din magazie şi se trezea captivă în pivniţa cu vinuri? Nu mi-ar fi scăpat niciodată. Voinţa unei regine este suverană.

Apoi a făcut semn spre zidul din cărămizi noi.

— Dărâmaţi-l, s-a adresat bărbaţilor cu târnăcoape.

Când au încetat să mai lovească şi să spargă zidul, la picioarele lor era numai moloz, iar lumina făcliei divulga haosul nebun şi dezordinea din micuţa încăpere. Uşa era trântită pe jos, acoperită cu cărămizi sfărâmate şi cu praf de mortar, iar în colţ, lumina portocalie pâlpâitoare juca pe faţa răvăşită şi uimită a tinerei jerpelite, acoperită de praf şi dezorientată. Strânsese toate obiectele din metal, ace de păr, ace de siguranţă din corset şi din guler ca să atace zidul. Părul îi atârna în dezordine, o claie castanie prăfuită care-i încadra faţa, iar rochia sfâşiată, odată prinsă de corset, îi atârna pe lângă ea nimicită. Mâinile, pline de sânge în urma zbaterii, şi le înfăşurase în fâşii rupte din jupon. În ele încă mai ţinea un fragment din sfeşnicul din fier, care se frânsese de unde fusese sudat din pricina tratamentului dur la care fata îl supusese.

— Vai, categoric nu arăţi bine, a spus regina. Sper că nu ai inhalat prea mult praf de cărămidă. Se spune că face rău la plămâni.

— Să fii ţinut prizonier dăunează sănătăţii, a răspuns tânăra înaltă şi osoasă, ochii sclipindu-i revoltaţi, iar mâna ţinând strâns în continuare fragmentul ascuţit din sfeşnic.

— Măi, măi, copilă dragă, nu-ţi dai seama că acesta a fost doar un mic test la care te-am supus – da, un test de… loialitate… Ochii reginei alunecau într-o parte şi în alta,

timp în care mintea ei căuta o minciună mai convingătoare.

— *Un test*? M-ai zidit aici pentru un test?

— Da, pur şi simplu voiam să văd dacă eşti *vrednică*… oh, şi te rog, lasă jos obiectul acela ascuţit şi dă-mi cutia din colţ. Trebuie să fac ceva care nu suportă nicio amânare.

— Vrednică de ce? a întrebat Sibille, apucând cutia cu grijă fără să-şi ia ochii de la regină sau să pună jos bucata de sfeşnic. Precaută, grijuluie, a înmânat reginei cutia lovită şi prevăzută cu ţepuşe a lui Menander Nemuritorul.

— Aveam în minte o recompensă – pentru tăcere – dar mai întâi trebuie să-mi înţelegi *puterea* o recompensă uriaşă… îţi voi spune imediat. Să începem cu ceea ce este mai important.

Regina a scos o bucăţică de pergament şi a început să rostească silabe neregulate deasupra cutiei, în tot acest timp, gesticulând bizar, făcând semnul crucii, al unui cerc şi încă un semn, neobişnuit de dezgustător, că să punctezi discursul.

— Aici, a spus regina cu un suspin. I-am încătuşai puterile. Şi acum în ceea ce priveşte testul. Cu răutalo zăngănea cutia înainte şi înapoi.

— Nu mă mai deranja, meditez, a rostit vocea fragilii din interior.

— Trezeşte-te, trezeşte-te, mumie bătrână. Am câteva duzini de dorinţe pe care să mi le îndeplineşti, a spun regina.

— Nu pot fi deranjat de dorinţele tale. Pleacă. Sunt ocupat, a spus capul din cutie.

— Perfect, a răspuns regina. După secole, eu, Caterina de Medici, am înfrânt capul blestemat şi nemuritor.

Era atât de mulţumită de sine încât nu a remarcat privirea cinică şi exasperată care a traversat faţa lui Sibille. Sau poate că oricum nu ar fi observat-o, acolo, în

beznă, la primele ore ale dimineţii, doar lumina unei singure torţe dând-o la iveală.

— Când vei termina? a întrebat Sibille.

— Draga mea, manierele tale trebuie corijate, a răspuns regina. Cu toate acestea, sunt o suverană înţelegătoare. Şi m-am gândit… ia să vedem… hmm, da, e vacant… Beauvoir? E chiar destul de bine situat – are un aer sănătos şi o livadă drăguţă din câte îmi amintesc. Fructele prelungesc viaţa – am o reţetă minunată de peltea de mere care este excelentă pentru febră… da, m-am gândit să te fac, pentru serviciile trecute şi viitoare aduse coroanei, baroneasă. Nu eşti recunoscătoare şi fericită?

— Oh, ba da, Maiestate, veşnic recunoscătoare, a răspuns Sibille pe un ton precaut.

— Sunt atât de bucuroasă că ne înţelegem reciproc, draga mea. Dumnezeule, mâinile tale arată groaznic. Am un remediu straşnic pentru ele – cel mai pur ulei de măsline, presate doar o singură dată, cu gălbenele distilate şi un vârf de cuţit, dar nu mai mult de atât, ţine minte! de praf de mumie, dragul doctor Femei m-a asigurat că este un adjuvant puternic al cărnii…

Femeia asta a înnebunit, se gândea Sibille. Joacă-te cu ea şi poate că o să ieşi de aici.

— Oh, da. Abia aştept să o încerc.

— Splendid. O s-o prepar special pentru tine. Dar mai întâi vei avea nevoie de o rochie nouă. Nu se cade să fii văzută cu ceea ce ai pe tine acum, ca să nu mai spun că nu poţi să fii întâmpinată de *mine* în halul acesta la noua ta moşie. Sunt sigură că garderobiera are exact ceea ce ţi se potriveşte. Cu câteva modificări… oh, da, şi picioarele astea… trebuie să le ascundem cu orice preţ. Ce picioare mari ai! Nu am mai remarcat până acum…

Întru totul nebună, se gândea Sibille urmând-o pe regină pe treptele înguste. Genunchii încă îi mai tremurau de spaima morţii de care tocmai scăpase, iar pe piept îi apăsa greutatea terorii propunerii necunoscute şi misterioase a reginei. E în regulă, i-a sărit mintea din

balamale, îşi repeta Sibille fără încetare. Cu siguranţă e nebună şi totul va fi bine. Nu are nicio intenţie rea. Nu, doar a înnebunit pentru o vreme, iar acum şi-a revenit. Probabil că este o consecinţă a văduviei. În afară de asta trebuia să o respecte şi pe micuţa şi înfurmurata regină a Scoţiei. Nu a suportat-o niciodată. Restul trebuie să fie doar aiureli lunatice. Baroneasă, ce vorbă! Ce intenţionează de fapt? De ce mă mângâie cu vorbe bune?

Dar în momentul în care au intrat în odaia reginei şi au găsit-o pe cameristă aprinzând focul în lumina rece a zorilor, Sibille începuse să se întrebe dacă totul era real. Şi când însăşi regina a început să dea indicaţii cameristei să se ocupe de Sibille, fata a început să se înveselească, iar vibraţia care îi făcea genunchii să dârdâie dispăruse treptat. Nebunia poate fi suportată în cele mai grandioase forme, atâta timp cât în final îţi este favorabilă, se gândea ea, respiraţia stabilizându-i-se, iar sângele începând să-i circule din nou prin vene. Hmm, aş putea să o transform într-un mic aforism, dacă o reformulez corect. După acea, poate că aş putea să o folosesc în *Dialog*. În ce decor mitic aş putea să le plasez? Cu greu aş putea să le maschez. Mă întreb dacă îi mai trece prin minte să îmi finanţeze şi micile mele producţii culturale – sau poate că ar trebui să mă ocup de o tipărire pe cont propriu…

*

Ferestrele odăii astrologului fuseseră larg deschise ca să permită ultimelor rămăşiţe de fum să se împrăştie şi acum soarele care răsărea păta pervazul ferestrei în roz, iar afară, păsările abia trezite începuseră să ciripească. Nostradamus şi Nicolas stăteau pe marginea patului unul lângă altul, iar bătrânul privea cum tânărul bărbat îşi frământa mâinile în timp ce vorbea cu o voce îndurerată, fără să mai închidă gura. De când şedinţa de ocultism se încheiase, orele care s-au scurs alene păreau zile, mai ales de când tânărul se aplecase înainte, pe măsură ce îi povestise cursul vieţii sale bătrânului doctor. Uuff, nu aş putea să fiu preot niciodată, se gândea Nostradamus.

Toate confesiunile acestea plictisitoare şi banale. Te fac să-ţi doreşti şi câte un scandal.

— …şi apoi, după această întâmplare, vedeţi, tatăl meu şi-a dat în cele din urmă acordul să ne căsătorim, iar eu am călărit zi şi noapte de la locuinţa vărului meu din Genova, omorând trei cai şi schilodind alţi doi…

— Hmm. Foarte repede, a spus Nostradamus aprobând din cap.

— Am învăţat arta afacerilor bancare. Ştiu că o să gândiţi că e o meserie modestă. Aşa cred şi eu, sau mai degrabă am crezut. Voiam distincţie şi din moment ce nu am putut să am un titlu nobiliar, m-am gândit că poate erudiţia am încercat câteva domenii, dar, ştiţi, bancherii se învârt în fiecare zi în societatea prinţilor şi mulţi devin rafinaţi. Uitaţi-vă la cei din neamul Gondi sau Biraque – au atins cele mai înalte trepte ierarhice – nu este un fapt imposibil. Şi e nevoie de o minte foarte ageră – niciun plan îndrăzneţ nu poate fi iniţiat fără bani – în cele din urmă bancherii sunt cei care decid dacă e pace sau război, şi nu cei care conduc… dar vai, ultimul război…

— Băiete, dă-mi voie să-ţi împărtăşesc Secretul Vieţii, a spus Nostradamus, întrerupând cursul naraţiunii. Când tânăr fiind căutam cunoaşterea, după un răstimp neplăcut despre care nu-mi face plăcere să discut, am decis să descopăr Secretul Fericirii, care este cel mai important dintre toate Secretele…

— Ah, um? a spus Nicolas. Bătrânii, trăncănesc mereu şi trebuie să te faci că îi asculţi. Respectul, vezi tu, este important.

— Primul secret este să găseşti un partener de viaţă minunat. Al doilea, să te ocupi de o meserie din pasiune şi al treilea să faci bine ori de câte ori ţi se iveşte ocazia.

— Maestre… ah, um, aici sunt trei secrete, a remarcat Nicolas.

— Într-un sens mai larg, vei descoperi că nu este decât un Secret, dacă te gândeşti la el, tinere. Doar unul. Şi acesta este iubirea.

— Iubirea? a spus Nicolas, îndreptându-şi spatele.

— Da, iubirea. Pentru ceilalţi, pentru omenire, pentru înţelepciune, pentru ceea ce faci cu viaţa ta – doar iubirea, dar după cum vezi, interpretată într-un sens larg…

— Acesta, ei bine, acesta este *hotărât lucru* un secret, a adăugat Nicolas, străduindu-se să se facă plăcut. Bătrânul doctor s-a ţicnit un piculeţ, şi-a zis în sinea lui, Prea multe nopţi la rând a mers la culcare târziu.

— Ce-i drept e un secret, dar totuşi îl poţi striga în gura mare de pe acoperişurile caselor, a continuat Nostradamus. Cu toate acestea nu ar trebui să mă plâng. Un profet cu mult mai mare decât sunt eu a încercat să spună lumii acelaşi lucru şi nici pe *El* nu l-a ascultat nimeni…

Dar în acel moment, uşa odăii astrologului fu dată de perete de un valet, care a anunţat-o pe regina Franţei; Nostradamus şi-a ridicat privirea pentru a vedea o scenă mult mai plăcută care-i valida toate şmecheriile şi îl făcea să se simtă cu adevărat foarte isteţ şi infatuat.

— Vai, Nicolas, iubita inimii tale a venit să te caute şi este foarte elegantă, aş zice eu, a spus profetul.

Dar Nicolas deja sărise în picioare, cu faţa transfigurată de bucurie. Ţipând, şi el şi Sibille au alergat unul în întâmpinarea celuilalt şi s-au îmbrăţişat plângând, scoţând strigăte de fericire şi arătând ca şi cum nu s-ar mai fi săturat să se tot privească unul pe celălalt.

La această privelişte faţa reginei s-a prăbuşit într-o masă placidă, iar în privirea ei s-a aprins o licărire invidioasă şi plină de răutate. Nostradamus, căruia nu-i scăpa nimic, s-a înclinat adânc în faţa ei.

— Mărită regină, vei rămâne atotputernică în analele Franţei, dar şi mai grandioasă în analele secrete ale ocultismului, întrucât cu puterea feroce a domniei tale ai învins pe cel care nu poate fi înfrânt. În sinea lui, a suspinat uşurat văzând licărirea înveninată din ochii reginei dispărând şi auzind răspunsul reginei.

— Atotputernică? Să mă tem? De unul care nu poate

fi învins? a murmurat ea, faţa patetică fiindu-i schimonosită de o suferinţă neaşteptată. Tot ceea ce mi-am dorit în viaţă a fost ca soţul meu, regele, să mă iubească, iar creatura aceea din cutie mi-a nimicit pentru totdeauna întreaga speranţă.

— Speranţa nu s-a pierdut, Maiestate, a spus Nostradamus, deşi ştia că pentru ea era distrusă. Cât timp trăieşti şi eşti activ, există speranţă. Ochiul lui Dumnezeu vede totul.

— R-Dumnezeu? Unde era Dumnezeu când i-a alunecat vizorul? a întrebat regina şi în timp ce o privea, Nostradamus a avut o senzaţie stranie, ca şi cum ar fi auzit o prefacere înăuntrul inimii ei distruse şi sterpe. Vina deznădăjduită şi cea mai amară invidie, aţâţate de răzbunare şi furie lucrau după o alchimie bizară în cămăruţele secrete ale sufletului ei; o substanţă abjectă fermenta şi clocotea şi se tot schimba, ridicându-se ca un fum otrăvitor. Şi pe măsură ce îi studia aura, a întrezărit o imagine oribilă, însă fiind un filosof care aparţinea celui mai înalt ordin, faţa lui nu şi-a pierdut niciodată calmul şi conduita obiectivă. Şi iată ce văzuse: un morman contorsionat şi elastic, ca o larvă care se chinuia să se metamorfozeze, ca un ou de şarpe veninos, ce încă nu scosese puiul, pulsând viaţă în interior; după care l-a văzut sfâşiat în bucăţi şi o creatură imensă, palpitând, solzoasă, care se mişca încoace şi încolo, se ridică şi înconjura figura bondoacă îmbrăcată în negru.

Ultimul dar al lui Menander, s-a gândit profetul, iar sângele i-a îngheţat în vene şi părul i s-a zburlit pe ceafă. El crease acest monstru şi o aşezase pe regină în inima evenimentelor, iar acţiunile nefaste pe care le va întreprinde se vor răsfrânge în timp şi spaţiu ca valurile într-un heleşteu, izbindu-se de ţărmuri străine despre care nici măcar nu avea habar că le-a atras în acest joc distrugător. A văzut străzile din Paris năpădite cu cadavre de bărbaţi, femei şi copii; nebuni cu feţe sângeroase, înarmaţi cu săbii şi pumnale, dezlănţuiţi la comanda ei,

alergând sălbatic printre trupuri, iar Sena înroşită de atâta sânge vărsat.

Cred că trebuie să plec acasă, şi-a spus Nostradamus. Căsuţa mea arată mai bine ca niciodată acum. A tras adânc aer în piept inspectând odaia. Sibille şi Nicolas, valeţii şi servitorii, niciunul nu-şi dădea seama de ceea ce el văzuse. Iar regina a spus:

— Chiar în această zi vei fi aşezat la loc de cinste la masa mea, şi toţi s-au luminat la faţă la auzul acestei invitaţii mulţumitoare şi numai profetul a intuit sâsâitul şarpelui din spatele vorbelor ei. I-a privit pe Sibille şi Nicolas, care încă se ţineau de mâini, şi s-a gândit: sunt suficient de isteţi să aibă grijă unul de altul – mai ales de când am convins-o pe şerpoaica-mamă că viaţa ei depinde de bunăstarea continuă a lui Sibille. Destul. Trebuie să plec acasă.

În noaptea aceea, după ce Sibille şi Nicolas au plecat, încărcaţi cu daruri, călărind armăsarii reginei şi escortaţi de doi străjeri înarmaţi cărora li s-a dat ordin să vegheze ca niciun fir de păr să nu se clintească de pe capetele lor în drumul către Paris, Nostradamus a stat treaz până târziu în odaia sa. Focul din şemineu se stinsese, iar camera dădea impresia că e răcoroasă şi goală. O singură lumânare pâlpâia şi sfârâia în faţa lui, aşezat la măsuţa de scris, întorcând paginile unui text străvechi pe care nu-l trăgea deloc inima să-l citească.

— Michel? a spus o voce.

— Oh, Anael, te-ai întors. Mi-e frig, sunt trist, iar piciorul atins de gută mă doare şi mi-e dor de familia mea. Drumul spre casă e lung şi nu văd vremuri bune pentru viitorul ţării. Războiul civil religios… am eşuat. Se apropie. Singura întrebare este când. Să ne ajute Dumnezeu pe toţi.

— De fapt, Michel, în funcţie de felul cum le socoteşti, vor fi şase războaie civile religioase.

— Nu mai e nevoie să spui asta.

— M-am întors după mica întrevedere de astăzi ca să te informez că am luat o decizie, a spus Anael, arătând

mulţumit de sine. Conturul său de un albastru închis umplea toată odaia înaltă şi luminiţele strălucitoare se învârteau şi săltau în interiorul său cu o plăcere ascunsă.

— N-o vei lăsa pe regina-şerpoaică să preia puterea, a anticipat Nostradamus.

— Oh, cerule, nu… nu pot face asta. Evenimentul se află deja în dulapul istoriei. Când broscoiul de fii-său va muri, o va trimite pe regina Scoţiei înapoi în ţara ei şi se va muta în camera celuilalt băieţel al ei. îl va conduce ca pe o marionetă ani de zile, până când va muri în chinul remuşdărilor faţă de tot răul pe care i-a produs la ordinele ei.

— Anael, eşti total nesuferit. Nu am starea de spirit să aud lucrurile astea.

— Nu sunt nesuferit, a spus Anael, trăgându-se în sus şi unduindu-şi aripile lucioase de corb. Voiam doar să-ţi spun că sunt foarte îngândurat şi atent. Nu numai că m-am împăcat cu *tine*, dar am luat o hotărâre importantă: o voi ajuta pe biata fată slăbănoagă să facă parte din miezul evenimentèlor. Va fi numai lapte şi miere peste tot. Poeziile ei – cu o excepţie notabilă – îmi provoacă furnicături pe şira spinării. Şi nu va renunţa până când nu va fi sigură că a compus ceva mai bun.

— Ugh, tributul acela plin de floricele adus doamnelor de la curte. Ştiai că mi-a trimis o copie? Legată cu o panglică roz. Servila Madame Gondi ca un liliac alb şi Madame d’Elbène ca un mărgăritar… uuf, dezgustătoare. Sunt prea multe ca să le mai ţin socoteala… s-a cutremurat Nostradamus.

— Dar doamnele au savurat-o, trebuie să recunoşti. Aşa că vezi… asistând-o să consemneze evenimentele istorice, şi renunţând la acele creaţii poetice odioase, care sunt doar nişte imitaţii, voi salva literatura Franţei de la decadenţă şi de la hidoşenii similare, poate pentru secole. Nu e un lucru bun? Ce înseamnă perfecţionarea evenimentelor civile şi politice pe lângă îmbunătăţirea istoriei unei literaturi de calitate? Mai degrabă mă ocup de

aspectele spirituale superioare şi meritorii ale istoriei.

Anael se fălea cu el însuşi în timp ce-l lua de braţ pe bătrânul doctor istovit.

— Anael, mă înnebuneşti, a spus Nostradamus. Presupun că asta face parte din blestem.

— Oh, ba nu, i-a răspuns Anael, plin de încântare şi umflându-se în pene de noua sa idee, e numai temperamentul tău. Voi, bieţi muritori, îmbătrâniţi vă acriţi atât de repede, pe când *eu* eu abia sunt la începutul existenţei mele.

Şi-a întins aripile până când s-au deschis complet, apoi braţele goale şi albastre şi mâinile fumurii. Toracele lung şi albastru fremăta, iar luminiţele care se învârteau înăuntru dansau şi se roteau într-un chip nou. Anael era cu adevărat foarte frumos şi era conştient de asta.

— Prin urmare istoria este consemnată de o creatură care, nu numai că este o gospodină proastă, ci şi un copil iresponsabil…

— Michel, refuz să vorbesc cu tine când eşti în asemenea toane, a răspuns îngerul. Du-te acasă şi pune-ţi soţia să-ţi gătească o masă cum se cuvine, altfel nu am cum să-ţi suport compania, fie că e un blestem sau nu.

— Aici nu folosesc suficient usturoi, a mormăit Nostradamus. Dar Anael dispăruse.

Epilog

Era o noapte de vară atât de fierbinte încât nici greierii nu se duseseră la culcare, iar stelele pulsau din cauza căldurii. Pietrele din caldarâmul străzilor oraşulâi Salon dogoreau sub cerul întunecat al sudului. În grădina lui Nostradamus, fântâna împroşca cu apă sub umbrele negre ale copacilor. Obloanele dormitoarelor erau deschise larg ca să lase să pătrundă orice briză plăpândă a nopţii care s-ar fi decis să-şi facă apariţia. Dar sus, sus în vârful casei, obloanele erau zăvorâte, iar strălucirea pâlpâitoare a unei lumânări putea fi întrezărită printre crăpături. Încă odată, marele profet convoca duhurile viitorului.

Pe sub mantia lui din pânză albă, bătrânul magician

avea numai o cămaşă de corp şi chiar şi numai atât de sumar îmbrăcat, transpira abundent. Dar nu renunţase la chipiul de doctor şi nici la inelul cu cele şapte simboluri mistice, nici la medalia agăţată de o panglică pe care o primise de la regina Franţei pentru serviciile sale extraordinare, căci până şi spiritele cer un anumit grad de formalitate, cel puţin în ceea ce priveşte înfăţişarea exterioară. Umezindu-şi nuiaua din dafin, a pus apele în mişcare, repetând cuvintele sacre până când a simţit umbra familiară ridicându-se în spatele său.

— Deci, Nostradamus, nu te poţi abţine. Mă gândeam că te-ai săturat să tot afli amănunte despre viitor, a spus vocea lui Anael, a cărui prezenţă invizibilă vibra acum în camera închisă şi înăbuşitoare.

— O, Spirite, arată-mi o viziune a minunilor viitorului îndepărtat, a intonat bătrânul profet, amestecând apele în vasul profetic din alamă cu nuiaua sa. Când apele s-au domolit, privea cu încordare ca să desluşească un oraş magic, cu turnuri sclipitoare şi case cu geamuri joase şi acoperişuri întoarse spre cer, întinzându-se de-a lungul unui port cu ape albastre plin cu bărci imense, fără pânze. Străzile gemeau de oameni îmbrăcaţi ciudat şi trăsuri acoperite care se deplasau fără să fie trase de cai. Nu putea să citească numele străzilor scrise cu literele unui alfabet pe care nu-l mai văzuse până atunci.

— Aici nu suntem în Franţa, a rostit fermecat de ceea ce văzuse.

— Fii bucuros, i-a răspuns spiritul, iar Nostradamus a zărit un bărbat care se oprise şi se uita în sus. La înălţime, deasupra oraşului, un fel de gâscă argintie, purtată de curent cu o viteză, că abia putea fi observată, lucea pe cerul albastru. Ce ar putea să fie? se gândea profetul.

În acel moment un foc uriaș și fulgerător a înghiţit tot oraşul aşa încât clar-văzătorul oripilat nu a mai zărit nimic, decât o licărire şi apoi roşu, roşu până când a crezut că a orbit. Clipind din ochi, a văzut un nor imens şi ondulat ridicându-se deasupra oraşului, în timp ce gâscă – o caretă

cu aripi? – s-a depărtat în fugă. Pe măsură ce norul se risipea, nu a mai văzut decât negreală, ruine şi focuri dispersate pe locul unde fusese oraşul.

— Anael, ce a fost asta? Nostradamus îşi simţea vocea sugrumată.

— Au fost două, a spus Anael. Au otrăvit şi aerul.

— Două, a murmurat Nostradamus, iar mâna îi tremura în timp ce zgâria cu pana pe hârtie:

Lângă port şi în două oraşe

Vor fi două calamităţi cum nu s-au mai pomenit nicicând…

O povară uriaşă apăsa pieptul profetului, îl dureau oasele şi abia mai putea respira în timp ce-şi retrăgea privirea din apele care încă se mai deplasau încoace şi încolo.

— Despre ce e vorba, a strigat disperat* Pentru ce toate acestea?

— De unde să ştiu *eul* a răspuns Anael. Eu doar am grijă de evenimente, nu le produc. Sunt cu mult mai bătrân şi mai înţelept decât tine şi tot nu mi-am dat seama. Spiritul începuse să capete formă în încăpere, deşi era tot translucid, iar obiectele mici şi sclipitoare din interiorul său se stinseseră toate cu o amărăciune de nedescris.

— M-am gândit că poate El ţi-a spus.

— El nu gândeşte ca noi, Michel. Trebuie să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

— Atunci arată-mi ceva vesel, Anael, mi se frânge inima.

— Oh, amestecă apele, Michel, am exact ceea ce ai nevoie. L-am pus chiar la suprafaţă pentru tine. Partea superioară a trupului lui Anael a dispărut, iar din dulapul invizibil şi mare se auzeau zăngănituri şi cotrobăieli. După aceea s-a instalat liniştea, iar Anael a reapărut, arătând triumfător. În timp ce valurile încă se mai formau, în vasul de alamă a apărut un hol somptuos, încărcat cu ghirlande şi plin cu străini îmbrăcaţi în haine elegante.

Cine era femeia care-ţi sărea în ochi, de proporţii

mari din capul mesei, cu faţa radiind de plăcere, împărţind o cupă mare din argint cu un bărbat cu părul ondulat îmbrăcat cu veşmintele unui stareţ? Da, ar trebui să fie…

— Măi să fie, este o nuntă, a spus Nostradamus, cercetând cu atenţie apele. Trebuie să fie o viziune foarte apropiată în timp – aud muzica. O mişcare nouă – chiar una plină de viaţă – o melodie nouă pe care nu o recunosc, îmi vine să ţin ritmul cu vârful picioarelor. Ştii ce bine dansam când eram tânăr?

— Prefer să dansez de unul singur.

— Dansul spiritelor?

— Da, dar nu des. Trebuie să avem grijă. Ştii, cutremură universul.

— Vai, priveşte, uite o mireasă. Dumnezeule mare, e Sibille; în sfârşit se căsătoreşte. Hmm. Da. Cu Nicolas ar trebui. Şi ia priveşte cum dansează! Saltul şi răsucirea… cerule, fata asta are picioare mari!

— Individul care o ţine de talie se pare că nu a observat.

— Când sunt îndrăgostiţi, nu bagă de seamă niciodată, a spus bătrânul profet. Spune-mi, ce s-a întâmplat cu Menander Nemuritorul?

— Dacă vrei să-ţi arăt, va trebui să nu mai baţi din picior, a răspuns Anael.

— *Nu* bat din picior, a replicat bătrânul doctor, devenind brusc sobru.

— Fă cum vrei, dar aruncă o privire *aici*…

Nostradamus cerceta cu atenţie vasul, dar nu putea să-şi dea seama ce e în imagine. Ţărani îmbrăcaţi în costume populare, o sărbătoare, o adunare de vreun fel – ah, un târg – uite-i pe negustori; auzea strigătele unei femei care vindea plăcinte dintr-o tavă – şi o aglomeraţie. Oh, un urs care dansează. Unul cu adevărat priceput – nu arăta deloc că blana i-ar fi fost mâncată de molii aşa cum păţesc majoritatea. Surit înnebunit după urşii care dansează, se gândea magicianul, dar ce are asta de-a face cu Menander?

Patru călugări cărând o cutie mare din lemn pe pari îşi croiau drum prin mulţime.

— Căiţi-vă! Căiţi-vă! împărăţia lui Dumnezeu se apropie! striga călugărul care mergea în faţa lor, sunând dintr-un clopoţel.

— Priviţi moaştele, îi auzea urlând pe călugării care duceau cutia. Priviţi moaştele sfinte; aduceţi doar o mică ofrandă şi puteţi săruta cutia.

Chiar înainte de a intra în micuţul pavilion din canava ponosită şi de a trage bucata de ţesătură după ei, oamenii se îmbulziseră în jurul cutiei, încercând să o atingă, încercând să o sărute fără să plătească.

În faţa intrării în pavilion se formase un şir de oameni – ţărani îmbrăcaţi în hainele lor de duminică, infirmi, femei cu saboţi de lemn purtându-şi copiii în braţe. Un călugăr cu o cutie a milei colecta ofrandele aproape mai repede decât vorbea.

— Capul lui Ioan Botezătorul, singurul, cel adevărat, unicul – toate celelalte capete sunt false… spunea acesta.

— Anael, a rostit Nostradamus, aceşti bărbaţi nu seamănă deloc cu nişte călugări. Jur că cel de colo are un stigmat pe mână. Observi cum şi l-a uns cu ceva?

În interiorul cortului, în vârful arcei din lemn în care era transportat, stătea o cutie din argint poleit, îndoită şi lipsită de strălucire, larg deschisă şi luminată de două lumânări în sfeşnice de cositor, aşezate de o parte şi alta.

— Am văzut capete mai bune în ţepuşe în piaţa primăriei, spunea un bărbat solid cu saboţi din lemn. De unde ştiu că acesta nu este capul unui criminal?

— Este *viu*, s-a adresat călugărul către public. Şi în acel moment, pleoapele i-au tremurat, iar din capul mumificat s-a auzit un murmur de dezaprobare. Mulţimea adunată în cort s-a dat înapoi îngrozită.

— De ce nu vorbeşte?

— Capul nemuritor al lui Ioan Botezătorul e cufundat într-o contemplare profundă. Veniţi mai aproape, oameni buni, binecuvântează, blesteamă, înalţă suflete – povestiţi-

le şi prietenilor voştri.

— Anael, a adăugat Nostradamus, ştiai că şi Menander avea *religia* lui când era în viaţă? Şi uită-te la el acum…

— Şi Ioan Botezătorul avea religia lui e.

— E cu *totul* altceva şi tu ştii asta, i-a trântită bătrânul doctor.

— Pot să mer-r-poF să mërg Pûrla um bărbat, aruncându-şi cârjele ostentativ. Afară, călugărul care strângea bănuţii striga:

— Un miracol! Un miracol! Grăbiţi-vă, intraţi – binecuvântează! Vindecă! în cort, cârja a fost agăţată la vedere. În spatele cortului, bărbatul vindecat miraculos primea bani de la un călugăr.

— Şi în tot acest timp Menander nu a scos niciun piuit. Probabil că Sibille i-a cerut dorinţa imposibilă… a spus Nostradamus. Nu mă mândresc deloc cu faptul că am anihilat acest obiect monstruos.

— Mai degrabă i-ai dat de lucru, a remarcat Anael, cu un rânjet voios. Dar Nostradamus şi-a dat drumul în scăunelul lui din lemn cu un suspin.

— Este clar, a spus bătrânul, că scăpând de Menander nu am salvat deloc omenirea.

— Am crezut că ţi-am explicat, Michel. Istoria acţionează ca un râu…

— Vrei să spui ca umanitatea nu are nevoie de vrăji ca să distrugă planeta. O pot face şi de unii singuri, a comentat Nostradamus.

— Exact. Nici nu aş fi putut să formulez mai bine de atât, a răspuns Spiritul Istoriei.

„O zburdălnicie delicioasă şi romantică”.

— *Seattle Times*

„Un alt amalgam năucitor de istorie, romantism şi ocultism din partea autoarei Riley, o scriitoare care excelează în captarea fundalului potrivit şi crearea eroinelor puternice şi inteligente”.

— *Kirkus Reviews*

„Combinând cu entuziasm istoria şi fantezia, Judith Merkle Riley oferă un roman ţesut solid, diavoleşte de nostim, a cărui naraţiune te ţine în tensiune… Detaliile luxuriante ale epocii şi dialogul însufleţit, dantelate cu umor şi fastul de la curte, ancorează aventura romantică a autoarei în bizarerii stilizate şi verosimilitate istorică”.

— *Publishers Weekly*

„Un amestec încântător de istorie, romantism şi supranatural, servite cu ajutorul generos al isteţimii şi umorului”.

— *Booklist*